

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

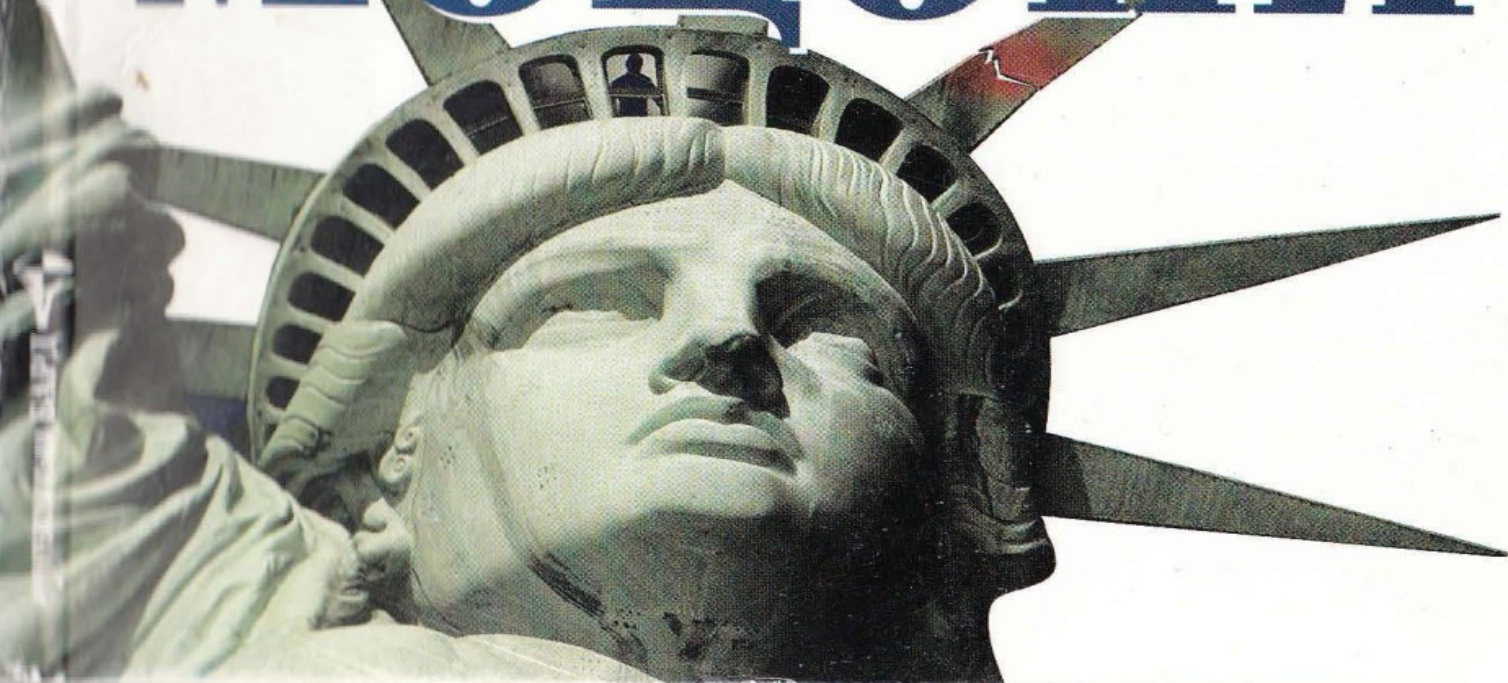

ОТ АВТОРА НА „ДНИ НА УБИЙСТВА“

ФИЛИП ШЕЛБИ

ОБАЯТЕЛЕН ХИПНОТИЗИРАЩ РАЗКАЗВАЧ!

ОПАСНИ МУЩУНИ

ФИЛИП ШЕЛБИ

ОПАСНИ МУЦУНИ

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

„Няма съмнение, че пред нас е най-доброто, което Шелби е написал, засега. Холис Фримънт — проникателна, неуморима и напориста млада жена — се оказва замесена в игра със свръхвисоки залози. Холис се озовава в компанията на жесток наемен убиец, известен само под псевдонима «Майстора». Скоро Холис разбира, че не може да вярва на никого — нито на полицаите, нито на любовника си.“

Сп. „Пийпъл“

ПРОЛОГ

*„Всяко отклонение от строго
установените процедури, увеличава броя на
трупове“*

Вътрешен бюлетин

Отдалеч си личеше, че сградата е била строена пестеливо, само с подръчни материали: камъни от близката река и плочи от черен аспид. Гредите бяха грубо издялани, от червеникав кедър, който се срещаше само в западните щати. Скосеният ѝ покрив и скучната фасада създаваха впечатлението за ловна хижа, чийто силует някак неусетно се стопява и чезне сред околния пейзаж. Ниският хълм, върху който бе кацнала тя, се очертаваше заобиколен от високи ели, закриващи гледката към постройката. Прозорците на къщата бяха от специално стъкло, за да не пропускат прекалено силната слънчева светлина през приближаващите летни месеци.

Всички по-важни помещения гледаха към прашния път, който беше частна собственост. Неговият край се губеше в далечината. Дълъг около 4,5 км, с дълбоки коловози в пръстта, този път (почти непроходим след падането на първия сняг), излизаше на третостепенното шосе, което се извиваше край бреговете на езерото Къор д'Ален в продължение на пет километра, преди да стигне до едноименното градче^[1].

Собственикът на къщата седеше изправен до перилото на верандата, опасваща къщата от четирите страни. Беше прехвърлил шестдесетте — не много висок, но набит и широкоплещест, със стойка, напомняща за опитен моряк, застанал на вахта на командния мостик на някоя шхуна. Ръцете му — едри, груби и мазолести — приличаха на ръцете на рибарите, които никога не се разделяха с ръчно плетените мрежи. Загорялото му, сбръчкано лице, с едва наболи мустаци, с бакенбарди, заедно със сините му очи, потънали зад

внушителните торбички, допълваха представата за застаряващ морски вълк. А той всъщност винаги бе изпитвал отвращение към моретата, въпреки че доста често му се бе налагало да плува с лодка в езерото — дори можеше по памет да нарисува очертанията на брега.

Усетил хладния полъх на вятъра, който разлюля върховете на дърветата, мъжът вдигна ципа на якето си. Под него имаше само червена вълнена риза, плътно прилепваща около якото му тяло. Носеше избелели джинси и поовехтели, но грижливо лъснати ботуши. Домакинът знаеше, че по-нататък, на юг, по бреговете на дългото езеро, където нямаше високи дървета, които да спират слънчевите лъчи, температурата винаги е с няколко градуса по-висока, докато тук, сред северните гори на Айдахо, дори и в началото на месец май си оставаше хладно и неприветливо.

От верандата домакинът виждаше близо еднокилометрова отсечка от шосето. Още нищо не се задаваше по пътя, ала той бе сигурен, че скоро ще има посетител. Ето... далеч на запад, зад дърветата, се надигна облак прах.

Само неколцина от най-близките му приятели, запалени ловджии и рибари, склонни да споделят самотата му, можеха да се появят по пустия път. Изключения от това правило се случваха извънредно рядко. Сега очакваше именно такъв гост.

Подобно на останалите посетители, и този гост бе получил указания да вземе самолет до международното летище „Споукейн“, на 40 мили оттук, в съседния щат Вашингтон. По-добре бе гостът да изгуби още час, докато се добере до бреговете на езерото Кьор д'Ален, отколкото да пристигне с частен самолет на доста безлюдно летище в някое близко градче, с което неминуемо щеше да привлече любопитството на местните жители.

Подобно на останалите посетители, и този гост трябваше да пристигне без свита. Едно от неизменните правила на домакина бе да приема само по един гост. Така се гарантираше усамотяването на двамата мъже: домакина и поредния гост. Последният дори се усещаше съблазнен да остане за уикенда, примамен от тишината на девствената природа наоколо. Великолепните околности от години привличаха богати бизнесмени, любители на природата и на здравословния живот — те по цял ден или ловяха риба в езерото, или играеха голф на игрището до брега. Затова никой не се учудваше, ако в

тези глухи краища внезапно се появеше още някой от най-влиятелните мъже в страната.

Домакинът се загледа в пътя и видя нещо синьо да се мярка между стволовете на дърветата. След няколко минути на завоя се показа син джип „Чероки“. Отдалеч си личеше, че шофьорът на джипа кара доста бързо, без да обръща внимание на неравностите по пътя. Широките гуми обилно пръскаха кал наоколо.

Гостите винаги бързаха да стигнат до къщата му...

Домакинът знаеше всичко, което бе длъжен да знае за поредния си посетител, за въпросите, които измъчваха съзнанието му — кога и къде и най-важното: как ще бъде извършено. Защото и той като другите идваше тук с проблем, който не търпеше отлагане. Домакинът знаеше колко мъчително бе за неговите гости да изпаднат в пълна безпомощност, внезапно лишени от могъщото си влияние. Можеше да си представи безумните колебания на емоциите им — от яростно негодуване до пълно отчаяние. Знаеше също колко страдания им костваше решението да поемат по дългия път към бреговете на езерото Кьор д'Ален.

Джипът взе последния завой и продължи право към имението, но вече по-бавно. Домакинът видя как колата спря пред къщата. Вратата на автомобила се отвори и върху чакълестата алея се спуснаха чифт скъпи обувки, каквито се носят само в градовете. Никой от местните жители не притежаваше такива обувки! Навярно гостът е поел насам веднага след приземяването на самолета на летището в „Споукейн“, без да спира в курортната зона край отсрещния бряг на Кьор д'Ален.

Домакинът влезе във всекидневната. Приблужи се до лавицата над камината, посегна към кристалната гарафа и наля две чаши от отлежалия коняк, който пазеше само за специални случаи. В подножието на дървената стълба се отвори някаква врата и веднага се затвори отново. Чу се шумолене от избърсване на подметки в изтривалката пред вътрешната врата, последвано от леко поскърцване на стъпалата. Гостът се изкачи на площадката на горния етаж и се огледа предпазливо. Нерешителността му се изрази в колеблива усмивка, появила се на устните му в мига, когато зърна домакина, понесъл в двете си ръце по една кристална чаша, пълна със скъпоценната течност.

Не само обувките му бяха прекалено... градски, но и дрехите му, цяла му външност. Градски човек.

Костюмът му струваше някъде към три хиляди долара — шит по поръчка, от ръчно тъканите, изключително леки вълнени платове на „Дънхил“. Риза от „Шерве“, копринена вратовръзка от „Сулка“. Скъп одеколон, купен вероятно от „Армитрейдж“ на Джърмин стрийт. Беше около шестдесет и две годишен — висок, с аристократична осанка, но с кръвно налягане и мускулен тонус на четиридесетгодишен мъж.

Настани се в старовремското кресло пред камината, праметна крак връз крак, без да омачка безупречния ръб на панталоните си. Пое в лявата си ръка кристалната чаша и поднесе коняка към устните си. Изглежда, че още първата глътка му подейства успокояващо.

— Очаквах те по-рано — заговори домакинът.

Гостът се намръщи.

— Да, зная. Но ме забавиха неотложни ангажименти...

— Не говоря за деня и часа. Говоря по принцип.

— Нима?

Домакинът сви рамене.

— До изборите има само шест месеца, а ти все още изоставаш с цели седем процента след президента. — Спря се за миг. После продължи: — Някои от по-влиятелните личности вече си задават въпроса дали не са сбъркали, като са заложили на теб. Ако съмнението сред тях нарасне, ще секнат даренията за твоята кампания. Никой не обича да залага на губещия кон!...

Домакинът излагаше мислите си сухо, делово и безпристрастно, без да издава предпочитанията си. Само след минута неговият гост се изчерви от притеснение. Ръцете му се разтрепериха, конякът в кристалната чаша се разклати. Погледът му се втренчи в златистата течност — като гадател, вперил поглед в кристално кълбо, опитващ се да предскаже бъдещето.

— Повече от четиридесет години чакам тази възможност — промълви посетителят. — Партията ми е длъжник.

— Но ще успееш ли да събереш дължимото?

— Ще се опитам. — И двамата знаеха, че след четири неуспешни кампании с изисканите обувки, едва тази година мъжът беше успял да се добере до финалния кръг в надпреварата за президентското кресло.

— Няма да имам втори шанс. Тази есен или ще вляза в Белия дом, или ще сляза от политическата сцена. И то завинаги.

„Това е абсолютна истина“ — помисли си домакинят. Неговият гост участваше повече от тридесет години в голямата политическа игра — отначало като депутат в Камарата на представителите, после като губернатор и накрая като дългогодишен сенатор. Преди години се разведе, но после се ожени за една от най-прочутите журналистки, за която нямаше тайни във Вашингтон. От тогава никой не бе успял да го уличи в изневяра. Навсякъде се показваше заедно с нея — двамата нескрито демонстрираха взаимната си привързаност пред камерите, макар че бяха женени вече двадесет и две години.

Не, той не бе злоупотребявал с властта, която му даваха високите постове. Нито бе затъвал в тъмни сделки. Но навярно никога не бе забравял да издейства значителен дял от държавните фондове за своя роден щат, нито да закриля местните предприемачи — иначе не би могъл да си осигурява постоянната подкрепа на избирателите. Винаги се бе отличавал с изострен усет — надушваше корумпираните, коварните кариеристи, които биха могли да го провалят по пътя му към върха. Успяваше навреме да се отърве от тях дори когато му струваше загуба на пари или на гласове на избиратели.

Гостенинът мислено си повтори, че се отличава от домакина не само по облеклото, по маниера на говорене, по обноските, но и по стила на живот. И сравнението не беше в полза на домакина.

Нещо повече. Сред асовете на висшата политика той винаги се бе отличавал с благопристойността си. Останалите до един замесени в безброй скандали, а някои от тях бяха дори морално банкрутирали. Неслучайно бе възникнал вакуум — липса на изявени, вдъхващи доверие политически лидери. А нацията повече нямаше да търпи това. Не ставаше дума само за застоя в икономиката, нито за унизителните провали във външната политика. Някаква болест заплашваше духовната тъкан на нацията, разяждаше я бавно, но неутолимо, както ръждата — стоманата.

Посетителят се считаше за искрен патриот. И като такъв се чувстваше задължен да помага на родината си. Именно тази мисъл го крепеше, докато пътуваше към това затънтено място. Не го бе очаквал, но се оказа, че той и собственикът на имението имат общи интереси.

— Хм... Може ли да узная нещо повече по проблема, заради който трябваше да се срещнем?

Въпросът бе зададен с небрежен тон, но само той си знаеше колко усилия, колко нерви му бяха стрували тези прости думи.

— Цената е десет милиона.

Гостът неочаквано се засмя.

— Ти май наистина си ме очаквал. Виждам, че си подготвен за сделката.

— В противен случай ти не би си правил труда да пътуваш чак дотук.

— В случая цената не е най-важното. Искам да узная какво ще получа срещу парите си.

— Ще получиш точно това, което искаш. Но има една важна подробност: трябва да ми кажеш, и то в този момент, колко силно го искаш. Защото ако се заема с тази поръчка, няма връщане назад. Каквото и да се случи.

Както винаги след подобни категорични заявления, и сега последва дълга, мъчителна пауза. Домакинът почти осезаемо усети как се напрегна погледът на събеседника му — като на кон, стъписан пред съскаща змия, внезапно изскочила на пътеката. Неизбежни бяха горчивите размисли за лъкатушещия път, по който бе стигнал дотук, както и споменът за първото споменаване на този неизвестен на простосмъртните адрес, подхвърлен от най-близкия му, най-доверения му приятел.

„Слушай, ако наистина имаш някакъв неразрешим проблем, знам един тип, който е способен да се справи с всичко. Само трябва да отидеш на брега на езерото Кьор д'Ален. Навремето той ми свърши една работа и оттогава всичко ми върви като по вода... Не, не го занимавай с дреболии. Спомени му, че си говорил с мен. Искаш ли да ти дам телефона му?“

Накрая те всички искаха номера на телефона му...

Но домакинът винаги бе подбирал внимателно своите посетители. Повечето от тях изслушваше вежливо, а после им даваше лаконичния, твърд отговор:

— Съжалявам, но с нищо не мога да ви помогна.

Лъжеше, разбира се. От всяка ситуация можеше да се намери изход. Или поне в повечето случаи. Той обаче неизменно се

придържаше към златното правило: може ли да има доверие на просителя? И ще може ли да го компрометира по такъв начин, че завинаги да му запуши устата?

Например този, който седеше край камината? Да. Чисто съвпадение е фактът, че сега са заедно в това тихо, самотно имение, накрай света.

Но ето че настъпи мигът, когато посетителят бе длъжен да потвърди поръчката си. С което щеше да изгуби контрола върху понататъшната си съдба — рискован акт, срещу който се противопоставяше неговият разум, акт, който противоречеше на всички уроци, усвоени и изстрадани през десетилетната му политическа кариера.

— Ще повторя, за да няма никакви недоразумения: започнем ли, ще бъде невъзможно да се откажем! — твърдо заяви домакинът. — Десет милиона. Пет от тях още сега, внесени в една банка в Лихтенщайн. Останалите пет след изпълнението на договорката, т.е. един час след като влезеш в Овалния кабинет.

— За цели десет милиона заслужавам да узная поне някои детайли от плана.

— С тези пари купуваш резултата, а не детайлите. Няма значение как, кога и къде ще бъде извършена сделката. И от утре няма да се свързваш с мен. *Никога*. Повече никакви консултации, никакви спорове, никакви промени в плана. — Домакинът млъкна за миг. — Ясно ли е?

Някъде от дъното на стаята, под дървените ламперии, долетя тихо проскърцване. Може би в подземие то някое полско мишле бе налущало цепнатината край прозорчетата.

От проникателния му поглед не убягнаха следите от напрегната вътрешна борба, изписани по лицето на неговия гост — борбата между амбицията и съвестта, атакувана от зашеметяващата заблуда, че последствията няма да се окажат опустошителни, че всичко ще приключи бързо и безопасно.

— Не можем да спрем насред пътя — повтори домакинът.

Гостът остави чашата си. Очевидно бе изгубил желание да допие коняка.

— Ако възнамеряваш да се замесваш в опит за атентат срещу президента, може би ще е по-разумно да спрем дотук.

— Въобще не ми е хрумвала подобна идея — усмихна се домакинът.

Лицевите мускули на госта се поотпуснаха. Кимна леко. Жестът изглеждаше почти неволен.

— А как ще разбера дали работиш по моята задача?

— Не се тревожи. Ще разбереш. Но сега съм длъжен да те попитам за последен път: наистина ли си твърдо решен да го отстраниш от пътя си?

Гостът стеснително сведе поглед.

— Не можеш да си представиш колко е важно това за мен. И за цялото ми бъдеще.

Домакинът отлично знаеше какво притесняваше в този миг високопоставения гост — загубата на невинността, издухването на последните листенца от ореола на високия морал, който впрочем се смаляваше и чезнеше с всяка изминала година.

Холандецът Мис ван дер Рое, един от най-прославените архитекти на нашия век, беше го казал с пределна яснота: „Бог не се проявява в детайлите. Той е оставил тази грижа на Дявола“.

Затова е разумно да се четат с особено внимание редовете, посветени на третостепенните подробности, които са изброени в края на всеки договор — както винаги, те са изписани с най-дребния шрифт.

[1] Кьор д'Ален е име на град и на езеро в северозападната част на САЩ, в щата Айдахо. — Б.пр. ↑

1.

Все още не беше настъпил сезонът, през който нахлуваше свирепият южен вятър, наричан сирокко, но от сухите повеи около крайбрежните кули в Марсилия въздухът беше задушен. От северния бряг на Африка се носеха прахоляк и песъчинки, миризма на фурми и гнили водорасли. Очите се възпаляваха от суховея, а главата на човек се изпълваше с мрачни мисли, водещи до желанието да свършиш със себе си. През този мъчителен сезон хората се мотаеха по прашните улици като объркано, изнервено от жегата стадо.

Улица „Рю дьо ла Колумб“, кръстена на Христофор Колумб, беше в източната пристанищна зона — тясна, запусната, кална, осеяна с кучешки изпражнения, с тесни и хлъзгави тротоари. Излющените фасади на сградите подсказваха за упадъка на този промишлен квартал.

Повечето магазинчета бяха на алжирци или тунизийци, които спускаха кепенците всеки ден по обяд. Навред се носеха зловонието от котешката пикня, от гниещите останки от южни плодове и от сладникавата миризма на нискокачествен хашиш. Протяжните мелодии на арабски песни, звучащи денонощно от местните радиостанции, проникваха през процепите на изкорубените врати и през широко отворените прозорци. Мръсни пердета лениво се поклащаха от бриза, който обаче не можеше да донесе дългоочакваната прохлада.

На тази уличка имаше само едно кафене — мрачна дупка, с тесен бар досами вратата и пет маси в дъното. Едноокият собственик, който бе и единственият сервитьор, беше харки^[1]. Окоето му беше насочено към малкия телевизор, повесен над бара. Местният футболен отбор „Олимпик“ — Марсилия губеше, при това здравата, от поредния си гост — някакъв първодивизионен английски отбор.

Вътре имаше само един клиент, който също гледаше мача. И то не защото беше запаленко, а понеже нямаше как иначе да убие времето. Пред него алжирецът бе оставил кана с ментов чай, в който бяха добавени няколко листенца джоджен. Горещата вода капеше през

тесния отвор в чашата с помътнял, но позлатен ръб. Клиентът остана неподвижен, докато арабинът не приключи сложната церемония, изпълнявана според правилата на кабиле — неговото племе, което сред пясъците на алжирската пустиня се придържаше към този начин за приготвяне на чая от незапомнени времена.

Най-сетне арабинът остави каната на масата, подхвърли до нея сметката и чинно отстъпи. Клиентът огледа каната, за миг се поколеба, преди да бръкне в джоба си, за да извади няколко монети. Сложи ги на масата, но внимателно отдели франковете и остави за арабина само сантимите. После се разколеба и добави още няколко франка към купчината.

Арабинът взе монетите и се отдалечи. След минута се чу как те издрънчаха, захвърлени от него в стъклената купа зад бара.

Клиентът лениво се протегна и пое чаената чаша с две ръце, както правеха старците в квартала. Приведен над чашата, той изглеждаше още по-стар, отколкото се бе сторило на арабина собственик от пръв поглед. Косата му беше дълга, посивяла, но все още лъскава. Лицето му имаше цвят на загнил нар, с кафеникав оттенък, който личеше по-силно в бръчките по бузите и челото му. Чашата потрепна в ръцете му, когато я поднесе към устните си.

Въпреки горещината непознатият носеше палто с оръфани ревери. Над джобчето отляво бе избродирана трицветна емблема. Само жителите на Марсилия и хората от неговото поколение можеха да разпознаят тази емблема, символизираща дългогодишна служба в Алжир.

Освен в Алжир той се беше сражавал и още в много други страни. Всъщност беше обходил почти цялата Северна Африка.

Клиентът посегна към вестника, който бе отместил, когато арабинът поднесе чая. Ръцете му бяха едри и мускулести, а пръстите — дълги и чувствителни. Но с мръсни нокти.

Клиентът разгърна страниците на „Фигаро“ — парижкия всекидневник, прочут с консервативния си тон. Звукът на телевизора заглушаваше шумоленето на хартията.

От бара не можеше да се забележат страниците от днешния брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“, пхнати във „Фигаро“.

Мъжът всеки ден си купуваше този американски вестник и неизменно го скриваше сред някой от френските ежедневници, защото

не искаше някой от местните да разбере, че той знае английски. Всъщност английският бе неговият майчин език. Всеки ден този мъж идваше в кафенето — винаги късно следобед, когато рядко се отбиваха тук други посетители. И всеки път се настаняваше на масата в ъгъла, с гръб, опрян до стената. Поръчваше си кускус или порция агнешко и чаша чай, която изпиваше, без да вдига глава от вестника. Ако не беше единственият посетител, не обръщаше внимание на хората от околните маси. Веднъж чу как спореха по негов адрес дали е клошар или не. Не за пръв път го вземаха за скитник, който се задоволява да изпроси на ден толкова пари, колкото да му стигнат за едно хапване.

Явно беше, че хорските приказки не можеха да го засегнат.

„Трибюн“ беше отворен на страниците, запазени по традиция за външната политика.

Редакционната статия бе посветена на дебатите в Камарата на представителите, блокирала за пореден път прекалено щедрата американска помощ за развиващия се, вечно просещ Трети свят. Останалата част от страницата бе заета с оценки за състоянието на международния пазар на недвижими имоти.

После идваха обявите: часовете на специалните служби, посветени на еврейската Нова година (Рош Ашана) — в синагогата, в която се събираха поддръжниците на френската организация за свободно придвижване на евреите. Уточняваше се дори, че някои от молитвите ще бъдат четени на английски. Юридически кантори в Хънингтън, Калифорния, предлагаха на читателите да приключат с техните проблеми около развода само за един ден. На остров Ман вече се струпали повече от 750 компании, регистрирани с една-единствена благородна цел: как да се отърват от съсипващите данъци. Но ако се свържете с Банкок в Източна Азия, ще забравите всички проблеми около поддържането на крупни финансови фондове — уверяваше доверчивите читатели ефектна вестникарска обява.

След петнадесет години редовно четене, всички обяви отдавна му бяха втръснали. Сменяха се само имената на хората и фирмите, но пияната и фалшът си оставаха все същите.

„Търси работа: Германец, 29 год., перфектен английски, с отлична диплома, квалифициран, очаква

предизвикателно предложение в областта на търговията, внос-износ, продажби на едро...”

„Предлага работа: Необходим ни е *майстор* за сериозен ремонт. Изискване: 15-годишен опит в занаята. Желателни са стабилни препоръки. Тел.: 001-1-202-555-1647.“

Клиентът смаяно примигна и бавно се облегна назад. Загледа се втренчено в страницата, после изправи глава и внимателно се озърна. Пороят от обичайните звуци като че ли чак сега достигна до съзнанието му — шумоленето на вестникарската хартия, скърцането на дървения стол, носовото гъгнене на футболния коментатор. Въздухът беше изпълнен с тежкия мирис на тлъсто агнешко. А в главата му бушуваше буря.

Необходим ни е майстор...

Петнадесет години бе очаквал този миг.

Петнадесет години, за да се срещне с човека, който бе пожелал смъртта му.

Петнадесет години, откакто беше забравен от всички.

Или това бе някакъв капан с единствената цел той да изпълзи от своето убежище, за да намери най-послед смъртта си?

Не, не беше така. Нямаше да го нарече с прякора му — Майстора, нито пък би рискувал да посочи телефонния си номер. Съществуваха други, доста по-изтънчени начини да се добере до него и да му пререже гърлото.

Той се нуждае от мен. Отново.

Пръстите на Майстора потрепнаха, когато се пресегна към чаената чаша. Отблясък от телевизионния екран освети поизносения пръстен на безименния пръст на лявата му ръка. Той съзнателно не чистеше печата върху него, който почти не се виждаше от полепналата кал.

Погледът на Майстора остана прикован в печата, като че ли едва сега осъзнаваше колко е било лекомислено да носи такъв скъп пръстен, подозрително тежък за мъж, който играе ролята на последен бедняк.

Но не можеше да се откаже от този последен жест, който го свързваше с отдавна отминалите славни години. Пръстенът символизираше надеждите му за неговото възкръсване — единственото, което го опазваше от мисълта за самоубийство.

През три преки от това кафене, на „Рю де Жардиние“, четири марокански хлапаци усърдно ритаха футбол по прашния паваж. Понякога топката изчезваше под паркираните автомобили или потъваше в канавките, но това не охлаждаше ентусиазма на малките футболисти с мръсни ризи, окъсани от броните на колите.

Най-голямото момче ловко подритна топката с левия, после с десния си крак, спря се, за да се огледа към кого да я подаде. Тогава зърна Майстора, който се задаваше по улицата. Момчето го познаваше. Той бе част от околния пейзаж, откакто момчето се помнеше. Тих, но нечистоплътен мъж, който се тътреше безцелно наоколо, без да говори с никого. Когато бе по-малко, момчето се плашеше от загадъчния странник. Но сега, в пристъп на пубертетна дързост, си зададе въпроса защо никой от приятелите му не бе предлагал да погледят някакъв номер на тоя тип. Ухили се и зачака непознатия да се изравни с празното пространство между двете паркирани коли.

Очите на хлапака не се отделяха от целта. Мъжът се приближаваше, а палтото му почти се влачеше по тротоара. Главата му се поклащаше като на пуйка. Хлапакът облиза устни и изпъна десния си крак — мършав, но жилав, подобно на всички момчета, отрасли на улицата. Кракът му се спусна като бутало, безпогрешно намери топката и я изстреля с всичка сила към главата на мъжа.

Момчето веднага изтича на тротоара, загрижено да пребърка чевръсто джобовете на мъжа преди той да се е окопитил и надигнал. Притича изотзад, уверено, че ще остане незабелязано. Мъжът обаче внезапно разтърси рамене и вдигна двете си ръце право към лицето на момчето.

Между двамата останаха само два метра. Момчето се вцепени. Мъжът бе спуснал ръце и бе уловил топката наскоро полета ѝ, а сега го гледаше право в очите. Момчето остана с отворена уста. Никога не бе срещал погледа му. Едва сега видя черните му очи, блестящи като опали, от които лъхаше смразяващ студ.

Тези черни очи не трепнаха, когато Майстора подхвърли топката във въздуха, размаха ръце, а след миг отново ги събра пред гърдите си.

Момчето ахна, когато топката експлодира в ръцете на мъжа. При това погледът му не трепна!

Изплашеното момче отстъпи назад, но се спъна и падна на плочите. Коляното му се разкървави, то прехапа устни и обърна глава към приятелите си, които го зяпнаха смаяно. След секунди цялата тайфа спринтираше към най-близкия ъгъл.

Улицата притихна. Продължаваше да звучи само монотонната арабска музика от близките прозорци. Майстора спокойно продължи по пътя си. Преди един час постъпката му би изглеждала глупава. Дори би рискувал да си навлече гнева на арабските обитатели на квартала. Но сега вече нямаше значение. Сега вече можеше да си го върне за всички подигравки, подмятания и зле прикрити заплахи.

Стана му по-леко.

Апартаментът на Майстора беше в масивна сграда, построена през миналия век — с облицовка от варовик и с малък вътрешен двор. Преди десетилетия през масивната двойна порта бяха преминавали елегантни карети, но сега двoryт тънеше в буренаци, осеяни с отпадъци, изхвърляни през прозорците. Никой не стъпваше в запустелия двор. Над него висяха въжета за пране.

Майстора с лекота изкачи тесните стъпала, като спираше на всяка площадка, за да хвърли поглед върху циферблата на ръчния си хронометър. Миришеше на арабски подправки. Отнякъде долиташе досаден бебешки плач.

Майстора живееше на шестия етаж, където някога бяха настанявани прислужниците. Стаите бяха доста тесни, а таваните схлупени, така че дори и децата трябваше да се навеждат. Апартаментът на Майстора не се отличаваше от останалите десет, с които делеше етажа — една стая, с преграда по средата, за да се оформи нещо като кухненски бокс. В него имаше само бюфет, двоен котлон и мивка. Леглото и олющеният гардероб бяха отвъд преградата, заедно с поразклатен дървен стол. Стаята имаше само един, доста мръсен прозорец. Дъските по пода бяха протрити и изкорубени, а стените — покрити с пожълтели от влагата тапети на някакви вече

неясни цветя. Затова пък от пръв поглед се виждаха следите от смачкани хлебарки, мухъл и мръсотия.

В ъгъла бе клозетът, скрит зад набързо сглобена талашитена преграда. Майстора отвори подвижния параван, служещ за врата, измъкна малък куфар и комплект връхни дрехи, поставени на закачалка и покрити с найлонова торба.

Сложи ги върху леглото, после наля вода в чайника и включи котлона. Съблече се и внимателно пребърка всички джобове на палтото и на костюма си. Остави на бюфета монетите, ключовете и фалшивите паспорти. За застарял скитник тялото му изглеждаше изненадващо гъвкаво, стройно и мускулесто. Сега движенията му бяха прецизни, без нито един излишен жест, без сянка на колебание или умора.

Голият мъж изля врялата вода от чайника в мивката, добави от студената и пусна вътре парче сапун. След това отново напълни чайника и изтърка ръцете и лицето си с коравия сунгер, изплакна се, после още веднъж ги изми. Вдигна очи към нащърбеното огледало над мивката. Оттам го гледаше ново лице, различно от похабените черти на скитника.

Изтри се с изхабената кърпа и отвори куфара. Измъкна оттам чисти чорапи, бельо, вратовръзка и чифт солидни, тъмночервени туристически обувки. Смъкна найлона от закачалката и посегна към ризата. Облече панталоните и спортното сако от туид. Малко го забави само връзването на вратовръзката, защото беше отвикнал. Накрая измъкна гребена от горното чекмедже на бюфета и грижливо се среса, оглеждайки се в огледалото.

Сега приличаше на провинциален учител или на треторазреден професор, скаран с модата.

Майстора коленичи и повдигна с лявата си ръка единия от четирите крака на леглото. С дясната си ръка го отвинти. Отначало резбата поддаде неохотно, но след малко кухият крак се завъртя по-леко. Мъжът внимателно спусна леглото на пода.

Майстора обърна нагоре кухия крак и измъкна от тръбата плътно пристегнат сноп банкноти — френски и швейцарски франкове, американски долари и свидетелство за раждане, попълнено с име, което съвпаднаше с името на канадския паспорт. Срокът на този паспорт бе изтекъл, но не беше трудно да се удължи. Персоналът на

канадското консулство в Париж беше съставен предимно от френскоговорещи канадци, а според рожденото свидетелство произходът на Майстора беше от Квебек.

Най-надълбоко в скривалището бяха укрити къс избеляла хартия, на който преди петнадесет години бе записан загадъчния телефонен номер 001-1-202-555-1647, и някакъв древен свитък, който изглеждаше много, много стар.

Мъжът остави съкровищата си върху плота на бюфета, отново завинти кухня крак към леглото и изгори хартията с телефонния номер в пепелника. Изсипа пепелта в мивката и пусна водата. Напъха банкнотите, канадския паспорт и свидетелството за раждане в джоба на сакото. Събра старите дрехи и ги мушна в окъсаната пазарска чанта зад вратата. По-късно и за нея щеше да се погрижи.

Почти готов за дългия път, Майстора се отпусна на ръба на леглото и внимателно прерови страниците, пожълтели и засъхнали с течение на времето. Черният китайски туш беше избледнял. Нямаше нито заглавие, нито подпис. Ръкописът беше на китайски.

Успя да го разчете, обаче се затрудни при тълкуването на сложните предсказания в стария хороскоп, изпълнен с описание на звездни конфигурации и неясни знамения. Астрологията, както и всеки друг метод за предсказване на бъдещето, изискваше непрекъснато практикуване, за да се постигне съвършенството. През последните петнадесет години съдбата на Майстора като че ли бе направлявана от някакъв невидима и загадъчна, но всемогъща сила, пред която дори и звездите се оказаха безпомощни, дори и когато се подреждаха точно според хороскопа му. Сега обаче влиянието на тази сила бе преустановено. Майстора едва ли можеше да си го обясни, макар че нищо друго не желаше така страстно. Очевидно отново трябваше да потърси помощ.

Предсказването на бъдещето, основано на съвсем земни събития, определяни от петте основни елемента — огъня, водата, металите, дърветата и земята, беше много по-лесно за разбиране. Втрещил поглед в пожълтелите листа с надраскани по тях неясни тълкувания на хороскопа му, съставени според правила, изобретени преди три хилядолетия, Майстора реши, че отново се надига силата, която ще се противопоставя на всяка негова стъпка. А това беше много тревожно. Защото означаваше, че дълбоко в него се спотайва нещо загадъчно,

което не е в хармония с петте основни елемента. В душата му се прокрадна неясно безпокойство, дори страх, макар че отдавна, много отдавна не помнеше да се е страхувал от каквото и да било.

Съмнението можеше да направи уязвим дори и най-решителния мъж. Особено когато той очакваше, че може да се сбъдне някакво особено мрачно предсказание.

Майстора побърза да пропъди коварната тръпка на страха. От опит знаеше, че не може да избяга от клопките, които вероятно му готвеше съдбата.

Майстора не се изненада, когато се обърна към часовника върху бюфета. Бяха изтекли почти два часа, откакто се бе задълбочил в пожълтения папирус. Преди години, дори в най-активните му периоди, той бе в състояние да зареже всичко останало за цяла седмица, за да се потопи в царството на загадките и предсказанията. Пое дълбоко дъх и се върна в настоящето. Внимателно нави листата на руло и ги напъха във вътрешния джоб на самото си.

Отиде до вратата и огледа стаята с преценяващ поглед. Знаеше, че никой в квартала няма да обърне внимание на заминаването му. Наемът бе платен и за следващия месец. Хазайката нямаше да почука на вратата поне още една седмица. Едва тогава щеше да види празния бюфет и да разбере, че саможивият ѝ наемател си е заминал. Но това нямаше да породи усложнения, понеже всичко от оскъдната мебелировка в стаята щеше да си е на мястото. Лесно щеше да се намери нов кандидат за мизерната стаичка, защото наемът беше направо скромнен.

Майстора не се безпокоеше и за пръстовите си отпечатыци. Досега нито веднъж не бе попадал в полицията на нито една от държавите, в които бе стъпвал кракът му. И нищо в тази стая не подсказваше кой всъщност е бил тук.

С ръка върху дръжката на вратата той за последен път се огледа — петнадесет години бе прекарал тук, сврян като плъх в дупката си... Отначало едва бе издържал нощите в стаичката, но постепенно бе привикнал, успокоен от пълната липса на внимание към особата му. През всичките тези години бе изглеждал прекалено беден, за да съблазни някого; прекалено безпомощен, за да представлява заплаха;

прекалено остарял, за да бъде удостоен макар и с бегъл поглед — от жена или дори от мъж...

За пръв път от много години на устните му разцъфна усмивка. Беше забравил усещането да си радостен и доволен. Помисли си, че ако е вярна легендата за възкресяването на Лазар, нищо чудно и той да е изпитал същия трепет, когато отново се е завърнал на този свят.

Когато Майстора излезе навън, магазините отново бяха отворили, уличните платна бяха пълни с автомобили, а тротоарите — с пешеходци. Сепна се и бързо се отдръпна, защото точно срещу него се втурна рошав мургав хлапак на ролкови кънки.

Огледа улицата набързо и закрачи след групата жени, бърборещи неуморно, понесли празни торби към пазара. Дори не забеляза мъжа, който се показва под навеса пред входа на близката месарница. Непознатият го проследи със замислен поглед, докато силуетът на Майстора не се загуби сред тълпата. Все още нищо не подсказваше на Майстора, че някой може да се интересува от него.

Човекът, който го следеше, се наричаше Сам Кроуфорд. Агентът приближаваше четиридесетте, но изглеждаше по-млад. Беше висок, слаб, със светлоруса коса и загоряло лице. Може би беше получил този тен на някой ски курорт, но не беше изключено и да го имаше по рождение. Носеше предизвикателно моден костюм, в който приличаше на жиголо. Или на безделник, на нехаен към всичко наоколо фотомодел, с каквито бе пълен оживеният пристанищен град.

Преследвачът изчака Майстора да се отдалечи по тротоара. После пресече платното и се насочи към входа, от който преди малко бе изскочил той. Кроуфорд се огледа още веднъж, обърна се назад, след което бързо влезе в сградата. Движенията му бяха необикновено гъвкави. Има такива хора, които като че ли се плъзгат сред тълпата, макар че понякога им се налага да си пробиват път с лакти.

Кроуфорд припряно изкачи тясното стълбище — същото, по което Майстора бе слязъл само преди няколко минути. Спря се едва на площадката, за да си поеме дъх, и тихо пристъпи към олющената врата.

Ключалката се оказа доста примитивна — от онези, които се отварят чрез ключове с двоен нарез. Не представляваше никакъв

проблем за специалист като Сам Кроуфорд.

Щом ключалката изщрака, Кроуфорд моментално залепи гръб о стената. Но се оказа, че вътре не го дебнеше капан — тънка жица под вратата или нещо подобно. Преброи до пет, изчака да види дали няма да се задейства бомба със закъснител — в повечето случаи опитните терористи опъваха едва видими проводници, свързани със скрит капсул-детонатор. Но от стаята се долавяше само миризма на сапун и евтин шампоан.

Успокоен, Кроуфорд въздъхна. Явно Майстора не бе оставил някой от смъртоносните си капани. Пристъпи предпазливо и внимателно затвори вратата зад гърба си. Очите му набързо обходиха стаята, макар интуицията вече да му бе подсказала най-важното: нямаше да открие нищо в тази опустяла бърлога.

Одеялото на леглото бе опънато старателно. Както в казармата. Но по пода, около единия от краката на леглото, имаше малка купчинка ръждив прах.

Мивката още не бе изсъхнала, макар трите чинии на поставката да не бяха мокри. Кърпата за ръце също бе суха, но по-голямата кърпа за банята беше влажна.

Сигурен признак, че Майстора бе почистил грижливо стаята, преди да я напусне.

Гардеробът бе опразнен, но на една от закачалките бе останало късче хартия. Може би квитанция от магазин за химическо чистене.

Тогава си припомни, че навън, на улицата, нещо във вида на Майстора му бе направило впечатление, още когато той бе стъпил на тротоара, нещо като...

Кроуфорд бе длъжен да претърси грижливо стаята, макар да знаеше, че и това усилие ще се окаже безплодно. Майстора не би могъл да оцелее толкова дълго, ако не бе обръщал внимание на всички детайли. Ако Кроуфорд предварително не знаеше доста факти за него и за неговите навици, от това, което видя, едва ли щеше да отгатне що за човек е живял тук.

В този миг усети леки вибрации отзад, на кръста си, около десния бъбрек. Измъкна пейджъра, после протегна ръка към миниатюрния микрофон, скрит под ревера на сакото.

Кроуфорд натисна слушалката към ухото си.

— Докладвай, Уоли.

Чу се прашене от статичното електричество, като че ли някой стържеше с пила по алуминиево фолио. След което някой заговори с далечен, приглушен глас:

— Сега е на гарата. Преди малко си купи билет за парижкия експрес.

— Явно няма намерение да се връща повече тук. Внимавай, Уоли, да не го изпуснеш. Предай в Париж, че искам пълно покритие.

— Слушам, сър, пълно покритие — отвърна Уоли с престорено официален тон. — Сам, забравих да ти съобщя, че той проведе два разговора от една телефонна кабина в чакалнята.

Кроуфорд сърдито изруга.

— Не можа ли да се приближиш, за да чуеш нещо?

— Не, не успях. Той се бе напъхал в кабината. Дори и да си беше бърбил по-дълго, пак нямаше да успеем да засечем разговорите му.

— Колко дълго разговаря?

— Отговорът ми няма да ти хареса. Първото обаждане бе само за петнадесет секунди. Но второто бе по-продължително. Цели пет минути.

Това наистина никак не се хареса на Кроуфорд. Очевидно първият разговор на Майстора е бил с телефонен абонат в страната, може би с Париж, а вторият е бил международен — за да се засече такава връзка, наистина беше необходимо повече време. Но такъв професионалист като него да говори цели пет минути!... Това можеше да означава само едно: Майстора е получил подробни инструкции за действие.

— Ще се видим в Париж — каза той и прекъсна връзката.

За последен път огледа стаята. Смълчана, оскъдна и потискаща, тя сякаш му припомняше единственото, до което днес бе успял да се добере: Майстора вече е потеглил на далечен път.

Към Париж.

А оттам можеше да се отправи към всяка точка на земното кълбо.

[1] „Харки“ е жаргонното наименование на алжирците, преминали на страната на французите по време на борбите на Алжир за независимост през периода 1965–1962 г. — Б.пр. ↑

2.

— Бонжур, мадмоазел.

— Бонжур, мосю.

Продавачът на вестници ѝ подаде днешния брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“, прегънат на три, стегнат с гумена лента и пъхнат в книжна кесия. С подобно обслужване бяха удостоявани само клиентите, които му бяха симпатични. Не искаше пряското печатарско мастило да изпоцапа дрехите или пръстите им.

Мъжът пое десетфранковата монета от ръката на жената, кимна и още веднъж я огледа от главата до петите.

Разбира се, тя беше американка. Продавачът го разбра още от пръв поглед, в деня, когато за пръв път се бе доближила до неговия павилион в края на парка, недалече от сградата на модната къща „Пиер Карден“. Издаваше я не толкова акцентът. Всъщност тя говореше френски изненадващо добре за чужденка. При това явно не беше на повече от двадесет и пет-шест години. Нито пък облеклото ѝ изглеждаше чуждестранно. Жакетът и полата ѝ бяха по един от миналогодишните модели на Ерве Леже, но ѝ стояха много добре. Всъщност като на всяка висока и стройна млада жена. Блузата ѝ, в бяло и светлозелено, подчертаваше отблясъците на слънчевите лъчи в косите ѝ и петънцата в очите ѝ. Приличаше на секретарка от някой изискан офис, отлично съзнаваща как да се възползва от чара си, но съзнателно предпочела да изглежда въздържана, за да отблъсква полесно натрапниците. Жена, която знае, че може да събере всички мъжки погледи, докато ходи по някой от парижките булеварди.

Ала очите ѝ я издаваха. В тях нямаше и следа от възбуждения блясък, типичен за туристите — всеки ден продавачът се сблъскваше с десетки от тях — не, техните зеници бяха широко отворени, преливащи от жизненост, примесена с невинност. В нейните очи липсваше и хладният, леко отегчен поглед на истинската парижанка, който не се променяше дори и по време на следобедната разходка с поредния любовник... Очите на тази жена излъчваха радост и

енергичност, сякаш Париж бе рог на изобилието, предлагащ неограничен избор на наслади и забавления, някои от които вече ѝ бяха познати, но повечето тепърва ѝ предстоеше да вкуси.

Веднъж продавачът на вестници я бе посочил на един от своите приятели — хитрец и сводник, специализирал се в осигуряването на забавления за богати чужденци, скучаещи самотници, които неизменно отсядаха в луксозните хотели по десния бряг на Сена. На сводника му бе достатъчен само един преценяващ поглед, за да процеди през зъби: „Страхотна е!“. Лицето ѝ бе направо прелестно — никой не вярваше, че тази жена може да страда. Не, това бе немислимо.

— Нещо не е наред ли, мосю? — запита го Холис Фримънт.

Продавачът смутено поклати глава.

— Не, само ви се възхищавам, мадмоазел, защото днес сте очарователна от всякога.

— А вие сте по-галантен от всеки друг път — усмихна се тя, разкривайки едва забележимата раздалеченост между двата ѝ предни зъба.

Щом се отдалечи от павилиона, Холис се разсмя. Тя се нуждаеше не толкова от вестника, колкото от разходката около сградата на американското посолство, в което работеше. Но ѝ стана приятно от плахия опит на продавача да пофлиртува с нея.

Холис продължи през парка. Преди три месеца, когато пристигна от Вашингтон, нестихващото движение около обелиска на „Плас дьо ла Конкорд“ опъваше нервите ѝ, особено силният шум на автомобили. Но после привикна.

Излезе от парка откъм булевард „Габриел“ и зави към „Рю Боаси д’Англе“. Спря на кръстовището и зачака да светне зелено. Трима бизнесмени, оживено спорещи за нещо, застанаха зад гърба ѝ.

На булевард „Габриел“ бяха паркирани две полицейски коли и един тъмносин микробус. Пред американското посолство патрулираха шестима мъже от френските специални служби — в тъмносини униформи, с бели ботуши и черни автомати.

Един от тях, с пагони на лейтенант, я огледа от горе до долу, с напрегнат, подозрителен поглед, макар лицето му да остана безизразно. Холис извърна глава.

Диагонално по булеварда се намираше „Крийон“ — елегантна сграда от 18 век, един от най-престижните хотели в света. Опита се да

пропъди мисълта за досадната физиономия на офицера от охраната. Много по-приятно беше да си представя притихналия елегантен ресторант „Обелискът“ в хотел „Крийон“, където я очакваха на закуска.

Кога най-сетне ще светне зеленото...

Светофарът превключи. Но миг преди това от ъгъла изскочи камион „Мерцедес“. За секунда туловището му закри гледката пред очите на Холис. Стори ѝ се, че ще връхлети върху нея. Инстинктивно младата жена отскочи назад. Не усети как се стовари върху тримата мъже, застанали зад нея, защото точно в този момент проехтя изстрел. Тя извърна глава към сградата на посолството. Отвори уста да изкрещи. Но от гърлото ѝ не се изтръгна нито звук, защото всичко около нея се сля в пъстър калейдоскоп. След миг потъна в непрогледна мъгла.

ПРЕДИ ПЕТНАДЕСЕТ ГОДИНИ

Беше неделя, по обед, точно на Четвърти Юли. Само туристи се шляеха по широките парижки булеварди. Парижани, отдавна наситили се на всякакви чужденци, бяха заминали по вилите си, за да се спасят от жегата.

Знамето над входа на американското посолство висеше като отмаляло от горещината. Отвън се виждаха само двама мъже от полицейската охрана, облежнати небрежно до вратата, държаха по една картонена чаша с лимонада — някоя от дежурните секретарки се беше смилила.

Днес пред вратите беше по-оживено от обичайното — носачи за мебелите, помощници за кухненския персонал, доставчици на вино и цветя. Такова оживление настъпваше само в няколко дни в годината: в деня на бала на Военноморския флот или когато посланикът, мис Джули Форт, даваше приеми. А днес, в чест на Деня на независимостта — националния празник на Съединените Щати — очакваха представители на дипломатическия корпус, министри от кабинета и елита на парижкото висше общество.

Следобедното събиране се смяташе за неофициално и тъкмо това гарантираше истинско празнично настроение. На безупречно поддържаната морава откъм западната стена на оградата, покрай старите кестени и цветните лехи, заобиколени от бели камъни, се

вихреше с пълна сила барбекюто за персонала на посолството. Неприятният полъх на автомобилни газове откъм „Шанз Елизе“ не можеше да надвие над вкусното ухание на печени ребърца и хамбургери. Наоколо, сред пейките, бяха опънати маси с ленени покривки в червено и бяло, отрупани с купи с пържени картофи и салати, туршия и подправки. От кухнята бяха домъкнали шест буренца с добре изстудена бира „Милър“ — жест на любезност от страна на военновъздушния аташе — бирата бе доставена отвъд океана.

На децата на служителите от посолството и на неколцината френски работници от помощния персонал беше сервирано в остъклената зала. За децата бе предвидено куклено представление. Беше нает и клоун, който вече жонглираше със захарни пръчки.

Но най-оживено беше в средата на поляната, точно между двата кестена. Френското Министерство на образованието беше подарило на посолството детска въртележка, задвижвана от генератор. Върху платформата имаше осем ярко боядисани дървени кончета, а над тях — брезентов навес. Наоколо се лееха звуците на популярна детска песничка.

Холис Фримънт, тогава единадесетгодишна, беше издокарана в розова рокля, с бели чорапки и чисто нови лачени обувки. Нетърпеливо потропваше с крачета, изгубила търпение. Кога най-сетне ще спре тази въртележка? Зад нея баща ѝ се смееше гръмогласно. Тя се обърна и го изгледа сърдито. Бе проявила достатъчно възпитание и бе отстъпила реда си на по-малките, но сега повече нямаше да чака!

Баща ѝ коленичи и я целуна по бузата. Холис се засмя, погъделичкана от меките му гъсти мустаци.

*„Утрин рано, утрин рано,
В неделя, в неделя...
Камбаните бият, камбаните бият,
Динг-донг-данг.
Динг-донг-данг.“*

Помнеше песента наизуст. Особено ѝ харесваше рефренът. *Динг-донг-данг...*

Момичето вдигна очи към синьото небе, по което нямаше нито едно облаче. Апетитният аромат на барбекюто подразни обонянието ѝ и Холис внезапно осъзна колко е огладняла. Но дори и това не можеше да я накара да помръдне от мястото си пред въртележката.

Към тях се приближи някакъв мъж, който поздрави нея и баща ѝ на френски. Холис отвърна учтиво, а мъжът се наведе и нежно я погали по косата. Холис обаче забеляза как усмивката на непознатия внезапно се стопи, когато заговори с баща ѝ. Двамата мъже се отдалечиха, пъхнали ръце в джобовете, свели глави един към друг. Разговаряха тихо и тя не можа да чуе нито дума. Но видя как баща ѝ внезапно започна да ръкомаха, после нервно прокара пръсти през косата си, докато се оглеждаше притеснено.

Холис остана озадачена от промяната в поведението на баща си. Тя знаеше, че около него постоянно се навъртат някакви мълчаливи мъже, без да разбира още какво означават думите „лична охрана“. Баща ѝ веднъж ѝ бе обяснил, че тези чичковци са нещо като полицаи. Тогава тя не го бе разбрала, но сега още по-малко разбираше защо баща ѝ беше толкова разтревожен. Беше прекалено малка, за да знае какво означава да се страхуваш за живота си.

— Татенце!... — Тя дръпна единия крачол на баща си.

Ръката му стисна нейната, но той не спря да се оглежда, без да прекъсва разговора с непознатия французин.

Холис се извърна към децата, които се трупаха около платформата на въртележката. Всички бързаха да се покатерят на дървените кончета. Едно от тях, Джими Доус, с руса коса, отдавна беше станало неприятно на Холис. Момчето вече почти се беше добрало до седалката върху гърба на кончето, когато тя извика сърдито:

— Татенце!

— Съжалявам, много съжалявам, тиквичке, но сега е ред на Джими да се порадва на въртележката.

Момичето обаче хукна към платформата, огледа незаетите кончета — имаше едно червено, две златисти и едно синьо — и се втурна към най-близкото. Седна върху седлото и веднага протегна ръце към ушите на кончето, които служеха за дръжки.

Забеляза, че боята бе започнала да се лющи по врата на кончето.

Огледа се, очаквайки да засвирят мелодията.

— Искаш ли да остана при теб, миличко? — попита я баща ѝ.

Холис се ядоса. Вече не беше малко бебе, та да се нуждае от присъствието му. Тя не разбра колко изразително се бяха изписали чувствата ѝ върху личицето ѝ. Но успя да забележи огорчението върху лицето на баща си.

Тогава тя протегна ръка и сграбчи едрата му китка, за да го придърпа към себе си. Намести се по-удобно на седлото и се усмихна, когато той се настани зад нея. Краката му опираха о платформата. Малката Холис долавяше топлия му дъх във вратлето си. Баща ѝ също протегна ръце и се хвана за ушите на дървения кон. Тя усети нещо твърдо да се допира до гръбчето ѝ. Ах, да, това сигурно е пистолетът на папа. Баща ѝ вече ѝ бе обяснил, че е необходим за службата му — както дърводелецът не се разделя със своя чук. Холис бе приела това обяснение, защото баща ѝ никога не я бе лъгал. Така че в невинното ѝ съзнание пистолетът си оставаше само един инструмент.

В този миг включиха мелодията. Някъде под платформата заскърцаха верижни предавки и зъбни колела. Вятърът развя косата на Холис. Кончетата изскачаха от сянката на стария кестен сред обляната от слънчевите лъчи поляна, а после отново се скриваха в полумрака.

*„Братко Жак, братко Жак...
Спиш ли ти, спиш ли ти?...“*

Когато отново я обля ярката слънчева светлина, Холис зърна майка си, която в този миг прекосяваше моравата. Никой не можеше да разубеди малката Холис, че на този свят има по-красива жена от Фелиша Фримънт — с дълга златиста коса, нежни рамене, с усмивка, която озаряваше всичко наоколо. Майка ѝ бе облечена в дълга копринена рокля с шлейф, какъвто Холис бе виждала само в книжките с приказки.

Холис махна с ръка на майка си, а тя ѝ отвърна с въздушна целувка. После се обърна към непознатия французин, който преди малко бе разговарял с баща ѝ. Холис се извърна и видя, че баща ѝ също маха с ръка, широко усмихнат. Долните му зъби бяха леко изкривени, от което понякога дъщеря му се дразнеше. Холис усети как някаква

тръпка стегна сърцето ѝ, но не разбра причината. В този миг обичаше и двамата си родители повече от всякога...

Тя така и не разбра защо баща ѝ внезапно изохка остро, а от устата му рукна кръв.

Куршумът, който улучи Алек Фримънт в малкия мозък и след това експлодира в устната му кухина, причини незабавна смърт. Целта беше поразена безупречно, въпреки че куршумът беше изстрелян от повече от шестстотин метра. От толкова голямо разстояние, дори и без да се използва заглушител, надали някой от присъстващите в двора на посолството би могъл да чуе изстрела.

Снайперистът имаше едно много важно предимство — командната кабина на кулокрана, извисяващ се над съседния строеж. Полицаяте от района толкова отдавна бяха свикнали с мудните темпове на строежа, че почти не обръщаха внимание на този обект. За тях кулокранът отдавна бе станал просто част от пейзажа на „Рю дьо Фобур Сен Оноре“. Освен това точно в онези дни почти всички сили на парижката полиция бяха ангажирани с охраната на президента на Франция. Тъй като строителният участък не беше далече от Елисейския дворец, агентите не забравяха да проверят персонала на строителната площадка. Особено когато държавният глава се прибираще в резиденцията си, намираща се сравнително близо до американското посолство, между „Авеню дьо Марини“ и „Рю дьо Л’Елизе“.

Френските специални служби, отговорни за сигурността на дипломатическия корпус, които работеха в тясно сътрудничество с екипите за охрана на посолствата, също не изпускаха от очи движението на хора около кулокрана. Опитните агенти прекрасно разбираха колко удобна позиция за стрелба е кабината на крана — оттам всеки убиец може да се възползва от прекрасните условия за обзор на квартала, включително и към моравата зад сградата на посолството. Самата сграда беше скрита от кулокрана зад високите кестени, а освен това се намираше под много малък ъгъл.

На Четвърти юли президентът на Франция не беше в столицата, а в извънградската си резиденция в Живерни, затова на специалните служби не им беше до проверки на района около строежа. Не проявиха

интерес и хората от охраната на посолството, както американците, така и французите. Охраната беше ангажирана само със сигурността на посланика.

Освен това нямаше никакви признаци за надвиснала заплаха. Френските служби разполагаха с превъзходна мрежа от информатори, особено сред емигрантите от арабски произход. Защото именно този контингент от мургави пришълци обикновено създаваше най-много проблеми на агентите. Последните данни от секретните полицейски бюлетини не показваха нищо обезпокояващо.

Стрелецът се бе изкачил на кулокрана още в четири часа сутринта. Свит на пода на кабината, той изчака търпеливо своя час, уверен, че никой няма да заподозре присъствието му.

Убиецът поспа до изгрев-слънце, след което отвори прозорчето на кабината, отпи няколко глътки вода от бутилката и се зае със сандвичите. После насочи бинокъла към посолството. Стъклата на окулярите бяха покрити със специален, неотразяващ светлината слой, за да не бъде засечен блясъкът им. Той сглоби пушката и зае позиция за стрелба едва когато там долу, на моравата, се завъртя детската въртележка.

Стрелецът си припомни възражението, което бе отправил към своя работодател: по всяка вероятност движенията на мишената ще бъдат трудно предвидими, без никакъв план, така че късметът ще се окаже от доста голямо значение.

Шефът му го бе изслушал внимателно, но накрая само бе кимнал с глава:

— Тогава се постарай да го вземеш на мушка.

Когато се задвижи въртележката и Алек Фримънт се покачи на седлото кончето, зад дъщеричката си, стрелецът разбра, че моментът е настъпил.

И изстреля първия куршум.

Убиецът не изчака да види как се пръска главата на Алек Фримънт, защото побърза да насочи дулото към втората мишена — французина. И тогава внезапно възникна препятствие, което той не беше предвидил...

Препятствието беше съпругата на Фримънт. Устата ѝ се разтвори широко, тя изпищя, когато съпругът ѝ се стовари от седлото върху платформата. Фелиша Фримънт би трябвало да се вцепени на място от

шока, но вместо това тя се втурна с все сила към въртележката. Така устремно, че зад нея се развиха косите ѝ и шлейфът на роклята. Рамото ѝ се блъсна във французина и той политна настрани.

Точно в мига, в който пръстът на снайпериста вече натискаше спусъка.

Първата реакция на малката Холис бе да притисне ръчички към гърлото си, ужасена от червената струя, изригнала от устата на баща ѝ. Беше виждала кръв, но никога толкова много. Дори и когато падаше от седлото на кончето, тя още се удивляваше колко гореща, гъста и лепкава е тази течност.

Изкрещя от болка, когато се стовари върху платформата. После се извъртя, за да опипа удареното си коляно и тогава пред смаяните ѝ очи попадна сгърченото тяло на баща ѝ, с огромно кърваво петно на тила. Ръцете му останаха около врата на кончето, като че ли се опитваха да го прегърнат.

Момичето не чу писъците на децата, защото залитна към трупа на баща си, опита се да се надигне, обаче остра болка прониза лявото ѝ коляно. Протегна ръка към колоната в средата на платформата и пропълзя напред. Едва тогава зърна как майка ѝ се носеше като вихър към въртележката. Краката на Фелиша Фримънт не се виждаха от буйната трева и на Холис ѝ се стори, че майка ѝ лети към нея.

— Майче!

Момичето ахна, когато пред ужасения ѝ поглед върху шията на майка ѝ разцъфтя същото яркочервено петно. Тя не разбра кога бе започнала да крещи, забравила за болката, докато накрая пропълзя на четири крака извън платформата, за да се строполи без дъх в тревата.

Стрелецът зърна предсмъртния гърч на жената няколко мига след изстрелването на куршума. Професионалният му опит на наемен убиец го накара да не обръща повече вниманието на суматоката, която се развихри там долу, на поляната. Налагаше се да стреля трети път!

С плавно извъртане той насочи оптичeskия мерник върху тялото на французина, който в този миг беше извън огневата зона и уплашено

въртеше глава, оглеждайки се наоколо. Стрелецът затаи дъх и натисна спусъка.

Жертвата отскочи назад и замря. Убиецът огледа внимателно тялото през окуляра — попадението бе изключително чисто, точно под вратните прешлени.

От четирите посоки към падналите се втурнаха хора. Някаква жена се спусна към момиченцето, чиято розова, разкъсана рокличка бе опръскана с кръв, за да я притисне към гърдите си, докато се оглеждаше с див поглед наоколо.

След секунди мъжете от охраната, много по-опитни и много по-опасни, щяха да заемат позиции и да започнат да се озъртат. Стрелецът знаеше, че ако се забавеше още няколко секунди, щяха да открият скривалището му и да го ликвидират.

По-добре бе да се опита да оцелее, макар че го очакваше много трудна среща с шефа. Отсега виждаше ледената маска на лицето му.

Изскочи от вратата на кабината и започна да се спуска по кулата, но пред очите му не изчезваше последната гледка: малкото момиче, сгушено в прегръдката на жената. Детето гледаше безпомощно към родителите си, проснати пред него в локви кръв.

— Мадмоазел! Мадмоазел!

Сепната, Холис примигна и рязко се завъртя. Попадна право в ръцете на някакъв униформен мъж. Мъжете зад нея, които също чакаха зеления сигнал на светофара, обърнаха погледи към Холис и неодобрително заклатиха глави.

— Мадмоазел, какво ви е?

— Стори ми се, че чух изстрел.

Миг след като думите отлетяха от устните ѝ, тя вече усещаше колко налудничаво звучат.

Изразът на лицето на полицаия недвусмислено доказваше, че и той е на това мнение...

— Газове, експлодирали в ауспуха. Случва се, особено при остарелите камиони. — Той я измери с хладен поглед. — Вашите документи, моля.

Холис пхна ръка в чантата си и му подаде портфейла. В него, до американското ѝ свидетелство за правоуправление, се виждаше

дипломатическият ѝ паспорт.

Полицаят ги провери старателно, преди да ѝ ги върне.

— Защо мислите, че сте чули изстрел?

— Не зная. Може би просто ми се е сторило.

— Мога да ви уверя, че няма нищо подобно. — Полицаят посочи към посолството. — Желаете ли да ви придружа до сградата?

— Не, благодаря ви! — смутено се усмихна Холис.

Пазителят на реда вдигна за поздрав палката си, обърна се и пое по тротоара към будката до оградата. Холис видя как го наобиколиха колегите му. Полицаят сви рамене, от устните му се отрони някаква фраза, след което презрително махна с ръка — красноречив жест, с който в цял свят удостояват побърканите.

Холис се извърна. Светофарът най-последно превключи, тя пресече булевард „Габриел“ и продължи към хотела. Все още усещаше насмешливия поглед, прикован в гърба си.

На този ден, преди петнадесет години, Холис всъщност не чу нито един от изстрелите. Смъртта бе долетяла безшумно и бе покосила жертвите си без никакво предупреждение. Доста по-късно тя узна как ехтят изстрелите. Но оттогава ги бе чувала стотици пъти, дори и в най-непрогледните кътчета на сънищата си.

3.

Служителят от охраната към хотел „Крийон“, облечен в елегантен костюм на „Армани“, проследи с поглед жената, която се появи на главния вход. Тя веднага се насочи към фоайето и изкачи стъпалата към рецепцията. Направи му впечатление чантата за документи, която младата дама държеше в лявата си ръка — от нея стърчеше вестник, навит на руло. Странно, но в първия миг му се стори, че във вестника е увита полицейска палка. Защо жената държеше чантата толкова отдалечена от тялото си? Имаше нещо неестествено в тази поза... И лицето ѝ бе пребледняло.

Едно от неписаните задължения на специалистите по охраната на хотелите бе да запомнят всички особености в поведението и външния вид на всеки от десетките гости. Но тази жена не бе отседнала в „Крийон“ — служителят от охраната на хотела бе готов да се закълне в това. Тя бе облечена доста прилично, така че не биеше на очи сред елегантната тълпа, но все пак...

Какво още има в тази чанта? И какво е скрито във вестника?

Служителят от охраната леко повдигна дясната си ръка и измърмори нещо пред микрофона, скрит в маншета на ризата. Колегата му от залата за наблюдение веднага бе уведомен, че дежурният във фоайето се насочва към подозрително лице сред навалищата около вратите. Незабавно разпореда да бъде изпратено подкрепление.

— Мога ли с нещо да ви помогна, мадмоазел?

Холис се спря за миг, после се обърна толкова рязко, че ръчната ѝ чанта се докосна до ръката на непознатия. Вдигна поглед към него. Изглеждаше като портиер или помощник-администратор.

Сепна се, когато усети как пръстите му предпазливо опипват талията ѝ отзад, спирайки се на едва забележимата издуптина около дръжката на пистолета, и не забеляза как другата му ръка се мушна в отвора на чантата ѝ.

— Съжалявам, мосю. Не зная какво ми става днес... — засмя се Холис, но на самата нея собственият ѝ глас прозвуча като чужд. — Идвам тук на закуска по покана на един от гостите на вашия хотел. Мистър Доусън Уайли, от Съединените Щати.

Мъжът се усмихна разбиращо.

— О, да, разбира се, да, мосю Уайли. Разбирам... А вие трябва да сте...

— Холис Фримънт. Аз... аз съм негова позната.

— Естествено. Мога ли да ви съпроводя до ресторант „Обелиск“?

— И сама мога да стигна до там.

— За мен ще бъде удоволствие, мадмоазел. Моля ви, разрешете ми да поема чантата ви.

Мъжът измъкна вестника от чантата ѝ толкова ловко, че Холис дори не проумя какво става. Само усещаше притискането на ръката му около лакътя си, докато прекосяваха облицованата с мрамор зала, с високи огледала по стените, всичките до едно в позлатени рамки.

Служителят от охраната кимна с глава — сигнал към метрдотела да не се намесва. Той зърна мистър Уайли още щом прекрачи входа на ресторанта, но се престори, че не го е открил.

— Не го виждам — промърмори той.

— Ето го там, до онази маса.

Възбуденият ѝ глас привлече вниманието на посетителите. Всички се обърнаха към нея. Уайли също я забеляза и ѝ махна с ръка. Едва тогава мъжът от охраната отпусна хватката си.

— Вашият вестник, мадмоазел. Желая ви приятен ден!

Служителят от охраната отново кимна едва забележимо към метрдотела и безшумно се изниза от ресторанта.

— Холис...

Доусън Уайли се надигна от стола си, когато тя се приближи към масата.

Широката усмивка, весело искрящите му очи и сърдечната прегръдка набързо я успокоиха и тя се опита да забрави досадния инцидент във фоайето.

Холис си помисли, че никой не би могъл по-добре от Доусън Уайли да послужи за рекламно лице на Американската асоциация на пенсионираните ветерани. Изглеждаше страхотно в обичайния си син

блейзър, с леко посивели коси, в сиви панталони с кройка, типична за военните от запаса. Изящната вратовръзка във виненочервено и добре колосаната снежнобяла копринена риза допълваха непринудената му елегантност — приличаше на преуспял рентиер, решил да посвети оставащите му години само на пътувания. Но имаше едва доловима разлика между него и останали възрастни мъже и жени, насядали около масите: Уайли никак не се притесняваше от луксозната обстановка, дори се обръщаше към персонала с непринудена фамилиарност, непозната за американците в Париж. А когато поръча на келнера питието за Холис, акцентът му прозвуча съвсем като парижки.

Холис си каза, че опитният дипломат си личи от пръв поглед.

Той бе посветил почти целия си живот на кариерата — предимно в Париж, макар че неговият възход бе започнал като секретар на посолството на Съединените Щати в Лондон.

— Днес изглеждаш чудесно, Дий — отбеляза тя и се обърна, за да благодари с кимване на келнера, помогнал ѝ да се настани на стола. Помоли го да ѝ донесе кафе и портокалов сок.

— Но на теб изглежда ти влияят промените във времето — промърмори Уайли. — Или имаш някакви неприятности?

— Не. Просто не съм си доспала. Това е всичко.

— О, така ли? Нима най-после си успяла да намериш толкова страстен любовник? И *не те оставя* да се напиш...

Холис усети как страните ѝ се зачервиха и стеснително сведе очи. Разгърна колосаната ленена салфетка, след което машинално, без въобще да бе нужно, се зае да пренарежда сребърните прибори на масата пред нея. Но когато се осмели да вдигне глава, отново я прониза изучаващият поглед на Доусън Уайли.

— Париж е единственият град в света, където всичко ми напомня за онези години, когато бях млад, способен отново да се влюбя още на следващия ден — разбиращо кимна той. — Забрави ли, че си ми обещала да ме запознаеш с него?

Холис протегна ръка и нежно погали Уайли по бузата.

— Някой ден и това ще стане.

— Е, не че се притеснявам кой знае колко... — промърмори той. — Само... само бях любопитен да видя...

— Естествено. Има ли нещо ново около подготвяната среща? И в колко си лягаш, ако ми позволиш и аз да проявя малко от женското си любопитство?

— Може би много по-рано от теб.

— А може би е точно обратното? — засмя се Холис и се облегна назад. После отново се наведе към него и се пресегна през масата, за да стисне ръката му. — Но стига вече. Най-важното е, че отново сме заедно, Дий.

Всяка пролет Доусън Уайли пристигаше в Европа. Неизменно запазваше за любимия си Париж поне една седмица, за да навести старите си приятели от дипломатическия корпус, някои от които вече се бяха пенсионирали. Но тази година Париж го привличаше повече от всеки друг път — причината бе постъпването на Холис в посолството. Двамата не се бяха срещали от шест месеца, понеже Холис тогава работеше другаде.

Младата жена се бе притеснила, че заетостта ѝ в консулския отдел на посолството няма да ѝ позволи да остане по-дълго с Уайли. Опита се да му го обясни с учтиви, предпазливо подготвени фрази, ала той само махна с ръка и великодушно измърмори:

— Не, скъпа, не си въобразявай, че си задължена да ме съпровождаш до края на деня. Всичко тук ми е до болка познато. Имам предостатъчно стари приятели в този град, така че няма опасност да умра от скука. Аз да скучая, и то в Париж? Никога.

Набързо се уговориха да посветят остатъка от деня на елегантните, малки и уютни ресторанчета по левия бряг на Сена, оставили незабравими спомени у него от годините, когато е бил млад и изпълнен с надежди. Навсякъде собствениците на заведенията го посрещаха като член на семейството, завърнал се след дълго странстване. Вечерта се поразтърпкаха по кейовете на Сена, увлечени в разговор, преди да се приберат в хотел „Крийон“, където нея я очакваше чаша горещ шоколад, а него — последната глътка калвадос.

За нея денят премина като насън, но едва сега я прониза тревожната мисъл, че дори и най-хубавият ден си има своя край — неумолимо приближаваше мигът на раздялата.

Уайли вдигна подноса за хляб и ѝ подаде един от кроасаните с шоколад. В този миг пристигна келнерът с нейната поръчка — кафе и чаша портокалов сок. Доусън замислено я наблюдаваше как разбърква

кафето със сметана, как добавя лъжичка от горещото мляко, как опитва вкуса му на върха на езика си.

— Точно така правеше и когато бе съвсем малко момиче — тихо се обади Уайли. — Но сега вече си голяма. Работиш в консулския отдел, имаш си под ръка млад мъж, влюбен до уши в теб...

— Дий, аз съм тук едва от три месеца!

— И какво от това? На времето аз се натъкнах на Марта още на втората седмица от пристигането ми в Париж.

Холис усети как сърцето ѝ подскочи при споменаването на това име. Марта Уайли беше жената, която успяла да я изтръгне от вцепенението в оня ужасен следобед на Четвърти юли. Тя я подкрепяше чак до деня на смъртта си преди шест години. С течение на времето Марта и Доусън Уайли, най-добрият приятел на покойния ѝ баща, се бяха превърнали в нейното второ семейство.

Холис вдигна очи към лицето на Доусън, прорязано от волеви бръчки, въпреки че беше гладко избръснат. Над яката му се спускаше кичур от сребристата му коса. Младата жена мислено благодари на съдбата, че ѝ бе изпратила този могъщ закрилник.

— Налага ли се толкова да бързаш с връщането у дома, Дий?

— Да. Ще прахосам известно време, за да си припомня как се държи четката. Трябва да пребоядисам рамките на прозорците в къщата. Кой знае... може да ти хрумне внезапно да ме посетиш. При това заедно с новия си приятел. — Намигна ѝ заговорнически.

— С радост бих приела поканата ти, но начинаещите служители като мен нямат право на ваканция. Тяхната участ е да останат привързани на стълба на мъченията... Какво ти е, Дий? Да не си прекалил с алкохола на снощната сбирка?

Уайли намаза щедро кроасана си с мармалад и го задържа за миг във въздуха. Съзерцаваше го, сякаш бе произведение на изкуството, след което се усмихна.

— Снощи май наистина не бях много умерен с чашите.

Той ухапа кроасана, а Холис отново се зае с кафето. Тя отлично знаеше колко държи Доусън на тези ежегодни сбирки, макар че в тях имаше и нещо тъжно: с всяка година нарастваше броят на отсъстващите. Редиците на старите приятели постепенно, но неумолимо оредяваха. Обаче Доусън Уайли никога не засягаше тази тема, още по-малко пък тя би дръзнала да заговори за нея.

— Този град ме връща в далечното минало — сподели Уайли, когато успя да се отърси от меланхолията.

С шестото си чувство Холис долови, че в този миг невъобразим рояк от спомени за младостта кръжат в мислите му, спомени за най-хубавите, но безнадеждно отминали години.

— Всички ние, одъртелите динозаври, тогава бяхме на твоите години — продължи той. — Вечно недоволни от всичко наоколо, с една дума... нещо като бунтари. Въобразявахме си, че ще променим света... И донякъде успяхме, само че все още не мога да проумея за добро или за зло.

Застаряващият дипломат замълча.

— Накрая, преди да се разделим, разговорът неусетно приключи с мисли за твоя баща, за това колко липсва на всички нас. За плановете ни, останали неосъществени след ранната му смърт. — Той я изгледа: — Толкова съжалявам, Холи. Не ми обръщай внимание. Ние, старците, понякога бъбрим повече, отколкото е разумно.

Младата жена го погали по ръката.

— Той и на мен ми липсва, Дий... И той, и мама. Може би тъкмо поради тази причина приех да дойда в Париж. Надявам се тук да успея да се отърся от кошмарите. Може би звучи налудничаво?

— Не. Така ми се иска да мога да направя нещо за теб.

— Не е необходимо. Нали на теб дължа назначението тук.

Уайли се засмя.

— Прекалено високо оценяваш ролята на един скромн пенсиониран служител.

Холис поклати глава.

— Не, това не е надценяване. Няма да забравя колко те харесваше баща ми.

Тя усети как двете му едри длани захлупиха нейните върху масата.

— Така се радвам, че се видяхме, Холи. Добре си прекарахме, нали?

— Да, Дий. И няма да е за последен път.

За миг те двамата останаха изолирани от околния шум — всички посетители в залата разговаряха оживено, а от дъното долитаха меки тонове на класическа музика. Искаше ѝ се времето да спре, да запечата

този момент като цвете в хербарий. Нещо ѝ подсказваше, че съвсем скоро я очакват изпитания...

Кабинетът на Пол Макган се намираше в западното крило на посолството, на петнадесет крачки от кабинета на посланика — просторен, снабден с всичко необходимо, както подобава на високопоставен дипломат, обзаведен специално според вкуса на обитателя. Никъде не се виждаха стандартните мебели с фурнир от тиково дърво, така характерни за правителствените канцеларии. Вместо тях имаше килим от Бухара, бюрото и шкафовете бяха в стил „Чипъндейл“, с подреден върху тях комплект от спортни купи. На стената висеше старинният часовник, който Пол бе наследил от дядо си (според слуховете откупен от дома на Бенджамин Франклин). Все антики, за които експертите на „Сотби“ не биха се поколебали да попълнят чекове с шестцифрени суми.

Високите френски прозорци водеха към балкона на втория етаж на сградата на посолството. Оттам се откриваше великолепно гледка към моравата и парка зад нея, но Макган едва ли я бе забелязал.

Като секретар на посолството, той бе отговорен за всекидневните дейности и имаше право да докладва за резултатите единствено пред посланика. На този отговорен пост той бе назначен преди осем години. Някои от подчинените му предпочитаха, но само помежду си, да използват прякорите Гробаря, Хитлер или просто Плевела. Разбира се, самият Макган знаеше как го наричат зад гърба му. Знаеше и имената на тези, които злобно шушукаха по негов адрес. Но явно не им обръщаше внимание, защото никога не го бе вълнувало мнението на нисшестоящите. Той се придържаше непоколебимо към стария и изпитан принцип: по-добре да се страхуват от теб, отколкото да се преструват, че те обожават. Тази истина бе научил от една влиятелна личност, много по-властна, по-опитна и по-могъща от всички дипломати на света.

Макган вече бе работил с трима посланици. Последният му шеф се оказа полуобразован досадник от западните щати, провалил се като кандидат за вицепрезидент преди няколко години. Този пост бе получил като награда за предаността към политиката на неговата партия, но най-вече заради неуморните усилия в набиране на дарения

за партийната каса. Опитният в политическите лавирания посланик бързо схвана ключовата позиция на Макган. Особено след като неговият предшественик съвсем лаконично, но точно бе описал секретаря на посолството: „Този Макган е кучи син, но не забравяй, че е и ще остане *твой* кучи син. Не го учи какво да прави. Не се опитвай да му противоречиш. Ако го оставиш да си върши работата както си знае, ще изглеждаш в очите на другите по-умен дори от библейските мъдrecи“.

Новият посланик се оказа достатъчно разумен, за да се вслуша в съветите на предшественика си.

И се оказа, че тази тактика е изключително печеливша. Майката на Пол Макган произлизаше от една видна парижка фамилия. След омъжването си за богат американски софтуерен производител (един от пионерите в този тогава нов бранш), тя се бе разпоредила да преустроят основно поостарялата къща на своя род (с размерите на малък замък, с пребогата история, но с протекъл покрив). За безумно скъпия ремонт на софтуерния магнат се наложи да подпише десетки чекове, един от друг по-тлъсти. Въодушевена от успеха си, съпругата му веднага се зае с възстановяването и на останалите си фамилни имения. Междувременно тя все пак намери време да го дари със син, когото отгледа според френските традиции. Никой не успя да я разубеди, че той е повече американец, отколкото французин.

Висок брюнет, с фини черти и мастиленочерни очи, Пол Макган неволно привличаше погледите на околните още от детските си години. Саможив по характер, той се бе увлякъл по бойните изкуства — от тях се научи на самодисциплина, пък и така внушаваше страхопочитание сред всички, на които би хрумнала неразумната идея да си опитат юмруците върху лицето му. Винаги склонен към внезапни прояви на насилие, когато някой реши да го нападне, той не знаеше що е милост и състрадание. Заради сбивания бе принуден да смени четири университета, докато най-после се озова в Йейл, където започна да се увлича по тайните на дипломатията. Преподавателите му би трябвало да се позамислят, когато го слушаха с каква лекота цитира мислите на Макиавели. Но тогава това не събуждаше тревога сред професорите.

Толкова по-зле за тях.

След дипломирането си Макган се яви на конкурс за постъпване в държавния департамент на САЩ. Издържа с лекота писмените и

устните изпити, защото владееше доста добре испански, немски и италиански. За него френският беше майчин, а английският — „бащин“ език. Затова се размина с дългите курсове в езиковия колеж във Вирджиния и отлетя за Париж.

Необходимите му бяха по-малко от шест месеца, за да заслужи първото повишение и да се раздели окончателно с нисшата прослойка на дипломатическия корпус. Шефовете веднага оцениха мълчаливия работохолик, винаги дисциплиниран, надарен покрай многото си други ценни качества и с неутолима жажда по-бързо да се изкатери по служебната стълба. Особено му помогнаха познанствата сред висшето общество във френската столица.

Напористият Пол Макган с неразгадаем поглед и с полуприкрита, леко ехидна усмивка успя да се издигне по-бързо от всичките си връстници. Още не бе изтекла една година от назначаването му, а той вече бе незаменим в посолството, макар всичко да изглеждаше напълно невинно: новият чиновник само предлагаше помощта си, при това съвсем безкористно. Вече бе успял да съсипе кариерите на неколцина от колегите си — повечето от тях повисокопоставени от него — но така ловко, че дори самите жертвите напускаха дипломацията с непоколебимото убеждение, че провалите им се дължат единствено на собствената им некадърност. Никой не можеше да борава по-сръчно от него с несекващите слухове и дребните интриги (неизменен спътник във всяко посолство), като ги използваше умело, с помощта на вродения си финес. Неговият учител от 15 век, Николо Макиавели, можеше да се гордее с постиженията на своя последовател.

Още преди да навърши тридесет, Макган чевръсто успя да влезе под кожата на първия посланик, при когото бе постъпил като начинаещ секретар трета степен. Сега, осем години по-късно, цял Париж знаеше на кого трябва да се позвъни, ако се налага спешно и качествено да се извърши някаква по-засукана операция с визи и други дипломатически документи, при гарантирана дискретност. Какво друго, освен неписано признание за заслугите му можеше да означава фактът, че висшите френски държавници първо се консултираха с него, преди да се обърнат към посланика на Съединените щати?

Обаче до този момент пробивният американски дипломат не бе използвал дори една десета от влиянието, умело прикривано от

медиите и обществеността.

Той отново измери с преценяващ поглед мъжа, седнал пред бюрото му. Люк Тесие му напомняше за цирковите мечки: широкоплещест, муден, крещящо наконтен. Затворите в цяла Франция бяха пълни с глупави престъпници, които отдавна бяха престанали да го смятат за палячо, особено след като бяха узнали, че той е един от най-проницателните парижки детективи.

Но Макган не можеше да упрекне французина — Тесие не беше виновен за безпокойството, което американецът едва успяваше да потисне. Това обаче не му пречеше тайно да копнее за мига, когато най-послед ще се отърве от присъствието на Люк.

— Това е всичко, Пол, до което засега съм успял да се добера. — Тесие завъртя едрата си глава и отърка врата си в яката на ризата, от което тя в никакъв случай не стана по-чиста. — Станало е по нещастно стечение на обстоятелствата. Въобще не е предумишлено убийство.

Нито един мускул не потрепна по гладко избръснатото лице на дипломата. Макган умееше да предразполага събеседниците си и незабелязано да насочва мислите им в изгодна за него насока. Това разследване предлагаше богата сбирка от фотографии, много прецизни, макар че бяха само черно-бели: „Ситроен“-ът, сплескан в уличния стълб на булевард „Монмартър“; още се виждаше трупът на шофьора (пречупеният волан беше забит в гърдите му), а жертвата лежеше просната на паважа.

Макган разбърка снимките и измъкна онази, на която жертвата се виждаше най-ясно — биеше на очи неадекватният ъгъл между главата и гръбнака, както и локвата кръв, подгизналите панталони...

— Някакви документи открихте ли?

— Намерихме паспорта му. Името му е Бошан. Имаше и билет за самолет. Но не открихме формуляр с молба до Имиграционната служба на САЩ за издаване на входна виза.

Макган за миг притвори очи, за да се опита да укроти надигания се гняв. Бошан бе един от най-добрите му сътрудници, който нямаше равен, когато се налагаше дискретно да се пренесе някаква пратка през девет граници и десет митници. Да, нямаше съмнение, че този нещастник щеше да му липсва.

Но кой може да го замени?

— Разкажи ми нещо повече за този шофьор — подкани го Макган.

— Името му е Емил Льоклерк. От двадесет години работи в „Креди Лионе“ като счетоводител. Типичен чиновник, семеен, тих и скромнен човек, който никога, абсолютно никога не е имал контакти с Бошан.

— А с френските специални служби?

— Никакви контакти, поне според нашите компютри. — Тесие замълча за миг. — А какво „казват“ твоите компютри, Пол?

Макган примигна замислено.

— Според нашите сведения този Бошан не се е познавал с Льоклерк. И въобще не е поддържал контакти с когото и да било от банката „Креди Лионе“. Всичките му сметки са в „Банк Насионал дьо Пари“, а освен това той е предпочитал да ползва услугите на борсовите брокери.

— Хм, това никак не ни улеснява — кисело промърмори Тесие и смутено пооправи отдавна демодираната си вратовръзка. — Но вече няма за кога да чакаме. Утре трябва да се извърши размяната. Длъжен си да намериш достоен заместник на Бошан, някой, който да...

— Ще се постарая — прекъсна го нетърпеливият французин.

— А какво ще кажеш за изгубения формуляр, имам предвид молбата за виза до Имиграционната служба?

— Нали ти казах, че и за това ще се погрижа. Ще съставим нов документ. — Макган отговори с тих, но решителен тон, който веднага накара Тесие да се откаже от останалите си въпроси. — Междувременно, постарай се да разбереш какво е станало с изгубения формуляр. Трябваше да бъде у Бошан. Ако е попаднал в полицаите, могат да стигнат до следите на нашия човек.

— Но името, вписано в документа, нищо няма да им помогне. Той няма никаква връзка с...

— Все пак направи всичко възможно, за да я откриеш. Знаеш, че никак не обичам недовършената работа.

Американецът се надигна — сигурен признак, че аудиенцията е приключила. Но успя да си наложи гласът му да прозвучи приятелски:

— А след това се прибери при жена си. И чакай да ти се обадя. Днес е вторник, нали? Нали всеки вторник се отбиваш при любовницата си?

Тесие се ухили и се запъти към вратата.

— Прекалено много знаеш за мен, Пол — рече той на сбогуване.

Макган се намръщи и отиде да отвори прозореца. В кабинета все още се усещаше досадната миризма на потта и евтиния одеколон на Тесие. Откъм оградата около градината на посолството нахлу досадният шум на уличното движение по „Шанз Елизе“.

Сепна го тиктакането на стенния часовник, останал от дядо му. След няколко минути успя да се успокои. Опита се да забрави досадното посещение на Тесие. Трябваше да мисли за много по-важни задачи, трябваше да се погрижи за погребението на своя подчинен.

Един ден, беше преди три години, когато звездата на Макган започна да изгрява по-ярко дори от Халеевата комета, внезапно му телефонира един от заместник-министрите на Ке д'Орсе. Макган вече няколко пъти бе имал работа с него — двамата мъже често си бяха разменяли поверителни досиета — и досега беше смятал, че се разбират отлично.

Но сега, при този развой на събитията, нищо чудно да се окаже, че се бе излъгал.

Срещаха се в един апартамент в хотел „Негреско“ в Ница, където Макган обикновено прекарваше ваканциите си. След първите няколко минути, посветени на най-новите сплетни в средите на висшата политика, французинът се извини и припряно напусна хола на хотелския апартамент, а от спалнята внезапно излезе мъж на средна възраст, без особени белези.

Появата на непознатия изненада Макган и до известна степен го развесели. Мъжът приличаше на дребен бизнесмен със съмнителна репутация и му бяха необходими доста усилия, за да предразположи към разговор американския дипломат. Макган се запита какво ли ще поиска непознатият от него. Нищо, както се изясни след обърканото му встъпление. На всичкото отгоре се оказа, че не е французин, а американец.

Но съвсем скоро започнаха да се сипят изненадите, до една неприятни. Мъжът изуми Макган с познанията си относно най-компрометиращите детайли от кариерата му — и то точно тези, за които Макган смяташе, че са завинаги изтрети от досието му: оплаквания от шефовете му до Вашингтон, в които се поставяха под съмнение моралните му качества, намеци за неясни сделки с

френските власти, свързани с доста щедри подкупи. Цитиран бе и онзи досаден случай, когато една от машинописките се бе оплакала от него с обвинение в сексуален тормоз. Тогава Макган едва бе успял да отклони заплахата от наказание. Жената веднага бе върната в Щатите.

Макган изслуша мълчаливо компрометиращите го сведения, решен на всяка цена да запази самообладание. Беше му ясно, че е жертва на опит за изнудване.

— Зная какво си мислите — продължи непознатият. — Но аз нищо не искам от вас. Тук съм само за да ви направя едно предложение. Ако го приемете, тогава и само тогава ще поискам нещо от вас. Можете да си тръгнете още сега и никой няма да узнае за нашата среща.

Макган разбра, че бе невъзможно да си тръгне. Непознатият, който знаеше толкова много за неговото минало, беше фактор, с който беше длъжен да се съобразява. Самият Макган владееше добре изкуството да подчинява хората на волята си и трябваше да признае, че този мъж го превъзхожда.

През този следобед Макган узна за събития, за които дори и той, въпреки че разполагаше с достъп до източници на секретна информация, досега изобщо не бе подозирал. С удивление научи, че съдбата на цели нации се решава от ходовете на малцина избраници, внимателно планирани и държани в абсолютна тайна. Като доказателство непознатият цитира цяла поредица от дати, събития и имена, всяко от които можеше да бъде проверено. Накрая мъжът подчерта привидно незначителните отклонения в официалните версии за тези събития, които можеха да получат рационално обяснение само ако се приемеше тезата за намеса на скрити фактори.

По рождение Макган бе надарен с уменията да изслушва събеседниците си — от опит знаеше, че дори и най-дискретните хора се опиват от собственото си красноречие. Но не и този. Той споделяше с Макган само най-необходимото, без никакви детайли, които можеха да насочат Макган към източниците на поверителната информация.

Едва накрая, след като приключи със секретните сведения, непознатият му зададе един-единствен въпрос:

— Ще се присъедините ли към нас?

Макган разбра, че през целия си досегашен живот бе очаквал тъкмо този миг, макар и неосъзнато, въпросът, чийто отговор би

предрешил остатъка от живота му. Той веднага каза „Да“ — като послушник, заклеващ се в сяло подчинение на Бога.

От този ден нататък Пол Макган имаше само един господар. Дейността му най-после бе истински оценена. Макган отлично разбираше силата на властта, към която самият той алчно се стремеше. Много му помагаше обстоятелството, че част от служебните му задължения се оказаха в пълен синхрон с новите, тайни задачи — те определяха съдбата на известни личности. Това бяха хора, които самият Макган уважаваше, от които се възхищаваше, дори обичаше.

Непознатият мъж му беше обяснил, че оглавяваната от него секретна организация за взаимопомощ не се подчинява на нито едно правителство в света, макар че някои от членовете на това тайно братство заемаха министерски постове в различни държави. Основната им цел бе опазването на статуквото — осигуряване на стабилност в развитието на най-напредналите нации. Всички, които застрашаваха хармонията в международните отношения — терористи, революционери, заговорници или просто фанатици — бяха смятани за смъртни врагове. Цялата тази папач трябваше да се мачка като вредни насекоми, независимо дали са високопоставени или не. Понякога се оказваше достатъчно да се извади едно-единствено камъче от основите и тогава цялата пирамида рухваше. Така се ликвидираше поредната заплаха за цивилизования свят.

Пол Макган се срещаше със своя наставник три пъти годишно. Постепенно той се запозна с най-видните членове на братството, но до тази крайна мярка се прибягваше само ако ситуацията го изискваше. Засега той си оставаше редови член на тайна, никому неизвестна група, разпротреля мрежите си на всички континенти. Само един от многото подмолни дейци. Засега...

Звънките удари на стенния часовник напомниха на Макган, че времето не чака. Длъжен беше да вземе решение.

Операцията, която се провеждаше във Франция, приближаваше критичната си фаза. Вече нищо не можеше да бъде променено. Не биваше да се допускат грешки, които можеха да провалят следващия етап.

Макган бе планирал всичко с присъщата му методичност. Беше готов да се закълне, че в никакъв случай няма да се стигне до провал. Непредвидената смърт на онзи глупак Бошан обаче застрашаваше

първата мисия, която се провеждаше под прякото ръководство на Макган. За него тази задача бе нещо като изпитание, което щеше да му гарантира изкачването на по-високо стъпало в йерархията на братството. От успешния изход зависеше цялото му бъдеще.

Но за тази цел трябваше да намери отговор на един въпрос, който в буквалния смисъл на думата бе въпрос на живот и смърт.

Ситуацията налагаше да се свърже със своя ръководител. Проблем беше недостигът на време. Тесие не бе забравил да му напомни, че графикът трябва да бъде спазен. Макган знаеше, че ако продължи да се колебае, операцията щеше да се забави. Можеше да се стигне дори до най-лошият възможен изход — пълен провал на замисъла. Това в никакъв случай не биваше да се допуска! Не забравяше нито за миг, че скритият в сянка господар на братството следи всяка негова стъпка.

Макган разбираше, че единствената възможност е да действа на своя глава. Опасностите от този ход не бяха за подценяване. Но при евентуален успех може би щяха да му простят своеволията. В края на краищата победителите не ги съдят, нали?

Отново погледна към стенния часовник, заслушан в тиктакането. Нямах да се примири с ролята на губещия. Оставаше му само един изход, само едно решение, колкото и опасно да изглеждаше то в този момент.

Майстора бе платил надбавката за самостоятелно купе в първокласния спален вагон на нощния влак Марсилия — Париж.

Влакът понякога спираше на третостепенни гари, за да изчака поредния експрес или на някоя от безкрайните товарни композиции, но това не го притесняваше. От години животът му бе ограничен само в тесните граници на африканското гето в Марсилия.

Самотният мъж седеше напълно неподвижен до прозореца. Не помръдна и след спускането на мрака. Сепна се едва когато чу леко потропване по заключената врата. Въздъхна успокоен, когато видя кондуктора — той бе длъжен преди лягане да се погрижи за съгваемите кушети на всички пътници във вагона.

След като кондукторът напусна купето, Майстора измъкна пожълтелите, изпомачкани листа от джоба на самото си. Включи

нощната лампа и нежно прокара пръсти по колоните от китайски йероглифи. Усети леко потръпване от статичното електричество — като че ли древният ръкопис се опитваше да му предаде невидимото си послание.

След двата телефонни разговора от Марсилия Майстора вече бе наясно с най-важните подробности около предстоящата задача: къде и кога трябва да извърши акцията. Това бе от първостепенно значение за съставянето на прогноза с помощта на хороскопа. Ако и сега спазеше стриктно процедурата, която бе използвал при предишните си мисии, можеше да отгатне евентуалните препятствия, които биха се изпречили по пътя му.

В цялостната мозайка обаче липсваха два съществени елемента: не познаваше задълбочено параметрите на мишената и нямаше никаква представа за подбудите, ръководещи мъжа, който бе поръчал операцията. Защо си бе спомнил за неговото съществуване тъкмо сега, след толкова години летаргия? Временно Майстора бе принуден да се примири с мисълта, че не може да предприеме нищо по първата задача. Но знаеше, че ако се наложи, на някой от следващите етапи организаторът на поръчката щеше да му предостави допълнителна информация. Не бе изключено Майстора сам да се натъкне на допълнителни източници на сведения.

Втората загадка — разкриването на мотивите на клиента — въобще не представляваше кой знае каква трудност за него. Необходимо беше само да запази търпение, докато се добере до целта. Планирано беше да действа с още един мъж, определен като негов помощник в рискованата операция.

От дългото виране в йероглифите очите го заболяха и той отмести ръкописа. Най-после стана от мястото в ъгъла на купето и се изми в умивалника, след което се изпъна върху чистите, снежнобели чаршафи. Загаси осветлението и притихнал се загледа в бягащата луна, надзъртаща през тъмния прозорец, докато влакът го носеше устремно напред. Когато най-сетне заспа, сънят изтри с магическата си пръчка всички спомени за кошмарите от миналото, всички страхове за неясното бъдеще.

Влакът навлезе плавно в Лионската гара. Майстора бе напълно облечен, готов за слизване. Щом стъпи на бетонния перон, вдигна глава и огледа стоманените греди високо горе, под помътнелия стъклен

покрив на гарата. Опитното му око веднага забеляза полицейските камери, закрепени към трегерите. Извърна се, за да остане с гръб към най-близката.

Внимаваше да не напуска тълпата, устремена към изхода, но внезапно се спря и отиде до будката за вестници. Нещо смътно му бе напомнило за отдавна отминали събития. Нещо, свързано с нощните кошмари, които понякога го събуждаха облян в студена пот.

Недалече от изхода, под двойното стълбище, на стената бе окачен огромен рекламен афиш с червени и зелени чадъри, отрупани с емблемите на кока-кола и на бирата „Хайнекен“. На най-горното стъпало имаше висока стъклена витрина, а зад нея — елегантен сводест покрив, изцяло остъклен. Над входа на пасажа се мъдреше неонов надпис в червено и синьо: „Синия експрес“.

Майстора остана за миг загледан в яркия надпис. Спомените нахлуха като лавина в съзнанието му. Именно в „Синия експрес“, в неговия луксозен вагон-ресторант, който съперничеше по лукс на най-скъпите парижки клубове, за последен път, преди много години, той бе вечерял изискано, преди да се потопи в доброволното си изгнание.

Втората асоциация бе коренно различна. На тридесетина метра от него нехайно се размотаваха двама полицейски инспектори, цивилни, обградили от двете страни млад мъж, навярно затворник, с поизмачкан, макар и скъп костюм. Младежът не се бе бръснал от два-три дни — очевидно за пръв път попадеше в лапите на ченгетата, защото стеснително криеше белезниците под ръкавите на самото си. Но най-много го дразнеше тънката стоманена верижка, свързваща белезниците с ръката на единия от инспекторите — полицаят я подръпваше нехайно, като каишка на куче, докато зяпаше напетата красавица с кожената минипола, кръстосала крак върху крак в кафенето отсреща. Партньорът му безучастно смучеше цигара, зареял взор сред тълпата пристигащи пътници.

Непознатият затворник странно му заприлича на едно от фантастично изкривените, гърчещи се видения, периодично изпълзващи от невидими пролуки в нощните му кошмари. Нищо не го ужасяваше така, както мисълта, че той самият можеше един ден да се озове на някой мръсен гаров перон с белезници около китките. Подплашените, трескаво бягащите очи на младия затворник напомниха на Майстора за онези обрати на съдбата, с които той никога не би се

примирил. Да бъде заловен, окован, обиждан и хулен и накрая да бъде захвърлен като парцал в някоя смрадлива килия — не, това той никога, никога нямаше да позволи. Щеше да се съпротивлява дори ако усещаше горещия дъх на преследвачите във врата си. Щеше да направи всичко, което беше по силите му. Но нямаше да забрави, че последният куршум е неприкосновен, запазен единствено за самия него. Така щеше да ги изиграе още веднъж, макар и за последно.

Отвън, пред гарата, под внушителния стенен часовник, два автобуса очакваха своите туристи. Майстора веднага откри това, което му бе нужно: свободен мотокар за багажа — водачът, обърнат с гръб към него, беше зает да събира таксата от пътниците и да поема куфарите им. Майстора заобиколи мотокара, вече порядъчно натоварен, и чевръсто напъха своя куфар между два пъстроцветни сака.

Знаеше, че ако някой куфар не бъде потърсен, според разпоредбите мотокаристите го препращат в склада за багаж с неизвестен притежател. И ако се застои там, първата работа на служителя от склада (след края на смяната му), щеше да бъде да разбие ключалката — надявайки се, че може да попадне на нещо ценно. Но когато се разочароваше, щеше да побърза да се отърве от доказателството за своята склонност към дребни обири, като го запокити в най-близката кофа за боклук.

Продължи към центъра по към булевард „Дидро“. Влезе в първото кафене, макар че бе порядъчно претъпкано. Облегна се на бар плота, за да огледа тълпата, заслушан в разговорите. При всяко отваряне и затваряне на вратата отвън нахлуваше хладна струя въздух. Небето беше скрито от оловносиви облаци. Майстора изпи кафето си, без да бърза. Изглеждаше точно така, както изискваше първият етап от операцията: като странник, който отдавна бе напуснал милионния град и сега с радост се завръща у дома. Вроденият му усет не му подсказваше за никаква опасност. Всъщност всичко наоколо беше така, както го помнеше. Нищо необичайно, включително и оранжево-белият пикап с емблемата на службата за пътна маркировка, паркиран до отсрещния тротоар с явното намерение да внесе своя скромнен принос в уличното задръстване.

Но вътре в този пикап *нищо* не напомняше за дейността по обновяването на пътните знаци.

По дължината на каросерията имаше седалка. Отляво стърчаха две видеокамери, фокусирани през матовия прозорец — той заместваше традиционните три прозорчета от обикновено стъкло, с които бяха оборудвани всички пикапи от този модел.

Отдясно се мъдреше доста сложен, супермодерен пулт за радиовръзка с три телевизионни монитора, два лентови магнитофона за дистанционно подслушване и устройство за дистанционно управление на лазерното насочване, с телескопна антена, каквато имат клетъчните телефони.

Зад седалката на шофьора беше монтиран скромнен по размери, но доста мощен климатик, а по-назад беше разположен малък хладилник.

Този пикап беше само един от шестте автомобили, с които разполагаше екипът на Сам Кроуфорд — скрити в един гараж недалече от Евродисниленд. В гаража имаше и един микробус „Мерцедес“, натоварен с основното оборудване, а също и затворническа камионетка — от онези, които отвеждат заловените нещастници зад тежките порти на затворите. Наричаха ги „Черните Марии“. Тази камионетка беше задигната от един паркинг.

Кроуфорд се размърда върху тесната скамейка, но не отлепи око от окуляра на фотокамерата „Никон Х-400“, снабдена с мощен телеобектив. Пречеха му неуморно сновящите пешеходци и профучаващите автомобили, но *обектът* беше на фокус. Апаратът с прецизно лазерно насочване, програмиран да тушира фоновите детайли, автоматично се пренасочваше, когато мишената се опитваше да излезе от обхвата на визьора.

— Петнадесет години си се крил в мишата си дупка — кисело промърмори Кроуфорд под носа си. — Никой не те е виждал навън. Никой нищо не е чувал за теб. Повечето от хората, които се интересуваха от съдбата ти, отдавна те смятат за мъртъв.

Почеса стария белег на лявата си скула, достигащ почти до косата му. *Защо се връщаш сега? Кой те измъкна от онази миша дупка?*

— Сам, може би имаме още две-три минути, докато си допие кафето и потегли отново. Можем да го арестуваме веднага щом се покаже на тротоара.

Кроуфорд се дръпна от окуляра и сърдито огледа застаналия зад него Уоли Лиджът. Със закръглено лице и мустаци, провиснали като на морж, едър и непохватен като снежен човек, колегата му би могъл да бъде по-скоро Дядо Коледа, но не и частен детектив. Облечен в изпоцапан с грес синкав комбинезон, с препасан около кръста си колан за катерене по уличните стълбове, той спокойно би могъл да конкурира всеки от дангалаците, които се мотаеха из града за сметка на наивните данъкоплатци.

— В никакъв случай! — отсече Кроуфорд.

— Но, Сам, нали...

— Казах „Не“! Онзи, който го е възкресил, със сигурност му е възложил нещо доста специално.

— Само че единствено Майстора може да ни разясни тази загадка.

Никой не можеше да разубеди добрия стар Уоли, че щеше да бъде неразумно да щракнат белезниците на този Майстор още в мига, когато Кроуфорд го засече на онази мръсна улица в Марсилия. Имаше и други удобни възможности, особено в нощния влак, обаче Кроуфорд ги отхвърли.

— Не, точно с този тип никога няма да се получи — замислено промълви Сам. — Може би ще успеем да го пипнем жив, обаче не вярвам канарчето да пропее. Защото първата му работа ще бъде да си съдъвче езика.

Уоли сви рамене, колкото да демонстрира, че това според него е риск, който си струва да поемат. Може ли някой да се справи с езика с по-малко от пет-шест хапки?...

— Нали се обади по телефона, Сам? Кой знае дали сега ще му се наложи да се срещне с някого?

— Все още му е нужна нова самоличност. — Кроуфорд осъзнаваше, че заприличва на досаден твърдоглавец, но нищо не беше в състояние да го отклони от целта. — Нужен му е някой, който да го снабди с документи и пари. И с подробни инструкции. — Млъкна за миг. — Ако изиграем този пасианс както трябва, ще ударим с един куршум два заека: ще се доберем не само до мишената, но и до шефа на Майстора.

Уоли не отделяше поглед от силуета и процеди през зъби:

— А ти явно нямаш търпение да си стиснеш ръката с този невидим шеф.

— Нали знаеш, че не се задоволявам с половинчати успехи? Затова, Уоли, приказвай по-малко. Излез да го боядисаш!

— А какво да правим със Сюзън?

— Ще съобщя, че имаме нов клиент в града. Може пък да изскочи нещо за него във файловете. Искам достъп до всичко, с което сега се занимава Управлението. До пълния комплект от случаите през последния месец и до списъка с предстоящите задачи.

— А какво ще правим, ако той не оправдае очакванията ни?

— Ще регистрираме появата му и ще прехвърлим случая на Де Джонг от Интерпол.

— Е, тогава май е време да потеглям — въздъхна Уоли.

Измъкна се през задната врата на пикапа и спусна след себе си оранжевата завеса, плътно разделяща каросерията на две части. Дъвчеше угарка от цигара „Житан“ в ъгъла на устата си. Навехна леко левия си глезен и изруга. Беше забравил, че е обут в износени маратонки.

Заобиколи чевръсто оранжево-белите пластмасови конуси, поставени около пикапа, изчака, докато отминат забързаните автомобили, и пресече платното с изненадваща за годините му пъргавина. Влезе в кафенето, седна на бара, недалече от Майстора, и си поръча кафе. Дори се опита, макар и вяло, да пофлиртува със собственицата на заведението, без нито веднъж да погледне към Майстора. Извади кибрит и запали угасналата си цигара. Протегна ръка към пепелника отдясно на Майстора. Уж неволно одраска дясната китка на обекта със загасената кибритена клечка...

— Пардон, мосю... — промърмори Уоли.

После пусна клечката в пепелника и допи кафето си. В огледалото зад бара зърна как Майстора разтъркваше леко обгорената кожа на китката си.

Всичко беше минало добре. Чрез разтриването безцветният, леко омаслен слой се разнасяше върху по-широк участък от кожата му. Мазнината беше обработена с радиоактивни изотопи. Минималната доза в никакъв случай не беше опасна за живота на обекта, но се проследяваше отлично чрез лазерните скенери. Веднъж просмукана в кожата, мазнината вече не можеше да бъде измита или остъргана. Не

помагаха никакви сапуни и шампоани. Така боядисан, Майстора можеше лесно да бъде следен, дистанционно и денонощно, в продължение на цяло столетие.

Уоли остави чашата от кафето, плъзна трите франка по плота и след като за последен път намигна на пищната съдържателка, се изниза навън.

Салонният управител на „Обелиск“ обърна внимание на Пол Макган още преди гостът да беше прекрачил прага.

— За мен е удоволствие да ви видя отново, мосю.

— Благодаря, Анри.

Служителят посочи към поръчаната от Макган ваза с яркочервени рози.

Дипломатът кимна одобрително, напъха в дланта му стофранкова банкнота и влезе в салона със самоуверена походка. До масата оставаха само няколко крачки, когато Холис се обърна към него. Беше готов да се закълне, че тя предусети приближаването му с шестото си чувство.

— Пол!

Понечи да се надигне от стола, обаче Макган нежно я побутна да не става, после се наведе към нея и я целуна зад ухото.

— Съжалявам, че закъснях. В последната минута се наложи да довърша нещо спешно...

След малко един от келнерите донесе цветята и под зоркия поглед на салонния управител ги подреди във вазата, като преди това поразчисти масата. Въздухът наоколо се изпълни с упойващ аромат. Изненадана и очарована, Холис ахна възторжено.

Макган зае мястото си, усмихна ѝ се от другия край на масата, през свежите рози, изучавайки възрастния мъж, седнал до Холис. Непознатият също не скри любопитството си, внезапно оживило сините му очи.

— Пол, приятно ми е да ти представя Доусън Уайли — рече Холис. — Дий, това е мистър Пол Макган, отговорен секретар на посолството.

Уайли стисна ръката на новодошлия и се отпусна на стола. Усмихна се на Холис.

— Значи това е този младеж, който така бързо е успял да те обсеби?

Лицето ѝ пламна като божур. Гърлото ѝ внезапно пресъхна и момичето не успя да промълви нищо в свое оправдание.

— Радвам се да се запознаем, синко — заговори Уайли с подчертано бащинска нотка. — Холи не бе много словоохотлива, когато я запитах кой е мъжът, завоювал сърцето ѝ. Предполагам, че е искала да не влияе предварително на мнението ми за теб.

— А на мен ми разкри, че сте от кариерата — отвърна Макган.

— О, това бе толкова отдавна... Но никога не съм се издигал до твоето ниво.

— Защо? Аз не съм нищо повече от един треторазреден чиновник.

Уайли хвърли многозначителен поглед към Холис.

— На всичкото отгоре е скромен. Рядко срещано качество в тази професия.

— За дълго ли сте в Париж, сър?

— Не, за съжаление. Вече освободих стаята си в хотела. Самолетът ми излита след два часа. А това означава, че ще се опознаем по-добре при следващата ни среща.

— Нищо не ви пречи да започнете още сега — намеси се Холис.
— Аз ще отида да се освежа.

Стана, сведе глава, за да вдъхне от аромата на розите, и излезе от салона. На прага се обърна и видя, че Уайли и Пол беседваха оживено.

В тоалетната младата жена се забави по-дълго от обичайното. Успокоена, че приятелят на покойния ѝ баща напълно бе одобрил нейния избор, искаше да остави Дий за по-дълго насаме с Пол.

Пол Макган не само беше първият мъж, успял да покори сърцето ѝ. Той беше голямата любов в живота ѝ! Обичаше го пламенно и всеотдайно. Единствено на него бе позволила да сломи съпротивата ѝ, при това само месец след запознанството им. Той и само той бавно, но търпеливо успя да си проправи път към сърцето ѝ, без да бъде груб и нахален. Пол бе първият мъж, който я бе завладял изцяло, толкова бързо, че понякога я обземаше страх. Холис отлично съзнаеше какво означава да бъдеш уязвим. Плахите стъпки на онова дълго, болезнено пътуване от сянката на осиротялото детство към светлината на надеждата и вярата бяха оставили дълбоки следи в душата ѝ.

Но привличането между нея и Пол бе толкова естествено и непринудено, че всичко, което последва, беше като предопределено от съдбата. Тя се ласкаеше от мисълта, че успя да спечели красивия, елегантен и самоуверен секретар на посолството без никакви особени усилия. Сред персонала на посолството нямаше по-привлекателен ерген от Пол Макган. Още с постъпването си, Холис се наслуша на сплетните, занимаващи женската част от консулския отдел. Ключарките се обзалагаха кога най-сетне някоя жена ще успее да завърти главата на мистър Макган. Но той явно умееше да се държи твърдо с дамите и им даваше да разберат, че не бива да си правят никакви илюзии. Наистина, носеха се слухове, че са го виждали да излиза с тази или онази, но само за по една вечер — в това бяха категорични всички, дори и най-осведомените. Разбира се, не липсваха и хапливи подмятания, че нещо не било наред в него, но кой би повярвал на провалилите се и заради това озлобени кандидатки за леглото му?

Холис неволно си спомни как една от колежките ѝ във визовия отдел започна да я оглежда с повишено внимание, след като се разнесе мълвата за първите ѝ срещи с Пол Макган. В очите на колежката се четеше неизречения въпрос: „Какво толкова има тя, което аз нямам?“. Въпрос, който остана без отговор. Плахите опити на Холис да отклонява деликатната тема само влошаваха още повече отношенията ѝ с другите служителки.

Нито една от тях поне за миг не се замисли, че Холис, попаднала в непозната и стряскаща среда, отначало бе потърсила в Пол само приятелска, сродна душа, опора, на която да може да разчита. Всички бяха единопдушни, че свенливостта ѝ не е нищо повече, освен несръчен опит за лицемерие, а упоритите ѝ откази да сподели нещо по-пикантно — непростима арогантност.

Жените от консулския отдел, които тайно въздишаха по Пол Макган, единопдушно се съюзиха против нея — като кокошки, ужасени от откритието, че техният петел прехвърча до съседния курник.

Обаче Холис, като единствено дете, от малка се бе научила да живее усамотено и не страдаше кой знае колко от хладината, с която я посрещаха. Знаеше, че времето лекува доста рани и че може би ще дойде денят, когато ще забравят за връзката ѝ с Пол и ще започнат да я възприемат и ценят единствено заради собствените ѝ качества.

Понякога, когато ѝ се струпваха прекалено много горчивини, Холис си пожелаваше този момент да настъпи по-скоро. На всичкото отгоре доста факти около личността на Пол оставаха неясни за нея...

Когато се върна при масата, завари Доусън Уайли да брои франковете в портфейла си, за да плати сметката.

— Искан аз да платя! — обади се Холис.

Уайли сви рамене.

— И без това трябва някъде да похарча тези франкове. Иначе за какво са ми в Щатите?

Отвън, на тротоара пред входа на ресторанта, Пол помоли портиера да повика такси. Холис чакаше, застанала до Уайли, нервно потропвайки с крак.

— Е? Какво ще кажеш?

— Какво искаш да знаеш? — смутено я изглежда Уайли.

— Моля те!

Погледът му се насочи към Пол, но почти веднага се върна към нея.

— Изглежда чудесен младеж, Холи.

Младата жена не можа да се сдържи и го разцелува пламенно.

— Да! — възторжено прошепна тя.

Хвана го под ръка и поеха към очакващото ги такси. Доусън Уайли влезе в колата, свали стъклото и се сбогува с Холис:

— Ще ти се обадя веднага щом пристигна у дома. — После се обърна към Макган. — Пол, нали мога да разчитам, че ще се грижиш за нея?

— Естествено, сър.

Шофьорът или разбираше английски, или просто бе открил пролука в претоварения трафик, защото доста рязко подкара колата. Холис успя само още веднъж да зърне лицето на Уайли, който продължаваше да им маха с ръка от прозореца на автомобила.

В очите ѝ запариха сълзи, но тя примигна, за да ги спре.

— Наистина съжалявам, че не можах да дойда по-рано — промълви Пол зад гърба ѝ.

Холис остана загледана след смаляващите се очертания на таксито. Накрая се обърна и погали Пол по бузата.

— Няма значение. Той те хареса, Пол.

— Наистина ли?

— Наистина. Розите също помогнаха. А какво стана с тях?

— Поръчах да ги изпратят в апартамента ти.

— Много предвидливо. — Тя го дари с нежна, плаха, но съблазнителна усмивка.

Пол Макган повдигна брадичката ѝ с пръст и дълго остана загледан в очите ѝ.

— А ти? А ти харесваш ли ме?

— Толкова много, че нито за миг няма да се замисля дали да кажа „да“, ако решиш да ме поканиш на вечеря.

4.

Визовият отдел на американското посолство се намираше на „Рю Сен Флорентин“, пресечка на „Рю дьо Риволи“. От два месеца каменната фасада на сградата беше скрита зад строителни скелета, мушамы и брезент. Тротоарът пред консулството бе преграден с метални бариери. От дебели, изпоцапани дъски беше скован временен покрив над тротоара, за да предпазва минувачите от падащи отломки. На първите два етажа брезентите бяха зелени, а на третия — тъмносиви. По-горните етажи бяха обгърнати с пластмасова мрежа, като че ли изплетена от гигантски паяк, за да улавя в нея невинните си жертви от визовия отдел.

Пред вратите на сградата винаги можеше да се види внушителна тълпа от кандидати за визи: дребни бизнесмени, студенти, закъсали туристи и приносители на всевъзможни молби за уреждане на документи за временно трудоустройство в Щатите. Повечето чакащи не криеха съмненията си, че и този път висенето им тук ще се окаже напразно. Хората от охраната отдавна се бяха примирили с факта, че повечето посетители ги третираха като служители от гише „Справки“ — десетки пъти на ден трябваше да потвърждават, че точно това е службата, която издава заветните визи за пътуванията отвъд океана.

Всеки от новопристигналите оглеждаше критично фасадата на сградата, съгласяваше се, че е крайно време да бъде обновена, след което примирено се нареждаше на опашката. Разбира се, като на всяка опашка и тук не липсваха всезнайковци, разпалено обясняващи на околните, че янките внезапно са се загрижили за сигурността на персонала си и са решили да сменят стъклата на прозорците с бронирани, а стените щели да бъдат укрепени така, че да издържат дори на бомбени атентати.

Холис пое по тесния тротоар на улица „Рю Сен Флорентин“, прочута със скъпите бутици. Премина покрай японския магазин „Торая“, откъдето се снабдяваше с жасминов чай, и покрай кафенето „Льо Флорентин“, където често се отбиваха повечето й колежки.

Когато навлезе под навеса, младата жена ускори крачка — искаше да избегне въпросите на най-нетърпеливите сред кандидатите за визи. Отляво, на двадесетина метра от широката врата, беше постовата будка на охраната, в която имаше дори ръчен скенер за проверка за оръжие — такива използваха и по пропускателните пунктове на летищата.

— Здравей, Мак.

Дежурният от охраната ѝ се усмихна и бегло погледна пропуска ѝ. Холис остави чантата си на гумената лента и изчака, докато се появи от другата страна на скенера.

— Как е мистър Уайли?

— Днес отлита за дома.

— Чух, че той и още няколко от старите ветерани, служили навремето в нашето посолство, са си прекарали добре снощи.

Холис се засмя.

— Странно, но не е споделял с мен нищо.

На най-горното стъпало, пред остъклената врата, Холис се спря и се обърна, за да огледа двора. Пред оградата се тълпяха чакащи хора. Неколцина от тях я забелязаха и я изгледаха с неприязън.

Преди да пристигне в Париж, младата жена беше прекарала два месеца в консулството на САЩ в Санто Доминго. Там опашката от кандидати за визи се проточваше пред вратите много преди зазоряване. Всяка сутрин Холис бе принудена да си пробива път сред десетки изнервени хора, за да стигне до кабинета, в който работеше. Чакащите замлъкваха, още щом тя стъпеше на тротоара пред сградата. Нима тази млада и елегантна американка държеше ключа към мечтана от тях входна виза? Нима тя беше тази, която само с едно драсване на писалката можеше да им открие пътя към страната на мечтите? Докато си проправяше път към сградата, притеснената Холис беше принудена да издържа погледите и шушукането на десетки мъже и жени. Долавяше техните надежди, отчаяние и несигурност. Навярно някакви сериозни причини са подтикнали тези иначе спокойни хорица да напуснат леглата си още по тъмно и да чакат тук търпеливо, въпреки горещината, готови да изоставят дом, семейство и родина, само и само да се доберат до бленуваните американски брегове!... Може би всеки от тях рискуваше надницата си за цяла седмица (сред тълпата се носеше слух за някакъв рекордър, чакал вече девети ден) без никакви

гаранции за успех. Но това не бе успяло да обезкуражи никого — напротив, прииждаха нови и нови кандидати и така щеше да продължи и на следващия ден...

Веднъж пред Холис се бе изпречил мъж на средна възраст, стиснал в потната си ръка измърсена папка, в която вероятно бяха документите му. Тя го запита за професията му и за семейството му — оказа се, че за да може да изхранва петте си деца, е бил принуден да се заеме със събирането на сметта от крайните квартали. Холис Фримънт трябваше да спре дотук с импровизираното интервю, ала тогава тя бе още по-млада и съвсем неопитна.

— Как се решавате да зарежете семейството си просто така!... — учудено възкликна тя.

Мъжът се вцепени, но успя да се овладее. Очевидно бе схванал, че рискува да се прости с мечтаната виза, затова само измърмори намръщено с мекото наречие, типично за острова:

— Богатите остават тук — те нямат нужда да заминават никъде. Но ние, бедните, които няма какво да ядем, нямаме друг изход, освен да заминем. И аз искам семейството ми да живее заможно, да има собствена къща със зелена морава пред нея.

Оттогава винаги, когато преглеждаше документите на поредния кандидат-емигрант, Холис си спомняше тези думи: „... да има собствена къща със зелена морава пред нея...“.

Униформеният служител във фоайето я посрещна с усмивка, после протегна ръка под бюрото и натисна бутона. Разнесе се тихо бръмчене и стоманената врата, без никаква табелка на нея, започна плавно да се отмества.

Коридорът зад вратата беше дълъг и толкова тесен — преминаващите бяха принудени да се разминават лице в лице. От двете страни бяха подредени вратите на тесните кабинети. Стените бяха толкова тънки, че се чуваше доста ясно какво се говори в тях. Холис се приближи към първата зала, оформена от сливането на десетина съседни кабинета. По дървения под още личаха следите от съборените преградни стени.

Залата бе обзаведена старомодно, с четиридесет бюра, с междинни прегради, високи не повече от метър и седемдесет. Прозорци имаше само по най-отдалечената от вратата стена, а гледката през тях никак не беше приятна — отсреща се издигаше порутена

тухлена стена. Флуоресцентните лампи на тавана често примигваха — особено когато приближаваше поредния ураган. Непрекъснато се обсъждаха мерки за подобряване на електроснабдяването — най-вече, след като докараха солидна партида компютри — но и това си остана само в сферата на намеренията, както и плановите за ремонт на скърцащия дъсчен под. Стените бяха потъмнели от влагата и отдавна се нуждаеха от пребоядисване. Но засега бе обновена единствено климатичната уредба — смениха остарелите климатизатори с нови, мощни и по-тихи. Изглежда някой от шефовете най-после бе проумял, че е по-разумно да се вложат пари в осигуряването на комфортна работна обстановка, отколкото да се пръскат долари за лечението на персонала.

По пътя към бюрото си Холис срещна неколцина от куриерите, секретарките и хората от помощния персонал, понесли обемисти папки под мишниците.

— Здравей! Как мина закуската с Доусън?

Холис се обърна и пред нея лъсна заобленото лице на Джули Томкинс. Колежката ѝ я съзерцаваше замислено, облегната върху преградата, разделяща бюрата на двете жени.

— Всичко е наред. Но ми стана много тъжно, че трябваше да си тръгне толкова скоро.

— Да-а, разбирам какво изпитваш. И аз още не мога да забравя как ме изпращаха мама и татко на летището. Плаках почти през целия полет.

Холис се опита да ѝ отвърне с нещо като ободряваща усмивка.

Джули бе най-новият служител на визовия отдел — нямаше дори един месец от постъпването ѝ. Но се оказа работлива. Беше напуснала Чикаго, ръководена от неясни стремежи за нещо по-романтично, за нещо „по-така...“. За щастие природата я бе надарила с ведър характер и пъргав ум. Но за да не се възгордее прекалено много, същата природа ѝ беше отредила възпълничка фигура, непрекъснато влизаща в противоречия с все по-строгите изисквания на модата.

Холис не бе забравила първите дни след пристигането си в Париж и затова предложи на Джули покровителството си — помагаше ѝ да се запознае с неписаните, но строги правила, на които във визовия отдел държаха повече, отколкото на писаните. Разведе я из Париж, за да разсее носталгията ѝ по домашния уют. Няколко пъти се опита да

убеди Пол да я запознае с някой от неговите приятели. Отговорът на Пол беше:

— Да, разбира се. Ще се обадя на Франсоа или Анри, за да излезем четиримата заедно някоя вечер. — Но това никога не стана.

Изтекоха няколко тягостни седмици. Пол винаги си измисляше някакво оправдание, когато Холис подновяваше тази молба. Накрая тя проумя, че той не желае да се сближава с Джули — това беше неговият начин за учтив отказ. Холис остана учудена: за всичко останало Пол бе решителен и прям. Може би се опасяваше да не нарани чувствата ѝ?

Сякаш прочела мислите ѝ, Джули внезапно я запита:

— Ще излизаш ли тази вечер?

Холис така и не бе усвоила сложното изкуство да лъже, без да губи чистосърдечното си, невинно изражение, затова избра най-лаконичния отговор:

— Да. Докато бях заета с Дий, не ми остана много време за Пол.

Джули се опита да се усмихне, но не се справи съвсем успешно. После извърна глава и с кимване посочи към шефката:

— Внимавай! Пак е насочила към теб радарите... После ще си побъбрим. Ще обядваме ли заедно?

— О, ще бъде чудесно!

Холис се отпусна на стола си, уморено огледа клетката, но след кратък размисъл реши, че има и по-неприятни работни места. На бюрото бе оставена внушителна купчина документи — задаваше се нова, още по-многобройна група от кандидати за визи. И за да бъде хаосът пълен, до нея се мъдреше още една купчина (наистина не толкова висока) от последните факсове и тазсутрешната кореспонденция.

Внимателно, за да не се срине камарата от хартия, Холис започна да прелиства папките и да се рови из документите. Най-после откри една от молбите, останала неklasирана от вчера, извади писалката си, изпъшка и се зае да заработва прехраната си.

Предобедът изтече сравнително бързо, но скучно — като в мъгла. Когато отново вдигна глава, с изненада разбра, че е време за обедната почивка. Довърши прегледа на поредната папка, премести я отдясно и

се приближи към преградата, отвъд която се намираше бюрото на Джули.

— Не си ли гладна, Джули?

— И още как! Дано днес не са готвили постно в стола.

— Стига с този стол! Говоря ти за истински обяд.

Измъчвана от чувство на вина, понеже не бе поканила колежката си да излязат заедно някоя вечер, Холис я замъкна в едно от новите заведения — „Льо Пти Ресторан“, в един от най-престижните парижки квартали. Ресторантът вече бе пълен, но Холис предвидливо бе запазила маса по телефона. Едно от малкото предимства да работиш в консулската служба към някое от посолствата е привилегията по всяко време да си поръчваш маса в най-посещаваните заведения от името на посланика на съответната велика сила.

Холис и Джули решиха да изпият по чаша вино, което се оказа приятно допълнение към основното ястие — равиоли с гъби. Взеха си и обилна порция миди в сос с много оцет. Дъвчеха бавно, вкусвайки всяка хапка, без да престават да си бърборят въпреки шумните разговори от съседните маси. Двете жени уточниха мненията си относно най-интересните особи от персонала на посолството, обсъдиха планове си за предстоящите празници, а когато им сервираха кафето, се увлякоха в мечти за предстоящото им издигане в дипломатическата йерархия. И двете отлично съзнаваха, че за всяка служителка в Държавния департамент тези възможности са много по-ограничени, отколкото за представителите на силния пол. Но кариерата на такива изтъкнати дами като Джейн Къркпатрик или Мадлин Олбрайт бяха доказателство за настъпването на нова ера в тази иначе толкова консервативна професия, каквато винаги е била и вероятно ще си остане висшата дипломация^[1].

След приключването на обяда Холис, заедно с още шест свои колежки от визовия отдел, бе принудена да изтърпи заседанието при шефката на отдела Сюзан Гарсети — висока, стройна блондинка, малко над четиридесетте, която държеше особено на проверките на работата на персонала. Сюзън изискваше от подчинените си пълна концентрация, висок професионализъм и всеотдайност. А те подозираха, че тя мечтае да превърне отдела си в безупречно смазан цехов конвейер, а те — работливите пчелици щяха да бачкат, докато останат без дъх в края на смяната...

Този ден Холис не успя да приключи с работата по-рано от очакваното. Сбогува се с Джули, напусна сградата и се отправи към апартамента си. Движението по улиците беше натоварено повече от нормалното, така че едва й остана време за един душ и за преобличане, когато на вратата се появи Пол, готов да я отведе на вечеря.

— Стига, Пол! Ще ми размажеш червилото! — закачливо му се скара тя, след продължителната целувка.

Той се засмя.

— Не се безпокой. Имаме достатъчно време.

— Къде ще отидем тази вечер? — попита го тя, преди да се скрие в банята.

— В „Бофинже“.

— О! Казаха ми, че този ресторант бил сред най-добрите.

Когато излизаше с Пол, Холис никога не се тревожеше, че ще им се наложи да вечерят два пъти в един и същ ресторант, освен ако тя изрично не поиска това. Той знаеше наизуст всички елитни ресторанти по двата бряга на Сена, но най-вече новите, луксозни заведения, където беше много трудно да се резервира маса за вечеря.

Върна се във фоайето и вихрено се завъртя пред него. Вечерната рокля от черна коприна нежно прошумоля около бедрата ѝ.

— Е, как изглеждам?

Едната му вежда се повдигна и той се усмихна игриво.

— Наистина ли си гладна?

Тя го целуна страстно, хвана го за ръка и го поведе към вратата.

— Хайде, стига сме се бавили. Умирам от глад!

С една от привычките на парижани Холис така и не можа да свикне — навика да се вечеря късно, след девет вечерта. Според броя на поръчаните ястия вечерите траеха различно, но в някои случаи можеха да се проточат и до три часа. Тя така и не се научи да чака търпеливо да ѝ донесат поредното блюдо, в което със сигурност имаше нещо много вкусно. Само че порциите бяха съвсем малки!...

„Бофинже“ напълно оправда очакванията ѝ: кокетен ресторант в един от най-старите квартали на града (недалече от Бастилията), със снежнобели ленени покривки. Харесаха ѝ романтичните, дискретни лампи по масите в стил „Арт Нуво“; цветните витражи по стените, пропускащи мека светлина отвън (по тях бяха изписани инициалите на

собственика); сервизите от китайски порцелан с бледосини танцуващи делфини.

Ресторантът беше препълнен с високопоставени гости, предимно президенти на корпорации или влюбени двойки. Проблясващите в полумрака бижута над деколтетата на дамите бяха достатъчни, за да се погаси поне половината от националния дълг. Холис с огорчение установи, че нейният наниз от перли бледнее сред тази панорама от блясък и разкош. Поиска ѝ се Пол да я бе завел в някое не толкова изискано място, но знаеше, че той предпочита именно такива ресторанти — не само заради кулинарните им достойнства, но и заради възможността да се срещне с видни личности и за да бъде забелязан от тях. По пътя към запазената маса Пол на три пъти забави крачки, за да поздрави с любезно кимване някои от по-забележителните особи.

Беше резервирал маса на горния етаж, в салона за пушачи. Твърдеше, че партерът е окупиран изцяло от типични американци, които толкова държат на здравословния начин на живот, че твърдо са решили да умрат здрави. Холис, която не пушеше, би предпочела да останат на партера, но Пол, подобно на повечето французи, не можеше да се откаже от навика си: след десерта неизменно идваше редът на еспресото и цигарата.

Докато привършваха с печената писия в масло и с агнешките котлети, разговаряха оживено — с лекотата, фамилиарността и безгрижието, на която са способни само щастливите любовници, чиито страсти временно са укротени поради комфорта от присъствието на партньора. Прескачаха чевръсто от тема на тема: от куриозите във френската външна политика до въпроса как да нагодят летните си отпуски така, че датите да съвпадат. Пол настояваше да се запилят някъде из гръцките островчета, докато Холис упорито държеше на своето: само Венеция и никъде другаде.

— Какво ще кажеш, скъпа, за още по едно? За последно, преди лягане?

Вече наближаваше полунощ. Младата жена прекрасно разбра какво се крие зад невинно подхвърления въпрос. От опит знаеше, че нощните клубове се оживяват едва след полунощ и работят до пет сутринта. На няколко пъти ѝ се бе налагало да ходи на работа уморена до смърт след поредната бурна нощ в някой от баровете.

— Не, Пол, по-добре да се прибера вкъщи — помоли го Холис.
— Тези дни ми се струпа много работа и съм уморена...

— Само за един час. Открил съм едно ново място. Обещавам ти, че ще попаднем на интересни хора.

— Пол...

Той хвана ръката ѝ. Пръстите му нежно погалиха всяка гънка около китката ѝ.

— Само още един час — прошепна той в ухото ѝ.

— Стига, Пол! Ще полудея, ако продължиш да ме дразниш — изохка тя.

— Почакай. Запазил съм най-интересното за накрая.

Клуб „Минотавър“ се намираше в сърцето на Париж — на „Плас Пигал“ — легендарен район, предлагащ всякакви развлечения — еротични клубове, публични домове, игрални зали. Заведенията в квартала бяха предпочитани от тълпите азиатски бизнесмени.

Но самият „Минотавър“ беше еталон за най-висока класа. За разлика от другите барове, вътре се допускаха само избрани посетители. Охраната безмилостно отблъскваше туристите, които нямаха привилегията да са сред членовете на клуба.

Вътре се вихреше умопомрачителна, сюрреалистична смесица от калифорнийски технологичен дизайн и карибски страсти. Три от стените бяха скрити зад огромни фототапети, посветени на забележителностите на Лос Анджелис: гледка към скалите с гигантския надпис „ХОЛИВУД“, сцена от парада на звездите преди началото на церемонията за поредните награди „Оскар“, както и интериор от филмово студио, в което се подготвя заснемането на поредния кадър от „Джурасик парк“. Сцената бе декорирана като венециански залив — с фон, осеян с палми от папиемаше. Сред тях имаше дървен кей, по който поклащаха бедра знойни девойки, облечени само с някакви оскъдни подобия на бикини, по-скоро препаски за танца реге, но в толкова ярки цветове, каквито може би имаше само сред тропическите острови. Дансингът бе пълен с двойки, опиянени от неистовия ритъм.

Докато Пол си проправяше път към първата редица от маси край барплота, Холис огледа тълпата — само младежи: самоуверени, до

един богато облечени. Но далеч не всички сред тях изглеждаха бликащи от радост. Сред публиката изобилстваха лица на борсови играчи, магьосници на фирменото право, банкери със съмнителна репутация, решили да се превъплътят в ролята на среднощни сатири. Доколкото успя да прецени в дискретния полумрак, нито една от жените нямаше повече от двадесет и пет години — до една бяха издокарани в тоалети на най-нашумелите и най-скъпи модисти от левия бряг на Сена.

Пол я запозна с приятелите си: двама дипломати от френското външно министерство, и двамата малко над тридесетте, както и с техните дами — сладникави куклички, с тъмносини очи, но с матова кожа. Косите им бяха плътно пригладени назад, не бяха пестили нито грима, нито червилото, нито сенките. Носеха само джинси и дълбоко изрязани тениски, от чиито деколтета надничаха твърдите им, добре заоблени полукълба.

Когато се появи келнерката, Пол поръча бутилка шампанско и премести стола си по-близо до двамата мъже. Холис се напегна, за да долови нещо от разговора им, но музиката ѝ пречеше. Затова само се усмихна неуверено на двете момичета, на които вече им беше омръзнало да оглеждат тълпата на дансинга. И двете смучеха разсеяно от дълги цигари „Дънхил“, забучени в още по-дълги елегантни дамски цигарета. Най-после донесоха шампанското и така се сложи край на тягостната за Холис пауза. Пол чевръсто изтегли няколко банкноти по петстотин франка от тлъстата пачка, която измъкна с артистичен жест от джоба на самото си.

Холис тъкмо вече си задаваше въпроса колко още ще останат в полутъмния бар, когато двете момичета се наведоха към нея през масата и надигнаха чашите си. В отговор и тя вдигна своята, колеблива и смутена от изпитателните им погледи. Едва отпи една глътка, когато усети как нещо се плъзна по бедрото ѝ. После още веднъж. И още веднъж. Младата жена с недоумение сведе поглед към скута си. Едното от момичетата предпазливо опипваше бедрото ѝ.

— Tu veux, chérie?^[2] — дрезгаво прошепна момичето. Горещият ѝ дъх опари бузата на Холис.

Сега и второто момиче притегли стола си към нейния. Изящно лакираните ѝ нокти погалиха рамото на Холис.

— Разбираш ли? Ние трите, tu sais? Ако желае, твоят приятел може да ни се люби от страни.

Холис рязко се отдръпна назад.

— Не. Благодаря!

Отмести стола си и скочи на крака. Смаян, Пол също се надигна и тя едва не върхлетя върху него.

— Скъпа, най-последно смених ритъма. Нека да потанцуваме — предложи ѝ той.

Преди да се осъзнае, Холис вече се бе озовала на дансинга, плътно притисната към Пол.

— Но ти цялата трепериш... Какво ти е, мила?

Тя вдигна глава и го погледна право в очите.

— Твоите приятелки се опитаха да ме свалят.

— Какво?! — Пол Макган се отдръпна и я изгледа с недоумение.

— Ами... те смятат, че можем да направим чудесна тройка.

— Стига глупости, Холис! Нещо не си разбрала както трябва...

— Искаш да кажеш, че само са опитвали почвата? Не ми се вярва да е само това.

— Забрави за тези глупости. И без това те си тръгват.

Холис се обърна. Момичета, елегантно разкършвайки снаги, се отдалечаваха към изхода. Приятелите им вече не се виждаха сред множеството на дансинга. Постепенно напрегнатостта ѝ започна да се стопява и тя се отпусна в силните мъжки ръце, обхванали талията ѝ, докато се поклащаше в такт с нежната музика. Внезапно Холис се засмя. Все пак беше забавно. Навярно двете се бяха пошегували с нея, по онзи странен начин, на който са способни само парижанките.

Упойващите звуци долитаха до слуха ѝ като неспирни вълни и продължаваха да я омайват. Отпуснала глава на рамото на Пол, Холис се чувстваше като телепортирана в страната на чудесата, където нищо не съществуваше реално, освен топлите му устни, докосващи шията ѝ, освен ръцете му, бавно обхождащи тялото ѝ, приближаващи се все по-близо, ала никога недостигащи съвсем до онези нейни кътчета, където ѝ се искаше да бъде докосната. Облиза устните си. Усети вкуса на шампанското.

— Да си вървим! — задъхано прошепна тя.

Пътят до апартамента на Пол ѝ се стори безкраен. Едва когато останаха насаме в тясната асансьорна кабина, тя се прилепи плътно до

Пол и жадно го зацелува. Не се отдели от него и докато прекосяваха коридора на етажа. Той отключи бързо, но тя го изпревари и широко разтвори вратата. Целуна го още веднъж, там, в антрето. Езикът ѝ завладя устата му. Той тихо простена, когато устните им се отлепиха. Холис изхлузи обувките си и веднага се отправи към леглото, но преди това се протегна към тоалетката, за да намали светлината в спалнята.

Върху просторното легло беше оставен пакет, увит в плътна кремава хартия. Холис вече на няколко пъти вече виждала подобни пакети, доставени от най-прочутите магазини за фино дамско бельо. Този беше с етикета на „Джолия“ — много изискан бутик, недалече от площад „Вандом“. Преди това младата жена беше получавала подаръци от „Кристиян Диор“, от „Ланвен“ и от още няколко прочути модни къщи.

Огледа се за Пол. Той бе седнал с гръб към нея, зает с наливането на коняк в двете чаши върху масичката за сервиране на кафе. Любовникът ѝ вече бе успял да нареди възглавниците в интимното им гнездо. Не бе забравил и цигарите си — всичко беше върху масичката. Холис се досещаше какво може да се крие в пакета и какво се очаква тя да направи със съдържанието му. Вече не помнеше кой поред е този любовен подарък. Затова, без дума да промълви, тя взе пакета и се отправи към банята.

Когато се върна, спалнята се огласяше от безгрижна джазова мелодия. Светлината беше съвсем намалена; в пепелника димеше цигарата на Пол. Той вече беше загърнат в копринения си халат. Холис можеше да се закълне, че го е облякъл на голо.

Тя още беше в черната си вечерна рокля. Но докато се приближаваше към леглото, започна да смъква ципа. След нежно разтърсване на раменете ѝ дрехата послушно се свлече на пода.

Погледът ѝ неволно попадна върху картината от Утрило, висеща над леглото. Младата жена започна да се поклаща в такт с музиката; пръстите ѝ се устремиха към гърба ѝ, за да разкопчечат дантеления сутиен, едва удържащ едрите ѝ гърди. Доближи се още към Пол и затвори очи. Палците ѝ се мушнаха под еластичните полупрозрачни пликчета. Не можа да свикне да го гледа в очите, докато се разсъблича. Когато за пръв път я бе помолил да се съблече, Холис остана смаяна. Мислеше, че се шегува. Нищо в скромния ѝ сексуален опит — всичко на всичко шестима мъже, до един влюбени в нея, но лишени от

въображение — не я беше подготвило за подобен сеанс. Но сега вече знаеше какво иска Пол от нея. И как точно го иска. Не можеше нищо да му откаже. Остави го да вдигне роклята и да я изхлузи през раменете ѝ. Извърна поглед, изплашена, че проникателният Пол ще прочете в очите ѝ безмълвния, болезнен въпрос: „Не ти ли стига моето голо тяло? Всичките тези подаръци не служат ли всъщност за задоволяването не на моята, а на твоята суета?“.

— Не, остави роклята.

Дрезгавият му глас я накара да изтръпне. Ръката ѝ вече се бе насочила към колана на жартиерите, за да смъкне елегантните черни чорапи.

Той скочи на крака, протегна длани към нея, обгърна я, вдигна я на ръце и я понесе към леглото. Ръцете му здраво стискаха задника ѝ; езикът му трескаво обхождаше голия ѝ корем, спускайки се все по-надолу, докато тя не издържи и започна да стене, готова да го поеме...

Холис се давеше отчаяно в прииждащите вълни на наладата, когато той най-сетне се наведе над нея. Пръстите му и езикът му бяха така настойчиви, така трескаво я опипваха и галеха, че тя не успя да се пребори с надигащия се оргазъм. Понякога се спираха за миг, за да я погальят съвсем бавно и нежно. И тъкмо когато вече си повтаряше, че повече няма да издържи, тя го усети в себе си, с покоряващ ритъм, навътре, навътре, точно както го желаше тя. Издигаше я до върхове, за които никога не бе подозирала, че съществуват. При следващия оргазъм дългите ѝ крака се стегнаха около кръста му, ръцете ѝ го обгърнаха пламенно, а от устните ѝ се отрони порой от полусвързани стонове. Крещеше му, че го желае, че ще му бъде покорна завинаги, че не може без него...

Пол неизменно държеше тя да свършва преди него. Едва тогава се гмурваше още по-надълбоко в нея, с по-резки тласъци, примесвайки вълните на наладата с усещания за болка. Тя го чу как изохка над нея: „Обичам те, малка моя...“ — отново и отново, примесвайки хаотично английските и френските думи. Накрая прошепна нещо на френски „Ma petite roule...“, което тя не успя да разбере. Но въпреки че в гърдите му се надигаха огнени вълни и той едва не експлодира, замаяната Холис така и не проумя защо нито веднъж не я погледна в очите, защо не извика името ѝ.

Половин час по-късно Холис все още беше будна. Пол лежеше до нея, обърнат на една страна. Равномерното му дишане издаваше, че бе потънал в дълбок сън. Холис се измъкна изпод одеялото. Изправи се насред спалнята, точно където попадеше ивицата лунна светлина, смъкна колана и чорапите и ги захвърли в ъгъла. После се приближи на пръсти до високия френски прозорец, отвори го и остана там, омаяна от притока на свеж, леко хладен въздух.

Ил Сен Луи бе не само име на остров, но и нарицателно за оазис сред водите на Сена. Може би защото беше отдалечен от по-шумните парижки булеварди.

Освен това отгук пред погледа се разкриваха някои от най-очарователните гледки, които можеше да предложи френската столица. Апартаментът на Пол се намираше в сграда, построена преди повече от три столетия. Точно на „Ке дьо Бурбон“, накрая на острова, от прозорците на спалнята му се виждаше дълъг участък от реката, чак до двойните кули на Нотр Дам.

Холис много харесваше тази панорама, особено нощем, когато ѝ се струваше, че цялата вселена е замряла. Пред нея се извиваше широката река, притихналата в неземеи унес. Само някоя жаба стряскаше нощната тишина. Или пък светлинките на отминаващо корабче разкъсваха полумрака за миг. Младата жена се запита дали няма да се стопят в мрачината всичките ѝ съмнения, дали ако постои още дълго така, край прозореца, опасенията ѝ няма да отплуват надолу по реката.

„Tu veux, chérie? Разбираш ли? Ние трите, tu sais? Ако желае, твоят приятел може да ни се любува отстрани.“

Защо ѝ го бе казало онова момиче? Нима е толкова интимна позната на Пол, та е била сигурна, че той няма да има нищо против, ако онези две жени сплетат голите си тела с нейното? От мисълта, че ще бъде докосвана от друга жена, по гръбнака ѝ пролази хладна тръпка. А подозрението, че на Пол тази гледка може да му достави наслада, още повече отрови настроението ѝ.

Стига, Холис! Стегни се!

Разликата между тях беше почти десет години. Холис се досещаше, че той вероятно бе имал много жени, при това най-различни. Може би имаше страници в миналото му, за които тя дори не

подозираше — криещи в себе си загадки и тайни, които биха могли да оскърбят или наранят чувствата ѝ.

Но нали досега той ѝ се отдаваше докрай, безрезервно?

Още през първата им нощ нямаше никакво колебание, никаква несръчност в ласките му. Пръстите му, устните му, езикът му безпогрешно откриваха къде точно тя искаше да бъде докосната, от какво се нуждаеше. Доста бързо бе открил всички тайни на тялото ѝ, бе ѝ разкрил и своите слаби места, беше я отвел в пещерата на страстта, където отекваха само ударите на сърцето ѝ, само пламенните ѝ стенания, които още повече го насърчаваха.

Но понякога, когато той вече спеше, морно отпуснал глава върху съседната възглавница, Холис се взираше в полумрака, опитвайки се по очертанията на лицето му да отгатне къде е скрит ключът към дълбините на душата му.

Защо, защо се влюби в мен, точно в мен, след всичките жени, които някога са споделяли леглото с теб? Никога няма да ми го кажеш, а аз толкова отчаяно искам да знам...

Когато отново се пхна в леглото, Холис вече знаеше, че не е нужно да търси психиатър, за да разбере какво я измъчва. Куршумите, покосили родителите ѝ, бяха поразили още една, невидима цел — нейното доверие. Доверието, с което децата така щедро даряват околните. Затова може би сега, когато отчаяно се нуждаеше от неговата любов, тя продължаваше да се мятат в мрежите на страха.

Протегна ръка в мрака, за да докосне косата на мъжа, спящ на леглото до нея. Ако можеше всичките ѝ опасения, всичките ѝ неясни, но тревожни предчувствия да излетят през прозореца, за да ги отнесе притихналата река. За да не се върнат никога.

Събуди я приглушен разговор. Холис отвори очи и се огледа — другата половина на леглото бе празна. Не се изненада — Пол винаги ставаше рано, още на размисъл, с разлика най-много до един час — според сезона. Една сутрин, още не се бе зазорило дори, тя също се беше събудила по-рано. След като тихо се прокрадна в съседната стая, тя го беше заваряла да говори тихо по телефона. Вероятно внимаваше да не я събуди. Още помнеше обаче как той се сепна и побърза да прекъсне разговора.

Ето че и сега шепотът секна, после се чуха стъпки. Холис се изтегна и придърпа одеялото чак до брадичката си.

— Добро утро!

Той изглеждаше великолепно — напълно освежен, преоблечен в скъпия си костюм, шит по поръчка, който носеше с небрежна елегантност, но само в дните, когато в посолството се провеждаше поредният прием. В ръцете си държеше подноса за закуска: купа с малини, кафе, кана с портокалов сок.

— Кога за последен път ти признах, че те обичам? — заговори Пол, след като я целуна по устните.

— Какво хубаво начало на деня — усмихна му се тя.

Холис се надигна, за да стигне до подноса. Гърдите ѝ се показаха изпод одеялото.

— Не ти ли е хладно?

— Не, никак. Но не знам дали разбираш от намеци. — Тя отпи от сока и му подаде чашата. — Нима тази сутрин си изгубил усета си към тайните на женските сърца?

Той посочи с кимване към подноса.

— Може би това там ще ти помогне да отгатнеш защо днес съм толкова разсеян.

Холис се намръщи недоумяващо, огледа се и едва сега видя причината: в ъгъла на подноса, зад каната с портокалов сок, бе скрита кутийка от черно кадифе — от онези, в които парижките бижутери доставят стоката си. Първата ѝ мисъл я засрами: „Не е пръстен, твърде голяма е“.

— Трябва да я отвориш.

Щом надигна капака, от устните ѝ се изтръгна възторжено ахване — вътре лежеше рядка антична камея^[3], от слонова кост, със златен обков, обграждащ прекрасния профил на Елена от древна Троя.

— Прочети надписа.

Холис обърна камеята. На долната страна бе написано с готически шрифт: „Завинаги твой“.

Младата жена се засмя, а в очите ѝ блеснаха сълзи. Ръцете ѝ се обвиха около раменете му. Пръстите ѝ трепереха толкова силно, че Пол трябваше да ѝ помогне при закопчаването.

— Пол, великолепна е! Къде я намери... И защо?

Той сви рамене.

— Просто не можах да устоя на красотата ѝ. Има и още нещо: чувствам се виновен пред теб за вчера, защото закъснях непростимо много за срещата с теб и онзи Доусън.

— Обади се в посолството — прекъсна го тя. — Кажи им, че ще се забавя. Измисли нещо. Някакъв грип. И се съблечи. Легни до мен. А после ще се отбием в Ла Сарасин да похапнем нещо по-така. Нали знаеш, че умирам за техните палачинки.

— И на мен ми се иска, но...

Младата жена изстина от мрачната нотка в гласа му. Веднага придърпа одеялото около раменете си и се облегна на таблата на леглото.

— Какво има, Пол?

— В последната минута изскочи някаква неприятност. Но всъщност искаш ли да узнаеш какво ме измъчва?

— Разбира се.

Макган пое дълбоко дъх.

— Добре, слушай тогава. Всичко е свързано с един американец, Саймън Джоунс. Някога е бил banker, но злоупотребил с крупна сума... пет милиона долара, изтеглени от една банка в Бостън. Навремето това са били много пари. Разбира се, изчезнал безследно заедно с милионите.

Едва сега, на стари години, го замъчила съвестта и решил да се върне в родината и да се предаде на властите. Затова се свърза с нашето посолство. Проучих неговия случай. Говорих с нашето Министерство на правосъдието. От Вашингтон заявиха, че още го издирват и ще бъдат много доволни, ако приключат с това дело. После отново се срещнах с този Джоунс, обясних му как стоят нещата и му казах какво може да очаква: при най-благоприятно развитие на ситуацията ще излежи шест месеца в някой затвор. Авоарите му, които все още били внушителни, поне така твърди той, ще бъдат конфискувани.

Но проблемът е в това, че не притежава паспорт, нито други документи, за да се върне във Вашингтон. Нуждая се от някой, който да го придружи дотам и да го предаде на федералните следователи. Намерих подходящ човек, ала тази нощ той катастрофира тежко. — Пол Макган млькна и я изгледа изпитателно, преди да продължи: —

Така че сега се налага да му търся заместник. Желателно е да е някой доброволец.

— Искаш аз да се заема с това? — От изненада Холис рязко се надигна в леглото.

— Ти имаш и опит, и всички пълномощия. Е, Джоунс ще се нуждае от имиграционни документи, но и с това можеш да се справиш. Вчера изпратих съобщение до Вашингтон, че подготвям отлитането му за Ню Йорк. От теб ще се иска само да попълниш визата му. Аз ще се погрижа за всичко останало. Нищо чудно днес да завариш приготвените документи на бюрото си.

Тя кимна. Беше се наслушала на такива истории — висшестоящите често използваша третостепенните чиновници в посолството за спешни задачи, подобни на тази. Най-често за трескаво оформяне на документи в последните минути (когато бе станало безнадеждно късно за услугите на куриерските агенции) и за доставянето им по предназначение. Изглежда, че никой от персонала на посолството не можеше да избегне тази досадна участ. Макар че онези от охраната също можеха да помогнат, а не само да се разхождат с пистолети на кръста...

— Не искам да изглеждам прекалено настойчив — рече Пол, сякаш прочел мислите ѝ, — но не ни достига надежден персонал. Ако не бях така притиснат със сроковете, бих изчакал, докато се свържа с някой, на когото мога да имам доверие, но...

— Стига, Пол. Всичко е наред. Само че първо трябва да поговоря със Сюзан Гарсети и да разбера дали тя няма нищо против да отсъствам...

— Това вече е уредено.

— Нима?

Той се поколеба за миг, преди да ѝ отговори:

— Цялата работа е доста сложна, Холис. Ще заминеш днес следобед. Седем часа полет до Ню Йорк. Там предаваш Джоунс на нашите хора, после взимаш същия самолет с обратния полет и се връщаш тук. Очаква те тежък ден.

— Една жена е готова на много повече, ако е влюбена. Но... — Тя се замисли и сведе глава. — Но нещо не ми е ясно. Ако този Джоунс е изчезнал преди много години, защо се бърза толкова с връщането му в Щатите? По здравословни причини ли?

— Причината е в политиката на френското правителство. В Държавния департамент получили сигнал, че Джоунс внезапно изплувал на повърхността, но някакъв осемдесетак от бюрократите в Ке д'Орсе...

— Какъв? Осемдесетак?

— Така наричаме тъпанарите, неспособни да изкарат поне сто, сто и десет при теста за интелигентност. Както и да е, но сега французите искат да му щракнат белезниците само и само за да ни натрият носа. Моите осведомители от парижката полиция ми подшушнаха, че ако Джоунс днес не се озове на борда на самолета, утре ще бъде в подземията на френското следствие.

— Е, в такъв случай съм готова да помогна, за да се избегне дипломатическият скандал.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Но го правя само заради теб. И заради още нещо...

— И какво е то?

— Не бързай! Скоро ще ти стане ясно — закачливо му се усмихна тя. — А сега да не губим време. И без това не ни остава много.

Предпочете да се изкъпе в апартамента на Пол, защото в нейния топлата вода понякога спираше. Докато я обливаха горещите струи, Холис се замисли за това какво трябваше да свърши, преди да отпътува.

— Излитате от „Шарл дьо Гол“ в два и половина, но тръгни по-рано. Знаеш какъв кошмар са уличните задръствания в Париж — инструктира я Пол. — Вземи първа класа.

После ѝ връчи няколко стофранкови банкноти и хиляда долара и продължи с напътствията:

— Срещата с Джоунс е в ресторанта на хотел „Терминус Норд“ точно по обед. В папката с неговите документи, която ти дадох, ще намериш снимката му. Погрижи се за еднократната му виза. И от този момент не бива да го изпускаш от очи. Французите няма да ти създават проблеми, понеже напускаш страната. Но не знаем на кого ще попаднеш в имиграционната служба на нашето летище. Затова се постарай всичко да е добре изпипано.

Точно на нея едва ли бе нужно да се обяснява как се попълват имиграционни документи.

— И още нещо: щом кацнете на „Кенеди“, трябва да отидеш в крилото с офисите на чуждите авиокомпаниии. Ще търсиш врата с надпис „Е-12“. Там ще те чакат следователите от ФБР. Накрая остана най-важното. С никого не споделяй нито дума за операцията! Посланикът настоява това прехвърляне да се извърши без излишен шум, без никакви усложнения. Ако нещо се обърка, аз ще се оправя.

Не, скъпи, никакви усложнения няма да има.

Холис се измъкна от душкабината. Усещаше крила на раменете си — най-последно й поверяха нещо сериозно. Как можеше да провали своя Пол, след като й оказа такова високо доверие?

Таксито я отведе до „Рю Берже“. Младата жена живееше в апартамент, гледащ към обширен парк — където някога са се намирали огромните парижки хали. Отвъд дърветата и алеите се издигаше древната катедрала „Сент Юстас“. При всяко влизане в апартамента Холис виждаше през прозореца островърхите кули на църквата.

Докато се преобличаше в семплия, но удобен за пътуване костюм, се замисли за това колко обичаше тази квартира. Макар да не бе така елегантна, както апартамента на Пол, приветливата обстановка на жилището й напомняше за студентските години в Ню Йорк. Още преди да изтече първият месец след насянането й тук, тя вече бе опознала хората от съседните магазинчета, кафенета и ресторанти; беше свикнала да се усамотява в отсрещния парк в тихите неделни следобеди.

Целият този свят беше отдалечен на светлинни години от припряността и шума, царуващи в консулството; беше много по-скромен и по-привлекателен от света на Пол: скъпите ресторанти, ефектните нощни клубове, следобедните гостувания в салоните на най-известните жители на френската столица. Тук бе място само за отдих и за усамотяване.

Тя дръпна ципа и праметна сака през рамо. Взе само козметичната си чантичка, комплект бельо, един панталон и пуловер (за обратния полет). За последен път извърна очи към катедралата, мержелееща се отвъд прозореца, докосна за късмет камеята, излезе на

стълбите и завъртя ключа. Докато чакаше за такси, младата жена се усмихна при мисълта, че благодарение на часовата разлика между Париж и Ню Йорк ще си бъде у дома в същия ден и час, когато бе закусвала тук с Пол. Закуска и още нещо.

[1] Джейн Къркпатрик (Jeane Kirkpatrick) е била посланик на Съединените Щати в ООН по време на втория президентски мандат на Роналд Рейгън. Мадлин Олбрайт (Madeleine Albright) е от екипа на Бил Клинтън. — Б.пр. ↑

[2] Искаш ли, скъпа? (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Камея (фр. *camee*) — украшение във вид на брошка, изработено от цветен камък с изобразена човешка глава, група, предмет или надпис. — Б.ред. ↑

5.

Кроуфорд бе избрал за своя щабквартира в Париж мансардния етаж на една от внушителните сгради на булевард „Сен Жермен“ — точно срещу музея Д'Орсе.

Разполагаше и с други законспирирани квартири (в Рим, Берлин и Лондон), но те не можеха да съперничат нито по площ, нито по техническо оборудване с тази в Париж — като световна столица с най-много емигранти от петте континента този град винаги играеше първостепенна роля в дейността на хора като Сам Кроуфорд.

Трите апартамента на най-горния етаж на сградата бяха купени и платени в брой преди няколко години, а след ремонта съединени в един. Навремето обитателите на сградата доста се оплакваха от многоседмичния ремонт, но след като бормашините замлъкнаха, новият собственик се оказа образцов съсед: никакви деца, никакви кучета, дори нито едно шумно празненство. На неколцина от обитателите на сградата Кроуфорд бе раздал свои визитни картички, описващи го като едноличен собственик на малка, но преуспяваща софтуерна къща — той внимателно подбираще ситуацияите около запознанствата и връчването на визитките, за да не изглежда натрапчив и за да не събуди подозрение сред съседите си. На няколко пъти дори подметна, че често му се налага да предприема продължителни делови пътувания до Югоизточна Азия, Индия и дори до Австралия.

Апартаментът на „Сен Жермен“ отлично го устройваше — движението по булеварда никога не стихваше. В сърцето на Париж никому не правеше впечатление влизането и излизането на непознати личности, както и паркирането на автомобили пред входа на многоетажната сграда. Обитателите бяха предимно възрастни хора с улегнали навици, и най-важното — толкова много държах на спокойствието си, че бяха готови да се откажат от привичното си любопитство. Освен това сградата разполагаше с два входа, така че сътрудниците на Кроуфорд можеха незабелязано да влизат и излизат от нея.

Всекидневната беше много удобна, макар мебелите да бяха може би прекалено семпли, а модернистичните картини по стените — доста неразбираеми за простосмъртните. Но затова пък за електронното оборудване и особено за акустиката явно не бяха пестени средства. Никъде не се виждаха снимки в рамки — нито на Кроуфорд, нито на останалите мъже от екипа. Естествено, липсваха и снимки на любящи съпруги и невръстни дечица, прегърнали семейния пудел. Кухнята, вдясно от всекидневната, приличаше повече на изложбена зала на фирма за домакинска техника — само по фурната имаше признаци, че е била използвана. Кроуфорд никога не прибягваше до услугите на готвачки и прислужници — с течение на годините се бе научил да се обслужва сам, без да губи часове за приготвянето на скромното си меню за обед или вечеря.

Просторният апартамент имаше и други достойнства, незабележими на пръв поглед — всички стаи, с изключение на банята, бяха малко по-тесни, отколкото би трябвало да бъдат при тази обща разгърната площ. По указание на Кроуфорд скритото пространство беше отделено за скривалище, изкусно маскирано зад едно огромно огледало, което заемаше почти изцяло една от стените на спалнята.

Другата стена на скривалището беше откъм кухнята — достъп до отворите в тази стена имаше зад лавиците с консерви и буркани. Вътре в скривалището беше подреден цял арсенал: автомати МР-5 и пълнители за тях, пистолети „Берета“, три напълно комплектувани снайпера „Ремингтън“. Имаше дори два гранатомета и един ракетомет. Не липсваха газови и сигнални пистолети.

Зад огледалото в спалнята беше скрита аптечка с последните постижения на спешната медицина. Лекарствата стигаха, за да се открие аптека в някое от парижките предградия. Общата стена между скривалището и спалнята беше специално укрепена и допълнително изолирана, така че дори и с рентгенов апарат не можеха да бъдат открити оръжията, скрити зад стената. Дори и боята на мазилката беше специална — от онези, които не позволяваха на кучетата следотърсачи да надушат миризмата на смазката по цевите на оръжията.

Но най-обемистото скривалище беше зад широкото пано с китайски пейзаж, завинтено към допълнително монтирани носещи греди, скрити зад по-късно иззиданата стена. Там, на площ от дванадесет кв.м., се намираше свръхмодерната свързочна апаратура —

оперативният център, откъдето се ръководеха всички акции на екипа на Сам Кроуфорд. Най-важен беше компютърът, пряко свързан към системата за електронно насочване в Хюстън — той осигуряваше цифрово кодирана сателитна връзка между Кроуфорд и неговите шефове в три столици, както и с главната квартира на ОМЕГА във Вашингтон. Това беше организацията, за която работеше Сам Кроуфорд. Сигналите от главната квартира се приемаха с помощта на антена, осемнадесетинчова телевизионна „чиния“, монтирана на покрива — на пръв поглед тя приличаше на сателитните антени, които могат да се купят от всеки магазин за електроника. Благодарение на специално подбрани честотен канал „чинията“ безпроблемно улавяше не само специалните шифрограми отвъд океана, но и обикновените сателитни канали — съседите на новия наемател останаха много доволни, когато им бе предложено да се възползват от тази услуга, при това напълно безплатно.

Кроуфорд не си направи труда да уведоми шефовете си в централата на ОМЕГА, че е бил толкова щедър към обитателите на съседните апартаменти. За щастие, сеансите за връзка с Центъра (разположен на „Нортуест стрийт“ 1800, недалече от Белия дом), се провеждаха доста рядко. В работата на организацията бе залегнал принципът регионалните директори, сред които бе и Сам Кроуфорд, да разполагат със свобода на действие и да решават проблемите съобразно своята преценка — директиви от Центъра се изпращаха само при извънредни обстоятелства. Главният директор, адмирал от запаса от Атлантическия флот на САЩ, през последните две години нито веднъж не се бе свързвал с Кроуфорд.

Кроуфорд се бе разположил в креслото от червена кожа до масивното орехово бюро — прекроено от старата маса в трапезарията. Отвъд високите, непроницаеми отвън прозорци, слънцето се скри зад пелена от гъсти облаци, предвещаващи продължителен валеж. Сипа си чай и вторачи поглед в екрана на портативния компютър. Лавиците зад гърба му бяха отрупани с дискети, съдържащи всички по-важни сведения за обектите, с чието наблюдение бе ангажиран екипът на Кроуфорд. Но данните за Майстора бяха твърде оскъдни.

От екипа за проследяване, работещ в режим на денонощно следене, или „плътно одеяло“ според техния жаргон, докладваха, че веднага след слизането на гарата Майстора се е отправил към най-

близкия хотел. След един час го бяха засекли само веднъж, когато пуснал някакъв плик в една пощенска кутия и изчакал да пристигне пощенската камионетка. Но съдържанието на плика, както и адресът на получателя си оставаха загадка, защото проследяващият екип не се осмели да нападне камионетката.

Но не само това тревожеше в момента Кроуфорд. Ако Майстора е решил да се насочи към някаква друга точка в Европа, ще бъде принуден да отиде на някоя гара или на летище „Орли“, а в краен случай — да се обърне към някоя от агенциите за коли под наем. Инстинктът подсказваше на Кроуфорд, че неговият обект ще пътува доста надалече, а не просто до околностите на Париж. Нищо в компютърните файлове обаче не подкрепяше тази неясна хипотеза. Затова сега Кроуфорд не можеше да си намери място от притеснение. Струваше му се, че днес всичко бе тръгнало наопаки.

От компютъра долетя приглушен звуков сигнал. По шифрования канал за електронна поща се очакваше отговор на последното запитване, отправено от Кроуфорд. Той се наведе над лаптопа и се вторачи в изреченията, изписващи се на екрана.

Съобщението от кабинета на главния директор беше кратко, но категорично. Типично в него стил: в компютрите на ОМЕГА нямаше информация относно Майстора, която вече да не е предоставена на мистър Сам Кроуфорд. Но щом като този професионален убиец бе отново активиран, Кроуфорд в никакъв случай не биваше да го изпуска от поглед. Ако обектът се опита да проникне в Съединените щати, веднага да бъде задържан и разпитан. Тъй като от доста години Майстора не беше действал, ОМЕГА го смяташе за неутрализиран и не го класифицираше сред най-опасния контингент. Докато не се докажеше обратното, Кроуфорд нямаше право да се намесва в работата на полицейските служби в съответните европейски държави.

Сам отново прочете директивата и поклати глава. Директорът беше много хитър и далновиден мъж, който отдалече надушваше кога някой от подчинените му бе склонен към рисковани самоинициативи. Оглавяващ мощна, свръхсекретна организация, той бе длъжен да предпазва всяко от нейните звена от неоправдани рискове, особено ако преценките се базират единствено на интуицията. Все пак на Кроуфорд бе оставено правото сам да реши дали да продължи да следи Майстора, обаче само с ресурсите на своя екип, т.е. без да разчита на

подкрепления от Центъра във Вашингтон. Така главният директор си измиваше ръцете.

Кроуфорд взе клавиатурата, въведе отговора си и след като получи сигнала за успешното му приемане откъд океана, изключи лаптопа. Излезе от скривалището и натисна бутона, който включваше запалителните заряди, ако вътре се опита да проникне лице, което не знае кодираната парола за достъп. После задейства втория бутон — за плъзгащата се преграда, оформена като стена. Точно в този момент телефонът иззвъня.

— Слушам те, Уоли.

— Нашият човек още е в хотел „Аполон“, в района на Гар дьо Норд.

Кроуфорд познаваше този хотел — любимо убежище на бедни студенти и третостепенни търговски пътници, които бяха принудени да пестят всеки франк.

— Излиза ли някъде?

— Само да купи един сандвич от ъгъла. Отнесе го в стаята си.

— Някакви телефонни разговори?

— Само едно обаждане. Тук, в града. Продължи едва двадесет и две секунди. Не успяхме да го проследим.

Кроуфорд се замисли. От Марсилия Майстора беше звънял два пъти — първо във Франция. Вторият му разговор е бил международен. Това означаваше, че поддържа връзка поне с две лица. Но защо се е наложило още едно обаждане, тук, в Париж? Нима в последната минута е настъпила някаква промяна в плана му — нещо, което го е подплашило?

— А някакви посетители в стаята му?

— Никакви.

— Какво знаем за другите гости на хотел „Аполон“?

— Нощната смяна е била разпитана от екип на Дъозием Бюро. Разпитът уплашил до смърт администратора. За негово щастие през онази нощ имало само двадесет посетители. Тринадесет от тях били французи, останалите седем — чуждестранни туристи.

Кроуфорд се намръщи. Дъозием Бюро беше жаргонното название на френското разузнаване, вдъхващо ужас на повечето французи. Сигурно бе, че администраторът от нощната смяна в хотела ще си държи устата заключена. Кроуфорд реши, че няма да спечели нищо,

ако нареди на хората си да го пораздрусат. Не, от онзи администратор нищо съществено нямаше да научат.

— Какво знаеш за персонала в хотела?

— Там работят само десет души на пълен работен ден, в това число и камериерките. Повечето са приходящи. Наемат ги само за два сезона. Според компютъра никой от персонала не е имал контакти с нашия човек, но за всеки случай ще извършим двойна проверка.

Уоли се замисли за миг, преди да продължи:

— Той очаква нещо, Сам. Или чака среща с някого. Няма да остане за дълго в онзи мизерен хотел, защото мястото не е подходящо за укритие на човек като него.

Очаква нещо? Но какво по-точно? Пари, инструкции или оръжие? Какво го принуждава да си губи времето в онзи хотел? И какво е било скрито в онзи пакет?

— Искаш ли отново да го боядисам? — попита Уоли.

— Не. Не бива да действаме прибързано. Нареди на хората си да не го следят прекалено отблизо. Ако се усети, ще стане много подозрителен.

— Е, тогава аз лично ще се заема с него.

Уоли беше много добър в дисциплината индивидуално следене, защото природата го бе надарила с две качества, изключително ценни за всеки агент: безкрайно търпение и умение да се прикрива като хамелеон.

Кроуфорд натисна бутона на клетъчния телефон и отиде до прозореца. Отново се задаваше най-досадната част в техния занаят: безкрайно дългите и еднообразни дни и седмици, когато нямаш друг изход, освен да чакаш и да чакаш, докато се измъчваш в напразни догадки. Кроуфорд усети как в него се надига раздразнение, подобно на пламък, ближещ към хартия, превръщайки го в пепел. Данните за Майстора бяха безнадеждно остарели. Повечето от бившите му работодатели и посредници вече не бяха между живите. Или пък никога не бяха попадали в полицейските досиета. През дългите години на самоизолация Майстора не бе завързвал нови запознанства, с нищо не бе издал присъствието си. А това извънредно много затрудняваше опитите на Кроуфорд да се добере до някакви следи, които да му помогнат да предугади намеренията на този професионален убиец.

Кроуфорд се дразнеше и от ограниченията, с които бе длъжен да се съобразява. Той си оставаше оперативен агент към американските специални служби, но не се ползваше от дипломатически имунитет. Сред персонала на посолството никой не подозираше за дейността му, с изключение на онези двамата, които Кроуфорд бе успял да внедри там. Ако местното контраразузнаване надушеше следите на групата на Кроуфорд, французите веднага щяха да поискат отзоваването му. Скандалът щеше да стигне чак до Белия дом.

Преследването на опитен и коварен обект като Майстора изискваше пълна концентрация, мобилизирането на всичките налични ресурси. Интуицията подсказваше на Кроуфорд, че въпреки резервираната оценка на шефовете на ОМЕГА, той не бива да отслабва бдителността си — не беше изключено вече да са задействани невидими вериги за свързка и голямата игра да е започнала, без никой да подозира какъв финал е замислен.

От напрегнатия размисъл отново го заболя старата рана на слепоочието. В главата му пулсираше само един въпрос, настойчив и безпомощен като камбана на палубата на заседнал кораб: *Кога? И коя ще бъде мишената?*

6.

Веднага щом пристигна във визовия отдел, Холис се насочи към купчината с последните писма, за да вземе комплекта документи, които Пол би трябвало вчера да е изпратил в плик с нейното име. Прерови целия куп с входящата кореспонденция, а после и изходящата — не беше изключено пощальонът да е объркал пликовете.

За всеки друг бюрото би се сторило затънало в безнадежден хаос. Но Холис Фримънт знаеше какво точно би могла да намери във всяка папка, макар купчините да изглеждаха нахвърлени в безпорядък. Чевръсто отдели папките, които не бяха означени с червения надпис „СПЕШНО“ — те можеха да почакаат. Сортира отделно двете категории пликовете: първите с щемпела на консулския отдел, а останалите — с адреса на посолството.

Една от причините за натрупване на внушителна по обем входяща кореспонденция беше неотдавнашното разрешение за френските граждани да подават по пощата молби за визи за посещение в Съединените щати.

Повечето от новопостъпилите служители в консулството, към които се числеше и Холис, неизменно преминаваха през това чистилище, където ги очакваше само скучното и незавидно равение в купищата документи. Някои оставаха до две години на това ниво. За щастие, повечето от молбите за визи се обработваха доста бързо, ако обаче всички графи са попълнени правилно от подателите (гражданство, имотно състояние, двупосочни билети — до Щатите и обратно до Франция). При спазване на тези изисквания не се чакаше много за получаването на входна виза. Но щом дори едно от изискванията не беше спазено (непопълнен отговор или някаква неточност), целият комплект документи се маркираше с безмилостните три букви: RTS^[1].

Холис вдигна глава към стената, където бе окачена диаграмата с разписанието за движението на пощальоните към визовия отдел.

Оставаха само четиридесет минути до следващото събиране на пощата. Все още можеше да успее.

Младата жена разрови припряно купчината с молби за входни визи, която през изтеклата нощ бе набъбнала като гъба гигант.

След малко видя синята униформа на дежурния пощальон, който обикаляше „кабинетите“ на колежките ѝ. На третото бюро младежът се спря, за да побъбри с една от по-привлекателните девойки, и Холис ядосано скръцна със зъби. Най-после пощальонът подкара количката с пощата и стигна до бюрото ѝ, ала за нейна изненада най-спокойно продължи нататък.

— Спри! — извика му тя. — Няма ли нещо за мен?

Той я изглежда учудено.

— Не.

— Моля те, провери още веднъж.

Пощальонът измърмори нещо под носа си, но все пак изпълни молбата ѝ. Холис го гледаше напрегнато, докато пръстите му пъргаво прелистиха пликите и пакетите, но никъде не се показва очакваният надпис „За мис Фримънт“.

— Сега довольна ли си? — кисело промърмори той.

— Съжалявам.

Холис го изпрати с намусен поглед, а той продължи да се тътри по пътеката. Мислите ѝ трескаво пулсираха, но без никакъв резултат. Сепна я някакъв глас иззад гърба ѝ:

— Какво ти е, Холис? Стори ми се, че ти прилоша... Така си пребледняла...

Холис завъртя стола си и се озова лице в лице с Джули. Тръсна глава, за да се окопити, и промълви смутено:

— Съжалявам. Аз... аз очаквах да получа един плик със спешни документи. — Млъкна, прехапала устни. Нямаше право да споменава никакви подробности. — Къде беше изчезнала?

— Как така къде? На редовната сутрешна сбирка при Гарсети, къде другаде? Между другото тя не пропусна да отбележи, че не си се явила навреме.

Джули заобиколи бюрото на колежката си и бръкна в кутията за обработената кореспонденция.

— Е, остава ни само да се надяваме, че не си пощуряла именно заради този плик — стеснително рече Джули.

Холис бързо грабна плика от ръката ѝ. Веднага погледна името на получателя — беше нейното! — но липсваше името или поне инициалите на подателя. Отвори плика и видя вътре само една непопълнена бланка за имиграционен формуляр. Към горния ляв ъгъл на документа с два кламера бе закрепена малка цветна снимка.

— Пощальонът го оставил на моето бюро при първата обиколка рано тази сутрин — обясни ѝ Джули. — Искях да ти го връча лично, но не успях да те видя...

— Нищо, вече всичко е наред — въздъхна Холис, успокоена, че е открила плика.

— Нали не съм сбъркала, Холи?

— Не, Джули. Но има опасност да не ми стигне времето. Май ще се наложи да го обработя по съкратената процедура.

Веднага след като Джули се върна при бюрото си, Холис измъкна формуляра от плика. Беше прегънат на четири, както завещанията при нотариусите. На бърза ръка го прелисти и погледът ѝ се прикова към последната страница, най-долу, за да провери дали там фигурира подписът на Пол. Но подписът липсваше. Отново, както преди малко, я обля вълната на раздразнение.

Дяволите да те вземат, Пол! Как си могъл да забравиш да подпишеш проклетия формуляр?

Изнервената Холис вдигна поглед към стенния часовник — беше окачен точно над бюрото на шефката. 10 часа и 47 минути. Срещата с онзи загадъчен банкиер беше в дванадесет. А полетът до Ню Йорк — в два и тридесет и пет следобед.

Ако нещо се обърка, аз ще се оправя.

Това бяха точните думи на Пол. Не, няма да му позволи да се измъкне от тая каша. Нали той я бе забъркал? С решителен жест Холис посегна към телефона и набра личния номер на Пол Макган.

Всяко от посолствата на Съединените щати, разпръснати по петте континента, задължително притежава напълно изолирана, стопроцентова проверена и защитена комуникационна зала, в повечето случаи разположена в подземие под сградата на самото посолство. На жаргона на посветените тези секретни помещения получаваха най-различни имена: Мехура, Кошера и други, но най-често се

предпочиташе Бункера. Тези помещения са недостъпни не само за слънчевите лъчи, но и за всякакви средства за електронно подслушване — както чрез сателитни антени, така и чрез наземни апаратури. Това позволяваше на всеки посланик и на най-доверената част от екипа му да поддържат пряка връзка с Вашингтон, запазена за най-важните указания и за строго секретните обратни рапорти. Макар че Холис нямаше откъде да узнае за това, от телефонния номер, който тя бе набрала, позвъняването ѝ бе прехвърлено от стандартната телефонна централа на посолството към компютрите за цифрово кодиране, а от тях — директно към телефона на мистър Пол Макган в Бункера.

Макган бе сред шестимата високопоставени служители в посолството, удостоени с достъп до Бункера. Доста тясно (само седем на пет метра), подземието беше опасно отвсякъде с дебели стени от усилен железобетон, покрити с шумопоглъщаща смес от пенобетон. Вътре имаше място само за една елипсовидна маса, няколко стола, малък хладилник и мощен климатик.

В единия ъгъл се намираше комуникационният пулт, с размерите на фризера от средна мощност, отрупан с последните достижения на електрониката. Облегнат на въртящия се стол в плексигласовата кабина около пулта, Макган напразно се мъчеше да се отърве от досадния пристъп на клаустрофобия. Повече от половин час седеше скован тук, а пръстите му шареха по клавиатурата, осигуряваща директен достъп до свръхсекретната SBIS^[2].

Специалистите на ЦРУ тихомълком, без да си правят труда да уведомяват Държавния департамент, бяха внесли технически подобрения в системата за сателитна връзка — Пол Макган го бе научил от приятелите си, които имаха достъп до Лангли. Едно от тези усъвършенствания беше заимстваната от армията „Система за глобално позициониране на наземни, въздушни или подводни цели“^[3], позволяваща на военните да проследяват движението на бойните подразделения от чуждестранните армии. С помощта на свръхчувствителни микропредаватели бойците можеха да излъчват електронни сигнали към спътниците от орбиталната система SBIS, които ги препредаваха в щабовете. Специалистите на ЦРУ бяха подобрили и нагости тази технология за своите цели — най-вече за връзка с агенти, внедрени на чужда територия. Но Макган бе решил

да разучи тази новост в комуникационната техника поради съвсем други съображения.

Той изчака три последователни позвънявания на телефона, преди да се обади. Холис звънеше точно по график.

— На телефона е Макган.

— Пол, ти ли си? Аз съм, Холис.

— Улучи ме в много неподходящ момент. Сега не мога да говоря...

— Пол, забравил си да подпишеш формуляра за имиграционната служба!

Макган изчака няколко секунди, за да я накара да си помисли, че е крайно изненадан от тази вест.

— По дяволите! — изруга той.

— Но все още има време да подпишеш проклетия документ.

— Холис, нали ти казах! Сега съм много зает. Пък и времето е крайно ограничено. По-добре го подпиши вместо мен. Само едно драсване с перото.

— Но, Пол, това е нарушение на правилата!

Макган заговори натъртено:

— Холис, много добре знаеш, че никога не бих те помолил за нещо, което е забранено или е опасно за теб. Но сега просто не ми достига времето сам да се справя с всичко. Тук съм зает с една много важна задача, която не търпи отлагане. Подпиши ме, без да се притесняваш. Аз ще поема цялата отговорност.

Холис смутено поклати глава. Спомни си думите на инструктора от Специалния отдел към Държавния департамент: *Винаги спазвайте законните процедури. Никога, при никакви обстоятелства не бива да нарушавате правилата; не трябва да рискувате със самоинициативи, колкото и да ви изглеждат неизбежни и оправдани от ситуацията. Ако възникне някакъв гаф, ние ще се погрижим да ви прикрием — това важи за всеки служител от нашите посолства. Но ако сте решили да играете ролята на самотен каубой, ще дойде мигът, когато ще трябва да се сърдите единствено на себе си.*

Смутената жена неволно протегна ръка и пръстите ѝ погалиха камеята. Но сега... сега ситуацията беше съвсем различна. Все пак тя действаше по заповед на висшестоящ, отговорен служител. Освен това

Холис бе убедена, че Пол никога няма да допусне тя да извърши нещо, което може да има катастрофални последици за бъдещето ѝ.

— Холис, чуваш ли ме?

— Да, тук съм, Пол. Добре, ще послушам съвета ти.

— Ще ти бъда много задължен. А сега трябва да затварям. Обади ми се, щом пристигнеш в Ню Йорк.

Макган прекъсна връзката. Нито за миг не се усъмни, че Холис няма да изпълни инструкциите.

Още се усмихваше вътрешно, когато набра някакъв телефонен номер. Когато отсреща вдигнаха, Макган тихо промълви:

— Мисията започна.

Холис остана втренчена в телефона. Сепна я някакъв шум от дъното на залата. Вдигна поглед към стенния часовник. Времето течеше неумолимо. Вече бе 11 часа и 6 минути. Взе формуляра и го прочете още веднъж. Уж всичко беше наред, но колкото и да гледаше в празния ред, подписът на Пол отказваше да се материализира.

Извърна очи към бележника си. Без да се усети, ръката ѝ подсъзнателно започна да изписва буквите от името на Пол, докато се получи идеално копие на истинския подпис.

После ръката ѝ се измести и нанесе подписа на Пол върху документа, но това вече бе напълно осъзнато действие.

Облегна се, изплашена от постъпката си. Пое дълбоко дъх и се огледа тревожно. За щастие Сюзан Гарсети не се виждаше наоколо.

Холис винаги се бе страхувала от високата и слабовата Сюзан, макар акцентът на ръководителката на визовия отдел да беше леко сладникав, типичен за жителите на Северна Каролина. Съвестна служителка с дългогодишен опит, Гарсети беше всепризнат капацитет по тънкостите около оформянето и издаването на входните визи. Подобно на всички опитни ръководители, тя бе надарена с безкрайно търпение, винаги готова да помогне със съвети и с окуражаващи оценки. Но същевременно успяваше да вдъхва страхопочитание сред подчинените си.

Веднъж Холис беше попитала един от напускащите колеги защо Гарсети, толкова работлива и интелигентна, не бе успяла да напредне повече в кариерата.

— Е, Сузи отдавна можеше да се добере до по-добро място — беше й отговорил той. — Но именно тя е душата на този отдел. Много преди ти да се появиш тук, шефовете се опитаха да й намерят заместник. Назначиха един мъж на мястото й, но той издържа само три седмици. Наложиха се началникът на персонала да отлети спешно за Северна Каролина и да моли на колене Сузи да се върне и отново да оглави отдела.

Но тъкмо сега, когато Холис отчаяно се нуждаеше от съвета й, никой не можа да й каже къде да намери Гарсети.

Пък и времето не чакаше.

На всяка цена трябваше да я намери. Холис се надигна и обходи с поглед бюрата чак до дъното на залата и до отворената врата, водеща към подземие, където се съхраняваха официалните документи (от дипломатическите паспорти до поверителните меморандуми). До вратата седеше Боби Френкс — младият чернокож служител от охраната, зает с някакво списание, без да престава да предъвква клечка за зъби. Така Боби залъгваше желанието си да запали цигара.

— Здравей, Боби. Как си днес?

Той вдигна поглед от списанието и се усмихна, но без да изпуска клечката, заседнала между два кътника.

— Здравсти, Холи. Най-хубавото е, че приближават отпуските.

— Къде ще я прекараш?

— Че къде другаде, освен у дома, в Сан Антонио. Какво ти трябва?

— Нося формуляр за имиграционната служба.

— От онези за еднократните визи? — Младежът се изправи, с цяла глава по-висок от нея. — Добре, давай.

Холис се усмихна и му подаде формуляра. Френкс отгърна на последната страница, погледна подписа, после отново провери дали всичко е попълнено според изискванията.

— Добре. Влез.

Вътрешността на помещението не беше по-голяма от банков трезор за ценни книжа. Стените бяха изцяло заети от метални шкафове. Френкс измъкна връзка ключове, коленичи и отвори долния шкаф. Бръкна вътре и подаде на Холис празен протокол за регистрация на разрешението за входна виза.

— Трябва само да попълниш името — каза той. — Можеш да използваш моето бюро.

Формулярът беше подпечатан и подписан. Оставаше само да се попълни името на приносителя.

Холис го написа с главни букви: САЙМЪН ДЖОУНС.

После се обърна към Боби.

— Това ли е всичко?

— Почти свършихме.

Френкс се наведе над бюрото и добави върху протокола своя подпис. Измъкна печат от чекмеджето си и подпечата документа.

— Чакай, има още нещо.

Младежът разгърна една дебела папка, огледа колоните от цифри, докато намери празно място, за да запише номера на документа.

— Вече си готова.

Холис грабна писалката и я стисна ненужно силно, преди да сложи своя подпис.

— Благодаря ти, Боби.

— Няма проблеми. Ти си носиш отговорността.

Холис се върна до своето бюро, за да си вземе чантата. После грабна пропуска си и за последен път погледна към стенния часовник. 11 часа и 26 минути. Винаги можеше да хване такси от хотел „Крийон“. Ако стигне навреме, шофьорът щеше да получи щедър бакшиш.

[1] Return To Sender — да се върне на подателя (англ.). — Б.пр. ↑

[2] SBIS (Space Based Infrared System) — сателитна система за инфрачервен контрол: мрежа от спътници разузнавачи тип „Navstar“ или „Transit“, с геостационарни орбити за следене на опити за изстрелване на вражески стратегически ракети. Точност на позициониране на наземните обекти: до 15 м. Брой на спътниците: 18. — Б.пр. ↑

[3] GPS или Global Positioning System. — Б.пр. ↑

7.

Дори и да се бе опитала да открие видеокамерата, Холис нямаше да успее — апаратът беше умело прикрит в окачения таван на залата. Но точно сега тя беше изцяло ангажирана с изпълнението на поставената ѝ спешна задача. Освен това никога не бе подозирала, че отнякъде някой може да наблюдава всяко нейно действие.

Холис не успя да открие къде е Сюзан Гарсети, но това не означаваше, че Сюзан е извън залата на визовия отдел. Зад бюрото на шефката имаше добре замаскирана врата, водеща към помещение за видеоконтрол, обхващащ целия отдел. Шестте видеокамери, скрити в залата на най-възловите места, предаваха изображенията на шестте монитора в малкото помещение, което позволяваше да се следи дейността на всяка от служителките. Това бе новост в системите за охрана на посолствата, въведена с цел предотвратяване на опитите за кражби и фалшификации на дипломатически и визови документи. За службата по охраната на посолството не беше тайна, че френското контраразузнаване отдавна бе категоризирало американското посолство като обект от първостепенно значение. Затова вътре в посолството се следеше внимателно дейността на всеки служител от редовия персонал, като особено внимаваха за новопостъпилите — не беше изключено те да се забъркат в някакви афери — било поради алчност, било поради наивност. Алчност, защото след качествения напредък в технологиите за защита на документите срещу опитите за подправяне, на всички терористи, контрабандисти, наркопласъори и други криминални типове се налагаше да се бъркат все по-надълбоко в джобовете си, за да се сдобият с първокласно фалшифицирани документи.

На сутрешното заседание Гарсети бе забелязала отсъствието на Холис, но не това беше причината да насочи вниманието си именно към монитора, на който се виждаше бюрото на младата служителка. На осеминчовия екран ясно пролича смущението, изписано по лицето на Холис, изнервените ѝ жестове, особено когато пристигна пощальонът.

След малко тя като че ли се поуспокои, но отново изгуби контрол върху нервите си, когато набра някакъв номер по телефона. Следваха мигове, изпълнени с колебания и смътни признаци на нещо като душевна борба. Накрая младата жена стана от бюрото си и отиде да поиска нещо от Боби Френкс.

Време беше да си поговори с Боби Френкс.

Сюзан Гарсети излезе от помещението за видеоконтрол и се запъти към служителя от охраната. Облегна се на бюрото, кръстосала ръце на гърдите си.

— Здравей, Боби. Ще ми дадеш ли един от тези документи?

Тя вдигна ръка и очите на служителя веднага се приковаха върху бюста ѝ, но след миг младежът се сепна от изпитателния ѝ поглед.

— От образец хиляда седемдесет и втори? — Той протегна ръка към заявката, която тя държеше в ръката си.

— Джек от отдела за комуникациите ме помоли за един екземпляр. Възникнали някакви проблеми при него.

Боби Френкс се усмихна с цялата сърдечност, на която бе способен. От месеци се опитваше да спечели благоразположението на мис Гарсети.

Той взе листчето със заявката и се отправи към вратата на хранилището за документи. Сюзан Гарсети го чу как затананика небрежно: „Всички си имат проблеми... И аз си имам проблеми, чак до гуша ми е дошло, та ще взема да изхвърля всичко оттук...“.

Регистърът за получаването на документи от хранилището стоеше пред нея на бюрото на Боби. Тя изчака Френкс да изчезне вътре и да започне претърсването на шкафовете, после отвори регистъра. За щастие Боби бе оставил лист хартия точно на онази страница.

Гарсети веднага позна подписа на Холис Фримънт. Тренираната ѝ памет лесно запомни входящия номер на имиграционния формуляр, както и името на приносителя.

Това ли е била причината за безпокойството ти, Фримънт? Сюзан Гарсети си припомни колко неспокойна бе изглеждала на екрана служителката от нейния отдел, когато преди минути се бе приближила към същото това бюро, за да говори с Боби.

Не ѝ се наложи да вдигне глава, за да разбере, че Боби се бе върнал при нея. С женската си интуиция тя усети как погледът на младежа се плъзна по тялото ѝ.

— Ето ти го документа.

— Благодаря, Боби.

— Ще прием ли кафе по-късно?

Сюзан изпъна ръце зад кръста си и гърдите ѝ се очертаха още по-ясно под блузата.

— Трябва да проведе няколко разговора, но може би ще успее да отложи част от тях за следобед.

Очите на Боби Френкс светнаха от радост.

Сюзан Гарсети се върна при бюрото си и пхна в чекмеджето образец 1072. Макар че бюрото ѝ беше издигнато върху подиум и бе отдалечено от боксовете на подчинените ѝ, тя включи устройството за екраниране на звука — точно такива използват съдиите в съдебните зали, когато се налага да се консултират помежду си, без да ги чуват в съдебната зала.

Проведе два разговора с вътрешни номера, след това натисна бутона на устройството, което кодираше електронно гласовете на разговарящите, и набра външна линия. Всички канали за комуникации с посолството и консулството се следяха строго, за да не се допусне подслушване от страна на френските специални служби. И двете страни отдавна бяха наясно, че тази игра на котка и мишка е в реда на нещата, обаче напоследък французите бяха преминали неписаната граница — френски техници монтираха подслушвателни устройства в салоните за първа и бизнес класа в самолетите на американските авиокомпании, с надеждата да се засичат делови разговори на задокеанските гости — главно в областта на промишления шпионаж и стратегическите инвестиции. Лентите със записите събираха агенти от френското разузнаване, маскирани като хора от службата за почистване на самолетите, нощуващи на френските летища.

На другия край на линията се чу двукратно позвъняване. На Сюзан Гарсети не се налагаше да споменава името си.

— Може би сме попаднали на следа.

— Момент, да включва записващото устройство.

— Преди малко открих, че е била издадена имиграционна виза на някой си Саймън Джоунс. Разрешението е получено от Пол Макган. Дотук всичко е съвсем редовно, но ето че се появява първата загадка: току-що разговарях със секретарката на мистър Макган. Тя се кълне,

че никога не е чувала за някакъв си Джоунс и че нейният шеф никога не е одобрявал молба за издаване на входна виза.

— Искаш да кажеш, че подписът е бил подправен?

— Да.

— И кой го е извършил.

— Една от моите подчинени, Холис Фримънт. Отскоро работи във визовия отдел.

След кратка пауза отсреща попитаха:

— Хм... Има ли някаква връзка със семейство Фримънт?

Сюзан Гарсети рядко бе чувала нещо така да изненада опитния Сам Кроуфорд.

— Тя е тяхна дъщеря. Започна работа при мен преди три месеца. Държи се скромно, като оставим настрана общоизвестния факт, че споделя леглото с мистър Макган.

— Хм... — В гласа на Кроуфорд прозвуча леко съмнение.

— Нали ме бе помолил да ти докладвам, ако забележа нещо съмнително? Мис Фримънт притежава всички данни, за да си намери по-приятно местенце във Вашингтон. Освен ако сама не е пожелала да работи тук, където някой е решил да се възползва от правото ѝ на достъп до дипломатическата и паспортната документация. — Тя се замисли за миг, преди да продължи: — Като онзи имиграционен формуляр, който взе със себе си.

— Кога напусна сградата?

— Преди десетина минути.

— А как изглежда тази Фримънт?

Сюзан Гарсети накратко описа външността на Холис.

— Провери съдържанието на чекмеджетата в бюрото ѝ. Искам да ми докладваш за всичко, което не изглежда пряко свързано със служебните ѝ задължения.

Линията замлъкна. Сюзан Гарсети остана загледана в апарата и тихо прошепна:

— Е, Сам, няма как да ти откажа.

Отлично знаеше, че не може да не се подчини на заповедите на Кроуфорд. Но и без това той вдъхваше доверие и някак си интуитивно принуждаваше и другите да се държат лоялно с него. Навремето Гарсети беше назначена за началник на визовия отдел по изричното настояване на Сам Кроуфорд. И оттогава тя му служеше предано,

винаги нащрек, като жица към мина със закъснител, която сега някой бе настъпил.

Сюзан Гарсети от все сърце желаше цялата тази неразбория, в която се бе замесила Холис, да се окаже някаква невинна глупост. Не искаше девойката да попада в мрежата на Сам Кроуфорд. Защото ако се стигнеше дотам, нищо хубаво не очакваше Холис Фримънт.

Оранжево-белият пикап с емблемата на службата за пътна маркировка беше паркиран на „Рю дьо Л’Акедюк“, точно срещу край гаровия хотел „Аполон“.

— Наистина ли вярваш, че това пиленце ще ни кацне на мушката? — попита Уоли.

Днес бе пременен в светлозелен работен комбинезон — стандартната униформа на парижките чистачи.

Кроуфорд, все още замислен върху рапорта на Сюзан Гарсети, не му отговори, а на свой ред попита:

— Нали всички запомнихте нейното описание?

В хотела дежуреха четирима от агентите на Сам: първите двама следяха входовете за снабдителите и за персонала, един седеше на фотьойл във фоайето, а последният крачеше по тротоара пред главния вход. Уоли им бе продиктувал чрез клетъчния си телефон описанието на Холис Фримънт веднага след като Кроуфорд му бе позвънил от Монпарнас.

— Сам, какво ще правим, ако се окаже, че има нещо общо между Майстора и тази американка? Ще започнем ли нашата игра?

Кроуфорд продължи да следи с поглед оживеното улично движение около край гаровия хотел.

— Тя ще му донесе документите, които са му необходими, за да премине през паспортната проверка на летището в Ню Йорк — процеди през зъби той. — Е, тогава ние наистина ще започнем нашата игра.

Уоли се канеше да добави нещо, но само изсумтя, размърда се на седалката и притисна леко миниатюрната слушалка на радиотелефона, скрита в лявото му ухо.

— Внимание! Майстора се раздвижи! Ето го, току-що излезе от асансьора... А сега прекосява фоайето. Няма багаж. Насочва се към

главния вход.

— Веднага след него! — заповяда Кроуфорд.

Майстора беше облечен в същия шлифер, с който бе потеглил от Марсилия. Излезе на тротоара, огледа се набързо и веднага изчезна в потока от пешеходци, по посока на „Рю дьо Л'Акедюк“.

— Към метрото ли се насочва? — запита се Уоли.

— Не, не ми се вярва да се качи в метрото. Хайде, размърдайте се всички. В хотела да остане само Саймънс, за да провери стаята му. Останалите да го следят плътно, но не прекалено близко — не е изключено да е запомнил лицето на някой от нашите хора.

Пикапът бавно потегли. Уоли включи мигащите жълти сигнални лампи и автомобилите по улицата му направиха път. На отсрещния тротоар Майстора вървеше замислено — нито много бързо, нито много бавно. Изобщо не се спря, за да позяпа отрупаните с модни стоки витрини или за да се огледа за евентуални преследвачи. Не се опита да се измъкне в странична уличка или пасаж.

Крачещ на безопасно разстояние зад него, Уоли долови в слушалката мърморенето на Кроуфорд:

— Най-вероятно е тръгнал към хотел „Терминус Норд“.

Не беше изключено Кроуфорд да е забелязал нещо, което е убягнало от погледа на Уоли, защото на това кръстовище Майстора можеше да избере три различни посоки. Той изчака светофарът да превключи и пое по улица „Рю дьо Дюнкерк“, водеща към Гар дьо Норд. Хотел „Терминус Норд“ се намирал на пресечката на „Рю дьо Фобур Сен Дени“ и „Рю дьо ла Файет“.

Уоли спря пикапа пред гарата, между стоянката на такситата и паркинга за пътниците. Двама полицаи минаха край него, но само единият се опита да надникне през страничния прозорец.

С крайчеца на окото си Уоли долови, че вторият им обект най-после се е появил в ползрението му.

— Сам, видях я!

Но и Кроуфорд вече я бе забелязал. Беше застанала до таксито, с няколко банкноти в ръка. Подаде ги на шофьора и се обърна, без да се интересува от рестото. Дългата ѝ коса се развя от вятъра и се залепи към яката на тъмносиньото ѝ сако.

— Тя носи чанта в ръката си — педантично докладва Уоли Лиджът.

— А къде е Майстора?

— Вътре в ресторанта.

— Влез вътре, Уоли. Опитай се да разбереш какво ще предприемат.

— Нали само трябваше да му предаде паспорта и имиграционния формуляр? Или ще му връчи и тази чанта?

— Не е изключено. И после той ще поеме по пътя си...

— А какво ще правим, ако се разделят след малко?

— Оставаме с Майстора. Вече знаем къде да търсим мис Холис Фримънт.

Уоли отвори задната врата на пикапа и вътре нахлу замърсеният въздух от оживеното кръстовище. Кроуфорд се закашля. В същия момент обаче компютърът подаде звуков сигнал за пристигането на поредното съобщение по електронната поща. Подателят бе Сюзан Гарсети, а съдържанието на файла — подробно досие, обхващащо всички известни данни за живота и личностните характеристики на мис Холис Фримънт.

Кроуфорд напрегнато се взря в екрана. Като регионален директор на ОМЕГА, той бе един от малкото високопоставени лица в йерархията на секретната организация, които имаха достъп до почти всички данни относно нейната история, включително и биографиите на основателите ѝ. Което означаваше, че той знаеше много повече от Холис за истинската дейност на баща ѝ. Защото никъде в досието не се посочваше, че тя е научила нещо за целите, за които бе работил и загинал Алек Фримънт. Нито пък подозираше нещо за Доусън Уайли. Разбира се, по времето, когато тя се е нуждаела от препоръки за постъпване на работа в посолството в Париж, родителите ѝ отдавна са били мъртви. Затова в досието се цитираха препоръки от нейни преподаватели в колежа и университета. Изключение бе само препоръчителното писмо, подписано от Доусън Уайли, който обаче бе посочен не като един от ръководителите на ОМЕГА, а като високопоставен, но пенсиониран служител от американското посолство в Лондон.

Нима никога, нито за миг не си подозирала с какво се е занимавал баща ти, Алек Фримънт? Или твоят настойник, Доусън Уайли? Нима никой досега не ти е разкрил тази тайна, след като детството е останало зад гърба ти?

Подобно на британското разузнаване МИ 6, което до неотдавна категорично отказваше да разкрива самоличността на настоящите си и на бившите си директори, така и ОМЕГА криеше грижливо кои личности съставляват нейния първи ешелон. Но така и трябваше да бъде, като се има предвид с какво се занимаваше тази дяволски добре прикрита организация. Само неколцина ветерани, сред които и Кроуфорд, бяха зървали файловете с досиетата на такива легендарни мъже като Алек Фримънт и Доусън Уайли — мъже, които отдалеч бяха предугадили до какви страховити размери ще достигне тероризмът в световен мащаб. Той щеше да се превърне в заплаха не само за Америка, но и за цялото човечество.

А ето че сега, изправена в лице с лице с един от най-опасните убийци, чието досие е закодирано сред суперсекретните файлове на ОМЕГА, Холис Фримънт дори не подозира в какво се забърква... Да, това е тя, няма съмнение, и след броени минути ще установи контакт с една от мишените на ОМЕГА.

Но защо? Каква е причината?

Нима е посветена в тайните на Майстора? Но ако не е, тогава... тогава излиза, че някой я използва като куриер?

Горчивият опит от седемдесетте и осемдесетте години бе научил Кроуфорд, че не бе рядкост млади, привилегировани и отлично образовани личности от изтъкнати фамилии да се увличат по терористични групи като Червените бригади, Баадер-Майнхоф или Фронта за освобождение на Палестина. Сега повечето от тях лежаха или в някое гробище, или в някой от най-добре охраняваните затвори в Западна Европа, съсипани и окаяни, защото наивните им идеологически илюзии се оказаха изпепелени след провала на комунизма.

Съобщението по електронната поща приключи и Кроуфорд натисна клавиша за отпечатване. Според получените сведения Холис Фримънт никога не се е свързвала с онези закоравели и безмилостни атентатори. Но сега ѝ предстоеше да се срещне с мъжа, който търгуваше само с една стока: смърт.

Обаче, независимо от произхода ѝ или точно поради тази причина, тя вече се превръщаше в потенциален противник.

Тротоарът беше пълен с чиновници в обедна почивка. Холис си проправяше път към ресторанта. Спря се пред бара, за да си поеме дъх. До часа на срещата оставаха само две минути.

Младата жена огледа препълнените маси. Продавачки, нисши чиновници, туристи — всички държаха в ръка по чаша червено вино. Келнерките се провикваха към кухнята за поръчките, докато разтребваха масите пред новодошлите посетители.

Задъхана и уморена, Холис се облегна на бара. Окуражен от обещанието за нечувано щедър бакшиш, шофьорът на таксито беше натискал здраво газта. Караше толкова бързо, че изплашената Холис беше стискала здраво дръжката на вратата — пръстите на дясната ѝ ръка още бяха изтръпнали. Но сега всичко беше наред. Ще намери този Джоунс, ще му обясни подробно какво трябва да направят, а после двамата ще вземат такси до летище „Шарл дьо Гол“. Дори ще ѝ остане време да телефонира на Пол от аерогарата.

Холис огледа още веднъж масите, започвайки от първия ред до прозорците. Вече бе проверила двете редици, когато усети как някаква ръка се допря до лакътя ѝ. Очите ѝ се разшириха, но запази благоразумие и не отвори уста.

— Здравейте. Аз съм Джоунс.

Гласът беше нисък и леко дрезгав. Не изглеждаше много приказлив. Английският му беше с ясно доловим акцент и Холис не успя да разбере дали е южняк или не. В Щатите хората говореха с най-различни акценти. Спортното му сако от туид и сивите панталони му придаваха спретнат, почти академичен вид. Не носеше нито часовник, нито никакви бижута, освен един потъмнял, но скъп пръстен. Не беше много висок — на ръст беше горе-долу колкото нея — но беше доста слаб, почти мършав. Лицето му беше бледо, особено под очите. Първата мисъл, която ѝ мина през ума, беше: *Този човек е болен от рак!*

— Аз съм Холис Фримънт, служител от консулството. Възложено ми е да ви отведа у дома.

Тя се изчерви леко от преценяващия му поглед. Очите му я пронизваха, без да трепнат, без да се отклонят дори за миг. Младата жена се запита дали не е взел някакъв транквилант...

— Моля ви, нека да поседнем за минута — предложи Майстора.

Холис погледна към масата в ъгъла. Сега си обясни защо не го бе забелязала още с влизането си — на масата имаше чаша с кафе.

Холис се отпусна на стола, но не забеляза, че погледът му все още не се отделяше от нея. В зениците му проблеснаха искрици, като че ли ненадейно бе попаднал на някой стар, позабравен познат. Дори пулсът му леко се ускори.

Тя се усмихна, когато разбра, че той още държи облегалката на стола ѝ, изчаквайки я да се настани по-удобно, но когато внезапно се извърна към него, лицето му отново бе абсолютно безизразно.

— Носите ли документите?

— Да.

— Мога ли да ги видя?

Холис извади формуляра от чантата си. Той го прочете внимателно.

— Не е ли необходима снимка?

— Аз ще гарантирам за вашата идентичност.

— Да, разбирам. Но имате ли моя снимка?

— Да, разбира се.

— Мога ли да я видя?

Холис извади снимката и му я подаде. Мъжът най-спокойно я прибра в джоба си.

— Но... моля ви, тази снимка ми е необходима.

— Не, мис Фримънт, не ви е необходима.

Тонът му остана любезен, но с нова, неочаквана и леко арогантна нотка, от която Холис настръхна.

— Няма за какво да се безпокоите — започна тя, като се опита да не издава тревогата си.

— Тъкмо обратното, мис Фримънт. Има прекалено много поводи за безпокойство. Неща, за които въобще не предполагате, нито пък можете да проумеете. Сега имам още една причина да се тревожа — с хубава жена до мен съм още по-лесно забележим. Жени като вас привличат вниманието. А аз от доста години гледам да стоя далече от хорското любопитство.

Холис се наведе към него и го изгледа замислено.

— Ако успеем да се качим на борда на самолета, нищо лошо няма да ви се случи. Имате гаранциите на правителствените служби в Съединените щати.

— Тогава да тръгваме.

Холис остана изненадана от сръчността му — въпреки теснотията около тях, той се доближи до нея и с любезен жест изтегли стола ѝ, когато тя се надигна.

Ресторантът се напълни още повече. Холис тръгна към вратата, а Майстора вървеше на няколко крачки зад нея. Тя не искаше да го изгуби в тълпата, затова постоянно се обръщаше назад. Така и не разбра как се блъсна в някакъв пълничък уличен чистач в зелен комбинеzon, облегант на бара. Капки пот внезапно оросиха челото на непознатия.

— Pardon — промълви тя.

Пълният мъж изтръска смаяно кафето, разлято по ръкава му. Изглежда кисело младата жена и промърмори нещо, като издуха цигарения дим право в лицето ѝ.

Смутена, Холис продължи напред. До остъклената врата оставаха само няколко метра, но чантата ѝ пречеше да се провира през навалищата. Толкова бе напрегната, че забрави да се озърне назад към Майстора — така и не видя как той измери пълничкия чистач с леден поглед. Присвитите му зеници се разшириха само за миг, когато очите му се спуснаха надолу, към маратонките на работника.

Маратонките бяха доста износени, но все още си личеше, че са американски. От онези, с които се мъкнат всеки ден хлапетата в Бруклин, с които тичат за здраве адвокатите в Сентръл Парк. От онези, които са предпочитани от американските туристи в Европа — защото са удобни, а не заради модата. Тези маратонки някак не бяха на мястото си на краката на този тип. И той целият бе някак... не на място.

Освен това, когато го заляха с кафето, непознатият бе промърморил с прекалено добър акцент — заучен, неестествено правилен. Чистачите по парижките улици ругаят по друг начин.

Навън, на тротоара, Майстора видя как Холис извърна глава, за да потърси такси. Той огледа набързо колите, паркирани пред хотела, но не видя нищо подозрително.

Но те няма да използват лека кола. Ще предпочетат камионетка или поне пикап...

Нямаше време за проверки. Пък и не искаше да узнаят, че вече подозира за присъствието им. Ако наистина искаха да го задържат,

досега да го бяха сторили. Момичето се забелязваше отдалече и докато се движеше с нея, трудно щеше да се отърве от преследвачите.

Но сега едно поне бе сигурно: *тя не работеше за тях.*

Което пък означаваше, че те ще бъдат много внимателни, докато тя е с него и му служи като щит.

Майстора знаеше много за ОМЕГА. Тайна американска организация, действаща извънредно предпазливо на чужда територия, особено във Франция, чиито отношения със Съединените щати напомняха за брак, крепящ се единствено на взаимната търпимост. Това момиче е аматьор, само един инструмент в нечий ръце. Тя не принадлежеше към техния кръг.

Майстора я хвана за лакътя със спокойно, дори приятелски загрижено изражение на лицето.

— Има по-бърз начин за придвижване от такситата. — Той посочи с кимване към гарата. — Хайде да потърсим Крон.

— Кой е този... Крон? — озадачи се Холис.

Но Майстора само се усмихна и с внимателен жест я освободи от чантата ѝ.

Кроуфорд ги проследи как пресякоха улицата: високите токчета на мис Фримънт предпазливо си проправяха път сред паважа, а зад нея Майстора пристъпваше с предпазливи стъпки, гъвкав като водна змия.

— Докладвай, Уоли.

Уоли, с ръце, напъхани в джобовете на комбинезона, се тътреше на десетина метра зад тях, примижал на силното слънце.

— Тя му предложи да вземат такси, но той очевидно е имал нещо друго наум. Може би се тревожи да не закъснеят заради уличните задръствания. — Мощен автомобилен клаксон заглуши гласа му. — Проблемът е защо тя все още е с него? Нали се видяха? Той повече не се нуждае от нейните услуги.

Кроуфорд се опита да намери някакъв отговор на тази неочаквана загадка. От професионалист като Майстора не се очакваше да тръгне на дълъг път с придружителка.

— Насочват се към гарата, но нали той няма намерение да пътува в Европа. — Кроуфорд не се усети, че бе започнал да разсъждава на глас, но нямаше нищо лошо да сподели колебанията си с Уоли, в

случай че в следващия миг нещо се обърка и изгубят връзка. — Забрави ли, че до летището може да се стигне и с влак? — изведнъж се досети той.

Уоли веднага се съгласи.

— Да, да. Ето, те се насочват към перона на теснолинейката.

— Онази, която има само една спирка?

— Да, до Олней-су-Боа.

Кроуфорд потропа с пръсти по ръба на компютърната клавиатура. Уайли, заедно с останалите агенти, търпеливо изчакаше инструкциите на шефа. Налагаше се спешно да вземе решение — в противен случай рискуваше да изгуби следите на Майстора. Летище „Шарл дьо Гол“ беше на границите на периметъра за действие на екипа на Кроуфорд. Така че беше недопустимо да позволи на обекта да се измъкне. Освен това Сам Кроуфорд никога не беше допускал провали в проследяването, пък и досега не бяха организирали толкова плътно следене на нито един терорист.

Но ето че внезапно бе изправен пред съдбоносен избор. Майстора би трябвало да бъде задържан не тук, на френска територия, а чак когато самолетът му кацне на най-добре охраняваното летище в света — пред студените очи и насочените пистолети на отлично обучени агенти.

А също и момичето. Нейното присъствие само усложни задачата.

— Ще го пипнем на летище „Шарл дьо Гол“ — нареди Кроуфорд по микрофона. В слушалката се чу въздишката на Уоли, но той не му обърна внимание. — Оставаш с тях на гарата и после ги следваш във влака. Ще повикам останалите от екипа. Влакът потегля в пет и половина, след четиридесет минути. Няма да могат да се измъкнат бързо. Ще те чакам на летището. Ще пристигна там много преди тях.

— Няма да е лесно да ги проследя в тази гъста тълпа.

Междувременно Кроуфорд се бе загледал в редицата от мотоциклети БМВ, паркирани пред гарата, и в размотаващите се около тях рокери и съвсем млади момичета в кожени якета.

— Нещо ми подсказва, че ще е по-добре да побързаме.

— Мистър Джоунс, почакайте малко. Струва ми се, че не разбирате...

Проблемът беше в това, че той не се съгласи да спрат, за да може Холис да си поеме дъх. Не че Майстора крачеше прекалено бързо, но нито за миг не забави ход. Накрая Холис успя да го настигне и го дръпна за ръкава.

Той се извърна и я изгледа хладно.

— Някакви проблеми ли има, мис Фримънт?

— Да. Вие сте този, който ми създаде доста проблеми.

Тя изтри потта от челото си и се огледа. На коловозите два синьо-бели експреса, от новите, високоскоростните, очакваха пътниците си. Три перона по-нататък се виждаха по-скромните електрически теснолинейки, боядисани в оранжево и сиво.

Между колоните се процеждаше бледа светлина, като в катедрала. Замърсеният остъклен покрив над перона едва пропускаше слънчевите лъчи. Около коловозите се разминаваха носачи, кондуктори и пътници. Глъчката заглушаваше дори металическите гласове, усилен от високоговорителите, които монотонно съобщаваха за пристигащи и заминаващи влакове.

— Но къде отиваме? — настойчиво попита Холис.

— Към теснолинейката, мис Фримънт. Тя се движи само в околностите на Париж, нещо като продължение на метрото.

— За летището?

— Разбира се. Нали полетът ни е в два и тридесет и пет, сектор Б, терминал 43. — Майстора вдигна очи към внушителния цифров часовник, окачен под гредите. — Ако не се бавим, ще успеем да хванем следващия влак. Нали не бива да закъсняваме, мис Фримънт?

Без да се усети, Холис кимна послушно и едва след това се ядоса на себе си. Никак не ѝ харесваше това бързане... Защо напуснаха така припряно ресторанта? И от къде на къде този професор (на Холис той никак не ѝ приличаше на банкер) ще си позволява забележки относно външността ѝ? Какво от това, че привличала вниманието на околните?! Но още повече я ядоса неуспехът ѝ да намери такси. Като за капак сега трябваше да търчи след този странен тип, който крачеше забързано пред нея, стиснал собствената ѝ чанта в ръка.

Ето че и сега се остави той да избере как да стигнат до летището.

Е, мистър Джоунс, който и да си ти всъщност, в крайна сметка няма да се справиш без мен. Нали твоят билет е у мен. А без

него няма да те пуснат в самолета. И нали ти си този, който иска да отлети. На мен не ми е нужно да ходя никъде.

Тя тръсна рамене и ускори крачките си, за да го настигне в подножието на ескалатора.

Без да се поглежда, в пълно мълчание, те се спуснаха две нива надолу до широкия тунел с бял фаянс, който отдалече ухаеше на някакъв дезинфектант. Холис едва сега проумя, че Джоунс действаше съвсем целенасочено, защото в тунела бе пълно с отбивки и странични изходи, но той изобщо не се поколеба коя посока да избере. Нито веднъж не погледна към надписите и стрелките по стените.

Най-после излязоха на открито. Отдясно видяха гише за билети, а до него — вестникарска будка. Изморената жена тихо простена, като видя дългата опашка пред гишето — имаше поне двадесет пътници преди тях.

Но Джоунс с енергични стъпки подмина гишето и се доближи до автомата за продажба на билети.

— Ето ме, почакайте, нека аз... — избъбри Холис и затърси портмонето си в джобовете на самото си.

— Благодаря, но не е нужно.

Той измъкна шепа монети и напъха няколко в прореза. Когато на оранжевия брояч се изписа „46 франка“, той натисна жълтия бутон и в гнездото падна един билет. Подаде ѝ го.

После повтори същата процедура, обърна се и едва тогава я дари с вежлива усмивка. Но не забрави да се озърне през рамо — около будката за вестници се шляеше познатият му дебелак в зеленикав комбинезон и изпоцапани маратонки. Американски маратонки!

— Ето че сме готови да потеглим — рече той и посочи към автоматичните прегради. — Умеете ли да се оправяте с тях?

— Ще се справя.

Холис пхна билета си в прореза, изчака, докато автоматът прочете кода и го изхвърли през задния отвор. Тя взе билета и го пусна в левия джоб на самото си.

Във френските влакове кондукторите задължително проверяват билетите на всички пътници, за да са сигурни, че в нито един вагон няма хитреци, опитващи се да си спестят част от пътните разноски.

— Кой е този Крон? — попита тя, щом стъпи на стъпалото от ескалатора, непосредствено зад Майстора.

Видя как устните му за миг потръпнаха, но в същия момент на някой от коловозите профуча влак и заглуши отговора му.

На междинната платформа Холис го хвана за ръкава и извика:

— КРОН!

Майстора посочи с ръка към отсрещния коловоз, където се приближаваше още една влакова композиция. На локомотива с едри букви бе написано „АЛИС“.

— Тук дори и влаковете си имат имена, мис Фримънт. Вероятно едва сега го научавате?

Произнесе го с напълно спокоен тон, като че ли нейното пълно невежество относно френските железници се подразбираше.

Ядосаната жена прехапа устни, но предпочете да замълчи. И без това я дразнеха тълпите. Навалицата стана още по-неприятна, когато локомотивът с надпис „КРОН“ забави ход. Тя се обърна към Майстора — той изучаваше внимателно някаква листовка с реклама за галерията „Лафайет“. Наложил й се отново да си проправи път сред множеството, но този път в обратна посока, за да се добере до него.

— Какво има този път?

— Сигурна ли сте, мис Фримънт, че някой не ви следи?

Изрече го небрежно, сякаш я питаше за мнението й относно търговската реклама, която държеше в ръка.

— Какво?!!

— Питам не ви ли следи някой?

Очите му се отделиха от листовката. Посочи с поглед някъде назад. Холис се втренчи в същата посока.

— Не! Какво си въобразявате?

— Моля ви, почакайте ме тук.

Когато тя се обърна, него вече го нямаше.

Подобно на Майстора, Уоли винаги носеше в джобовете си дребни монети. Когато видя обекта пред един от автоматите за билети, той изчака и се запъти към съседния автомат, купи си билет и вече бе готов да последва Майстора и Холис във влака.

Но за разлика от тях, предпочете стълбите пред ескалатора. Не искаше да се окаже притиснат между пътниците по ескалатора. Освен това по стъпалата можеше да бръкне във вътрешния джоб на

комбинезона си, за да докосне дръжката на своя „Валтер“. Най-много Уоли харесваше марката „Колт“, но тя си оставаше чисто американска, както и ябълковият пай. Ако случайно го спреше някой френски полицай, популярният в Европа „Валтер“ щеше да му помогне да поддържа версията, че е агент от Интерпол — в себе си носеше служебна карта с личен кодов номер, който бързо можеше да бъде проверен от компютрите на парижката полиция.

На най-горното стъпало Уоли се дръпна назад, за да се убеди, че обектът наистина се насочва към влака „КРОН“. Застана зад един от автоматите за закуски, за да докладва на Кроуфорд. И точно в този момент агентът забеляза, че Майстора посочва нещо на придружителката си.

Оставаше съвсем малко време до потеглянето на влака, затова Уоли веднага се гмурна в тълпата и какъвто си бе нисичък, бързо се скри в нея, но също така бързо изгуби от поглед Майстора и Холис.

Най-после успя да открие момичето, заобиколено от слизащите пътници. Но защо се озърташе на всички страни? Това озадачи Уоли, но само за миг, защото веднага осъзна, че не вижда около нея Майстора.

Макар че Майстора не откри втори преследвач, който да прикрива пълничкия агент, това още не беше гаранция, че онзи действа сам. Опитните ченгета като Сам Кроуфорд никога не допускат такива елементарни грешки.

Най-вероятен изглеждаше следният сценарий: Кроуфорд го е надушил може би още от Марсилия, но го е оставил да се добере до Париж. И там, в онова кафене край Лионската гара, е изпратил своя пълничък агент, за да се приближи до него. Майстора си припомни как онази кибритена клечка одраска кожата на китката му. Спомни си също и за мазното петно на същото място.

Въпреки че от години се бе укривал старателно, Майстора се стараеше да не изостава от напредъка на науката и технологиите. Затова не бе трудно да се досети, че е бил маркиран. Или *боядисан*, както казваха на жаргон.

Ето как Кроуфорд бе успял да попадне на следите му в „Аполон“. Ето защо досега не бе засичал опашка след себе си.

Очевидно Кроуфорд иска да разбере с кого ще се срещне и накъде ще тръгне. Ако не му се пречкаше тази млада американка, досега Кроуфорд отдавна да го е уловил и извел извън страната. Или пък би го предал на Интерпол.

Но нейното присъствие пределно ясно издаваше към коя държава е решил да се насочи Майстора.

Така че Кроуфорд не можеше да си позволи да изгуби следите нито на Майстора, нито на мис Фримънт. Очевидно това е била причината да изпрати своя пълничък агент да ги проследи до перона на гарата, включително и във вагона на теснолинейката.

Ако не бяха издайническите маратонки, маскировката на агента може би щеше да издържи проверката. Но вече нищо не можеше да помогне на Уоли да изпълни задачата си докрай...

Майстора проследи предпазливо движението на пълния нисичък мъж през тълпата, изпълваща перона. В тази минута влакът доближи перона и повечето погледи се обърнаха към композицията. Сега бе най-удобния момент да се скрие в тълпата и той не закъсня да се възползва. Стопи се като сянка в масата от пътници, успя да си пробие път и застана точно зад пълничкия агент.

Всички наоколо се засуетиха, защото колелата на влака спряха да се въртят. Изоставена сама, на петнадесетина метра от двамата мъже, Холис продължаваше да се озърта, но накрая бе принудена да се качи във вагона, повлечена от неудържимия поток заминаващи.

Но дебелият агент остана на перона, пхнал едната си ръка във вътрешния джоб на комбинезона си. Най-вероятно именно там беше скрил пистолета си. Може би в този миг пръстите му опипваха предпазителя.

Майстора се притисна плътно към агента, така че той да усети дъха му във врата си. Уоли веднага се обърна. Беше много чевръст, затова Майстора му позволи да го погледне в очите, преди да вкара стилета си между ребрата на пълната му фигура.

Устата на агента остана отворена. Убиецът видя как потрепнаха устните и езикът на Уоли, но думите заглъхнаха някъде в гърлото, защото острието вече бе пронизало сърцето му. Майстора закри с ръка лицето му, подхвана го с другата под мишницата — както се постъпва с приятел по чашка, прекалил с дозата. Завъртя тялото, като се възползва от момента и измъкна ловко стилета си. Избърса го в

комбинезона на жертвата и го скри в джоба на шлифера си. После внимателно отпусна тялото на пейката и го нагласи така, че човекът да изглежда задрямал... с глава, облежната на автомата за продажба на билети.

Майстора остана изненадан от хриптенето, което се изтръгна от гърлото на жертвата. Но колкото и да бе силен физически Уоли, вече нищо не можеше да го спаси.

В следващия миг друг звук привлече вниманието на Майстора: вратите на вагоните се затваряха и перонът бе огласен от съскането на пневматичните уредби. Той се затича към вагона. Добра се до вратата точно когато оставаха само няколко сантиметра между двете ѝ крила. Успя да напъха ръцете си и с енергично движение ги разтвори. Повлечен от устрема на влака, Майстора се олюля, но със следващия напън успя да връхлети във вагона. Замалко не се стовари върху смаяната, безмълвна девойка, която не откъсваше очи от него, опряла гръб в противоположната врата на вагона.

Влакът ускори ход и едва тогава той се осмели да я погледне. Младата жена извърна глава към бягащия перон, където някаква фигура лежеше сгърчена край стената, запокитена като счупена кукла.

С две крачки Майстора преодолѳ разстоянието между него и Холис. Устните му почти докоснаха месестата част на ухото ѳ, но той разбра колко бе изплашена малко по-късно — едва когато влакът набра скорост и осветлението се усили.

В полумрака задъханият му шепот прозвуча почти като любовно признание:

— Ако ви е мил животът, мис Фримънт, ще правите само това, което ви наредѳ.

8.

Кроуфорд седеше в пикапа и разговаряше с членовете на своя екип по кодирания радиоканал. Продължаваше да очаква следващия рапорт на Уоли, който трябваше само да натисне с ръка микрофона, пъхнат под презрамката на зеленикавия си комбинезон. Ала от него до слушалката на Кроуфорд достигаше само някаква неясна смесица от звуци, напомняща смътно за позабравен спомен от детството... затихващо шумолене, като от притискане на раковина към ухото, в която се чуваше диханието на необятния океан.

Но за миг чу нещо различно, нещо като дълга, спонтанна въздишка, сякаш порив на вятъра облизва каменни стени. После долови суха, раздираща кашлица. Накрая все пак се откри отмалелият глас на Уоли, шепнещ с отчаяно усилие: *Сам... помощ...* И отново в слушалката врхлетя полъхът на океанския бриз.

Кроуфорд бе поразен от внезапно прозрение и реагира мълниеносно, по инстинкт. Докато викаше Уоли по микрофона, ръката му трескаво блъсна червения бутон на пулта за комуникации — към всичките членове на екипа полетяха подлудяващите сигнали за обща тревога. Мъжете знаеха от горчив опит какво означава този код: един от тях току-що ги бе напуснал.

Кроуфорд изскочи от пикапа и заключи вратата отвън. На отсрещния тротоар бе паркирана колата, в която двама от хората му следяха шофьорите на всички пристигащи коли. Веднага им продиктува по микрофона новата цел: сектор Б, терминал 43.

Въпреки претовареното движение той се затича към гарата с решимостта на закъснял пътник, който не е изгубил надежда да се докопа до дръжката на последната врата на последния вагон. Навалицата пред сградата на гарата беше оредяла. Успя да се провере по-бързо сред минувачите, да се спусне като вихър по стъпалата и да завие по коридора към билетните гишета. За миг се изкуши да прескочи парапета. Искаше да спечели надбягването със смъртта, да стигне до Уоли преди изтичането на последните му секунди... може би

щеше да успее да го спаси. Но най-близкият билетен касиер веднага щеше да сигнализира гаровата охрана...

Кроуфорд издебна мига, когато перонният кондуктор бе с гръб към коридора, и блъсна въртящата се преграда. Заобиколи зад ъгъла и там, в подножието на стъпалата, чу първите крясъци.

Перонът беше претъпкан с пътници, пристигнали с влака „АЛИС“. Сам Кроуфорд зърна една фигура в железничарска униформа и побърза да се скрие в тълпата. Железничарят бе коленичил, махаше сърдито на тълпата да се отдръпне, а радиотелефонът висеше безпомощно от рамото му. Беше се опитал да закрие тялото от озадачените зяпачи, но не успя да попречи на Кроуфорд да види мрачната сцена: Уоли лежеше, проснат по гръб, с широко отворени очи, немигащи въпреки ярките лампи. Откъм гърба му по комбинезона набъбваше тъмночервено петно, но по перона имаше само няколко капки кръв. Дебелият комбинезон беше попил останалото.

Кроуфорд усети подсъзнателно някакъв шум от суетня няколко метра по-напред. Бяха пристигнали още двама железничари, за да отблъснат тълпата. След тях се появи трети мъж с мушамена пелерина; приличаше на цивилен полицаи от службата за охрана на гарата.

Кроуфорд се отдръпна назад точно навреме, за да пресрещне един от своите подчинени, който също си проправяше път сред тълпата. Успя да улови погледа му, поклати глава и бавно се отдалечи към другия край на перона.

Името на агента беше Рийд. Висок и широкоплещест, той можеше само с вида си да принуди околните да му сторят път, особено ако не беше в настроение. Кроуфорд разбра, че и този път ще стане така, защото Рийд се познаваше отдавна с Уоли, напоследък дори бяха се сприятелили. Затова отиде при него и се опита да отклони погледа на Рийд от кървавата гледка.

— Уоли е мъртъв — едва чуто прошепна Сам. — Полицайте ще пристигнат всеки момент. Ще намерят картата му от Интерпол, а също и пистолета му. — Кроуфорд млъкна, защото по бузите на Рийд рухнаха сълзи. — Но няма да стигне до спешното отделение. Нито до моргата. Защото ти и останалите ще се погрижите за изпращането му у дома.

Рийд гневно изръмжа:

— Това дело на Майстора ли е?

Кроуфорд го погледна в очите:
— Остави го на мен.

Влакът все още беше в тунела и потракваше монотонно.

*Като платноходка, закотвена до пристана, поклащана от
прибоя...*

Холис примигна. Осветлението във влака отново заработи и тя се озърна — беше сама в дъното на вагона — най-близко, на пет-шест метра от нея, някаква жена, облегната на прозореца, прелистваше лъскаво списание. Зад нея имаше трима работници и две двойки тийнейджъри. Момичетата бяха облегнали глави на раменете на кавалерите си. Още по-нататък семейство туристи бе заело четирите съседни седалки — две по посоката на движението и другите две срещу тях. Хлапетата бяха свели глави над карта на Париж, разгъната върху коленете на баща им.

Те нищо не видяха...

Някакво шумолене я сепна и Холис се извърна. Внезапно гледката към предната част на вагона се засенчи от стройната фигура на Майстора, който тихомълком се бе настанил на отсрещната седалка, с лице извърнато към прозореца. Ръцете му бяха отпуснати в скута. Приличаше на скучаещ пътник, зареял поглед навън, за да убие времето.

— Видях какво направихте...

Той се обърна към нея и я изгледа студено:

— Може ли да ми дадете билета си?

— Какво?

— Вашият билет, моля.

Едва сега схвана какво иска той. Във всички вагони минаваха кондуктори. Холис извади билета от джоба си и го подаде на мъжа, седнал отсреща.

После погледна през прозореца. Редуваха се коловози, складове, заводски рампи. От другата страна, в отражението на стъклото, надничаше силуетът на Джоунс, с двата билета в ръка, очакващ кондукторът да му обърне внимание. След минута мъжът в униформа, след като кимна на вежливия пътник, се запъти към плъзгащата врата,

разделяща двата вагона. От вратата нахлу хладен повей. Младата жена изтръпна. Като че ли мъртвешка длан я погали по бузата.

— Какво сте ме видели да правя, мис Фримънт? — Но преди тя да отговори, побърза да добави: — Моля ви, нека поговорим по-спокойно. Досега проявявахте самообладание, рядко срещано при жените. Ако бяхте изпаднали в истерия, нищо добро не ни очакваше.

Холис усети как сърцето ѝ затуптя в гърдите ѝ.

— Каква ще бъде следващата ви стъпка? И мен ли ще убиете?

Той се намръщи кисело, като преподавател, огорчен от глупавия въпрос, зададен неочаквано от най-добрия му студент.

Младата американка сви колене и стисна пръстите в обувките си. Да можеше да избяга... Но нямаше накъде да побегне от този капан. Ако успее да се добере до кондуктора и да му съобщи, че... че какво? Спомените ѝ от случилото се на перона бяха накъсани, като в мъгла. Знаеше какво се бе случило, но не можеше да го опише.

— По-добре ли сте сега? — попита той. — Ще се успокоите ли най-после?

— Да — мъчително преглътна тя.

Холис остана изненадана от треперенето на гласа си.

— Не разбирате ли, че бях принуден да предприема нещо? В самозащита...

— Но... но кой беше онзи мъж?

— Един от онези, които ни следяха. И вас, и мен. Дори не знам името му.

— Кой, кой беше той?

В очите му внезапно блесна гневна искра.

— Вашите хора нищо ли не са ви казали? Не ви ли предупредиха? Нима не разбирате? Аз ви спасих живота. Но трябва да ми се закълнете, че никой няма да узнае какво се е случило. Мога ли да разчитам на думата ви?

Молбата му разбуди съзнанието ѝ, а гневът ѝ придаде нови сили.

— Очевидно вие не сте банкер. Кой сте всъщност?

— Аз съм само човек, който е наясно с играта.

— Каква *игра*, за бога?

— Онзи тип беше опитен убиец, истински професионалист. Той и останалите работят за хора, които ще се окажат засегнати от информацията, с която разполагам. Вашият мистър Макган ми се

закле, че нищо няма да ми се случи, че ще бъда в пълна безопасност. Но май не се оказа така, нали?

— Длъжни сме да съобщим на полицията!

Той я изгледа.

— Не, мис Фримънт, полицаите не са сред нашите приятели. Ние с вас нямаме приятели.

После пак се обърна към прозореца и повече не я погледна.

За бога, Пол, в какво си ме забъркал? Какво да правя сега?

Като удавник за сламка, Холис се хвана за единствената спасителна мисъл, която ѝ хрумна: щом се добере до летището, веднага ще се обади на Пол.

Монотонният ритъм на влака я унасяше.

Екипът от отдел „Убийства“ пристигна бързо и както винаги веднага се залови за работа. Дежурният инспектор сви устни в недоволна гримаса, когато му докладваха, че при претърсването на трупа са открили служебна карта от Интерпол и пистолет. Едно беше да попадне на някой застрелян турист, а съвсем друго да си има разпавии, свързани с усложнените международни криминално-юридически процедури. Очертаваха се дълги нощи, посветени на безкрайни полицейски рапорти.

Без да обръща внимание на протестите на началника на гарата, детективът изчака хората му да опишат и фотографират всеки детайл от обстановката.

Най-после бе дадено разрешение трупът да се вдигне и двамата санитарии го отнесоха до линейката. Те не обърнаха внимание на едрия, навъсен мъж в тълпата, който не изпускаше от очи носилката. Не забелязаха и мотоциклета „Дукати“, който се втурна след линейката по булеварда.

— Те не отиват към моргата! — докладва Рийд по микрофона, скрит в ревера на якето му. — По-вероятно е да се насочат към болницата „Сен Луи“.

Зад волана на мощния „Мерцедес“, той следваше мотоциклета на петдесет метра дистанция, като поддържаше радиовръзка с мотоциклетиста за посоката на движение на линейката. Рийд

окончателно се убеди в предположението си, когато полицаите завиха по „Рю дьо Ланкри“.

— Ще ги пресрещнем на „Ке дьо Валми“, преди моста над канала — предложи агентът. — Бъдете готови!

След като отби линейката по „Рю дьо Ланкри“, шофьорът спря сирената, без да загасва мигащата лампа. Воят на сирената надали щеше да му помогне да се провре по-бързо сред тесните улици. Освен това нямаше защо да бързат.

Шофьорът видя, че в далечината се показва „Ке дьо Валми“. Там беше мостът, а зад него — грамадната гранитна сграда в готически стил, известна на цял Париж като болницата „Сен Луи“.

Тъкмо се бе обърнал да предложи на спътника си да изпият по едно кафе в барчето на болницата, когато едно „Пежо“ им препречи пътя. Водачът извъртя рязко волана наляво, но задницата на линейката поднесе. Той удари спирачките и се опита да овладее колата. До отсрещния тротоар оставаха само няколко метра.

— Salaud!^[1]

Тази ругатня беше отправена не към мотоциклетиста, който внезапно се озова пред фаровете на линейката, нито към мъжа, изскочил от „Мерцедес“-а, а към онзи кучи син, който му бе препречил пътя.

— Слез долу и виж какво е станало отзад — извика шофьорът на полия до себе си. Смъкна страничното стъкло, за да се ориентира по-добре, но видя пред себе си само непрозрачния шлем на мотоциклетиста.

— Махай се от пътя ми! — изфуча шофьорът.

Но повече не можа да каже нито дума, защото юмрукът на моториста се заби в гърлото му. Главата на водача на линейката безпомощно се люшна назад.

Участта на съпровождащия полицаи, отишъл да провери задната врата на линейката, не беше по-добра. Двете крила на вратата се оказаха разтворени и нещо ужасно твърдо се стовари върху черепа му.

Двамата мъже в пежото оглеждаха внимателно наоколо. В линейката пръв влезе Рийд — коленичи до носилката и чевръсто преряза ремъците. Искаше му се да дръпне белия чаршаф и да погледне лицето на своя приятел, но знаеше, че е по-добре да не го прави.

Само повдигна внимателно трупа на Уоли от носилката и го изнесе навън. Нямаше секунда време за губене, но въпреки това се погрижи да го настави прилично върху задните седалки на „Мерцедес“-а, сякаш нагласяваше спящо дете.

Щом приключи с пренасянето на приятеля си, Рийд внимателно затвори вратата. През тъмните очила видя скупчилите се на тротоара минувачи, които го гледаха изумено. Изсвири късо и групата му отново се скри в „Пежо“-то.

Рийд подкара „Мерцедес“-а, даде газ, за да изпревари мотоциклета, а след него се понесе и „Пежо“-то.

В този ред изминаха маршрута до старото летище „Бурже“, където ги очакваше самолет от подобрения вариант на „Макдоналд-Дъглас 80“, зареден за дълъг полет. Документите на пилота бяха подписани от международна агенция за чартърни полети, макар че единственият товар, който Рийд бе виждал на борда му, бяха труповете на хора, опитали се да попречат на Сам Кроуфорд да опази света.

От пет години Рийд не се бе връщал в Щатите. И сега се чувстваше странно — завръщането у дома се очертаваше да бъде мрачно и мълчаливо.

Спирката на теснолинейката в Роаси, в непосредствена близост до летище „Шарл дьо Гол“, не беше нищо повече от куп сиви бетонни постройки. Повече приличаше на гробница, отколкото на жп гара. Лека тръпка пролази по гърба на Холис, когато слезе от вагона и се изправи пред студената стена, цялата във фаянс. Влагата се просмукваше в дрехите ѝ, а ушите ѝ глъхнеха от тропота на пътниците. Добре че поне тълпата не беше толкова многобройна, както на Гар дьо Норд.

Пое към ескалатора, без да се обръща назад. Сигурна беше, че натрапеният ѝ спътник я следва по петите.

Изходът беше точно под заслепяващите прожектори. Холис пхна билета в автомата и премина през въртящата се преграда.

— През онези врати се отива към паркинга на автобусите за летището — чу тя гласа му.

Холис се обърна.

— Да, виждам. Но телефоните са ей там.

Не искаше да му позволи дори да протестира. Ускори ход, приближи се към най-близката кабина и веднага набра номера на Пол Макган.

Стенният часовник, останал от дядо му, добросъвестно отброи изминалите часове. Високите френски прозорци бяха широко разтворени.

В притихналия кабинет телефонният звън отекна като писък, като плач на дете, молещо за внимание. Десет, дванадесет, петнадесет пъти. После се чу друг звук, от драсването на кибритена клечка и от първото смукване на цигара. Ако в този миг някой се бе появил на прага, първо щеше да види тютюневия дим — Макган беше скрит зад него, в сянката на библиотеката.

Погледна към телефона. Всеки пореден звън отброяваше степените на отчаянието, давящо душата на Холис. Представяше си как изглежда тя в този момент: лицето — пребледняло като хартия, очите — широко разтворени, както в онзи ден, когато я бе завел на влакчето на ужасите в Тиволи. Сигурно бе обзета от паника и отчаяно се нуждаеше от приятелска утеха, от дружески съвет.

Но нищо нямаше да получи от Пол Макган. Тесие, неговият добре дресиран копой, му беше докладвал за всички подробности около убийството на Гар дьо Норд. Макган незабавно направи справка дали в компютрите на Интерпол има регистриран агент с код на служебната карта, съвпадащ с кода на намерената у убития. Оказа се, че кодът, макар и валиден, е от партидата, запазена за агенти, които никога не са имали нещо общо с Интерпол.

Това разкритие веднага подсказа на опитния дипломат, че по всяка вероятност жертвата е от екипа на Сам Кроуфорд. ОМЕГА беше надушила за повторната поява на Майстора на голямата сцена. Но благодарение на опита си или просто по силата на късмета си, Майстора беше усетил „опашката“ и с един замах я бе отсякъл.

Това, каза си Макган, положително ще накара Кроуфорд да побеснее от яд и стопроцентово ще затрудни извеждането на Майстора от страната.

Тесие вече му бе споменал, че досега не е открит свидетел на убийството, но неколцина от пътниците са съобщили за някаква млада

жена, видимо шокирана, застинала във вагона и втренчила поглед през прозореца към перона. Описанието ѝ много напомняше на външността на Холис, но Макган се съмняваше дали френските полицаи ще попаднат на следите ѝ.

Като знаеше всичко това, сега Макган можеше да си позволи да очаква спокойно обаждането на Холис. Не ставаше и дума да ѝ се притече на помощ. Тя бе длъжна да изиграе докрай ролята, която ѝ бе отредил в сложния си сценарий. Защото той ѝ имаше доверие. И сега, след като преглътне факта, че вече няма на кого да разчита за помощ, тя ще мобилизира всичките си вътрешни сили и ще доведе мисията си докрай. Ще го направи заради него.

Защото го обича.

Очите ѝ се замъглиха. Отпусна бавно слушалката и я остави да виси. В следващия миг отново усети погледа на Майстора, прикован в тила ѝ.

— Не зная къде може да бъде в този момент мистър Макган. — Той замълча за кратко. — Нали това е въпросът, който се готвехте да ми зададете?

— Да.

— Е, сега остава само един въпрос: ще успеете ли да уредите ние двамата да се качим на самолета?

Никога не се бе чувствала така изтощена. Трябваше да събере цялата си воля, за да не се подкосят коленете ѝ.

Той се приближи още повече към нея. Думите му бяха така отмерени и приглушени, че се стопяваха, преди слухът ѝ да успее да ги улови.

— А сега сигурно си задавате въпроса: Кой е този дъртак до мен? И къде се е научил да убива така? И защо? Петнадесет години трябваше да се спотайвам, мис Фримънт. Те ме принудиха да се науча на много неща. Иначе не бих оцелял. Но сега съм прекалено остарял и уморен, за да продължавам битката. Така че единственото ми спасение е правителството. А в този миг вие сте единствената ми надежда.

Нещо в интонацията му я накара да застане нащрек.

— А моето единствено желание в този миг е да ми се махнете от очите. Още сега! Веднъж и завинаги.

Атаката ѝ го завари неподготвен.

— Можете да говорите каквото си пожелаете. Но обяснение ви дължи вашият мистър Макган. Не и аз. — Той се замисли. — Сигурен съм, че вече сте си измислили оправданието: как сте провалили задачата, как сте позволили да ме очистят или сте ме принудили да побягна. Оставете тези празни надежди. Те няма да спасят кариерата ви. И така, мис Фримънт, да или не? Нямаме време за губене.

Холис огледа бетонната пустош около спирката. Отвъд стъклениите стени се чу свистене на самолетни двигатели, лакомо поглъщащи свежите въздушни струи. Този тип, надвесил се над нея, имаше право: нямаха време за губене.

Майна ти, Саймън Джоунс! Или каквото е проклетото име! Ще те натоваря на самолета, ще ти вържа колана на седалката и няма да се отлепя от теб, докато не кацнем на „Кенеди“. И тогава ще видиш там каква изненада те очаква.

Но от стегнатите ѝ устни се отрони само една лаконична фраза:

— Да тръгваме.

[1] Мръсник! (фр.). — Б.пр. ↑

9.

Кроуфорд насочи БМВ-то към пропуска на паркинга край летището. Беше откраднал мотоциклета пред главния вход на Гар дьо Норд. Прекоси с него цял Париж, макар че от мъка по Уоли пред очите му се стелеше мътна пелена. Опомни се чак на магистралата, когато подкара мотора с пълна скорост. Пътуването до летището му отне само четиридесет и четири минути.

Сега целият трепереше. Не беше облечен подходящо за пътуване с мотоциклет и гърдите го боляха от пронизващия насрещен вятър. Разтърка лицето си и усети колко са изтръпнали пръстите му.

Кроуфорд подкара машината покрай кръговата циментова алея, водеща към летищните терминали. В един миг зърна редицата от телефонни кабинки и закова спирачките. Втурна се към най-близкия автомат.

— Сюзан Гарсети слуша.

— Аз съм.

— Къде си, Сам?

— На „Шарл дьо Гол“.

— Така съжалявам за Уоли...

Набитото око на Кроуфорд веднага разпозна, че разхождащият се наблизо мъж е от цивилната охрана на летището. Усмихна се небрежно, макар да му струваше доста усилия.

— Слушай, Сузи, на всяка цена трябва да хвана този самолет — заговори той на висок глас. — Та какви бяха номерата на местата?

— Имат резервации за Американ Еърлайнс, полет 101, до летище „Кенеди“. Отлитат в два и тридесет и пет.

Той се извърна към цифровия часовник на стената. Беше 1 часа и 41 минути. Умът му трескаво се зае с всички възможни варианти, но гласът на Сюзан прекъсна мислите му:

— Има и една лоша новина: всички места са продадени.

— А кой е извършил резервацията?

— Още не съм научила.

— Откри ли още нещо?

— Нищо, което да е свързано с нея. Но има нещо надраскано в бележника ѝ. Нещо, кодирано като Е-12. Вероятно е било важно за нея. Това говори ли ти нещо?

Кроуфорд помнеше наизуст данните от досието на Майстора, но там не се споменаваха за Е-12.

Е-12... Не, нямаше никаква връзка с Марсилия, вероятно нямаше и с Париж. Защото Майстора напускаше и двата града. Обаче мис Фримънт е знаела за това проклето Е-12, защото именно тя е ангажирана да отведе Майстора до Ню Йорк. Освен това тя носи чанта със себе си; Майстора пътува без багаж. Кроуфорд не вярваше, че младата жена ще остане за дълго около Майстора след кацането им в Ню Йорк. Там той ще се нуждае от нов паспорт, от пари и допълнителни инструкции — за които тя не може да му бъде полезна.

Е-12...

— Моля те за още две проверки — въздъхна Кроуфорд и на бърза ръка ѝ обясни за какво става дума.

— Дадено, Сам. Какво ще предприемеш?

Някъде в дълбините на мозъка му невидим компютър неуморно прехвърляше вариант след вариант. Фримънт и Майстора вече са тук или скоро ще се появят на летището. Длъжен е да провери на гишето на Американ Еърлайнс. Не е изключено дори да ги зърне там. Но как да арестува Майстора без излишен шум? Абсурд.

Напъха ръката си в левия джоб на сакото. Ако го открие пръв, може би ще успее да го повали с първия изстрел. Или поне да го рани, и то така, че да не може да му избяга. Но охраната на летището веднага ще довтаса, ще го разкрие, а Майстора ще бъде екстрадиран от Франция. Тъй като не разполага с доказателства, Кроуфорд може повече никога да не попадне на следите му.

Но имаше още по-песимистичен вариант: въобще да не узнае накъде се е отправил Майстора. Тази опасност не биваше да се пренебрегва, понеже Майстора не беше единственият професионалист в кървавия бранш. Този, който бе наел Майстора, с лекота щеше да му намери заместник. Така че операцията, каквато и да е тя, само ще бъде забавена, но не и провалена.

— На всяка цена трябва да ги проследя — мрачно процеди той, повече на себе си, отколкото на Сюзан. — Длъжен съм. За целта ще

трябва да замина.

— Вече съм се погрижила за това, Сам. Ангажирах ти билет за „Конкорд“-а. Той ще излети три часа след полет 101 на Америкън Еърлайнс, но ще пристигне в Ню Йорк с двадесет минути преднина. Няма да успеят да ти избягат.

Кроуфорд потърка белега на слепоочието си.

— Благодаря — тихо промълви той.

— Сам, обещавай ми, че ще се пазиш!

— Обещавам.

— Добре. А сега още една, последна молба. Донеси ми отрязаните уши на онова копеле.

Кроуфорд остана смаян от ледената нотка в гласа на Сюзан.

Холис благодари на мъжа зад гишето на Американ Еърлайнс и извади билетите от чантата си.

— Всичко е наред — каза тя на Джоунс. — Да вървим.

Двамата се отправиха към пункта за митническа проверка.

— Разбирам, че сте напрегната, мис Фримънт, но моля ви, опитайте се да се усмихвате. Служителите от охраната винаги застават нащрек, когато попаднат на необичайно изнервени и притеснени пътници.

Холис не обърна внимание на съвета му. Младата жена твърдо бе решила по-бързо да го отведе в самолета. Мислеше само как да го отведе от Париж. А после... После и тя не знаеше какво можеше да очаква.

Холис се приближи към младия сержант от охраната — в синя униформа и с автомат, провесен през рамото. Подаде му черния си дипломатически паспорт и с вежлив тон го запита къде е пропускът за пътници, ползващи се с имунитет.

Служителят посочи към кабината в други край на залата и я поздрави, като вдигна два пръста към кепето.

— Чакайте ме тук, но без да разговаряте с него — каза тя на Джоунс.

Холис пристъпи към кабината и пусна паспорта си през отвора, откъдето го пое офицерът от граничния контрол.

— А този мъж? — попита човекът от охраната и кимна към Джоунс.

Холис му връчи имиграционния формуляр, попълнен с данните на мистър Саймън Джоунс. Офицерът го подпечата заедно с нейния паспорт и им даде знак да преминат.

— Ако не възразявайте, бих искал да се отбия до тоалетната — обади се Джоунс.

— Налага се да изчакате — отговори му Холис. — Скоро ще свършим с формалностите.

Само не бива да се спираме. Не бива да се спираме...

Тя се приближи към ескалатора, издигащ се стръмно нагоре, скрит под прозрачен синтетичен покрив. Припомни си как тези ескалатори бяха остро критикувани и наречени „епруветки за бели мишки“ още преди откриването на новото летище.

При втория контролен пункт към нея се приближи друг служител от охраната, но само ѝ махна с ръчния скенер да се нареди на края на опашката. Холис остави чантата и портмонето от самото си върху конвейера, премина през мостовия скенер и застана от другата страна, за да дочака Джоунс. Но когато той попадна в обсега на скенера, апаратът безмилостно записука.

Холис го наблюдаваше с пресъхнали устни. Той само се усмихна извиняващо, затършува из джобовете си и измъкна малка кесия с няколко монети в нея. При второто му преминаване скенерът остана безмълвен.

Залата беше просторна, проектирана за внушителен наплив от пътници, но днес, в обикновения делничен ден, хората не бяха много. Младата американка вървеше бързо, с изправена глава, без да извърща поглед. Хората наоколо не я интересуваха. Само си повтаряше мислено, че поне в тази зала може да се чувства в безопасност.

Високо над залата, скрит зад една от колоните на мецанина, където бяха ресторантът и барчетата, Сам Кроуфорд проследи как преминаха през всички проверки. Движенията на Холис издаваха, че е доста изнервена.

Зад нея пристъпваше Майстора, играещ много добре ролята на улегнал мъж, който напразно се опитва да укроти младата си, лекомислена родственица. За разлика от нея, той огледа внимателно

всичко наоколо, в това число и мецанина. Кроуфорд побърза да се скрие зад колоната, за да не попадне в полезрението му.

Когато тази опасност отмина, Кроуфорд отново насочи вниманието си към мис Фримънт. Нещо в нея му се стори променено. При първата им среща в онзи ресторант тя се държеше като типична млада и неопитна служителка, притеснена от закъснението си. А сега изглеждаше наранена и много разтревожена.

Но защо си се заела с него? Кой те е изпратил при него? И коя си ти в неговите очи?

Миналото на Холис Фримънт продължаваше да занимава въображението му. Досието ѝ се оказа абсолютно чисто — нямаше дори нарушения при паркирането. Беше единствената оцеляла от семейството си и тази трагедия не би могла да не ѝ се отрази по някакъв начин. Но в биографията ѝ бяха регистрирани само три посещения при психиатри, в чиито заключения единодушно се твърдеше: детето се възстановило забележително успешно. В колежа била донякъде саможива, но не се увличала по крайности.

Не, каза си той, никой не може да се преструва така съвършено.

Кое то обаче веднага го изправи пред следващата загадка: *Защо се бе съгласила да сътрудничи на Майстора?*

Докато обикаляше парапета на мецанина, той не ги изпусна от погледа си. Там долу двамата наближаваха изхода. Холис Фримънт държеше паспорта си и двата билета. Каза нещо на служителя зад гишето. Той посегна към телефона, проведе кратък разговор и накрая посочи на мис Фримънт въртящата се врата.

Бяха готови да се качат на борда на самолета.

Но ето че се случи още нещо. Майстора я заговори, като сочеше към щанда за вестници в другия край на залата. Тя явно не остана доволна от предложението му, но все пак го последва до щанда. Кроуфорд видя как мъжът грабна някакво списание от купчината, а след това си избра и един сладкиш от плота на съседното барче. Плати и на двете места и най-после се отправиха към изхода.

Кроуфорд слезе долу и се настани на една от масите в най-близкото кафе. Но погледът му отново и отново се връщаше към изхода, през който се скриха жената и мъжът. Дори не забеляза кога бе пристигнало момичето от бара, за да му вземе поръчката.

През следващите четиридесет минути той изчака търпеливо пристигането на всички пътници за полет 101 на Американ Еърлайнс за Ню Йорк. Продължи да гледа към изхода дори и когато самолетът се отдели от пистата. Видя как персоналът от гишетата събра всички билети, как подмениха табелите с номера на полета и неговото предназначение и едва тогава напусна залата. През цялото време вратите към изхода нито веднъж не се разтвориха.

Плати за оранжадата и се върна при телефонните кабинки.

— Откри ли нещо? — попита той.

— Няма да повярваш, Сам — отговори му Сюзан Гарсети, — но Е-12 не се оказа номер на касета в багажното отделение на летището, както си мислеше ти.

10.

Стюардесата от салона на първа класа посочи на Холис мястото до прозореца, но тя отклони предложението и се настани на седалката до пътеката, отдясно на Саймън Джоунс, който лениво прелистваше списанието, купено на парижкото летище. Беше включил слушалките и сега се поклащаше в такт с музиката.

Двамата спътници не бяха разменили нито дума, откакто заеха местата си. Направи ѝ впечатление безгрижното бърбрене на Джоунс със стюардесата, която му донесе портокалов сок. Същевременно той се оказа странно неопитен с бутоните за избор на музика, за регулиране на силата на звука в слушалките, за боравене с видеоканалите. Какво ѝ беше споменал? Че се е крил дълги години? Като се има предвид колко малко бе запознат с техническите новости в самолетите, нищо чудно да се окаже, че поне този път не е излъгал.

Стомахът ѝ се сви на топка, когато самолетът се заклатушка над Атлантическия океан. Но стюардесата побърза да ѝ се притече на помощ.

— Струва ми се, че за вас ще е по-добре, ако погледате някой филм — предложи тя и посочи към видео бутоните.

Полумракът допадна на Холис. Не можеше да гледа повече физиономията на Джоунс. Не искаше и да мисли за него. В този миг погледът ѝ попадна върху телефонния апарат, монтиран към дръжката на облегалката. Защо да не позвъни отново на Пол в посолството?

Обаче тази линия не беше кодирана и защитена срещу подслушване. Освен това един разговор с Пол вече нищо не можеше да промени. Най-много да се разплаче, когато чуе гласа му...

Затова се отказа. Трябваше да мисли за онова, което я очакваше на летище „Кенеди“, където щеше да се срещне с хората от ФБР. Според дадените ѝ инструкции тя бе длъжна да им предаде Джоунс, но като видя какво се случи на Гар дьо Норд, Холис реши първо да попита Пол по телефона какво е най-разумно да предприеме.

Веднъж само да стигнат в Ню Йорк, и всичко ще свърши.

Всичко ще свърши. Тази простичка фраза отекна приятно в съзнанието ѝ като звън на камбана, разклатена от вятъра. Продължи да ехти в главата ѝ дори и след като задряма.

Въпреки полумрака Майстора не я изпускаше от погледа си. Устните ѝ потръпнаха, две-три бръчки се появиха над веждите ѝ. Може би сънуваше кошмар. В един миг дори устните ѝ се раздвижиха, като че ли в безмълвна молитва.

Той смяташе, че вече я познава достатъчно. Знаеше не само каква е сега, но и каква е била преди години. Никога не бе вярвал на съвпаденията и затова подозираше, че тя е част от някакъв хитроумен план, който засега не можеше да отгатне.

Майстора коригира силата на звука в слушалките. Трепетният глас на Бьорлинг, наричан напоследък „шведския Карузо“, го потопи във великолепната музика на „Бохеми“. От години не бе слушал тази ария.

Този унес трая само миг. Отново се замисли за агентурната мрежа на Сам Кроуфорд в Париж. Майстора знаеше наизуст легендите за непобедимия Кроуфорд, за неговия професионализъм, за почти непогрешимия му инстинкт при преследването на жертвите.

Кроуфорд можеше да го хване в онзи парижки ресторант, можеше да хвърли хората си срещу него и момичето още там, на улицата. Но вместо това бе наредил да ги проследят. Защо?

Очевидно е искал да разбере с кого трябва да се срещна...

Кое то на свой ред насочи Майстора към предположението, че Кроуфорд всъщност не се интересува от него. Детективът лесно можеше да обезвреди Майстора още в първите часове след заминаването му от Марсилия. Но ето че беше предпочел да се задоволи само с проследяване.

А дали тя подозира каква е целта на пътуването ми?

Майстора натисна бутона за повикване и обясни на стюардесата, че негов приятел ще го последва от Париж за Ню Йорк с първия полет, но за съжаление не е запомнил името на авиокомпанията.

Стюардесата се отправи към пилотската кабина, за да направи справка за графика на следващите полети. Върна се при Майстора след по-малко от две минути.

— Следващият полет е с „Конкорд“ — любезно го осведоми тя. Лъхна го френският ѝ парфюм. — По разписание ще кацне в Ню Йорк двадесет минути преди нас, защо ние не можем да летим толкова бързо колкото свръхзвуковите самолети. Но пилотът ме предупреди, че не е изключено да пристигнат още по-рано. Така че нищо чудно в това вашият приятел да ви махне с ръка от другата страна на митническата бариера на летището.

Майстора не беше съгласен, че тази среща ще му достави изобщо някаква радост, но все пак ѝ благодари.

Възможно ли е Кроуфорд да наруши принципите си и да го последва чак до Ню Йорк?

Разбира се, че е възможно.

Най-вероятно в момента той беше зает с проследяването на данните за мис Фримънт в американското посолство в Париж. Ако се добере до копията от паспортните файлове, ще узнае, че тя придружава мистър Саймън Джоунс. После остава само да прерови списъка на пътниците, отлитащи с полет 101.

Но ще организира ли Кроуфорд почетен комитет за посрещането на Майстора на нюйоркското летище?

Майстора не допускаше такъв сценарий. Именно в подобна ситуация най-голямото предимство на Кроуфорд внезапно се превръщаше в непреодолим недостатък. Групировката ОМЕГА действаше само извън територията на Съединените щати. При това в пълна секретност, без да осведомява американския посланик в Париж, без знанието и разрешението на местните полицейски власти, без координация с френските специални служби. Но ОМЕГА нямаше позволение да действа в самите Съединени щати...

Ако се обърне за съдействие към ФБР, към митническата полиция или към други законни организации в Ню Йорк, Кроуфорд ще бъде заставен да даде обяснение кого представлява и защо се обръща към тях с толкова неясна молба. А това неминуемо ще изисква време.

Но ако Кроуфорд предпочете да рискува? Ако се разконспирира пред летищните или останалите власти в Ню Йорк, той може да компрометира цялата дейност на групировката ОМЕГА. Подобно развитие на събитията никак не е изключено, а като се има предвид ожесточеното съперничество между секретните служби, опазването в тайна на факта за съществуването на ОМЕГА ще бъде поставено на

карта. Веднага ще се намесят медиите, въпросът ще се раздуха и ще стигне чак до Конгреса. В сенатските подкомисии отново ще заговорят, че липсва контрол върху разузнаването...

Така че Кроуфорд най-вероятно ще проследи Майстора, но сам, без чужда помощ.

Майстора се обърна към спящата си спътница. Логично бе тя да е получила в Париж точни инструкции къде да го заведе, и то веднага след като преминат през паспортната проверка и митническия контрол на летище „Кенеди“.

Ще се опита ли да ми попречи при измъкването?

Тъй като не бе сигурен в отговора, за да се презастрахова, Майстора допусна, че тя ще го направи...

Стюардесата му бе споменала, че е възможно техният самолет да кацне на „Кенеди“ няколко минути след „Конкорд“-а. Ако Кроуфорд знае номера на терминала, веднага ще се насочи натам. Но ще му се наложи да побърза. А при недостиг на време всеки, дори и най-опитният, може да допусне грешка, защото ще бъде принуден да импровизира.

Може би най-добре ще е само да изчакам, докато разбере с какви ресурси разполага Сам Кроуфорд в Ню Йорк.

Това заключение така го зарадва, че Майстора отново повика стюардесата, но този път с молба за чаша шампанско.

Вече бяха изтекли три часа и двадесет минути, откакто мощният „Боинг 747“ от полет 101 на Американ Еърлайнс, издигнат високо над Атлантика, скъсяваше разстоянието до Ню Йорк, когато „Конкорд“-ът на Еър Франс, изпълняващ полет „Спийдбърд 001“, с рев се вряза в небето на Париж.

Седнал до прозореца, Сам Кроуфорд дори не забеляза колко бързо изчезна пистата там долу — минута-две след като свръхзвуковият самолет се извиси в синевата. Мислите му бяха заети единствено с полет 101 на Американ Еърлайнс, който имаше сериозна преднина в надпреварата към летище „Кенеди“. Неволно започна да отброява минутите. Струваше му се, че Майстора като коварен джебчия краде от него минутите, една по една.

Но с това проблемите му не се изчерпваха. Главоболия можеше да му създаде и личното му оръжие. На Сам Кроуфорд никак не му се искаше да се раздели с верния си „Зиг Зауер“... обаче надали ще има време да потърси друг пистолет, когато се озове на Източното крайбрежие. Затова бе принуден да покаже служебната си карта — с печатите на Интерпол — на офицера от охраната на Еър Франс. Всички европейски авиокомпании поддържат денонощна връзка с централния компютър на Интерпол и след по-малко от минута бе потвърден персоналният код, записан върху картата на Кроуфорд. Французинът бе опитен и веднага схвана, че е по-разумно да не задава въпроси относно мисията на американеца. Само го съпроводи до салона с чакащите за полета с „Конкорд“ и му пожела приятно пътуване.

Обаче нямаше гаранции, че служителят от охраната на „Шарл дьо Гол“ няма да съобщи на американските си колеги. Никак не му допадаше перспективата да бъде посрещнат на „Кенеди“ от някое заядливо ченге, придружено от представители на летищните власти. Особено сега, когато предимството му пред Майстора се стопяваше с всяка измината миля.

Поръча на стюардесата да му донесе нещо за ядене. Опитва се да си припомни разположението на сградите на летище „Кенеди“, но в съзнанието му се преплитаха неясните спомени за коридори, зали и терминали. Най-последен сънят го надви, но и тогава му се привиждаха тичащи фигури, изчезващи в мрака, преди да успее да ги застигне.

В 3 часа и 32 минути далече на хоризонта изплуваха очертанията на Нова Англия. След малко обаче изчезнаха отново, защото самолетът потъна в гъстите облаци. Отвън по прозорците се посипаха първите дъждовни капки.

Холис се събуди с натежала глава, измъчвана от заглъхването — като водолаз, изплувал прекалено бързо на повърхността. Първото нещо, което видя, бяха примигващите над главата ѝ сигнални лампи. Стюардесата се появи от вратата, водеща към пилотската кабина, посегна към микрофона и съобщи на пътниците, че до кацането остават само двадесет и пет минути.

Холис се обърна към мястото на Джоунс. Облегалката беше изправена, коланът му — затегнат, но той още дремеше.

Младата жена измъкна несесера с хигиенни принадлежности, надигна се и пое към дамската тоалетна. Заклучи вратата зад себе си и примижа от силната светлина.

Отражението ѝ в огледалото ѝ напомни, че трябва да се погрижи за външността си. Полата и блузата се бяха измачкали, косата — разрошена. А лицето ѝ беше необичайно подпухнало и восъчнобледо. Извади четката за коса и гримовите, после разкъса целофана около четката за зъби, измъкна и пастата и се залови за работа.

Вторият светлинен сигнал, напомнящ за предстоящото кацане, премигна точно когато излизаше от тоалетната. Сега, отърсила се от сънливостта, тя се чувстваше значително по-добре.

Когато се върна на място си, погледът ѝ бе привлечен от списанието на Джоунс, паднало на пода. Той все още не се беше събудил, затова тя се наведе да го вдигне. Цветната корица бе посветена на някакви знаменитости, застанали на фона на Лаго ди Комо — вълшебно място, за което тя винаги си беше мечтала. Може би вътре имаше още фотографии. Холис сгъна списанието и го пхна в чантата си.

— Добър ден, мис Фримънт.

Гласът му я сепна. Отново беше втренчил хладен поглед в лицето ѝ. Поглед, в който нямаше дори следа от умора или сънливост.

— Здравейте.

— Добре ли спяхте?

— Да. А вие?

— Подремнах малко.

Самолетът се снижи още повече. Холис притисна ноздрите си, за да компенсира спада на налягането, причинено от промяната на височината — ушите ѝ бяха заглъхнали. Някъде отзад, може би откъм крилата на самолета, долетя тънко свистене — хидравликата беше задействана, за да се регулира налягането преди спускането на трите колесника.

— Има ли още нещо, с което трябва да съм запознат, преди да се изправим пред митническата проверка и гишето за паспортен контрол, мис Фримънт?

— Само стойте близо до мен.

— Разбира се. Нали у вас е моята виза. А после какво ще правим?

— Ще отидем на уговореното място, където ще ни очакват следователите от ФБР.

Тя очакваше на лицето му да се появи някаква гримаса — може би на гняв, на съжаление или дори на отчаяние, но за нейна изненада той остана съвсем спокоен.

— Не виждам да се безпокоите от тази среща?

— Защо да се притеснявам, мис Фримънт? Ако ме арестуват, най-после ще бъда в безопасност. Не сте ли съгласна с мен?

Той се облегна назад, когато самолетът се устреми надолу към светлините на пистата.

„Спийдбърд 001“ докосна пистата в 4 ч. и 11 мин., след което веднага се насочи към терминала. Кроуфорд се оказа пети по ред на опашката пред вратата. Но беше пръв, когато наближи края на коридора в подвижния ръкав, водещ към салоните за митническа и паспортна проверка.

В просторната зала за паспортна проверка пасажерите се тълпяха на дълги редици. Кроуфорд се насочи към крайното гише, където млад чернокож служител, ухаещ на кафе и ментови дражета, хвърли бегъл поглед на служебната му карта, издадена от Държавния департамент, отвори паспорта му и надраска нещо нечетливо върху визовия печат. След минута Кроуфорд вече подаваше паспорта си на митничаря, а след още две минути поглъщаше енергично оставащите метри до огромната зала за пристигащите пътници, в която човешкият поток не секваше денонощно. Кроуфорд не бе стъпвал тук от четири години, но отново завари същата шумна и многоезична тълпа, каквато помнеше. Навсякъде се виждаха щандове за сувенири, павилиони за вестници, бутици, пред които се тълпяха жени в най-различни тоалети — имаше дори индийки в техните пъстроцветни сарита, а до тях — рускини с шалове около врата или европейки в костюми на Кристиан Диор. Наоколо се размотаваха мъжете им. Мяркаха се индуси с тюрбани на главите, както и полинезийци с триредови племенни символи по бузите. Смесваха се странни аромати, донесени от десетки държави. В дъното се бяха подредили шофьорите на лимузините, очакващи

пътниците от „Конкорд“-а. Около тях шетаха мургавите чистачи на залата, без да се опитват да прикриват неохотата, която изпитваха към професията си.

Кроуфорд огледа тази невъобразима шарения набързо, докато прекосяваше залата. Вървеше към ескалаторите, водещи към салона за заминаващите пътници. Вече бе стъпил на първото от подвижните стъпала, когато металическият глас от говорителите обяви кацането на самолета от полет 101 на Американ Еърлайнс от Париж.

Кроуфорд се затича нагоре по ескалатора и започна да се провира сред чакащите пред паспортните гишета. Видя вратите, боядисани в синьо и сиво. Огледа ги трескаво, но навсякъде табелките бяха с неразгадаеми за посетителите съкращения — като например H2-743 или 47-6C8. Само персоналът на летището разбираше тези кодове и само той имаше право на достъп в тези помещения.

Но Кроуфорд знаеше, че коридорите зад вратите водят към служебните помещения, където пътниците не можеха да припарват: багажните отделения, службата за охрана, контролната кула към Центъра за управление на полетите и други подобни. Още когато се приближаваше към ескалатора, който щеше да го спаси от врявата и тъпканицата в огромната чакалня, той си повтаряше мислено, че някъде тук непременно трябва да има врата с надпис E-12. Тук, някъде тук трябваше да бъде проклетата врата, защото това бе единственият му шанс да се добере до Майстора.

Холис не разбра защо самолетът спря толкова далече от терминала. Навън още валеше и очертанията на сградата на летището се губеха в пороя.

Вероятно стюардесата бе забелязала разочарования израз на лицето ѝ, защото се приближи до нея и рече:

— Трябва да изчакаме и останалите пътници.

Холис насочи поглед през прозореца към масивния автобус, чиито фарове прорязаха мъглата, преди да спре до туловището на самолета. Техниците нагласиха свързващия ръкав, а хидравличните подемици изравниха нивото в двете помещения. Холис погледна към Майстора, който търпеливо изчакваше на мястото си, с вид на препатил пасажер, свикнал с тези досадни процедури. Тя се наведе, взе

чантата си и се насочи към подредилите се вече пътници в дъното на коридора.

В летищните автобуси всички са равни. Вътре се озоваха пътници не само от първа класа, но и от бизнес салона. Когато най-сетне потеглиха, всички политнаха назад в единен ритъм.

По случайност Холис се озова най-отпред до вратата, която със свистене се отвори към ръкава. Прекрачи междинната ивица и веднага се отдръпна вдясно, за да избегне натиска на тълпата зад себе си. После погледна назад. В никакъв случай не биваше да изгубва Джоунс в множеството. Изчака го, след което те двамата се насочиха към залата за митническите и паспортни проверки. Младата служителка зад гишетото сподави прозявката си и протегна ръка, за да поеме документите им. Щом видя дипломатическия паспорт на Холис, тя я огледа от главата до петите и се обърна към спътника ѝ.

— Вие... вие, сър, ще трябва да почакате зад преградата.

— Но той е с мен — намеси се Холис и подаде имиграционния формуляр.

Служителката сведе глава над документа. На Холис ѝ се стори, че нещо не е наред, защото жената зад гишетото присви вежди и заговори, без да обръща поглед към Джоунс, все едно че беше някакъв невменяем тип, неспособен да отговаря за постъпките си.

— Той има ли американско гражданство?

— Да.

— Да не се е укривал от съдебните власти?

— Не, той е напуснал страната преди много години. Но сега е стар, уморен и копнее да се върне в родината си.

Едва сега служителката удостои Джоунс с един изпитателен поглед.

— Моля ви, нека приключим по-бързо — меко добави Холис. — Полетът беше дълъг и уморителен, а тепърва ще ми се наложи да се разправам със следователите от ФБР. Те ще ни чакат на летището.

— Когато свършим, ще имате време да си починете — процеди през зъби служителката.

Но все пак подпечата паспорта и останалите документи, след което ги подаде на Холис.

С митничарите нямаха проблеми, защото се наредиха пред гишетото, където имаше най-малка опашка. На стената висеше надпис:

„За пътници, които нямат нищо за деклариране“.

— Много добре се справяте, мис Фримънт — похвали я Майстора.

Вече бяха в голямата чакалня, където силната светлина заслепи Холис.

— А сега накъде?

— Нагоре — отвърна Холис и се насочи към ескалатора.

Младата жена остана доволна от усърдието му — той се стараеше да не изостава нито на крачка от нея. Но забеляза как погледът му зорко обходи транспортните ленти, седалките, павилионите и бутиците, като се спираше по-продължително на полицаите и на служителите от охраната на летището. По едно време Холис започна да губи търпение — неговата параноя бе започнала да я заразява. Щом се качиха на горното ниво, тя веднага се отправи към асансьорите.

— Мис Фримънт, къде отиваме?

В гласа му се долавяше нескрита тревога.

Но Холис не му обърна внимание. Вратите на асансьора се отвориха и тя излезе в дългата, полупразна зала. След навалищата в двете чакални този притихнал етаж й се стори като оазис. Младата жена пое надясно, оглеждайки надписите на вратите по коридора. Отмина вратите към офисите на Делта Краун, на Сингапурските авиолинии, после още няколко с неясни надписи.

— Мис Фримънт!

Холис продължаваше, повтаряйки си на ум инструкциите на Пол: „... щом кацнете на «Кенеди», трябва да отидеш в крилото с офисите на чуждите авиокомпании. Там ще търсиш врата с надпис «Е-12». В този офис ще те чакат следователите от ФБР...“.

Някъде тук би трябвало да е проклетата врата Е-12... Внимаваше да не изпусне нито една от вратите. Но надписите бяха съвсем други. На някои бяха поставени само емблемите на компаниите. Изкуши я мисълта да позвъни на която и да е врата и да попита за Е-12, да помоли някой непознат да я ориентира. Но не се осмели да го стори.

Вече приближаваше край на коридора. Зад последната врата, оградени с широка жълта лента, се показаха строителни принадлежности — стълби, скелета, кутии с бои, рула от тапети...

Изненаданата жена се върна в коридора и остави чантата си на пода, смутена от напрегнатия, многозначителен поглед на Джоунс. Даде му знак с ръка да я изчака, после отново отвори вратата, наведе се и мина под лентата, поставена от строителите. Тъкмо заобикаляше стълбите и бидоните, когато токчето на лявата ѝ обувка се закачи в някакъв брезент. Докато го освобождаваше, тя машинално вдигна поглед нагоре и видя, че и таванът е подготвен за пребоядисване.

И в този миг я видя. Зад струпаните рула с тапети надзърташе малка, покрита с прахоляк врата. Върху нея се мъдреше синя табелка „Е-12“.

— Господи! Най-сетне!

Холис не беше сигурна дали възкликна от облекчение или от подозрение. Защо следователите от ФБР ще изберат толкова странно място за срещата?

Освен ако аз не съм объркала всичко...

Холис се опита да пропъди коварната мисъл, хвана дръжката на вратата и я завъртя. Въздъхна успокоена — вратата веднага се отвори. Тя се обърна и махна с ръка на Джоунс да я последва.

В дъното на Г-образното помещението имаше дълъг бар, с подредени зад него миниатюрни бутилки — от онези, които разнасят стюардесите в самолетите. Пред него се виждаше дълга маса с някакви купи отгоре, а наоколо — диван и четири стола, почти нови. Стените бяха покрити със светлосини тапети, а килимът беше тъмнокафяв, от скъпите. Но осветлението беше оскъдно. До вратата имаше само едно бюро, но без папки и документи. На стената зад бюрото липсваше стандартният календар с емблемата на съответната авиокомпания.

Тя извика: „Има ли някой?“, но ѝ отвърна само ехото. Пристъпи навътре и видя още три шкафа за книги и папки.

Покрай стената в дъното имаше две тоалетни с отворени врати, но лампите вътре не светеха. За всеки случай Холис ги провери и двете, а после се върна в залата.

— Да не би нещо да не е наред, мис Фримънт?

Очакваше той да ѝ помогне в огледа на помещението, но вместо това човекът, който се представяше за мистър Джоунс вдигна чантата ѝ от пода, остави я на дивана и протегна шепа към захаросаните лешници в една от купите на ниската маса.

— Хм... нищо не разбирам. Предполагах, че следователите ще ме чакат тук.

— Да, виждам, че тук май няма никой, освен нас двамата.

Думите му бяха заглушени от разчупването на лешниците между зъбите му.

— Може би не са предполагали, че ще пристигнем толкова рано.

Джоунс изтупа дланите си — като хлебар, изцапал ръцете си с брашно.

— Може би е така.

Тя се приближи към телефона на лавицата за вестници и списания. С крайчеца на окото си забеляза как той се отпави към бара в дъното. Вдигна слушалката, но се оказа, че апаратът не работи. Чу зад гърба си звук от отваряне на бутилка, но този безобиден шум с нищо не ѝ подсказа, че е крайно време да се обърне и да погледне зад себе си.

Но дори и да се беше извърнала, пак нищо нямаше да забележи — барът беше висок, така че не се виждаше с какво са заети ръцете на Майстора. Ако беше насочила очи към огледалото на стената зад бара, младата жена щеше да зърне как ловко се плъзнаха пръстите му в горното дясно чекмедже, как измъкнаха оттам деветмилиметровата „Берета“, а след това тихомълком завинтиха заглушител към цевта.

Да вървят по дяволите всички следователи. Нужен ми е телефон. Трябва да се обадя на Пол. Още сега!

С тези мисли тя се обърна назад. Първо видя отворената бутилка кока-кола, оставена върху бара. До нея лежеше капачката.

После погледът ѝ бе прикован от пистолета в дясната ръка на Джоунс, с дебел черен цилиндър пред цевта, насочен право към нея.

— А може би съвсем не е така.

Холис примигна. Сцената бе толкова ужасяваща, че краката ѝ се подкосиха и отказаха да ѝ служат.

— Може би вашите следователи не са закъснели, мис Фримънт. Може би те никога няма да се появят.

Гласът му сега бе различен, без следа от флегматичност или колебание, без онази арогантна нотка, която бе доловила в Париж. Звучеше тихо, но вледеняващо делово, с кошмарен тон на човек, окончателно решен да приключи с всичко. Глас на мъж, който много

добре разбира какво върши, който не страда от никакви угризения. В този миг Холис разбра, че ще умре.

И точно тогава бутилката от кока-кола експлодира.

Тя захлупи лице с ръце и се хвърли на пода. Усети как край нея профуча нещо горещо. С бясна скорост, като камшик, който се е разминал на сантиметри от целта.

Но не видя, че Кроуфорд изскочи иззад високия празен шкаф в ъгъла. Беше ги следил през процепа на вратата му.

Кроуфорд видя как Майстора отвори бутилката с кока-кола. После ръцете му се скриха зад бара, а когато отново се показаха, държаха оръжието. Кроуфорд не успя да се прицели добре в главата или в гърдите му. Реши да избие с първия изстрел пистолета от ръката му, но точно пред нея се оказа бутилката. Кроуфорд знаеше, че дори и деветмилиметров куршум може да се отклони от дебелото стъкло шише, но нямаше друг избор. Ако не стреля пръв, след миг Холис Фримънт ще бъде мъртва!

Куршумът от неговия „Зиг Зауер“ пръсна бутилката на парчета, като стъклен шрапнел, които веднага окървавиха ръката на Майстора. Но пръстът му вече натискаше спусъка, сеейки откос след откос към шкафа, който се стовари на пода. Кроуфорд вече бе успял да залегне зад дивана.

Майстора не пестеше куршумите, които опустошиха масата и всичко наоколо. С особено ожесточение простреля дивана. Но куршумите не успяха да пробият дебелите подложки. Обаче това неочаквано препятствие можеше да бъде от полза и за него — като прикритие срещу изстрелите на Кроуфорд. Само така можеше да се измъкне безопасно.

Сега! Моментът бе настъпил.

Внезапна болка принуди Майстора да изпусне пистолета. Превисе на две, пропълзя около бара и изтича към вратата. Куршумите на Кроуфорд разкъртираха дървото и стената над главата му, но не успяха да улучат бягащата мишена.

Кроуфорд се надигна иззад дивана и стъпи на осеяния със стъкла килим. Олюля се, но отново прилекна, когато чу как отсреща вратата се хлопна. После скочи и се завтече към нея, но я намери широко разтворена.

Навън в коридора само няколко кутии от боя още се търкаляха, подритнати при бягството на Майстора.

Кроуфорд се пхна под жълтата лента и изтича нататък. В залата след вратата в дъното на коридора беше пълно с хора, понесли в ръце издути чанти.

Но никъде нямаше и следа от Майстора. Кроуфорд се спря задъхан. Едва се удържа да не падне.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Кроуфорд видя едно пиколо, което се втурна към него. Скри пистолета зад гърба си и се облегна с другата ръка на стената.

— Има ли тук строителни инспектори? — извика той, като се постара гласът му да звучи по-простовато. — Онези копелдаци са си оставили ръцете тук! — Посочи с ръка към струпаните строителни отпадъци. — Едва не си строших врата заради тях...

Той махна сърдито с ръка и се обърна, но така, че да може да следи с поглед движенията на младежа. Пиколото се спря, огледа се объркано, но след малко продължи напред.

Кроуфорд отново се върна в офиса зад врата Е-12, прекрачи опръскания с кръв килим и заобиколи надупчения от куршумите бар.

Стресна го решителен женски глас.

— Горе ръцете!

Инстинктивно се подчини. Вдигна ръце и бавно се завъртя в посока на гласа. Холис Фримънт се появи пред вратата на едната от двете тоалетни, стиснала в две ръце „Берета“-та на Майстора. Пръстите ѝ още трепереха и тежкият заглушител очертаваше колебливи кръгове.

— Не стреляйте!

Кроуфорд заговори спокойно, без да откъсва поглед от очите ѝ. Пръстът ѝ беше върху спусъка и тя можеше само с едно леко движение да го изпрати в по-добрия свят. Дори да не го искаше, просто така, неволно.

Едва сега успя да я огледа — с раздърпан костюм, изподран от счупените стъкла по пода, с окървавена буза, широко разтворени ужасени очи.

В гърдите му се надигна дива ярост. Защо не успя да повали Майстора още с първия изстрел!

— Вие се казвате Холис Фримънт, нали? Работите във визовия отдел към консулството ни в Париж, под ръководството на Сюзан Гарсети. На бюрото, съседно на вашето, седи Джули Томкинс. Сега сте на двадесет и шест години. Вашият...

— Стига!

Викът ѝ го накара да млъкне.

— Но кой сте вие?

— Името ми е Сам Кроуфорд. — Той се замисли, докато намери най-подходящите думи. — Струва ми се, че преди малко спасих живота ви.

Разбра, че бе попаднал в целта, защо видя как раменете ѝ провиснаха, а ръцете се отпуснаха.

— Искам да ми помогнете. Само вие можете да направите това — продължи той, но много меко.

На лицето ѝ се появи тъжна усмивка.

— Аз? Да ви помогна? Щом вие не успяхте да го застреляте...

Кроуфорд предпочете да преглътне предизвикателството. На всяка цена трябваше да вземе инициативата, да я измъкне от шока, да я накара да се вслуша в съветите му.

Внезапно една мисъл прониза съзнанието му: „Тя не е действала с него! Иначе защо му бе нужно да я убива? Но защо аз оцелях?“.

— Вие и само вие можете да ми помогнете — подчерта той. — Кажете ми каква беше целта му?

— За каква цел говорите?

— Какво смяташе да прави Майстора?

Тя отстъпи крачка назад и леко отпусна пистолета. Заглушителят е по-тежък от пистолета и когато е монтиран в края на цевта, натежава на китката на стрелеца.

— Майстора? — машинално повтори тя. — Но името му е Джоунс. Мисля, че е банкер или нещо подобно. Или някакъв ловък финансов измамник. Пристигнахме заедно, защото нямаше документи, с които да влезе в страната. Беше ми наредено да го предам в ръцете на екип от следователи от ФБР.

Кроуфорд я изгледа изумено. Като че ли усети по гърлото си студената хватка на предателството. Тази жена явно не подозираше с кого си бе имала работа.

— Банков измамник ли?

Тя кимна и едва сега той пристъпи към нея. Една крачка, предпазлива и плаха, после още една, докато се добра до едно от креслата, облегна се на него и отново втренчи поглед в пребледнялото ѝ лице.

— Тази версия ли ви поднесоха в Париж?

Тя отпусна пистолета и замря на място, настръхнала, цялата в слух.

— Джоунс... всъщност Майстора... е професионален убиец. От най-висока класа — тихо рече Кроуфорд. Не спря да ѝ говори, без да помръдне, дори и когато пистолетът се изплъзна от пръстите ѝ, а устните ѝ се разтрепериха. — Той е пристигнал тук, за да си свърши работата. Но поне в едно вие бяхте права: не можеше да влезе сам в страната. Затова се е нуждаел от придружител. — Смутен, Кроуфорд извърна поглед встрани. — От някой, който няма да задава много въпроси. От някой като вас.

11.

След самолетите от Париж и от другите европейски градове пристигнаха полетите от Южна Америка и Азия. Магазините и павилионите в чакалните се изпълниха с новопристигналите, смаяни от изобилието и лукса на предлаганите стоки. Сред тълпите се скитаха бездомници, все още не попаднали в ръцете на полицията. Те или протягаха длани за милостиня, или се скупчваха около чейндж гишетата, омаяни от солидните суми, които се обменяха там. Навред се провираха джебчиите от нощната смяна, изоставени от приятелките си, след като плячката бе изхарчена, увлечени в търсенето на нови жертви.

Сред пъстроцветното множество, над многоезичната глъч, заглушавана от тропота на стотици крака, се разнасяше неумолимият метален глас от компютърната система, използвана от летищната полиция: „Не пътувайте сами до града! Не позволявайте на никого, освен на униформените носачи, да носи багажа ви!“.

Майстора беше застанал сред най-оживената тълпа, точно пред десния вход на голямата чакалня за пристигащи пътници. Есенният въздух бе напоен с миризмата на солена морска вода и с острия лъх на отработената керосинова смес, с която летяха самолетите. Въпреки предупрежденията на охраната, той се нуждаеше тъкмо от това — от някое самотно такси, а не от широките автобуси, натъпкани с пасажери.

Дясната му ръка беше пъхната в джоба на шлифера. По едно време се досети и я извади. Китката беше окървавена от счупената бутилка кока-кола, но кръвта беше засъхнала. Майстора стегна пръстите си в юмрук. Китката му потрепери, но явно костите бяха здрави.

Пое към вратите и след миг силуетът му изчезна сред групата пушачи, струпани отвън.

На платното го посрещнаха неколцина цигани, шофьори на таксите без лиценз, а малко по настрани бяха паркирани законните

жълти таксите. Неколцина от пристигащите пътници се спряха и веднага бяха заобиколени от шофьорите, които високо крещяха цените си. Ожесточената конкуренция предизвика бързо падане на предлаганите тарифи.

Майстора вече си бе избрал един от шофьорите. Махна с ръка на набит младеж с кожено яке.

Очите на шофьора светнаха и той веднага разбута с лакти колегите си, които не закъсняха да го наобиколят с надежда да му отнемат поръчката.

— Мийстър! Мийстър! За града ли сте? Предлагам частно такси. Много евтино!

Майстора го изслуша със смръщено лице, но автомобилът си го биваше — масивен „Линкълн Таун Кар“. Водачът изглежда беше руски евреин, наскоро пристигнал в Щатите, защото предпочиташе езика на жестовете пред трудноразбираемия английски, пък и мимиките му бяха пределно ясни.

— Колко?

— За къде пътуваме?

— До хотел „Плаза“.

— А-а-ха, йес, мийстър, разкош хотел. Двеста долара. Бакшиш отгоре.

— Естествено.

Шофьорът се ухили, предлагайки на клиента си да се запознае с постиженията на съветската стоматология.

— Багаж, мийстър?

— Нямам.

— Окей.

Майстора се настани на задната седалка.

Вътре вонеше на зелева чорба и на нещо като джоджен — може би от миниатюрното коледно дърво, окачено на огледалото за обратно виждане.

Руснакът с все сила натисна волана и колата се завъртя. Беше оставил чистачките да работят заради леката мъгла, но след стотина метра ги спря, даде газ и се заби в най-гъстото движение.

Изминаха още двеста метра, когато се чу как ситни камъчета затрополиха по покрива на автомобила.

— Какво става?

— Строят нещо. — Шофьорът безпомощно сви рамене.

През опръскания с дъждовни капки прозорец Майстора видя булдозери, зарили мощните си гребла в земята. Малко по-нататък се издигаше самотна бетонна кула с все още неясно предназначение.

Майстора се замисли. Макар да не можеше да чака прекалено дълго, задръстването му даваше шанс да уреди нещо, което отдавна чакаше своя ред. След още една минута размисъл той пхна ръка в джоба си.

— Защо не спрем някъде за малко, за почивка? От прекалено дълъг престой в тесни пространства получавам пристъпи на клаустрофобия.

— Каква клаус...? — сепна се водачът.

— Прилошава ми. Искам да спрем за малко.

Руснакът явно се притесняваше за своите двеста долара. Но нали и престоят се таксуваше...

Майстора измъкна солидна пачка долари — съблазнително шумолящи петдесетачки.

— Ще има и нещо отгоре. Но ако спрете за малко. Окей, става ли?

— Окей, мийстър.

Майстора се облегна, успокоен, че руснакът отби от магистралата. Според очакванията му сега Кроуфорд би трябвало да има доста грижи. Изстрелите от неговия деветмилиметров пистолет, лишен от заглушител, неминуемо са привлекли вниманието на околните. Пък и ще трябва да се оправя с девойката. Ще се наложи да я провери, да се обади тук-там, за да изясни каква роля е играла тя в целия сценарий. Макар че щеше да е много по-добре, ако и двамата вече бяха мъртви.

Майстора не можеше да отрече вината си. Но имаше и оправдание: не подозираше, че Кроуфорд е узнал за мястото на срещата. Майстора беше сигурен, че не бе допуснал грешки — поне до мига, когато противникът изскочи насреща му. Но как бе проникнал зад вратата с надпис Е-12? Подът по коридора бе покрит с прахоляк от строителния ремонт, по който не се виждаха никакви стъпки... Момичето бе влязло вътре първо и никой не бе открил огън по нея. Освен това, по негова молба, тя послушно бе проверила двете тоалетни кабинни в дъното на залата.

Значи Кроуфорд е открил някакъв друг начин да проникне вътре, да се скрие и да чака. Майстора осъзна, че намерението му да застреля момичето бе накарало Кроуфорд да стреля пръв.

Но дори и от това фатално закъснение все пак имаше някаква полза: сега нито Кроуфорд, нито момичето можеха да го проследят. Капанът бе щракнал наистина, но без да успее да улови плячката.

Кроуфорд внимателно измъкна пистолета на Майстора от ръката на Холис. Огледа го, прибра го в джоба си и се опита да овладее гнева си. В суматохата тя бе изтрила отпечатыците на убиеца по дръжката на „Берета“-та. Жалко, много жалко, защото това би могло да се окаже от огромна полза — досега никоя полиция в света не бе успяла да снесе отпечатыци от пръстите на Майстора.

— Трябва да се измъкнем оттук — каза Кроуфорд.

Холис все още седеше омаломощена на дивана. Ушите ѝ бяха заглъхнали от изстрелите; мирисът на барут дразнеше ноздрите ѝ.

— Кой сте вие? — едва прошепна тя. Но в същия миг си спомни, че вече му бе задала този въпрос. Сам Кроуфорд, май че така ѝ бе отговорил непознатият.

— Работя за секретни правителствени служби.

— Покажете ми някакъв документ за самоличност.

— Нямам в себе си такъв документ.

— Тогава няма да тръгна с вас!

Холис протегна ръка за чантата си и се надигна, но коленете ѝ се оказаха много по-омекнали, отколкото очакваше. Все пак направи две стъпки, колкото да се озове точно пред него. Помисли си, че е нелепо този тип да е тъй привлекателен, с това загоряло лице, заобиколено с толкова светла коса. И с тези две пронизващи сини очи.

— Препречили сте ми пътя.

— Но вие още сте в шок.

На Холис ѝ се стори, че долавя в интонацията му следи от нещо повече от обикновената учтивост. Може би от загриженост...

— Не, нищо ми няма.

— Дано е така.

Тя отстъпи, за да го огледа по-внимателно.

— Слушайте, мистър. Не зная какво правите тук, нито кой сте всъщност, нито пък каква личност е била скрита под маската на този, когото придружавах. Май вече нищичко не проумявам. Можете ли да ми обясните цялата тази главоблъсканица? Знам само едно: сега на всяка цена трябва да позвъня в Париж. Нуждая се от ясно обяснение на това, което...

Холис млъкна, сепната от рязкото извъръщане на главата му — точно като при кучетата следотърсачи, надушили прясна следа. В следващия миг и тя чу далечните гласове, някъде отвъд откритата врата на залата.

В гласа на Кроуфорд неочаквано се появи нотка на съжаление:

— Ето, послушайте се. Те идват.

Двама млади стюарди придружаваха двамата полицаи от охраната на летището, които заобикаляха строителните материали, за да влязат в залата.

— Сигурен съм, че е някакво недоразумение — с извинителен тон се зае да обяснява единият от стюардите. — Но тук наоколо беше толкова шумно, с всичките тези бормашини и механични триони...

По-възрастният от полицаите погледна многозначително към колегата си.

— Няма значение. Но онази мис, която ни повика по телефона, бе готова да се закълне, че е чула пистолетен изстрел. Така че сме длъжни да проверим.

Той подръпна колана си, натезал от пистолета в кобура, пълнителите към него и провисналите белезници, в неуспешен опит да прибере наедрия си корем.

— Е, вие не я познавате нашата Кики — намеси се вторият стюард. — Тя е нервна като котка. Миналият месец един от шефовете ни се колебаеше дали да ѝ разреши да лети заради отрицателните ѝ флуиди.

— Да, да, пак ли ще коментираме Кики и нейните отрицателните флуиди?

Полицаите отново се спогледаха, без да скриват усмивките си.

Четиримата наближиха площадката, осеяна със строителни материали, и по-младият полицай вдигна ръка пред стюардите:

— Момчета, по-добре изчакайте отвън. Ние ще проверим вътре и...

Но в този миг вратата се отвори широко.

Кроуфорд ги следеше през процепа на откренатата врата. Не беше сигурен от къде са тези полицаи. Все пак се надяваше да са от охраняващия персонал към летището, извикани заради шумната престрелка. Но ако се окаже, че е попаднал в капан, все още можеше да се измъкне от задния вход на залата, където не достигаше осветлението и трудно се забелязваше сивата врата зад завоя.

Не му остана време да инструктира Холис, затова само й махна с ръка да се скрие зад него.

— Здравейте, момчета. Какво има?

По-младият полицай вече се навеждаше под жълтата лента, оставена от строителите, когато се обади партньорът му:

— Здравей, мистър! Защо не се приближите насам, заедно с онази лейди. Искаме само да ви зададем няколко въпроса.

Кроуфорд задържа на лицето си приятелската усмивка, предназначена за двете ченгета, но погледът му бе привлечен от стюардите, по-точно от униформите им: кафяви блейзъри и сиви панталони. По емблемите, избродирани върху джобчета на саката им, се четеше името на авиокомпанията Еър Пасифик.

Доколкото знаеше, тази компания обслужваше авиолиниите към островите в Южния Пасифик, от Таити до Нова Зеландия.

Кой знае защо, но именно това го накара да се усъмни в двамата стюарди. Нещо не беше наред.

Кроуфорд побутна Холис назад към резервния изход и веднага измъкна пистолета си.

— Какво, по дяволите...

По-младият полицай се надигна от другата страна на жълтата лента и тъкмо се изправяше, когато половин дузина куршуми го прорязаха ниско под кръста.

По-възрастният полицай допусна сериозна грешка, като се хвърли към колегата си, вместо веднага да посегне към кобура. Така и не успя да го откопчае, защото се стовари на пода във вид на окървавена каша.

С крайчеца на окото си Кроуфорд зърна тази сцена, секунда преди се хвърли по очи на пода, зад стената пред бара. Миг по-късно

щеше да бъде мъртъв. Стюардите бяха насочили право към него миниатюрните си ниско шумни автомати МАС-10, доста неточни при повече от тридесет метра, но перфектни, когато се изисква да сеят смърт от по-къса дистанция.

Експлодираха купичките и бутилките по масата; навред се разхвърча стъкло. Подвижната стълба отляво стана на парчета, а от стените се посипаха прах и отломки от мазилката.

Двамата млади мъже стреляха много умело, но не им достигна време да изпълнят задачата си. А тя беше да го довършат за броени секунди. Затова, след като ликвидираха двамата полицаи, те изгубиха синхрон при обстрела на всички кътчета в залата. Кроуфорд го забеляза и осъзна, че това е неговият шанс — изтърколи се от прикритието си и изстреля два откоса. Един куршум улучи по-високия стюард в гърлото.

Но другият, очевидно добре трениран, не изгуби дори миг, за да се обърне към своя партньор, а продължи да натиска спусъка. Само на два метра от Кроуфорд стената стана на решето. Но внезапно се олюля и рухна сред отронената мазилка, бясно размахал ръце. Пръстът, вцепенен върху спусъка, продължаваше да изпраща серия от куршуми към наскоро пребоядисания таван. Изстрелът на Кроуфорд го бе засегнал в долната част на гръдната кост.

Кроуфорд пропълзя към ъгъла до задната врата, където се бе сгушила Холис, захлупила ръце върху главата си. Щом я докосна, тя изтръпна.

— Елате с мен. Моля ви.

Тя реагира не толкова на думите му, колкото на тона му, неочаквано мек и загрижен на фона на страховитата касапница. Той я подхвана под мишница и ѝ помогна да се изправи. Холис неволно извърна поглед към сгърчените тела на пода, но Кроуфорд веднага се приближи по-плътно до рамото ѝ и я поведе към изхода.

Той нито веднъж не се обърна назад и затова не забеляза как вторият стюард започна да пълзи към противоположния край на залата. Беше улучен много зле, болката беше неописуема, но въпреки това напредваше, сантиметър по сантиметър, докато накрая се добра до стената.

Там се облегна, извъртя се, стиснал зъби, надигна се малко и със сетни сили докопа телефона, монтиран на стената. Изкривените му

пръсти оставиха кървави отпечатыци по стената.

Телефонистката на другия край на линията чу тежко пръхтене, последвано от сподавен шепот:

— Изстрели... в зона 12. Побързайте!

Стюардът изпусна телефона и се свлече край стената с изпружени нозе. От съседния офис излезе една секретарка и надзърна през зеещата врата. В първия миг помисли, че е някой нещастник, попрекалил с алкохола, но щом се приближи, очите ѝ се изцъклиха при вида на кръвта, стичаща се от гърдите му.

— Ти застреля двама полицаи!

Беше се облегнала на стената и го гледаше обвиняващо.

— Нищо не си разбрала! Онези двама лъжливи стюарди убиха ченгетата. Те бяха част от сценария — опита се да ѝ обясни Кроуфорд.

— Какъв сценарий? — изкрещя Холис и гласът ѝ за миг заглуши тропота на стотиците крака по металните стълби.

— Опитай се да разсъждаваш! — грубо я прекъсна Кроуфорд. — Майстора беше насочил оръжие срещу теб. Защо не го стори в Париж? Някой му е наредил да го остави за накрая, в онази зала. Където ти бяха заповядали да отидеш.

От обидата тя едва не заекна.

— Не... не! Ти нищо не разбираш. Единственият човек, който знаеше къде трябва да отида, бе Пол.

Тя прехапа език, ала вече бе твърде късно.

— Говориш за Пол Макган от посолството ни в Париж, нали? Онзи, чието име фигурира под подписа на имиграционния формуляр?

— Откъде знаеш това?

— Не си въобразявай, че можеш да ме разиграваш като някой хлапак. Знам много повече от теб за този случай...

Вече бяха стигнали долната площадка, но вратата там се оказа заключена с верига и катинар. Кроуфорд отстъпи една крачка и насочи пистолета си.

— Но този сценарий... Какво още остава да видим?

Той се поколеба за миг, но разбра, че тя няма да се откаже, докато не узнае цялата истина.

— Усъмниха ме униформите на двамата стюарди. Спомних си, че Еър Пасифик не назначава бели мъже за стюарди, защото тази авиокомпания обслужва само островите в Южния Пасифик. А сега си запуши ушите.

С първия изстрел катинарът се разхвърча на късове.

Холис още не бе свалила длани от ушите си, когато Кроуфорд измъкна веригата, усукана около дръжката на вратата. Тя не можеше да повярва, че в съседните помещения не са чули шума от изстрела, но той невъзмутимо се усмихна и блъсна дебелата стоманена врата.

— Готова ли си?

Холис кимна. Имаше ли друг изход, освен да го последва?

Кроуфорд пристъпи напред, а тя застана зад него. Оказаха се недалече от голямата чакалня, на нивото за пристигащите пътници. Вече се виждаха хората, забързани за терминалите. Неколцина от най-близките пасажери се извърнаха, видяха ги как затвориха вратата, измериха ги с учудени погледи, но никой не се спря заради тях.

Кроуфорд я подхвана под ръка и я поведе към най-многолюдната група туристи. Озоваха се сред гъсто множество германски пенсионери, проправящи си път към изхода.

Мъжът пред нея се надвесил над ухото на съпругата си и зашушна нещо. В този момент Холис видя как от десетина метра се зададе един от полицаите на летището, забързан в противоположната посока. Знаеше, че е длъжна начаса да му викне, да го спре, да му разкаже за преживяния кошмар, да привлече вниманието му на всяка цена... дори и ако се наложи да разкъса блузата си и да се разкрещи с все сила.

— Ако още си въобразяваш, че ще ти се притече на помощ, изтичай след него.

Холис се обърна и видя присмеха в погледа на Сам Кроуфорд.

— Или към някоя от чистачките в залата.

Холис отчаяно махна с ръка. В този миг ѝ идеше да го разкъса. На парчета. Как така успяваше да надзърне в мислите ѝ!

Полицаят се приближаваше. Можеше дори да усети дъха му — профуча покрай нея, устремен към някаква цел, а белезниците на колана му леко изтракаха.

Тя преглътна, огорчена от пропуснатата възможност. Наистина щеше да има и много други възможности, каза си тя, докато слизаше с

ескалатора, следвана от натрапилия се придружител. Кроуфорд нямаше да може да я спре, ако тя реши да се разприказва!

Преди изхода се отърваха от шумната група туристи и излязоха при такситата. Тя забеляза колко съсредоточено Кроуфорд оглеждаше колите. Според нея той не успя да намери това, за което се оглеждаше.

— Нима очакваш той да се крие някъде наблизо?

— Не, това е абсурд.

Холис се облегна на близкия стълб. Оглушителната глъчка от стотиците автомобили и изтощението от последните часове ѝ причиняваха силно главоболие. Не можеше повече да върви, нито да стои тук, хипнотизирана от ужасяващия спомен за обляния в кръв килим в онази зала.

— Длъжни сме да съобщим на полицията — рече тя. — Онези... онези трупове там може би вече са открити. Може би вече ни търсят.

Остана изненадана колко беззвучен се оказа гласът ѝ, като че ли говореше някой друг вместо нея.

— Никой не ни видя — възрази ѝ Кроуфорд. — Но не е изключено да се намери свидетел, който да е запомнил, че ти и Майстора сте тръгнали по коридора към залата. — Обърна се към нея. — Трябва да намеря кола за нас двамата. Но не мога да го сторя, без да те оставя за малко. Така че избирай. Обещай ми, че ще ме чакаш тук. Или, ако предпочиташ, тръгни сама по дирите на Майстора.

Тя се стресна.

— Ще ме оставиш сама? Тук, пред летището?

— Само те моля да ме изчакаш. Мога ли да разчитам на думата ти?

— Аз винаги държа на думата си.

— И какво смяташ да правиш по-нататък?

Джоунс... Майстора е убиец! Той не е можел сам да влезе в Щатите. Затова се е нуждаел от придружител. От някой, който няма да задава много въпроси. От някоя глупачка... като мен например.

— Искам да узная цялата истина — натъртено произнесе Холис. — Искам да разбера в какво съм била въвлечена.

Усети как Сам Кроуфорд я изглежда. След мъчителната за нея пауза той я докосна по рамото.

— Стой близо до тази врата, пред колоната. Тук е пълно с коли, така че никой няма да ти обърне внимание.

— Но ако полицията...

— Ако те арестуват, ще те открия. Вярвай ми. Дай ми само десетина минути, но без да откъсваш поглед от тротоара.

— Къде отиваш?

Кроуфорд не искаше да разкрива, че на пет минути пеша оттук се намираше паркинг за скъпи лимузини, давани под наем само по предварителни заявки. Сега там би трябвало да има поне десет-петнадесет коли, така че до десет минути щеше да се върне.

12.

Всеки делник към шест следобед съпругите от остров Стейтън Айлънд се събират до Сейнт Джордж, край пристана на ферибота, за да посрещнат мъжете след края на работния ден. Но днес мълчаливото им очакване се наруши — внезапен вой принуди жените да се огледат стреснато. Иззад ъгъла изскочи полицейска кола с включена сирена и мигащи лампи. Гумите изсвистяха по асфалта, но колата не спря, а продължи надолу към Бей стрийт, покрай Ричмънд Терас, точно в най-гъстото движение.

В стандартния „Седан“, маркиран със знаците на нюйоркската полиция, седяха четирима намръщени мъже: двама от тях в кожени якета, а другите двама — в униформи на офицери от полицията. Прозорците бяха отворени, за да излиза цигареният дим.

Шофьорът завъртя кормилото, за да вземе завоя около парка, след което се насочи към елитния квартал с грижливо охраняваните имения на видни личности. Къщите бяха двуетажни, от червени тухли — само тук-там се срещаше по някоя белокаменна сграда, колкото за разнообразие. Водачът спря сирената и мигащите светлини, подкара по отбивката и след два завоя фаровете осветиха внушителната двуетажна къща, заобиколена отвсякъде с широки веранди.

Без да нарушат мълчанието, четиримата мъже едновременно изскочиха от колата. Момчето, доставящо пици по домовете, което току-що бе напуснало къщата, се закова на място, смаяно от гледката — четири пистолетни кобура се полюшваха пред него, полуприкрити от якетата и униформите.

— Изчезвай, хлапе! — грубо изръмжа единият от полицаите.

То не дочака втора подкана, а мигом се втурна към пикапа си, паркиран до бордюра. Полицаите го изпратиха със смях и се насочиха към дървената врата, от която започваше тясната пътека за разходка на кучетата, заобикаляща къщата от четирите страни. Откъм вратата ги посрещна глухо, сподавено ръмжене.

Водачът на групата, Винсент Калабрезе, девет поредни години избиран за най-добър служител от Отдела за борба с тероризма към нюйоркската полиция, подритна леко вратата. Отвътре немската овчарка изплезе език, подви опашка и се скри в задния двор още щом зърна Калабрезе и смръщените полицаи зад него.

Четиримата прекосиха мократа морава до тесния вътрешен двор. От прозореца зад покритата веранда се показва млада жена, загърната в пеньоар.

— Къде е той? — запита Калабрезе.

Жената мълком посочи към пристройката, използвана за гараж.

Страничната врата се оказа отворена. Калабрезе пристъпи към коридора, тънещ в мрак. Пръстите му затърсиха по стената бутона. Най-после го напипаха и вратата към гаража започна да се повдига.

По бетонния под имаше много петна от масло и антифриз, но колата липсваше. Лавиците по стената бяха отрупани с инструментите, задължителни за всеки автомонтьор любител. Дръжките на чекмеджетата под дърводелския тезгях бяха порядъчно изпоцапани с грес, моторно масло и боя.

По протежението на задната стена, до двата велосипеда и скейтборда, се мъдреше овехтял хладилник. Пред вратата му бе коленичил мъж с фуния в ръка.

Калабрезе и помощниците му веднага го заобиколиха.

— Джейкъб, обърни се — промърмори Калабрезе.

Мъжът потрепери, като евреин по време на молитва.

— Успя да ми видиш сметката, нали?

Хари Джейкъб се извърна към неочакваните си посетители и се стресна от пронизващия поглед на Калабрезе. Наближаваше четиридесетте, но все още беше слаб и сух като невръстен младеж — с червена коса и лице, осяано с лунички.

— Направих всичко, на което съм способен — заоправдава се той. — Смених им водата, оставих ги на хладно... Грижих се за тях като за малки деца. Защото те се нуждаят от много грижи.

— Да, звучи направо затрогващо — процеди Калабрезе. — Хайде. Да хвърлим един поглед.

Полицията заобиколи Джейкъб и вдигна едното ведро, за да провери тежестта му.

— Кучи син! — измърмори полицаят отдысно на Винсент Калабрезе.

— Тази воня ми напомня за нещо... — додаде другият зад него и затъкна с ръка устата си.

Калабрезе приклепна и стовари месестата си длан върху тънкия врат на Джейкъб.

— Знаеш ли какво те очаква, нещастнико, заради тази смрад, дето си я укрil тук? — Заканителният му шепот накара Джейкъб да се вцепени от страх. — Знаеш ли какво ще ти лепнат, а?

Сломеният Джейкъб отпусна глава. Дъхът на полицая сгорещи ухото му.

— Ще ти лепнат прозвището „миденият убиец“!

Миденият убиец, миденият убиец, миденият убиец...

Другите трима в хор се надпреварваха да повтарят припева, докато Джейкъб съвсем клекна. Явно повече не можеше да издържа. Полицаяте се смееха така гръмко на остроумието си, че от плета пред близката къща надзърна един от съседите.

Джейкъб се изправи и погледна неуверено към осемнадесетте килограма дребни миди, напъхани в голямото ведро. Тази сутрин ги бе домъкнал чак от Роуд Айлънд, по специалната поръчка на баща си. Щом се прибра, Джейкъб ги бе накуснал във ведрото със солена морска вода, после бе покрil ведрото с брезента, точно както му бе наредил неговият старец. Накрая се бе прибрал в къщата, за да изчака малките гадинки да изпукат, всичките с разтворени черупки.

Той още веднъж огледа Калабрезе и компанията му. Но нищо не можеше да ги накара да престанат да му се присмиват.

— Бяха си наред, когато напуснах Провидънс. Изгубих си половината от днешния ден — проклет да е! — за да се тътря по шосето. Останалото време си бях тук, в двора. Поливах градината. Може да провериш маркуча. Още не е изсъхнал.

Полицейският смях внезапно секна. Осем очи се вторачиха в него, сякаш изведнъж му бе поникнала рунтава опашка.

— Да не си им правил изкуствено дишане? Уста в уста, а? — засмя се Калабрезе.

— О, я стига с майтапите за днес!

— Трябваше да сте тук, за да се уверите с очите си.

Това бе гласът на Кети Джейкъб, жената с пенъоара. Около талията си бе препасала кожен колан. Русата ѝ коса се стелеше на вълни върху раменете ѝ. Цепката на пенъоара ѝ се разтваряше на всяка крачка, за да покаже на мъжете какви разкошни бедра се крият в гънките му. Полицаите впериха жадни погледи в нея.

Тя пристигна с поднос в ръка — върху него бяха наредени чашите и каната с кафето, а до тях — нарязания орехов сладкиш с шоколадова глазура. Остави подноса върху плота, отиде до мъжа си и го погали по главата.

— Толкова е работлив — похвали го тя пред полицаите. — Не излиза от градината, полива я с маркуча по три пъти на ден. Добавя специална сол... пречистена, или кашер, както казват евреите.

— Хари, да не би и мидите във ведрото да са специални, еврейски, а? — закиска се Калабрезе.

— Ако бяха специални, нямаше да ги кисна в солена вода... Уф, по дяволите!

— Когато се свърши пречистената сол, той добавя от обикновената, от каменната сол — намеси се Кети и си взе парче от сладкиша.

— Много е вкусно — промърмори Калабрезе и отхапа още веднъж от ореховия пай.

— Този сладкиш не е като онези боклуци по пристанището, за които напразно си пръскаш парите — отбеляза Джейкъб. — Сега трябва да приготвя още две ведра с миди за вечерята...

Калабрезе изпи кафето си и потупа Джейкъб по гърба.

— Забрави за вечерята. Следващите няколко дни и нощи няма да сме тук.

— Какво се е объркало, Винсент? — обади се Кети, разтревожена от думите му.

Беше бременна във втория месец. От три години тя и Джейкъб очакваха това събитие, въпреки песимистичните прогнози на лекарите. Кети не се примири с участието си и настоятелно подканяше съпруга си да не се отчайва. Затова сега, когато отново се очертаваше полицаите да въвлекат нейния Джейкъб в нещо рисковано, тя реши да се възползва от уговорката си с Калабрезе: при трудни операции, свързани с преследването и залавянето на опасни престъпници, полицаите да се грижат Джейкъб да не пострада.

— Наведнъж се объркаха две неща — рече Калабрезе и извади цигара.

— Карай поред — подкани го Кети.

Калабрезе се смути.

— Добре. Извинявай. — Опита се да се съсредоточи. — Първо, от специалните служби пристигна искане да им помогнем в охраната на сенатор Балантайн и съпругата му по време на предизборната им обиколка в района.

— Някой заплашва ли ги? — попита Джейкъб.

— Обичайните анонимни откачалки. Но най-комичното в случая е поведението на самия Балантайн.

— Ако питаш мен, тази Клаудия Балантайн я бива повече за сенатор от него — намеси се Кети. — Много ми харесва нейният проект „Напред, Америка!“.

— Де да беше само ти, още милион жени са пощурели по нейните идеи — въздъхна Калабрезе. — На всичкото отгоре хората я харесват, защото самата тя не се бори за сенаторско кресло. Кое не може да се каже за мъжлето ѝ.

— А каква е втората новина? — прекъсна го Джейкъб.

Калабрезе неспокойно запристъпва от крак на крак. Не искаше да среща погледа на Кети, затова се престори, че инструментите върху лавицата внезапно са привлекли вниманието му.

— На „Кенеди“ е имало престрелка. Убити са двама от охраната на летището заедно с още двама цивилни. Май че са били стюарди от някаква авиокомпания.

Джейкъб забеляза как очите на жена му се свиха тревожно. Отиде до нея и я прегърна.

— Разкажи ми накратко.

— Стрелците са били двама. Един мъж и една жена. Няма очевидци, но охраната на летището работи усилено по няколко версии. По всичко изглежда, че отново си имаме работа с терористи.

— Така ли? — замислено процеди Джейкъб. — Пак ли игрички на стрелци в джунглата? Хм, наскоро не се бяха появявали. А какво казват федералните?

Калабрезе ядосано махна с ръка.

— Нито от ФБР, нито от ЦРУ са си размърдали задниците, но това не е чак толкова зле — поне за малко ще ни оставят на

спокойствие да разследваме случая.

— Да не би да организират собствено разследване?

— След атентата срещу Световния търговски център те си въобразяват, че Ню Йорк е техен запазен периметър.

— Тогава излиза, че сме длъжни да им дадем един малък, но заслужен урок. За да не си вирят толкова носовете.

— Не мисля, че ще се стигне чак дотам — рече Калабрезе, вперил поглед в ноктите си. — Какъвто и екип да сформират, ще бъдат принудени да действат на *наша* територия. Така че докато не се докаже, че разследването трябва да се поеме от федералните в Кънектикът, ще бъдат длъжни да се съобразяват с нас. Колкото и да им е неприятен този факт.

Джейкъб кимна. В погледа му проблеснаха искрици, както винаги, когато се изправяше пред някакво предизвикателство. Никой не се обади. Никой не се осмели да прекъсне мислите му.

Както другите четирима, Джейкъб работеше към Отдела за борба с тероризма. За нещастие, неговата тактика, както и на останалите полицаи от отдела, понякога изглеждаше на съдиите от федералните съдилища прекалено амбицирана, дори граничеща с насилието. Той и подчинените му постепенно бяха изтиквани от стандартните мероприятия на Отдела за борба с тероризма, за да се обособят в специализирано ударно ядро. Екипът можеше да бъде допуснат и до по-леките случаи, ако полицейските комисари имаха нужда от подкрепата му.

Такъв специален полицейски екип съществуваше във всеки голям град. В Лос Анджелис го наричаха „Ескадронът на вампирите“, а в Чикаго — „Шапките“. Използваха ги за справяне с по-тежките криминални случаи, от които обикновените полицаи бяха вдигнали ръце.

Трупата на Калабрезе беше известна с прякора „Кифладжиите“, защото Кети, съдържателка на малка, но добре уредена сладкарница, никога не ги оставяше да потеглят към следващата мисия, без да им натъпче в саковете кутии със своите домашно приготвени сладкиши. Отначало никой не ги взимаше на сериозно. Кой би седнал да се страхува от някакви „Кифладжии“. Но след процесите срещу ямайските атентатори, руските рекетъори и колумбийските наркотрафиканти всички си научиха урока: по-добре е да се омиташ

надалеч, когато на сцената се появят „Кифладжиите“. Макар това рядко да се удаваше на представителите на подземния свят. Калабрезе и екипът му никога не си губеха времето с такива глупости като уреждания на закъснели застрахователни вноски, подслушване на заподозрени по заповед на прокурора или пък защита на човешките права. Действаха, без да нарушават законите, но си запазваха правото да ги тълкуват малко по-свободно. Любимият им девиз беше KISS^[1].

Това правило се оказваше златно, когато полицейските комисари позволяваха на екипа на Калабрезе да се намесва при преследване на терористи. При толкова много съперници — федерална, щатска и местна полиция — за ефективни действия срещу добре обучените професионални убийци често беше нужно да се противопоставяш на мудната юридическа бюрокрация. Миналото бе изпълнено с красноречиви примери, достатъчни, за да бъдат убедени и най-твърдоглавите полицейски инспектори и кметове на градчетата от предградията на Ню Йорк, че огромният мегаполис се нуждае от чевръсти и оправни момчета, за да бъде опазен животът на обитателите му.

Преди шест месеца „Кифладжиите“ бяха постигнали точно това. Когато редакциите на умерените арабски вестници, агитиращи в полза на мирния договор, бяха затрупани с писма бомби, Джейкъб, в тясно сътрудничество с израелските тайни служби, се беше добрал до следите на мрежата, изплетена в Ню Йорк от палестинските фанатици. Реакцията беше мълниеносна и безмилостна. Една сутрин „Кифладжиите“ завлякоха в окръжния съд всички оцелели терористи, в комплект с веществените доказателства, навързани с белезници, безпомощни като пеленачета в бебешки колички.

Въпреки настойчивото искане на прокурора детайлите около операцията така и не видяха бял свят. Как действаха „Кифладжиите“, как организираха контактите си с чуждите разузнавания — това си остана тайна завинаги.

Джейкъб най-после реши да се поразмърда. По хладния поглед на сините му очи колегите му разбраха, че в мозъка му, бърз като компютър, е узряло търсеното решение. Без да се бави, той го сподели с колегите:

— Имиграционните власти може да не са ги засекли, ако са се възползвали от дипломатически паспорти — заяви Джейкъб. —

Работата ще се усложни доста, ако се натъкнем на следите им, а те ни се изсмеят в лицата, неуязвими заради имунитета си...

Никой не го обори.

— Дипломатически имунитет ли? — Калабрезе сякаш изрече понятие от квантовата физика. — Да пукна на място, ако съм чувал някога подобна измишльотина!

Обърна се към Кети:

— Хари ще измисли как да се справим с този проблем. Когато открие решението, ще прехвърлим онзи Балантайн на някой друг да го пази и ще си измием ръцете.

— Е, аз трябва да вървя, че ме чака работа. — Тя се обърна към Джейкъб. — Но първо трябва да се измиеш, скъпи. А после ще ме откараш с колата до училището.

[1] Игра на думи: KISS е целувка, но в случая е съкращение от Keep It Simple, Stupid — Давай го по-просто, глупако. — Б.пр. ↑

13.

Руснакът беше неспокоен. Пръстите му не спряха да потропват върху волана.

— Хей, мийстър?

Майстора не откъсваше поглед от колите, излизащи от зоната около летището. Беше наясно, че поддържащият екип не е изпълнил заповедите. Защото ако онези двама стюарди се бяха справили, вече би трябвало да се появят на шосето.

И така, оставаше само една възможност: по някакъв начин Кроуфорд и момичето са успели да избегнат смъртта. Но сега Кроуфорд вероятно е затруднен да намери кола, за да се втурне по следите му. Той няма да рискува да наеме такси, нито да се качи на някой от автобусите към града. Ще бъде принуден да импровизира. Майстора се запита какво ли би могъл да измисли противникът му. Всъщност нямаше кой знае какво значение — така или иначе Кроуфорд бе длъжен да се запъти към града, а тази магистрала бе единствената артерия между Ню Йорк и летището.

Майстора си каза, че най-добре ще бъде, ако успее пръв да засече Кроуфорд, да подкара таксито след него и да го проследи, докато издебне момент, подходящ за разчистване на сметките. Сега той имаше преимуществото да дебне в засада — наистина, доста незначително предимство, но схватката с Кроуфорд нямаше да бъде от лесните. Най-добре беше да не отлага нападението, защото Кроуфорд все още не е събрал хората от екипа си, а пък и присъствието на момичето ограничаваше свободата му на действие.

Но на него му пречеше този руснак, който продължаваше си мърмори под носа.

Майстора видя как в далечината профучаха две полицейски коли с включени сирени — с тях станаха шест през последните двадесет минути — и реши, че повече няма време за чакане.

Причината да избере това такси беше проста — в него нямаше плексигласова преграда между предната и задната седалка. Нищо не

предпазваше водача от ръцете на пътника, седнал точно зад него.

— Окей — промърмори той.

Но руснакът не мирясваше.

— Окей? Значи ще потегляме?

— Да, ще потегляме — примирено въздъхна Майстора. После се наведе напред, със сгънати между пръстите две банкноти по сто долара.

Руснакът отново му разкри стоманената си усмивка. За да хване банкнотите, той бе принуден да се завърти на седалката. И в този миг Майстора със съвсем просто и леко движение му помогна да извърти врата си още повече. Желязната хватка — притискане на главата с две ръце, откъм ушите на жертвата — много бързо причини прекършването на вратните прешлени. Главата на руснака клюмна като пресъхнал клон.

Майстора го остави да се стовари на седалката, после излезе и отвори предната дясна врата. Изправи тялото на руснака и затвори с длан очите му. Нагласи го така, че да изглежда като задрямал.

После заобиколи колата и се настани зад волана. Погледна „заспалия“ си спътник. Липсваше само лекото похъркване.

Въпреки наплива на полицейски коли Майстора реши да изчака още няколко минути появата на Кроуфорд, преди да продължи към града.

Холис вече бе убедена, че Кроуфорд не е запознат с терена около летище „Кенеди“ — иначе нямаше да ѝ нареди да го чака в най-оживената зона. Наоколо се мотаеха десетки шофьори на таксите. Вече на два пъти я подканваха да я отведат до града с най-евтиното такси в целия щат; петима просяци се опитаха да спечелят благосклонността ѝ. Тя потръпваше всеки път, когато някой я заговаряше, когато някоя ръка се докосваше до рамото ѝ. Миг преди погледът ѝ да бъде привлечен от внушителен черен „Кадилак“ със спуснат заден прозорец, тя вече бе убедена, че няма да може да издържи нито минута повече тук — безпомощна, изоставена сред шумната навалица.

— Влизай! — извика ѝ Кроуфорд.

Холис отблъсна младия носач, който ѝ предлагаше услугите си, и се затича към колата. Щом се настани на седалката, затръшна вратата с

такава ярост, че Кроуфорд се обърна и я изгледа тревожно.

— Добре ли си?

— Не! Никак не съм добре! Да тръгваме.

Кроуфорд подкара по оживената магистрала, а тя се отпусна на кожената седалка. „Кадилак“-ът беше почти нов, дори миризмата на кожената тапицерия го доказваше.

Холис посегна към клетъчния телефон — най-новия модел на „Моторола“ за сателитна връзка с целия свят, което обаче много раздуваше цените на разговорите.

Младата жена погледна крадешком към спътника си — вниманието на Кроуфорд изцяло беше погълнато от обстановката по шосето. Пое си дъх и бързо набра номера на Пол в парижкото посолство. Щом чу сигнала за включване, Холис се сви в най-отдалечения край на широката седалка. В мига, преди да чуе гласа на телефонистката от централата на посолството, тя се запита защо Кроуфорд не се опита да ѝ попречи.

В Париж беше един след полунощ. Приемът в посолството беше в разгара си. Макган вече бе убеден, съдейки по реакциите на именитите гости, че утре в светските колони на вестниците ще се появят ласкави отзиви и посланикът ще остане много доволен.

Но Макган бе решил да използва този прием като прикритие, за да се справи с още една задача, много по-важна от споделянето на последните слухове и клюки. Приемът беше удобен повод да се уреди срещата с китайските гости, неофициални представители на правителствените кръгове в Пекин. Успя да се споразумее с тях по много въпроси, но трябваше да изтекат няколко седмици, преди да се появят резултатите от тези преговори. Най-силно щяха да реагират вестниците в Сиатъл, щата Вашингтон, защото китайците проявяваха нескрит интерес към продукцията на заводите на „Боинг“ в този град. А това още повече щеше да усилва влиянието на Пол Макган върху членовете на борда на могъщата компания.

Заедно с няколко дипломати от Индия и Южна Африка Пол Макган се бе присъединил към групата около посланика на Тайланд. Към тях се приближи красива девойка, фотомодел от индонезийския остров Бали, която по време на вечерята беше настанена на съседния

стол до него. Макган тъкмо се чудеше дали да я изпрати до дома ѝ, или да я отведе в хотел „Крийон“, когато към него пристъпи един сержант от морските пехотинци, изпълняващи ролята на почетна стража в посолството.

— Търсят ви по телефона, сър. — Макган отстъпи крачка назад и сержантът пошушна на ухото му: — В секретната служба, по кодираната линия.

Макган се извини и пое след него.

Секретната служба се намираше в едно от фойетата. Сержантът отвори вратата пред него и го съпроводи покрай заключените шкафове, където пазеха автоматите, гранатометите и газовите пистолети. Стигнаха до бетонната кабина. Тя бе осигурена за извънредни ситуации — дори и ако посолството бъде нападнато с танкове — защото в нея бе монтирана апаратура за пряка връзка с Пентагона.

Макган посегна към червения телефон едва след като сержантът излезе и затвори отвън тежката врата.

— Да?

— Пол? Пол, ти ли си?

Макган се вцепени: пръстите му, стискащи слушалката, почти побеляха. Нима този глас идваше от задгробния свят?

— Пол, чуваш ли ме?

Гласът ѝ звучеше леко дрезгаво и той машинално отбеляза, че тя се обажда по клетъчен телефон. Но откъде? От летище „Кенеди“? Или някъде от Ню Йорк?

— Пол, ако си там, обади се! Изключително важно е! Пол...

Внезапно тясното помещение стана много задушно. Слушалката едва не се изплъзна от потната му длан. Невероятно, но тя бе оцеляла въпреки обещанието на Майстора. Но дали е пострадала? Не е ли ранена? Може би Майстора още е по следите ѝ? Или пък се е провалил и е побягнал?

Макган знаеше коя е мишената на Майстора, но не и какъв е планът му. Беше му казано само, че всичко ще бъде изпитано до съвършенство.

А къде ли е Кроуфорд? Нали Майстора бе очистил един от неговите хора тук, в Париж? Нима Кроуфорд е нарушил договорения обхват на действие и на своя глава е потеглил към Ню Йорк по следите на Майстора? Тогава той може да се натъкне на Холис!

Макган натисна бутона и в слушалката се чу пукот от статичното електричество. Нека си мисли, че връзката не е качествена. А когато линията се изчисти, той се вслуша по-внимателно в гласа ѝ. Холис говореше с нескрито раздражение, в тона ѝ се долавяше уплаха, но не и паника. Не търсеше помощта му, дори напротив, беше се приготвила да му съобщи нарежданията си.

Защо пък да не се възползвам от ситуацията?

Макган погледна към цифровия часовник. Бяха изтекли двадесет секунди. Натисна още два пъти бутона и накрая изключи. Нека тя сама си направи изводите.

Едва сега се отпусна на въртящия се стол, който изскърца под него. Внезапно планът му, разработен до последната тънкость, се бе пропукал, и то само защото се бе появила заплаха в лицето на Холис Фримънт. Заплаха, която вече би трябвало да е отстранена. За нещастие точно сега нямаше никаква възможност да се свърже с Майстора. Разбира се, Пол разполагаше с резервни телефони за връзка в случай на извънредни обстоятелства, чрез които можеше да се добере до тези, на чиито заповеди Майстора бе длъжен да се подчинява. Но ако Майстора пръв се свърже с това лице, самият Пол Макган го очакваше дълго и много, много неприятно обяснение.

Опита се да се овладее. Нали беше експерт по кризисни ситуации? Но в сравнение с другите сега не ставаше дума за поредния провал. Спешно се налагаше да състави резервен план и да предприеме предпазни мерки, за да се отърве от присъствието на Холис. И на Сам Кроуфорд. Една възможност вече се очертаваше в мислите му.

От намеренията на Пол Макган относно очарователната индонезийка не остана и помен. Нямаше време за губене — трябваше да се подготви за следващия опит на Холис да се свърже с него. Защото опитният дипломат не се съмняваше, че тя ще успее да се добере до него. И когато го направи, той ще задейства предпазния механизъм, за който се бе досетил, още преди да я изпрати на смърт.

— Не успя ли?

Тя не му отговори, но умърлушената ѝ физиономия веднага я издаде.

С много усилия Кроуфорд провря масивната черна лимузина през поредното струпване по магистралата, след което се приближи към светофарите на кръстовището. Оказа се, че най-малко коли има по лявата отбивка, водеща към магистралата „Ван Айк“.

Той още веднъж се обърна към спътницата си, изненадан от непреодолимия си подтик да ѝ признае, че вече бе успял да се свърже със своите хора в Париж. Но, за съжаление, до този момент те също не можаха да открият Пол Макган.

— Кой си ти? — внезапно попита тя.

— Нали вече ти обясних?

— Не, искам да кажа, с какво се занимаваш?

— Ще ти разкажа всичко, но нека първо се измъкнем оттук.

— А къде отиваме?

— На някое по-безопасно място.

Тя едва успя да прикрие мрачната си усмивка. Не искаше да изглежда като всяка друга жена, горчиво разочарована от любимия, но все още не желаеща да се примири с предателството му.

— Не вярвам, че някъде ще се намери сигурно място за мен.

Най-после светофарите превключиха и Кроуфорд зави наляво покрай близката строителна площадка, сред която се виждаха три булдозера. Тъкмо се бе обърнал към Холис, когато тя изкрещя:

— Зад теб!

Обърнатата с лице към Кроуфорд, тя зърна как внезапно огледалото за обратно виждане се засенчи от нещо черно, устремено с все сила към тях.

Кроуфорд също погледна към огледалото. Отзад се носеше големият линкълн, затова той рязко завъртя волана на кадилака, за да избегне удара.

Но устременият линкълн ги застигна и изтласка кадилака от шосето — право към дървените бариери, оставени от строителите. Кроуфорд бе здраво разтърсен от тласъка, ала все пак успя да задържи кормилото. Натисна до край педала за газта, но преследващият ги линкълн беше набрал инерция. Разнесе се остър звук от стържене на метал в метал. Разлюляният кадилак полетя към лопатата на тритонния булдозер, замрял зад счупената бариера.

— Залегни! — кресна той.

Холис не помръдна, втренчила хипнотизиран поглед в стоманената паст на булдозера, захапала буци пръст като разкъсана човешка плът. Никога не бе преживявала автомобилна катастрофа и не разбираше защо всичко ѝ се струва забавено като на филмова лента.

Но две неща спасиха кадилака — значителното му тегло и меката пръст. Кроуфорд усети как гумите затънаха в почвата. Натисна още веднъж педала за газта. Нещо в скоростната кутия застърга, двигателят отчаяно избуча, но колата успя да удържи натиска на линкълна.

Кроуфорд се обърна назад. Да, това беше Майстора, с ръце върху волана, с ясно очертан профил, като изсечен върху монета. После убиецът се извърна и Кроуфорд срещна студения му, безмилостен поглед, недвусмислено издаващ намеренията му.

Не! Не и днес! Стига смърт за днес!

Кроуфорд натисна спирачките точно когато им оставаше съвсем малко да се врежат в булдозера. Някакво желязо закачи задния прозорец, после и страничния. Предното стъкло се разтресе и в следващия миг от него останаха само късчета. Кроуфорд вдигна ръка да закрие лицето си и видя как дъжд от стъкла обсипа Холис.

Спирачките не само спасиха живота им, но и попречиха на Майстора да довърши плана си. Линкълнът профуча край кадилака с разбита предпазна решетка, със смачкана предна броня. Кроуфорд мълниеносно превключи на задна скорост и заби предницата в меката пръст, встрани от лопатата на високия булдозер.

Майстора вече беше готов за нова атака. Кроуфорд отчаяно завъртя волана и насочи колата наляво. Размина се на сантиметри с връхлитащата грамада.

— Пусни го! Пусни го да мине!

Холис разтресе глава. Около косите ѝ се разлетяха парчета стъкло. Но успя да зърне мрачно решителната физиономия на Кроуфорд, видя как едва избегнаха удара на връхлитащия автомобил. В същия миг обаче до слуха ѝ достигна вой на полицейски сирени, но разбра, че Кроуфорд няма да се откаже от двубоя.

Това бе едно от онези чудеса, които понякога се случват по магистралите около летище „Кенеди“: привечер бе възможно, без никакви видими причини трафикът да намалее — както по федералното шосе, така и по магистралата „Ван Айк“.

Кроуфорд видя как линкълнът се качи на платното и се втурна по магистралата. Веднага обърна волана, решен на всяка цена да го догони, без да обръща внимание на застрашителното хъркане на двигателя.

— Полицейска кола! Точно зад нас! — изкрещя Холис.

Кроуфорд присви очи, заслепен от отражението на мигащите лампи в парчетата стъкло.

— По дяволите...

— И още една се задава откъм другото платно.

Този път той се престори, че не е чул вика й. Цялото му внимание бе погълнато от колата, с която Майстора се отдалечаваше по магистралата.

Изпуснах го...

Кроуфорд прекрасно знаеше какво трябва да предприеме сега: да впрегне целия остатък от конските сили на кадилака, за да догони линкълна. Да го притисне до мантинелата и да го сплеска на място, като досадно насекомо.

Кроуфорд яростно настъпи газта и скъси още повече дистанцията до линкълна, криволичещ наляво-надясно. Понякога дори преминаваше в насрещното платно, отнасяйки ругатните на смаяните шофьори.

Внезапно се отвори дясната врата на линкълна. Кроуфорд чу как Холис изкрещя зад гърба му „Пази се!“ и в следващата секунда някакво тяло излетя от колата отпред, претърколи се и замря точно пред кадилака. Кроуфорд наби спирачки и се опита да го заобиколи, но прекалено масивният автомобил не се подчини. Тялото изчезна отдолу, а Кроуфорд усети злокобното меко раздрусване, когато гумите го прегазиха.

Холис се разкрещя и се обърна назад. През разбитото задно стъкло успя да види премазания труп в средата на платното, застинал като счупена кукла. Засвистяха спирачките на идващите коли. За половин минута се струпаха десетина автомобили.

— О, господи...

— Не сме го убили ние — хладно процеди Кроуфорд. — Той вече е бил мъртъв. Майстора е пазел трупа — в случай че му потрябва.

Холис се отпусна назад, а Кроуфорд отново ускори, за да се махнат по-бързо от зловещото място.

— Но сега... какво ще правиш сега? — изхлипа тя.

— С нищо не мога да му помогна. Пък и полицаите няма да поискат да ни изслушат.

— Но те ще си помислят, че ние сме го блъснали.

— Те вече са уверени, че точно това е станало!

Холис безпомощно се огледа наоколо. Кроуфорд имаше право. Двете патрулни коли бяха спрели на мястото на инцидента, но третата летеше след тях, решена да продължи преследването. И да го спечели.

— Говори Танго-Зулу-Лима. От „Кенеди“ подозират, че се е насочил на север по „Ван Айк“, към булевард „Куинс“. След теб има патрул на нюйоркската полиция. Приемам.

Хари Джейкъб натисна бутона на микрофона.

— Танго-Зулу-Лима, прието. Потегляме на помощ на полицейската кола.

Джейкъб реши да не информира диспечера за посоката, която бе избрал — на юг, по магистралата „Ван Айк“. Така и така не можеха да му помогнат от диспечерския пулт...

Но най-лошото бе задръстването на кръстовището. Пречеха му мантинелите откъм северна и южна посока. Единственият изход беше да превключи на задна скорост и да се върне една-две мили.

Джейкъб включи мигащите светлини на покрива на колата и пусна сирената, след което се насочи към най-лявото платно. Когато стигна до участъка, където бе прекъсната междинната мантинела, скоростта вече беше 60 мили в час. Но за беля тъкмо там онези педанти от пътната служба си бяха наумили да поставят пластмасова преграда и временни знаци за ограничение на скоростта, макар по нищо да не личеше, че се налага аварийен ремонт. Джейкъб прецени, че има достатъчно разстояние между него и автомобила отзад, отпусна спирачките и в последната секунда дръпна ръчната. Автомобилът веднага поднесе наляво. Оказа се, че е сгрешил, но с малко, защото в суматохата задницата на седана помете двата пътни знака. Освободи ръчната спирачка, натисна педала за газта и профуча като куршум 45-и калибър през преградата, за да си пробие път до северното платно. За миг се удиви от липсата на насрещни коли, но в огледалото за обратно

виждане се показва струпване от петнадесетина автомобили с нагънати ламарини.

— Танго-Зулу-Лима продължава на север по „Ван Айк“. Диспечер! Приехте ли съобщението? Има ли нещо ново за инцидента?

— Заподозряната кола е предизвикала сблъсък и е побягнала. Има един убит и много ранени.

— Прието, диспечер.

Джейкъб погледна към скоростомера и реши, че още малко ускорение няма да влоши ситуацията. Двигателят вдигаше до 120 мили в час, без дори да се закашля.

Джейкъб се зае да преброи труповете. Първо жертви на летището, а сега и на магистралата: дотук общо бяха петима. Хвърли тревожен поглед към пушката с оптически мерник под арматурното табло, а после и към ръчната картечница, скрита до задната седалка. И двете смъртоносни оръжия бяха заредени.

В този миг пред него заблестяха лампите на колата от нюйоркската полиция. Ако са го забелязали, сигурно са разбрали, че той е най-близо до зоната около инцидента. Джейкъб се пресегна към микрофона и поиска от диспечера незабавно да го свърже с Калабрезе. Винсент и екипът му можеха да пристигнат навреме, ако потеглят с полицейския хеликоптер. Но ако Джейкъб успее сам да се справи, дотогава всичко ще е приключено.

Когато спореше с колеги как да се справят с терористите, Джейкъб рядко попадеше на съмишленици. Трябваше да се действа твърдо, без много приказки, после да се провери дали още не мърда трупът на някоя от мишените, а накрая да се седне на трапезата с измити ръце...

Джейкъб си припомни как веднъж бе споделил това свое виждане с Калабрезе, но Винсент само бе вдигнал рамене с думите, че не е изключено и по този въпрос еврейското мислене да се окаже най-резултатно. Както винаги досега.

Кадилакът береше душа. Всички сигнални лампи по арматурното табло мигаха отчаяно. Кроуфорд разбираше, че е крайно време да се примири и да се откаже от преследването. Изпод предния капак се издигаше черен дим. Вероятно ремъците вече бяха непоправимо

разкъсани. Скоростната кутия ръмжеше сърдито; нищо чудно, ако в следващия миг Кроуфорд опитахе да намали или да спре, спирачните накладки да не издържат...

Кроуфорд провери в огледалото за обратно виждане — преследващата го патрулна кола все още беше далече зад гърба му. Веднага реши да промени тактиката и обърна надясно, към булевард „Куинс“, за да се добере накрая до Лонг Айленд.

Но тук трафикът се оказа още по-голям. Кроуфорд се зае да маневрира отчаяно, дори на моменти навлизаше в аварийното платно, само и само да се класира пръв в бясната надпревара до следващия светофар.

Свита на кълбо до вратата, с плътно пристегнат колан, Холис се чудеше как Кроуфорд издържа на това стремглаво препускане.

— Къде отиваме? — сърдито извика тя.

— Натам. — Той посочи с брадичката си към булевард „Куинс“ точно когато стигнаха на завоя с авеню „Джексън“, но в следващата секунда зави рязко в някаква тясна и мръсна уличка, с порядъчно разкъртен асфалт.

Холис се огледа смаяно — пред тях се разстиляше мрачна фабрична панорама — типичен пейзаж за Лонг Айленд. Ниски сгради с олющени фасади, счупени прозорци, ръждясали решетки... Мярнаха се някакви невзрачни бараки, наети от дребни транспортни компании, за да ги приспособят за гаражи и складове. Дори филмовите режисьори понякога се появяваха тук с екипите си, за да заснемат сцени от поредния трилър.

Повечето складове — като този, който се издигаше пред Кроуфорд и Холис — бяха напълно изоставени, без нито един здрав прозорец, с изтръгнати лампи, кабели и тръби. Зеещите врати, отдавна разбити, безпомощно проскърцваха от вятъра.

Кроуфорд насочи колата към огромния, тънещ в полумрак склад, чиито бетонни стени и колони бяха изподраскани с графити. Тук явно от години никой не се беше досещал да почисти наоколо. Кроуфорд паркира раздрънканата кола зад една от колоните и изключи двигателя.

Холис проследи погледа му, прикован някъде в дъното на просторното хале.

— Но... но какво ще правим тук? — тихо попита тя.

Зачака отговора му. Наоколо се чуваше само свистенето на вятъра. Някъде далеч отекна бумтенето на мощен двигател, от онези, с които са снабдени тежките камиони.

— Полицията ли пристига?

— Не. — Кроуфорд се обърна към нея. — Може би този път ще имаме по-голям късмет. Сега трябва да излезеш, но тихо и да застанеш ей там, до онази врата.

Той бавно откряна вратата на колата и замря, когато тя изскърца. Кроуфорд предпазливо заобиколи кадилака. Холис разбра, че е крайно време да следва безпрекословно указанията му и се отдалечи към вратата на склада. Там спря и се обърна. Кроуфорд се вираше напрегнато в нарастващите очертания на тежкия камион. Обърна се към Холис и сложи пръст на устните си. После изчезна в полумрака.

От дупките на тавана се процеждаше оскъдна светлина. Кроуфорд огледа терена пред себе си, но не видя нищо, освен изпочупени стъкла, парчета тухли, ръждясали ламарини.

Тръгна навътре, като се опитваше да намери прикритие зад колоните. Усети, че наближава мястото, където бе паркиран камионът, по-скоро с обонянието си, отколкото с помощта на зрението. Масивният черен камион, от товарните модели на армията, изглеждаше още по-огромен в тъмнината — проблясваха само броните му и стъклата на фаровете.

Кроуфорд чу два мъжки гласа, и двата ниски, почти басови. Надзърна иззад колоната и видя двамата непознати, застанали до каросерията: единият беше висок, широкоплещест негър, с късо кожено палто; а другият се оказа доста по-нисък, с неприятна миша физиономия и с измърсено яке от изкуствена кожа. На гърба му се виждаше емблемата на нюйоркския „Метс“.

Негърът връчи сака на по-ниския мъж, който дръпна ципа и провери съдържанието, преди да измъкне от кабината на камиона луксозно дипломатическо куфарче. За опитен мъж като Кроуфорд не бе необходимо да надзърта в куфарчето — можеше да се досети какво има в него.

— Отстранете се от камиона! — извика той и пристъпи към тях.

Двамата мъже се обърнаха за секунда, с ръце, напъхани във вътрешните джобове, но замряха като препарирани, когато видяха

пистолета в ръката на Кроуфорд. Чернокожият пръв се окопоти и бавно вдигна ръце.

— Кой, по дяволите, си ти?

Кроуфорд протегна към негъра лявата си ръка.

— Дай ми ключовете от камиона.

— Я си го начукай! Искаш да повикам моите хора? Които хич не си поплюват! Само да си посмял да...

Изстрелът отекна в празния склад оглушително, като шрапнел. В стената на камиона зейна назъбена дупка.

Двамата наркопласъори се завъртяха на пети и смаяно зяпнаха разкъсаната ламарина на каросерията. Кроуфорд изчака да заглъхне ехото от изстрела.

— Казах: ключовете!

— Копеле проклето! Защо продупчи шибания камион?

Негърът изкрещя с такъв яростен тон, сякаш Кроуфорд беше очистил отрочето му.

— За последен път повтарям: дай ми ключовете!

— Дай гадните ключове на този боклук! — намеси се най-сетне фенът на нийоркския „Метс“.

— Те са на таблото.

— Отвори вратата, за да се уверя, че не лъжеш.

Черният се подчини. Ключовете наистина се оказаха на таблото. От верижката им висеше миниатюрно сребърно свинче, рекламен сувенир от магазин „Тифани“.

— А сега десет стъпки наляво!

Двамата наркопласъори още не бяха направили десетте крачки, когато Кроуфорд силно извика:

— Фримънт! Ела при мен!

Чу стъпките ѝ зад гърба си и махна с ръка:

— Веднага се качвай в кабината! Хайде!

Холис се доближи до камиона и едва тогава онези двамата я забелязаха.

— Но какво става тук? — запита по-ниският.

Кроуфорд също тръгна към камиона, но внезапно се спря и погледна към сака и куфарчето. Съвсем малко му оставаше до стъпалото на шофьорската кабина, когато до слуха му достигна напрегнатият шепот на по-ниския наркопласъор:

— Този смотан шибаняк няма да ни пипне парите, нито праха...

— Дай ми якето си!

Ниският мъж се вторачи в Кроуфорд, сякаш виждаше привидение пред себе си.

— Моето яке?

— Радвай се, че ти искам само якето, приятел. — Кроуфорд подритна сака. — Не ме интересува това тук, нито парите, ясно ли е?

Запалянкото на „Метс“ на бърза ръка смъкна якето от гърба си, сви го на топка и го подметна към Кроуфорд.

Той го облече, като прехвърли пистолета от дясната в лявата си ръка, после обратно в дясната. Накрая скочи на седалката на водача, включи двигателя и завъртя волана. В страничното огледало видя как онези двамата се затичаха към сака. Въпреки грохота на камиона той чу виковете на негъра:

— Хей! И този път ги изиграхме федералните, а?

Сержант Балестерос и полицаи Пъркинс бяха в радиоколата. Изпълняваха задължителната обиколка на складовата зона между Джексън авеню и моста „Куинсбъроу“, когато видяха как камионът с рев изскочи на платното.

Пъркинс посегна към бутона за сирената, но сержантът го спря с решителен жест.

— Това е една от колите на Драйас. Няма да се изненадам, ако пак се е сдърпал с Малоун.

— Но нали капитанът ни нареди да ги прогоним от складовете? — колебливо възрази Пъркинс.

— Само ако се усъмним, че имат нещо общо с терористите — поясни Балестерос. — Освен това капитанът си няма представа какво сме се разбрали ние с тези типове. Пък и те вече са се разплатили с нас. Загриваш ли?

Балестерос включи микрофона към високоговорителя на покрива на колата.

— Ей, ти там, в камиона! Тази зона е забранена за такива като теб. Махай се оттук. Повтарям за последен път: махай се оттук!

Балестерос видя как от прозореца на камиона се подаде и се размаха една ръка, после се мярна ръкавът на синьото яке. След миг

камионът рязко изви наляво с грохот и изчезна от полезрението на полицаая.

— Кълна ти се, че това беше Малоун! Този боклук винаги навлича такова яке, с емблемата на „Метс“. Но не мога си обясня как така Драйас го е оставил да кара камиона. Той се държи с него като с куче.

— Внимавай, сержант! Имаме си гости!

Балестерос намали скоростта. Пред патрулната кола изскочи сив „Седан“. Някакъв червенокос тип със златна полицейска значка, приличащ на ирландец, го зяпаше през отворения десен прозорец.

— Момчета, да сте виждали тук някъде един изпотрошен „Кадилак“? — попита ги Джейкъб.

— Не, сър — съобразително реагира Балестерос. — Но ще проверим навсякъде. Ако е в нашата зона, ще го пипнем.

— А знаете ли какво да го правите, след като го заловите? Не сте ли получили инструкции по радиоканала?

— Обясниха ни само, че ако попаднем на автомобили, които изглеждат съмнителни, да ги държим под око и да изчакаме подкреплението.

Джейкъб кимна, видимо доволен.

— Аз също ще се навъртам наоколо. Съобщете за мен и на останалите патрулни двойки.

— Ще бъде изпълнено, сър.

Балестерос вдигна два пръста за поздрав, но ги сви заедно с безименния си пръст в циничен жест веднага щом седанът подкара напред.

— Напомни ми да кажа на Драйас, че още веднъж сме го отървали от затвора. Може би копелето този път ще избърза с месечната вноска и аз най-после ще домъкна на жената онзи нов модел телевизор, за който ми опява още от пролетта.

14.

Една от забележителностите на Париж е гробището „Пер Лашез“. Всяка година хиляди американски туристи ходят там, за да помълчат пред гроба на Джим Морисън, а после се спират пред надгробните плочи на Оскар Уайлд, Сара Бернар, Молиер и на стотиците други знаменитости.

Какъвто градът, такива са и гробищата му! В „Пер Лашез“ могат да се видят прекрасно издялани семейни гробници, построени с намерението навеки да напомнят за нечийи слова. Има и китайски сектор, и еврейски гробища. Има и редици със скромни кръстове — това са парцелите на бедняците. Тази смесица от надгробни паметници и потънали в зеленина кътчета предлага през деня истински оазис за пенсионери, студенти и туристи. Но само през деня.

А през нощта „Пер Лашез“ се преобразява до неузнаваемост: в царство, запазено за сатанинските секти, за търсачите на вампири, за членовете на какви ли не странни учения и култове, отчаяно търсещи хитроумни начини да преодолеят охраната, за да проникнат в тайните на земята, приела в себе си толкова много съдби...

За Пол Макган тези хора бяха умствено недоразвити. За него свръхестественото не можеше да притежава нито форма, нито субстанция, така че сенките в гробището можеха да се дължат само на повеите на вятъра и на люлеенето на листата на дърветата, но не и на дявола. Въпреки това той бе оставил на масата пред себе си 9-милиметровия „Таурус“ до бутилката „Шеверни Блан“. В пълнителя имаше петнадесет патрона, защото шестнадесетият вече бе вкаран в цевта. Няма по-силен аргумент от този при среднощни срещи с дявола.

Макган се бе настанил на масата в най-отдалечения ъгъл в бистрото на „Сен Реми“, където предлагаша най-добрите вина от долината на Лоара. Още преди един час бе прогонен и последният посетител, но Макган, чиято майка имаше малък замък в долината на Лоара, беше помолил портиера да повика собственика на заведението. Той пристигна и без никакви въпроси се разпореди да пуснат вътре

Макган, после му подаде ключа от външната врата, за да заключи, когато си тръгне. След което съдържателят се прибра в спалнята си.

Наближаваше три през нощта. Приемът в посолството му се струваше далечен спомен. Докато чакаше, Макган мислено уточни всички детайли относно новия си план. Ръката му стисна дръжката на пистолета, когато дочу изскърцването на вратата.

Сянката се спря, но после влезе и затвори.

— Насам, Люк.

Детектив Тесие вдигна глава и се огледа. Придвижи се с несигурни крачки между масите, като на два пъти събори столове и ги вдигна с приглушени ругатни. Когато най-после се доближи до Макган, погледна първо към пистолета, а после към бутилката.

— О, „Шеверни Блан“!

— Има още бутилки зад бара. Обслужи се.

Тесие не изчака втора покана. Отпи една глътка и облиза устни. Дръпна един стол към себе си и се отпусна на него. Ноздрите на Макган настръхнаха от неприятната миризма, с която бяха пропити дрехите на Тесие.

— Пол, струваше ли си да ме измъкваш от леглото посред нощ?
— измърмори недоволно детективът. — Всъщност какво ще обсъждаме сега?

— Трябва да създадем нова легенда.

Тесие се прозя шумно, но Макган забеляза, че очите на детектива гледаха подозрително и нащрек. В душата си Тесие си оставаше селянин, който непрекъснато пресмяташе колко ще спечели и колко ще изгуби.

— Но сега е едва три сутринта.

— Да, така е, но задачата ни е много особена и изисква цялото ни внимание — отговори Макган. — Ние трябва да сме като служителите от пощите: винаги будни.

Тесие недоволно изсумтя. Знаеше, че Макган не беше само дипломат в посолството на Съединените щати в Париж — беше свързан и с американските разузнавателни служби. Дори и той, Тесие, не можеше точно да определи с какво се занимаваше Пол Макган в посолството. Всъщност това нямаше кой знае какво значение — важното бе да не пострада съвместният им бизнес. Защото никой не плащаше на французина така щедро, както Пол Макган, при това

вносяше сумите директно в швейцарска банка. При завръщането си от почивката на италианската Ривиера Тесие бе прескочил до Швейцария, за да провери сметката в банката. Оказа се, че Пол Макган нито веднъж не го бе измамил.

Тесие си наля още вино.

— Хм, значи искаш нова легенда.

— Тази сутрин е имало инцидент на летище „Кенеди“ — информира го Макган. — Замесени са двама от пътниците, единият от полет 101 на Американ Еърлайнс, а другият е летял с „Конкорд“-а.

Той описа накратко ситуацията, за да може Тесие да поиска повече подробности от парижката полиция.

— И така, понеже става дума за полет на Еър Франс, може да се окаже, че са засегнати френските интереси. Особено след като американски власти може би подозират намесата на терористи.

— Терористи ли? Наистина ли го вярваш?

— Да. Сигурен съм, че ще получиш съдействието на парижката префектура, която веднага ще се обърне към Второ бюро за помощ. Но ако се появи още един източник, този жест ще бъде подобаващо оценен.

Тесие кимна. Не искаше да привлича вниманието на френските служби за сигурност, но стоплянето на контактите с тях нямаше да му навреди.

— А до каква степен са замесени онези двама пътници в тези... хм... терористични акции?

— За това може само да се гадае. Ще се наложи да използваш сведения на внедрени информатори. Да потърсиш адреси, да разкриеш намеренията на терористичната групировка, за да стигнеш до позадълбочени изводи...

— За да може после да ги полееш с маркуча.

Този израз беше останал от края на шестдесетте години, когато полицията се беше пристрастила в поливането на студентските демонстрации с мощни струи студена вода — така се охлаждаха младежките страсти, но без жертви.

— Точно така.

Тесие изпразни чашата си.

— Ще се опитам да направя нещо. Още утре ще изпратя доклад до нийоркската полиция. — Детективът се замисли и поклати глава. —

Не може ли да се намери още една бутилка от това превъзходно вино. Естествено, готов съм да платя.

Макган се усмихна.

— Добре. Нека авансът да е за моя сметка. Хладилникът е в нишата до кухнята. Донеси още две бутилки.

15.

Маршрутът, избран от Кроуфорд, стигаше до най-отдалечения край на Лонг Айленд сити, където Северният булевард пресичаше „Гранд Сентръл Паркуей“, за да се свърже с федерално шосе номер 678.

Нощното небе им помагаше да останат незабелязани след прекосяването на моста „Уайтстоун“, малко преди „Хътчинсън Ривър Паркуей“. След кратка пауза дъждът отново заваля, но все още ръмеше силно, макар че се усиляваше постепенно, докато те се отдалечаваха на север към „Уайт Плейнс“.

Мощният двигател на камиона боботеше монотонно. Корпусът се тресеше силно, като че ли някаква гигантска ръка друсаше мраморни късове в ламаринена кутия. Холис се сви на седалката, изтощена от друсането и шума. Всеки път, когато широките гуми на камиона прегазваха поредната вдлъбнатина по пътя, тя потръпваше от вибрациите, които сякаш се забиваха като игли в гръбначния ѝ мозък.

По едно време погледът ѝ попадна на нещо, което още повече влоши настроението ѝ. Сакото ѝ беше скъсано на няколко места, а полата беше почерняла от прахоляка в онзи изоставен склад.

— По дяволите!

Кроуфорд се обърна към нея.

— Какво има?

— Чантата ми! Останала е на задната седалка на „Кадилака“.

— А какво толкова ценно имаше в нея? Освен дрехите ти?

— Тоалетната ми чантичка. Без нея не тръгвам никъде.

— А имаше ли в чантата някакъв монограм или етикет, от който да личи името ти? Или адресът ти?

Холис кимна умърлушено. Припомни си как веднъж едва не обърна посолството наопаки, докато накрая намери кредитната си карта пъхната в пластмасовия калъф на чантичката си с тоалетни принадлежности.

— Вероятно полицията ще я намери, нали? — замислено промълви тя. — И ще разберат коя съм аз, ще узнаят, че съм с теб.

— Да. И веднага ще си направят съответните изводи — мрачно отсече Кроуфорд. — Но това така или иначе щеше да се случи. Всъщност може би... може би няма значение.

— По-добре да спреш там. — Холис посочи към близката алея. — Имам нужда от чисти дрехи.

Кроуфорд отби към паркинга, без да се опитва да я разубеждава. Тя посочи с ръка към бензиностанцията, до която беше монтирана кабина с автомати за теглене на пари.

— Дай ми само двадесет минути — помоли го тя.

— Но не използвай кредитни карти. Ще ти дам банкноти, за да платиш в брой...

— И аз имам пари в портмонето си.

Кроуфорд я изчака да излезе от кабината. Проследи я с поглед, докато Холис притича в дъжда. Много му се искаше да може да изпие поне една чаша кафе, а също и да изяде сандвич с бекон, но не биваше да напуска камиона. Едва ли наркопласъорите щяха да се оплачат в полицията, но Кроуфорд бе длъжен да допуска най-лошото. А какво по-лошо от това името му да попадне в списъка на лицата, търсени от полицията.

Затова остана в кабината, загледан в дъжда, замислен за следващите си действия. Много зависеше от Холис — от това колко знаеше тя за планове на Майстора, пък и от степента на откровеност между нея и Кроуфорд.

Знаеше, че точно сега трябва да бъде внимателен с нея. На Холис Фримънт ѝ се бе наложило да понесе няколко удара, един след друг. Беше потърсила помощта на човека, комуто вярваше — Пол Макган, но надеждите ѝ се оказаха излъгани. Навярно сега се укоряваше горчиво за допуснатите грешки, обаче надали разбираше напълно в каква сложна игра е въвлечена. Кое то пък заставяше Кроуфорд да я успокоява, да я убеждава, дълго и търпеливо, че тя няма никаква вина, че на всеки може да се случи да изгуби контрол върху събитията...

Но какви бяха тези събития? Защо се бяха кръстосали пътищата на Холис и Майстора? И каква е ролята на Пол Макган в цялата тази бъркотия?

Кроуфорд беше много опитен в задаването на въпроси, но сега от уменията му нямаше никаква полза. Явно бе, че мис Холис Фримънт нямаше никаква вина, освен че бе позволила да бъде подмамена и използвана за нечии скрити цели. Ако беше професионалистка, може би щеше да бъде една от жертвите при престрелката на летището. Ако той се опита да я застави да му помага, чрез откровена молба или като я подлъже по някакъв начин, ще рискува да загуби доверието ѝ, което не можеше да си позволи точно сега, когато бяха изгубили следите на Майстора. А той на всяка цена трябваше да бъде открит. И обезвреден.

Изтекоха двадесетте минути. Тя се върна точно навреме. Кроуфорд вече бе включил двигателя, за да заработят чистачките на предното стъкло и радиаторът в кабината. Видя я през замъгленото стъкло, понесла по една книжна кесия във всяка ръка. Скочи на мокрия асфалт и помогна с багажа.

Лицето ѝ беше измокрено, а косата ѝ — на сплъстени кичури. Изглеждаше прекалено млада и той неволно си зададе въпроса защо това свежо, невинно момиче трябваше да се крие сега тук, в този мръсен и шумен камион. И краден, на всичкото отгоре.

Сам Кроуфорд реши да продължи по федерално шосе номер 684, затова пое на север към четвъртото отклонение. Изчака удобен момент да се включи в движението и се насочи на запад по шосе 172 към „Уест Пейшън Роуд“. Вече се намираха в окръг Бедфорд Хилс. Фаровете помогнаха на Холис да види дългите каменни стени с врати от ковано желязо, а зад тях — дългите алеи към частните имения. Понякога между дърветата се мяркаха и очертанията на високи комини.

Кроуфорд зави наляво по „Броуд Бруук Роуд“, след което продължи по „Маклейн стрийт“. Гумите на камиона яростно поглъщаха миля след миля, докато пътят ставаше все по-тесен и по едно време Холис започна да се опасява, че стигат края на шосето. Но тогава Кроуфорд отново зави наляво и се спря през висока, внушителна врата. Скочи долу, отвори капака на панела до колоната и набра кода за достъп.

Продължиха навътре по черния път, скрит под клоните на кестените. Холис пресметна, че изминаха някъде около четвърт миля,

преди да излязат на светло. Пред тях, в подножието на скалист хълм, се показва малко имение.

Отдясно бе основната сграда — двуетажна селска къща с тъмнозелени дървени капаци на прозорците. В дъното на алеята се виждаше гараж с три клетки, а на горния етаж имаше малка тераса. Там, където свършваше поляната, течеше буен поток, вливащ се в малко езеро, забулено в мъглата.

— Какво е това място? — попита озадачената Холис.

Кроуфорд я изгледа замислено. Заприлича ѝ на блудния син, който с години не се бе връщал у дома и сега бе попаднал сред нещо безкрайно близко и познато от детството.

— Тук можеш да се чувстваш като у дома си — тихо отвърна той. — Защо не слезеш с мен? Почакай ме до вратата, докато паркирам тази грамада.

Холис предпазливо се изкачи по хлъзгавите каменни стъпала. Спря се на най-горното, загледана в Сам, докато той изчезна с камиона зад ъгъла на къщата. После се опита да надзърне през прозорците, но плътните завеси закриваха всичко.

Дъските на терасата тихо проскърцаха и издадоха приближаването на Кроуфорд. Той се спря до нея и отвори дървената кутия до външната врата, бръкна вътре и напипа ключа за осветлението.

После отключи външната врата и влезе в преддверието. Холис видя как Кроуфорд чевръсто натисна бутоните за алармената система, монтиран на стената зад вратата.

— Сега вече всичко е наред — въздъхна той.

Лампите вътре светнаха и младата жена колебливо пристъпи към всекидневната — просторна, с голяма камина отляво, а отдясно бе вратата към трапезарията с дълга полирана маса. Дъските по пода обаче бяха изхабени, с белези от удари с ножове, а стените — покрити с ламперия и над нея с потъмняла от влагата мазилка. Мебелите бяха тромави, поостарели, но иначе удобни.

Той светна лампите във вътрешните стаи, след което остави на пода до вратата кесиите с хранителните продукти и надникна в кухнята: оказа се, че бе попаднала в най-голямото помещение в смълчаната къща. Грамадното огнище се простираше по протежение на цялата стена.

— Тук може да се опече цял вол — отбеляза тя.

Кроуфорд провери килера и шкафовете. Имаше богат запас от консервирани храни и домашно приготвено сладко в буркани.

— Мисля, че някой вече се е досетил преди нас — промърмори той.

Кроуфорд отвъртя крановете на умивалника и от тях потече ръждива вода. Отиде и в банята, за да се оттече мръсната вода и там. Холис го следваше навсякъде, докато най-после той ѝ показа спалнята — през прозореца се виждаха задният двор и каменната ограда в дъното. Тя хвърли един поглед и в библиотеката. Накрая се върна във всекидневната.

— Ще трябва да изчакаме половин час, преди да се стопли водата — обясни ѝ той. — Тогава ще можеш да се измиеш и преоблечеш.

Холис отиде до камината, освободи клапата към комина и поднесе запалената кибритена клечка към подпалките и цепениците. Изчака първите пламъци, за да отвори прозорците — отвън нахлу свежа струя, която бързо погълна дима. Уморена от бурните преживявания, тя се отпусна на най-близкото кресло.

— Мисля, че освен няколко обяснения ми дължиш и чаша с някакво питие. Най-добре ще е да е бренди — въздъхна тя. Той учудено вдигна вежди, но тя веднага добави: — Нали ми спаси живота, там, на летището. А после още веднъж, на магистралата. И накрая ме доведе тук. — Спря се за миг. — Наистина това убежище вдъхва сигурност. Но все пак бих искала да узная какво ме очаква.

Кроуфорд взе бутилка с бренди от стария дъбов шкаф и изчезна в кухнята. Когато се върна, носеше два стъклени буркана, с по три пръста бренди във всеки от тях. Смъкна самото си и погледът на Холис веднага се прикова върху пистолета в кобура под мишницата му. Младата жена неволно потрепери, когато той се приведе към нея, за да ѝ поднесе питието. Кобурът едва не докосна рамото ѝ.

— Откъде искаш да започна?

— Знам само, че името ти е Сам Кроуфорд. Нека с това да започнем.

— Но ти имаш само второ ниво на достъп до секретните сведения.

— Да. На дъното на класацията. Но ми се струва, че заслужих да бъда повишена с една или дори две степени, не съм ли права?

Той проследи със замислен поглед как Холис отпи.

— Това място — Кроуфорд махна с ръка наоколо — е мое. По наследство. Обаче името ми не фигурира в данъчните списъци. Специална правителствена служба се грижи да изглежда обитаемо, плаща данъците, с една дума: поддържа имота. Така е с всички убежища, гарантиращи безопасност на застрашени лица, във всички държави по света.

— Но съседите не проявяват ли любопитство?

Кроуфорд скептично поклати глава.

— Тук хората плащат, за да си осигурят спокойствието. Наоколо живеят много богати хора — от финансовите среди, от телекомуникационните компании и така нататък. Тези хора често отсъстват, и то с месеци.

— Също като теб.

— Не. Аз живея в Париж.

— И също като мен, работиш за правителството, но без самоличност.

Кроуфорд се протегна към сакото си и измъкна черния дипломатически паспорт.

— Може да се приеме, че и двамата работим за един и същи шеф.

Холис разгърна паспорта му. Страниците му бяха изпълнени с визи за почти всички европейски страни.

— Нали работиш за Държавния департамент?

— По-точно за една специална служба към него. Докладвам на човек, чието име ти никога не си чувала. Ако той отсъства или нещо се случи с него, имам право да докладвам лично на президента.

Холис замислено отпи от своето бренди.

— Значи така... На държавния секретар или на президента. И каква е тази служба?

— Наричат я ОМЕГА.

Кроуфорд отиде до камината, намести цепениците и добави още. Остана за малко там, загледан в пламъците, после се върна при нея.

— Когато в Белия дом влезе нов президент, той научава няколко важни тайни: първата от тях задължително е посветена на кодовете на

ядреното куфарче. После му докладват докъде са стигнали секретните операции. И накрая — за дейността на организацията ОМЕГА. Ако има късмет, никога повече няма да чуе името ѝ. Същото е валидно и за държавния секретар.

— Какво искаш да кажеш с това „Ако има късмет“?

— ОМЕГА е секретна организация. Няма бюджет, няма обяви за попълване на персонал, няма офиси. Тя просто не съществува. Нейните агенти действат под дълбоко прикритие, при това само в чужбина. Заемат най-различни постове: дипломати в нашите посолства, бизнесмени, академици, телевизионни журналисти. Но общата им задача, както и моята, е само да проследяват и ликвидират професионалните убийци.

Холис остави чашата си на масичката за кафе.

— Значи с това се занимаваш: ликвидираш убийци.

— ОМЕГА беше създадена след атентата срещу президента Джон Кенеди. Една от секретните директиви на комисията Уорън беше да се основе агенция, посветена само на задачите по разпознаването и проследяването на всичките известни професионални убийци по целия свят. Всеки сектор от земното кълбо е обхванат от съответния екип на ОМЕГА. Аз ръководя операциите на ОМЕГА само в страните от Европа.

— Но Ли Харви Осуалд не беше професионалист.

Кроуфорд се усмихна снизходително.

— Ние непрекъснато наблюдаваме професионалните убийци, където и да се укриват те — продължи той. — Ако някой от тях се раздвижи, раздвижваме се и ние. Ако обаче има признаци, че ще се опита да проникне в Щатите, веднага го обезвреждаме.

— Обезвреждаме... Искаш да кажеш, че го убивате.

— Само в краен случай. Ако някой убиец се поразмърда, но не се насочи към Съединените щати, уведомяваме властите на съответната страна, за да го спипат на границата. Но ако се насочи към Щатите, ние го следваме плътно и се опитваме да го заловим в последната минута, преди да пресече границата. Но залавянето на убиеца е само част от нашата дейност. Необходимо е да разберем кой го е наел и коя ще бъде мишената. Много важно е да открием възложителя на този смъртоносен договор, понеже той може да потърси друг изпълнител на

присъдата, ако елиминираме поредния професионален убиец. Защото в подобен случай мишената остава под заплахата...

— Но ако не се окаже по силите ви?

— Тогава правим всичко, което е възможно, за да попречим на екзекутори като Майстора да проникват в страната.

Холис стана и се приближи до прозореца. Притисна чело до студеното стъкло. Нощният въздух ухаеше на мокри листа и на борова смола.

Добре дошла в зоната на здрача, Холи.

Имаше известна представа за методите, използвани от службите за сигурност. Това стана част от нейния свят още от времето, когато видя пистолета, окачен на колана на баща си.

Тя знаеше за тайните проверки, на които бе подложена, преди да я приемат в контингента от служители към Държавния департамент. Припомни си и за лекциите по мерките за сигурност, задължителни за всички новопостъпили в някое от посолствата на САЩ. Освен това беше подочула, че неколцина от нейните бивши състуденти сега работят към ЦРУ или ФБР.

Но онова бе детска игра в сравнение със сегашната ситуация. Отново я връхлетяха ужасяващите спомени за кървавите сцени на летището и думите на Кроуфорд не достигнаха до съзнанието ѝ. Един мъж преследва друг — с всички най-модерни средства, докато другият, също така добре оборудван и трениран, отчаяно се стреми да му избяга. Дали ще се нарича терорист, професионален убиец или атентатор — какво значение имат думите? Как може да се живее при мисълта за непрекъснато следене, дебнене, убиване? Но действителността беше точно такава...

Холис затвори прозореца. Дъхът ѝ остави мъгляво петно върху студеното, влажно стъкло.

— Излиза, че ти си пазител — прошепна тя и се обърна към него. — Невидим. Никой не знае за теб, никой не чете за твоите подвизи, никой никога няма да чуе за твоето съществуване. Дори и тези, които охраняваш.

Стори ѝ се, че за миг в погледа му проблеснаха искрици на признателност. Или така ѝ се стори...

— И какво ще ми кажеш за Джоунс? За онзи изверг, когото, който знае защо, ти непрекъснато наричаш с този неясен прякор... Майстора,

нали така беше...?

— Той се оказа един от най-опасните убийци. Професионалист от световна величина. Въпреки че вече е на петдесет и три — според нашите сведения, разбира се — той си остава първокласен противник. — Кроуфорд я изглежда изпитателно. — Но ти вече го познаваш, и то доста отблизо.

Холис кимна. Спомни си първото впечатление: Джоунс — академичния учен, леко изнервен, но винаги учтив. После образът внезапно се смени: другият, напълно различен Джоунс, който изчезна като привидение сред гъстата тълпа на перона и се появи с окървавени ръце. Джоунс, хладнокръвният убиец, който нито веднъж не повиши тон, който съвсем спокойно, без окото му да трепне, вдигна пистолета към гърдите й.

— Излиза, че някой е оставил за него пистолет в онази зала на летището? — попита тя.

— Да. — Той се замисли. — Този случай ми напомня за друга история с Майстора, преди петнадесет години, когато той е провалил една доста сериозна поръчка. Човекът, който е платил за нея, и досега не може да му прости, защото при професионалните убийци пропуските са недопустими. Едва сега са възникнали някакви нови обстоятелства, които са променили отношенията им. От този факт обаче следва много тревожен за нас извод: щом като някой е решил да активира един закоравял, дълбоко законспириран и опитен убиец, какъвто е Майстора, това означава, че се задава нещо много сериозно. За някоя незначителна задача никой няма да си прави труда да го изкарва на сцената. Може би мишената е лице, което всички ние познаваме.

Той си сипа още бренди.

— Имах доста възможности да го обезвредя още в Париж, но реших да изчакам. Искях да разбера кой е възложителят на поръчката, исках да ме отведе до гнездото на заговора. Но по някакъв начин той разкри клопката, която му бях заложил, и уби един от моите хора.

— Зная — рече Холис. — Видях го как падна на перона малко преди да потегли влакът. Джоунс... Майстора ми призна, че го е убил.

— Майстора е изиграл перфектно ролята си. Още тогава е знаел, че ти си следващата в списъка му, че не си имала никакви шансове да оцелееш.

— Непрекъснато го наричаш Майстора. Как е истинското му име?

Кроуфорд поклати глава.

— Никой не знае.

— Но нали току-що спомена, че бил един от най-добрите сред професионалните убийци.

— За да бъдеш сред най-добрите, едно от задължителните условия е да умееш да оставаш в сянка. Според нас този прякор той е получил, още когато е навлизал в занаята.

Холис допи брендито си и сви устни в лека гримаса. Течността опари гърлото й.

— Тук нещо не ми е ясно — рече тя. — Преди малко ми спомена, че преди петнадесет години той е допуснал сериозна грешка. Че е провалил договора си. Но щом това ти е било известно, защо не си съобщил на полицията?

Холис си помисли, че е навлязла в забранена зона. Кроуфорд помръкна.

— Грешката на Майстора не е била в това, че се е оставил да го засекат и дори да го арестуват — тихо започна той. — Проблемът е бил в това, че никой не е подозирал кой ще бъде следващата жертва. Не е имало никакво предупреждение, никаква охрана. И се е стигнало до изстрелите. Един човек е загинал моментално, но с това историята не свършва дотук... Не след дълго успяхме да разберем, че това е било дело на Майстора.

— И кой е бил застреляният?

— Това вече не мога да ти кажа — отвърна Кроуфорд и побърза да смени темата. — На каква възраст ти се стори Майстора, когато го видя за пръв път?

Холис се замисли.

— Малко над шестдесетте. Но нали ми каза, че е с десет години по-млад?

— Може да се дегизира така, че да изглежда с десет години по-стар. Или да се подмлади с цели двадесет. Може утре да седнеш до него в някой ресторант, и пак да не го познаеш. Толкова е ловък.

— Но какво се получава? Излиза, че не може да бъде описана външността му? Нямах ли отпечатъците му?

Кроуфорд поклати глава.

— Вече ти разказах за ОМЕГА, за това как и къде действаме. Но още не съм ти обяснил, че за разлика от ЦРУ, на нас не ни е позволено да действаме на територията на Щатите. От нас се очаква само да предпазваме хората, а не да организираме шумни и разгорещени преследвания.

— Но ако някой престъпник се окаже много опасен, трябва да има начина да го обезвредите.

— Според устава на ОМЕГА, аз съм задължен да информирам моя директор, че се е появила заплахата за някоя или някои личности в Съединените щати. Дължен съм да предоставя на ръководството на нашата организация всички сведения за тази заплахата, като се погрижа също тази информация да не бъде достъпна за другите правителствени служби, да не говорим за частните агенции, медиите и прочее информационни канали. Тогава шефът ще вземе решение кой правителствен орган трябва да се заеме с обезвреждането на убиеца. Най-често изборът пада върху ФБР.

— Искаш да кажеш, че досега нито веднъж някой като Майстора не е успял да се измъкне от мрежата, която сте заложили около него?

— Досега нямаме провали.

Каза го без следа от самохвалство.

— Именно поради тази причина ти обясних, че се стремим най-вече към разкриването, а не към директното обезвреждане на асовете от този смъртоносна професия. И двамата запомнихме как изглеждаше Майстора преди няколко часа. Но още утре той може да се появи с коренно променена външност. Това веднага ще усложни задачата ми. Да, наистина ще ни причини доста главоболия.

Кроуфорд прецени, че не е необходимо Холис Фримънт да знае горчивата истина: ОМЕГА силно бе подценила опасността от активирането на Майстора.

— Хм... — замислено процеди тя, — излиза, че нито щатската полиция, нито ФБР могат да помогнат, защото просто не знаят кого да преследват?

— Засега знаят само за теб — хладно отбеляза Кроуфорд и махна с ръка към спалнята. — След малко ще имаме топла вода. Защо не влезеш преди мен в банята? А аз ще приготвя нещо за вечеря.

Холис го проследи със замислен поглед, когато той пое към кухнята. До слуха ѝ достигна шум от отварянето на кухненски

шкафове. После се обърна към камината. Дали Кроуфорд си вярваше, че я е успокоил, като ѝ бе подхвърлил частици от истината?

Банята беше просторна и чиста, с голяма вана и отделна душкабина. Усещаше се мирис на дезинфектанти, което подсказваше, че неотдавна е била почиствана.

Младата жена дълго стоя под душа, преди да посегне към сапуна и шампоана.

Докато се изтриваше с хавлиената кърпа, Холис се запита какво всъщност знае Кроуфорд за нея. Очевидно този мъж разполагаше с доста източници на информация, но оставаше ли му време да ги използва? Например за лични цели? И дали подозира за отношенията ѝ с Доусън Уайли?

Силно се изкушаваше да потърси помощ от Доусън. Нали досега той винаги се бе отзовавал с готовност на молбите ѝ? С него тя се чувстваше в безопасност.

Холис среса косата си. Увита в хавлиената кърпа, се върна в спалнята.

От щанда до бензиностанцията си беше купила джинси, две бели блузи, два плътни пуловера, бельо, спортни панталони и един чифт маратонки. Винаги се беше стремяла да бъде облечена топло и сухо. Не беше забравила четка и паста за зъби.

След като се облече, младата жена се обърна към огледалото. Очакваше, че след толкова много изпитания ще изглежда зле, обаче, за нейна радост, тревогата ѝ се оказа напразна. Дори драскотините по лицето ѝ от счупените стъкла по време на автомобилната гонитба не можеха да засенчат красотата ѝ. Странно, но именно образът ѝ от огледалото успя да я успокои много повече от всякакви думи.

Холис прибра в сака останалите дрехи и се върна във всекидневната. Масата вече беше подредена за вечеря, с два комплекта прибори. Кроуфорд беше измъкнал отнякъде две свещи и те придаваха неповторим уют на стаята. Миришеше апетитно на телешко печено. Едва сега тя усети глад.

— Тъкмо бях започнал да се тревожа, че нещо се е случило с теб — обади се Кроуфорд.

Холис забеляза, че и в него имаше някаква промяна. Беше облечен в чисти памучни панталони и плътно поло. Освен това беше свалил кобура. Той посочи към масата с любезен жест:

— Да хапнем, докато не е изстинало.

Холис се опита да яде бавно, но това си остана само едно пожелание. Беше по-гладна, отколкото предполагаше, затова на бърза ръка омете чинията си. Кроуфорд ѝ предложи още от печеното, но тя отказа. На свой ред той отклони желанието ѝ да му помогне при разтребването на масата.

Когато Кроуфорд се върна с чаша кафе, и двамата вече бяха забравили за десерта.

Облегната на стената до прозореца, Холис съзерцаваше в унес силния дъжд. По едно време се сепна и сведе поглед към часовника си. Наближаваше полунощ.

— А сега какво ще правим?

Кроуфорд я изгледа замислено.

— Искам да ми разкажеш по-подробно как се свърза с Майстора и кой те изпрати при него.

Стори ѝ се, че в гласа му се прокрадна подозрителна нотка. Но точно в този миг камеята, отпусната върху гърдите ѝ, леко се поклати и в мислите ѝ веднага изплува образът на Пол. Как да обясни на Кроуфорд какво се бе случило в Париж, без да насочи подозрението му върху Пол Макган?

Той като че ли успя да прочете мислите ѝ:

— Зная, че Макган те е забъркал в тази история. Но трябва да разбера каква точно е била ролята му. Не искам да го обвинявам незаслужено, но...

Да, засега не го обвиняваш, но утре?

— Когато пътувахме с кадилака, ти ми позволи да се обадя по телефона — припомни му Холис. — Защото си знаел, предварително си знаел, че няма да го намеря. Защото сам си се опитал да се свържеш с Пол и тогава...

— А да не би да си искала отново да попаднем под куршумите на Майстора? — сърдито я прекъсна Кроуфорд.

Репликата му окончателно я извади от равновесие. Първата ѝ реакция бе да се нахвърли върху него и да му издере очите. Но успя да

се овладее. Всъщност с какво ѝ беше помогнал Пол? Сега можеше да разчита единствено на закрилата на Кроуфорд.

Холис отпи от кафето и се замисли за преживяното. В паметта ѝ се заредиха картини от Париж — когато лежеше в леглото на Пол, гола, възпламенена, изгаряща от страст.

Тя описа на Кроуфорд инструкциите, които бе получила от Пол, разказа му и за затруднението, възникнало в последната минута поради липсата на подпис върху имиграционния формуляр; опитите ѝ да се свърже с него и накрая за фалшифицирането на подписа му, което тя бе принудена да извърши.

— Не ти ли се вижда странно, че не успя да се свържеш по телефона с Макган? — подметна Кроуфорд.

— Наистина... Но той заема важен пост в посолството и може да е бил ангажиран с нещо отговорно.

— Но нали има пейджъри, клетъчни телефони, вътрешни постове.

Тя сви рамене.

— Предполагам, че хората от посолството са се опитали да ме свържат с него, но...

— И така, мистър Макган ти е връчил солидна сума и снимката на човека, чието име според него е било Джоунс.

— Точно така.

— Но освен това ти е казал, че този Джоунс вече знае как да те разпознае, нали?

— Да.

— Помисли си за това несъответствие. Макган вероятно е разговарял с него преди срещата между теб и Джоунс в онзи хотел.

Наистина, така беше.

— Какво се опитваш да ми внушиш?

— Макган не ти е споменавал, че поддържа връзка с Джоунс?

— Не.

— Добре, после ще се върнем към тази тема. А сега се опитай да си спомниш какво ти каза Майстора при първата ви среща. Моля те, разкажи ми буквално. Имаше ли нещо по-особено в интонацията му, във физиономията му?

Холис му разказа за срещата им в ресторанта на хотел „Терминус Норд“, за това как ѝ се бе представил, за излизането им от ресторанта

и за решението му да потеглят с влака, вместо да хванат такси до летище „Шарл дьо Гол“.

За миг тя се спря, неспособна да опише ужаса, който бе изпитала във вагона, когато Джоунс я бе подчинил напълно на волята си, как бе изтръгнал от нея обещанието да го следва послушно до края на полета.

— Майстора нито веднъж ли не те помоли да се свържеш с Пол Макган? — запита Кроуфорд.

— Не. Той се стремеше отчаяно да се качи на самолета час по-скоро.

— Защото е знаел, че съм по петите му. Единственото спасение за него е било да се измъкне, при това с твоята помощ.

Холис смаяно го изглежда.

— Нима и Сюзан Гарсети работи за теб? Така ли е?

Той кимна.

— И какво ти каза тя?

Кроуфорд за миг се поколеба, като че ли искаше да ѝ спести допълнителни неприятности.

— След като си напуснала консулския отдел, Гарсети е позвънила в кабинета на Макган. Но се оказало, че неговата секретарка не си спомня той да е подписвал имиграционен формуляр. Никакви бележки, нито пък устно разпореждане. Нищо такова не е имало.

— Но това е невъзможно! — извика Холис. После добави, вече с по-мек тон: — Все пак... може би секретарката на Пол е забравила?

— Сюзан Гарсети ми спомена, че секретарката на мистър Макган работи от години на този пост и досега не е имало случай да забрави или да сбърка нещо. Наистина ли вярваш, че може да ѝ се изплъзне нещо толкова отговорно?

Холис се огледа безпомощно. Беше се срещала неведнъж с тази секретарка. Абсурдно бе тя да допусне такъв пропуск.

— Но ако Макган е възложил на някой от подчинените му да обработи данните за визата на Джоунс, тогава документите е трябвало да бъдат оформени преди деня на подписването им. За да бъде всичко готово, преди да замине за срещата в хотела.

Въпреки топлината, идваща от камината, Холис усети как ледена тръпка пролази по гърба ѝ. Несъзнателно пхна ръка под пуловера и натисна по-надолу камеята. Пръстите ѝ погалиха релефа на хубавата

Елена и спомените отново я обсебиха, особено трогателният надпис на задната стена на украсението.

Завинаги твой.

Улови изучаващия поглед на Кроуфорд.

— Нима искаш да кажеш, че Пол е знаел, че Джоунс всъщност е Майстора? Че е искал да му помогне?

— Така се получава.

В очите ѝ проблеснаха искри.

— Ти въобще виждал ли си някога Пол? Знаеш ли какво представлява той?

— Знам само, че се срещате от два месеца и си много влюбена в него — тихо отвърна Кроуфорд.

Сега вече Холис побесня.

— Пак ли оная клюкарка ти е докладвала? Сюзан Гарсети, нали?

— Вашите отношения не са тайна за никого в посолството.

Холис гневно разтърси глава.

— Не! Грещиш за Пол! Тотално грещиш. — Наведе се напред с лакти върху масата. — Защото ако това, в което го обвиняваш, се окаже истина, тогава излиза, че Пол предварително е знаел за намерението на Майстора да ме убие в Ню Йорк!

С тези думи вбесената Холис изхвърча от стаята. Той не се опита да я спре. Вратата на банята се затръшна.

На този Пол Макган работата му никак не бе чиста. Кроуфорд не знаеше какво точно е съмнително, не можеше да отгатне причината, но усетът му, изострен от дългите години, посветени на преследването на хора, не го лъжеше.

Отиде в задния двор и отвори вратичката на малката барака, приличаща на градински клозет. На стената, скрит зад носещите греди, бе монтиран пулт за електронни комуникации. Докато набираше кода за достъп, Кроуфорд обмисляше какво да нареди на хората си в Париж.

На излизане от банята Холис откри, че Кроуфорд го няма. Стори ѝ се, че беше в банята за кратко, колкото да се съвземе. Дано, по дяволите, не е разбрал, че бе плакала.

Опита се да си внуши, че Кроуфорд се самозалъгва жестоко, че изопачава думите ѝ и така е стигнал до онова чудовищно подозрение.

Но тя ще му даде да се разбере и на бърза ръка ще му покаже къде му е мястото.

Обаче колкото повече си повтаряше думите му, толкова повече се убеждаваше, че логиката му е необорима. И това я изпълваше с ужас.

Холис влезе в кухнята, наля си още кафе и го отнесе във всекидневната. Настани се на дивана пред камината и се опита да овладее мислите си.

Скърцането на дъските на пода край вратата я сепна и я изведе от унеса.

— Извинявай, ако съм те стреснал.

Холис посрещна опита му да си изпроси извинение с равнодушно свиване на рамене.

— Да не би да си въобразяваш, че и аз съм помагала на Майстора? — кисело подхвърли тя.

— Да.

— Но от това следва, че съм съдействала и на тези, които се крият зад него.

— Ти си се заблуждавала, че знаеш какво вършиш, когато го придружаваше. Но не бях сигурен доколко си наясно в каква игра са те замесили.

— А ти кога разбра, че си сбъркал в преценката си за мен?

— Когато видях Майстора с насочен пистолет срещу теб.

— Това ли щеше да се случи с всеки на мое място?

Кроуфорд кимна.

— Точно така действа Майстора. Убива всички свидетели. Лицето, довело го в Ню Йорк, е трябвало да умре. За да остане само той, с развързани ръце.

— Искаш да кажеш, че този, който е наел Майстора, е изпратил и двамата стюарди?

— Те са били наети независимо от Майстора, за да разчистят следите след бягството му. Но без да видят лицето му.

Холис напрегнато се взря в мъжа пред себе си.

— Защо ми се струва, че най-много те измъчва нещо съвсем друго, нещо, което няма никаква връзка с ролята на Пол в тази ситуация?

— Искаш да узнаеш какво ме безпокои най-много, така ли? Най-загадъчното е защо Майстора се втурна след нас, когато напуснахме

района на летището? Да ни издебне от засада, когато не е имало гаранции, че ще успее да ни ликвидира... това категорично не е в негов стил. Защо просто не ни проследи, за да открие къде ще отседнем, а после да състави план за нападение?

Холис се замисли над думите му.

— Според теб той е искал да се добере до мен? И отново ще се опита да ме убие?

— Да, мисля, че пак ще опита. Нещо го принуждава да постъпи така. Помниш ли как не се отдели от теб до онази зала на летището, а после и при инцидента с колата? Знаеш ли с какво може да си го предизвикала?

— Нямам представа! Нали всичко ти разказах.

— Да не е оставил някаква следа в Париж, да е допуснал някаква грешка? Да се е изпуснал пред теб с някое име? Име на човек? Или на град, на улица?

— Не!

Кроуфорд разбра, че нервите ѝ вече бяха опънати до край, затова се опита да я успокои.

— Ти знаеш нещо, макар и да не го осъзнаваш. И Майстора отлично е разбирал докога си можела да му бъдеш от полза и кога е трябвало да те убие. Той никога не допуска да го поставят натясно. Но този път в плана му се е появило непредвидено препятствие, което...

— Може пък ти да си бил целта му — сърдито го прекъсна Холис.

— Няма защо Майстора да се връща заради мен. Бил е свободен да действа, с редовни документи. Не, интересът му е бил насочен към теб.

Тревожната нотка в гласа му сепна Холис. Замислена, тя изплашено погледна към прозорците.

— Сигурен ли си, че няма да ни открие и тук?

— Тази къща не съществува. И като убежище е далеч по-надеждна, отколкото ти се струва на пръв поглед. Можеш да ми вярваш.

Холис протегна ръка към кафето. Струваше ѝ се, че повече не може да издържи.

— Все още не мога да повярвам, че Пол има нещо общо с всичко това — прошепна тя. — Все си мисля, че някой ловко го е измамил,

като го е накарал да облекчи връщането на Майстора в Щатите. А това... — тя се сепна от връхлетялото я подозрение, — а това може да означава само едно: че има още някой, който действа прикрито. Който дърпа всички конци, скрит зад сцената.

— Разбира се.

— И ти знаеш кой е той? — удиви се Холис.

— Засега ще го наричам Брокера. Той отдавна работи с наемни убийци, урежда им договорите, гарантира им безопасното придвижване до целта, подсигурява им бягството, укритието, новата самоличност. От доста време се занимава с това.

— Тогава не е ли възможно Пол да е бил подлъган от този... от Брокера? Може да е някой от дипломатическите кръгове, някой негов познат или дори приятел. А защо не и някой от посолството?

Тя се вдъхнови от надеждата да изключи Пол от списъка на заподозрените, но скептичното изражение на Кроуфорд отново предизвика гнева ѝ.

— Защо не се опитаме да проверим дали Пол е имал нещо общо с онзи убиец?

— Тогава ще остане другата вероятност: че Пол Макган получава заповеди от някой много по-могъщ от него. Или че му е задължен заради някаква неоченима услуга в миналото си. Но както и да е. Какво смяташ да предприемеш?

Холис пое дълбоко дъх.

— Искам да позвъня в посолството и да оставя съобщение на дежурния от нощната смяна. Ще кажа само къде се намирам и че съм добре. Ако Пол работи в комбина с Майстора, ще знаем кого да очакваме. — Тя отново огледа стаята. — Нали твърдиш, че това убежище е по-надеждно, отколкото изглежда на пръв поглед.

Кроуфорд схвана, че този път тя го бе поставила натясно. Идеята да я използва като примамка беше отвратителна, но все пак предложението ѝ да устроят засада на Майстора тук, където всички предимства бяха на страната на Кроуфорд, не беше от най-глупавите. Или поне така му се струваше.

След кратък размисъл той реши, че дори Макган да успее веднага да препредаде съобщението на съдружника си, Майстора няма да може да се приготви веднага за новия си удар. Няма да е готов, преди да изтече утрешния ден. Така че нищо няма да се случи до

няколко часа. Промяна в ситуацията може би ще настъпи едва на следващата сутрин.

— Обади му се — каза Кроуфорд.

16.

Линкълнът издържа на дългия маршрут и Майстора се добра през моста „Куинсбъроу“ до Петдесет и девета улица, в участъка между Второ и Трето авеню.

Докато се провираше сред потока от автомобили, Майстора се безпокоеше дали изпомачканата му кола няма да привлече вниманието на някой полицаи, но скоро разбра, че жителите на Ню Йорк никак не се трогват от подобни дреболии.

Тъкмо се канеше да пресече Второ авеню, когато забеляза край тротоара празно място. Спря линкълна, без да обръща внимание на знака за забрана на паркирането, и остави ключовете на таблото, един вид като подкана към крадците от квартала. Побърза да се отдалечи от колата и да се скрие сред тълпите, крачейки към Трето авеню. След стотина метра вдигна ръка и взе първото свободно такси.

Адресът, който съобщи на смуглия шофьор индиец, се намираше на Уест Енд авеню, между Осемдесет и четвърта и Осемдесет и пета улици. Майстора се облегна и колата потегли на север. Мислите му бяха обсебени от Кроуфорд и момичето.

Там, на магистралата, бе повярвал, че няма да ги изпусне. Жалко, че накрая не успя да изтласка колата им към стоманената лопата на булдозера. Но подхвърленото тяло на мъртвия руснак беше ловък ход — това ченге трябва здравата да е премазало трупа. Така с един удар бе ударил два заека, защото полицията сигурно се беше втурнала по следите на Кроуфорд и Фримънт.

Всичко това не можеше да не радва Майстора. Е, да, беше изпуснал първата си цел — младата Фримънт все още бе жива. Но ужасена и сломена, тя едва ли е запомнила много подробности и надали щеше да се окаже пълноценен свидетел. Пък и винаги може да се открие нова възможност да я изчисти от пътя си.

Таксито пое по Бродуей и Майстора се загледа през прозореца. Досега два пъти бе посещавал Ню Йорк, но вече бяха изтекли почти двадесет години. Тогава градът му се бе сторил мръсен и просташки, с

неоправдано високи претенции за културен център. Явно нищо не се беше променило...

Таксито забави и спря пред огромна жилищна сграда, строена още преди войната, ала солидно ремонтирана в началото на осемдесетте. Майстора плати и добави приличен, но непривличащ вниманието бакшиш. Портиерът бе зает да помага на някаква жена, помъкнала безброй торби, и Майстора се възползва от това — премина незабелязано през фойето и влезе в асансьора.

Апартамент В, на седмия етаж, се оказа в дъното на коридора. Ключът от входната врата беше оставен под изтривалката. Майстора се усмихна. Понякога най-очебийните места се оказват най-добрите скривалища. Освен това вътре беше заложен капан за наивните и непосветени нахалници.

Майстора отключи, влезе и веднага намери бутона за алармената сигнализация. Набра код Е-12 и мигащите лампи изгаснаха. Колко умен бе шефът.

Заклучи вратата след себе си, включи осветлението и огледа апартамента, обзаведен с датски мебели в стила на седемдесетте — от тиково дърво с палисандров фурнир. Във всяка стая имаше лавици за книги, стигащи почти до тавана, наблъскани с какви ли не заглавия: имаше книги по история, философия, медитация, но се срещаха и биографии на известни личности. По стените бяха налепени постери от митингите против Виетнамската война, от рокконцерти и джазови фестивали. Обстановката напомняше на квартира на студенти в колежа по изкуствата, заключена и непосещавана от три десетилетия.

Опитният професионалист не забрави да провери всяка стая, за да бъде сигурен, че нищо няма да смути уединението му. Прокара пръсти по всички кътчета — дори и под умивалника в банята, зад шкафове в кухнята и около бравата на клозета. Навсякъде попадна на дебел слой прах. Явно доста време никой не бе стъпвал в този апартамент.

Припомни си изричните инструкции, които беше продиктувал още от Марсилия. Пушката се оказа скрита точно там, където трябваше да бъде — в шкафа в спалнята, напъхана зад солидната купчина от тригодишното течение на списание „Нешънъл Джогеографик“.

Майстора извади кутията, завита в брезентов калъф. На кутията бяха залепени две емблеми: едната беше фирмен символ на световноизвестна компания, но вторият знак нищо не му говореше. Остави кутията на леглото и внимателно вдигна капака. Вътре го очакваше последното постижение на британската оръжейна индустрия — снайпер с автоматично зареждане и хидравлично потискане на вибрациите при отката — от специалните серии, изработвани само по поръчка. Убийствено точна на разстояние до триста метра, тя тежеше само 6.842 кг (заедно със заглушителя). Теглото съвсем малко се увеличаваше, ако към дулото се монтираше прецизният оптически мерник „Шмидт & Бендер“.

Демонтирана, пушката съвсем точно се вмести в подплатените с черен пенопласт гнезда в дъното на кутията. Имаше още две гнезда: едното за сменяемия пълнител, а второто — за допълнителния 7.62-милиметров пълнител.

Към комплекта бе добавен и един туристически пътеводител на Ню Йорк. Майстора го разтвори и сведе поглед над района около Уолстрийт на остров Манхатън. Зоната за обстрел не бе посочена, но някоя педантична ръка се бе погрижила да маркира всички второстепенни детайли, задължителни при един добре обмислен план.

Майстора отнесе кутията във всекидневната. На масата за кафе до дивана беше монтиран телефон — изглеждаше съвсем обикновен, но той знаеше, че в него е скрит висококачествен електронен декодер — последна дума на цифровата криптография.

Първото обаждане беше до отдалечен абонат, но все пак в границите на Съединените щати. За по-малко от тридесет секунди Майстора рапортува пред възложителя за последните промени в ситуацията, като обясни случилото се в Париж и на летище „Кенеди“. Накрая бе принуден да изслуша новите инструкции. Гласът от другия край на линията беше обработен електронно, за да не бъде разпознат, но Майстора си представяше съвсем ясно лицето на събеседника си, запечатано в паметта му преди петнадесет години. Разбира се, сигурно леко се бе променило под влиянието на възрастта.

Второто обаждане беше до Пол Макган в Париж.

— Подготовката на операцията се оказа незадоволителна — започна Майстора. — Защо не ме предупреди, че Кроуфорд е бил по следите ми?

Макган отново се беше изолирал в Бункера. Цифровото устройство внасяше неприятни корекции в тембъра на Майстора и след декодирането гласът отвъд океана звучеше леко пискливо.

— Проблемът не е в подготовката — остро реагира дипломатът.
— По-неприятен е фактът, че не успя да я ликвидираш.

Майстора се замисли. Очевидно Макган беше страшно ядосан, а той рядко си позволяваше емоционални изблици. Чудесно. Така дипломатът ставаше по-лесен за манипулиране.

— В този занаят Кроуфорд също е майстор — отговори Майстора. — Освен това той по начало не беше включен в договора ни.

— Но момичето беше, а ти я изпусна!

— Ще я посетя. И то скоро.

— А какво ще правим с Кроуфорд?

— Той би трябвало да я пусне, но явно не го е направил. Може би от криворазбрано кавалерство. За да се добера до нея, ще се наложи първо да се справя с него.

— Колко?

— Веднъж един арабски клиент бе така любезен да ми плати половин милион долара, за да се отърве от досадната си съпруга. При това тази случка беше доста отдавна.

— Удвоявам залога.

— Така става. Успя ли да я проследиш?

— Все още не. Рисковано е да използвам техниката в Бункера прекалено често. Така че ще ми е необходимо още време.

— Можем да изпаднем в цайтнот...

— Има и друг начин да облекча твоята задача — заяви Макган и му обясни какво бе намислил. — А сега ми кажи... Почакай, търсят ме по вътрешната линия.

Майстора засече паузата: Макган отново се включи към кодираната връзка след десет секунди, но сега заговори задъхано.

— Обади се секретарката ми. Няма да повярваш какво ми съобщи тя...

— Нещо се е случило ли?

— Преди малко Фримънт се е обадила в посолството по пряката телефонна линия от Щатите. Настоявала веднага да я свържат с мен.

Не можела да чака на телефона. Но най-радостното е, че си е оставила адреса.

— Дай ми го. — Майстора веднага запомни името на улицата и номера на къщата, продиктувани от Макган. — Този адрес говори ли ти нещо?

— Не. Досега не го беше споменавала. Може би е при някоя приятелка.

— А как е звучал гласът ѝ?

— Говорила е доста нервно, дори припряно. Накрая обещала да се обади отново, при първа възможност.

Майстора се замисли: какво може да се крие зад тази наглед напълно невинна фраза?

— А за Кроуфорд? Споменала ли е името му?

— Не. Може би е бързала, за да не разбере той, че е решила да се свърже с мен.

Не е изключено, помисли си Майстора. Наистина. Кроуфорд ѝ бе спасил живота, но в онези кървави сцени обзетата от ужас и смъртен страх Холис Фримънт надали е успяла да проумее, че Кроуфорд е неин съюзник, подарък от небето. И доколко му вярва сега, като се има предвид, че Кроуфорд никога няма да сподели с нея всичко, което му е известно, въпреки че тя със сигурност ще го обсипе с въпроси?

Но Макган грешеше в едно: онзи адрес стопроцентово няма нищо общо с миналото на Холис Фримънт. Сигурно е някое от тайните, старателно „прочистени“ квартири на Кроуфорд. Ако се допусне, че е телефонирала в Париж без знанието и разрешението на Кроуфорд, той може би още вярва, че прикритието му е надеждно. А това ще го направи по-уязвим.

— Искам да бъде потвърдено, че тя се намира на този адрес — тихо добави Майстора.

— Ще бъде направено — обеща Макган. — Но аз пък искам да съм сигурен, че този път ще си заслужиш възнаграждението.

Майстора прекъсна връзката, без да се трогва от настойчивия тон на Макган. Друг път ще си поговорят за промените в плановите и за корекциите на заплащането.

Сега имаше по-важна работа: взе кутията с оръжието и я върна в шкафа, провери ключовете на всички врати и след като задейства алармената сигнализация, излезе от апартамента.

Имаше още много дреболии за уреждане, преди да се залови сериозно за работа.

Малката тухлена сграда на библиотеката на „Люис стрийт“, точно под моста „Уилямсбърг“, винаги страдаше от хроничния недоимък на градския бюджет и от апатията на общинските власти към нея. Три години преди сегашните събития Винсент Калабрезе и Хари Джейкъб, залитащи и изтощени, се бяха спрели пред тази библиотека след продължителен престой в кръчмата на О’Тул.

Целия онзи следобед двамата приятели бяха посветили на спомени за годините, прекарани в Отдела за борба с тероризма. Говореха за какво ли не, и във всичко намираха слабости: разследванията не се провеждаха както трябва, имаше случаи на потуляване на провалите, към заподозрените се отправяха неприкрити заплахи, с една дума: нещата отиваха на зле.

След два дни двамата колеги събраха кураж и изложиха заключенията си пред своя пряк началник — полицейския комисар от градското управление. Той ги изслуша и им обеща, че ще направи всичко, което е по силите му, за да запази най-ефективното звено в борбата с терористичните групировки и елементи. Но докато се пребори с шефовете, беше им обяснил комисарят, дейността на Винсент трябвала да бъде посветена на поддържането в готовност на екипа на „Кифладжиите“, като им намери нова квартира, за предпочитане по-далече от полицейското управление на „Плаза Плейс“, а също и да измисли ново, по-представително наименование на екипа. Така се появи Полицейският информационен център, специализиран за антитерористични акции.

След няколко дни Калабрезе докладва на комисаря, че е намерил помещение за екипа и след консултации с шурей на комисаря, заемащ отговорна длъжност в Сити Хол (кметството), бившата библиотека стана притежание на нюйоркската полиция. После намериха една поговорчива строителна компания, която се нагърби с цялостния ремонт на сградата срещу умерено заплащане. Калабрезе активно помагаше при уточняването на проекта. Когато ремонтът приключи, екипът се нанесе в сградата и започна да се обзавежда. Началниците им уредиха да се закупят военно имущество, въоръжение и муниции от една

армейска база във Форт Бенинг, щата Джорджия. От Силиконовата долина се снабдиха с модерни компютри, от компанията „Бел“ — с комуникационна техника, а от „Дженерал Мотърс“ им издействаха два камиона и микробус — по-късно в този микробус бе монтирана електронната апаратура за следене на заподозрените.

Джейкъб се зае с организирането на обмяна на информация с базите данни на щатската и федералната прокуратура.

Сега Джейкъб и Калабрезе седяха в заседателната зала, изолирана със стъклена преграда от бюрата с компютрите, пред които работеха останалите членове на екипа. На масата, освен картонените кутии с китайска храна, се виждаше изпоцапаният сак, който Джейкъб бе открил на задната седалка на онзи полуразбит кадилак.

Калабрезе опипа кожения етикет върху сака.

— Жалко, че тази чанта не може да проговори, за да ни разкаже нещо повече за мис Фримънт.

— Така ли? — засмя се Джейкъб. — Защо не опиташ пак, Винсент? Кой знае, може и да се смили пред молбата ти...

Джейкъб се обърна към екрана на компютъра и отново зачете данните от файла с биографията на Холис Фримънт, но след няколко минути скептично промърмори:

— Хм, не мога да открия нещо, което да хвърли светлина върху инцидента на магистралата.

— А как ще научим кой е бил спътникът ѝ?

— Засега той е пълна мистерия.

— Ако проверим в списъците на пътниците, пристигнали днес на летището?

Джейкъб посочи към бюрата отвъд стъклена преграда:

— Не виждаш ли, че хората ни вече от два часа проверяват по всички достъпни канали.

Калабрезе стана, но след няколко крачки се върна и се облегна на ръба на масата.

— И така, нека да обобщим с какво разполагаме дотук.

— Двама от дежурните полицаи, Балестерос и Пъркинс, попаднали на наркопласъори, увлечени в сделки, в някакъв запустял склад. Разговарях с полицаите, а после с единия от онези дребни трафиканти. Представи ми се с името Драйас, но това се оказа само псевдоним. Както и да е. По-важното е, че нашите двама герои,

увлечени в играта на Бони и Клайд, избягали с камиона на наркопласъорите. Така стигнах до кадилака, който беше пострадал жестоко при надпреварата по магистралата.

Замислен, Калабрезе повдигна гъстите си вежди.

— Какво е заключението на съдебния лекар?

— Според доклада вратът на жертвата е бил прекършен преди инцидента на шосето. Типично в стила на терористите. Не е умрял под колелата...

Калабрезе отново се замисли.

— Разкажи още нещо за този кадилак.

— Изглежда като изкопан от автомобилно гробище. По описанието му отговаря на търсен автомобил, откраднат от паркинга на летище „Кенеди“ един час преди инцидента. Следователно терористите са пристигнали със самолет, а после по някаква причина са се качили в онази зала. Но са ги изненадали двамата стюарди от Еър Пасифик, придружавани от двете ченгета от охраната на летището. И четиримата са били застреляни на място, а нашата смела двойка, мъжът и момичето, излизат навън, цапардосват шофьора на таксито и задигат колата му...

Калабрезе го слушаше с все по-нарастващ интерес.

— А според показанията на свидетелите, струпани на изхода на чакалнята на летището, един черен отмъстител, в „Линкълн Таун Кар“, се опитал да ги сплеска след завоя, там, където видяхме строителните машини.

Калабрезе кимна мрачно.

— Този отмъстител... и той ли е изчезнал мистериозно?

— Винсент, нали никой не ти е обещавал, че този случай ще бъде от лесните? Не разполагаме с неговото описание, не знаем нито име, нито номер на полета. Но най-голямата загадка е защо онази двойка в кадилака е потеглила по следите на линкълна?

— Сигурно не са искали да попаднат под ударите на предната броня на линкълна...

— Ако ние не се бяхме намесили, сигурно щеше да ги довърши.

— Добре, Хари. Добре си се справил дотук.

— С много усилия нашите хора успяха да открият кадилака, изоставен в Лонг Айлънд Сити.

— Какво успя да разбереш за лицето, което е притежавало този сак? — прекъсна го Джейкъб и посочи към сака.

От устните на Калабрезе се отрони въздишка, достойна за Сизиф.

— Какво намери в сака, Хари?

— Нищо интересно: сиви панталони, дамски, разбира се, заедно с една блуза и пуловер, както и малко бельо. Стандартен комплект дрехи за една съвременна жена. Тази дама вероятно не е свикнала да взима много дрехи, когато заминава на дълго пътешествие.

— Наистина дрехите не са много. Но не ѝ е трябвало да взима повече. Много багаж пречи, когато човек бърза за някъде.

— Точно така.

Смутен, Джейкъб нервно прокара ръка през косата си.

— По дяволите, Винсент, в цялата тази работа има нещо загадъчно, което никак не ми харесва — кисело промърмори той. — Не съм сигурен дали не се задава нова терористична вълна. Преди да пристигна на летището, там вече се бе разиграла ужасяваща кървава сцена. А след това попаднах на магистралата „Ван Айк“, където така и не можах да разбера кой кого преследва. Не ми харесват тези хора. Не са им чисти намеренията. Нищо чудно да се окаже, че имат доста прегрешения зад гърба си. Така че е време да се намесим в играта.

Калабрезе сви рамене. Гласът на Джейкъб звучеше студено и решително, което рядко му се случваше, но Калабрезе добре го познаваше: ако Джейкъб заговори с този смразяващ тон, нямаше да се откаже от преследването, докато не залови нарушителите на закона.

— И какво предлагаш?

— Още не сме открили онзи линкълн. Не сме установили и самоличността на убития и после премазан на шосето таксиметров шофьор — отвърна Джейкъб. — Така че засега да оставим за по-нататък преследването на черния отмъстител. Първо трябва да съберем повече данни на другите участници.

Калабрезе видя как Джейкъб отново протегна ръка към кожения етикет на дръжката на сака с името на Холис Фримънт.

— Ще се заемем с тази Фримънт. Да се потърсят още данни за нея чрез компютрите, но преди всичко се налага да се свържем с Париж. Нали там е работила тя, там е живяла? Така че именно от Париж трябва да започнем търсенето.

Калабрезе кимна, но физиономията му оставаше мрачна. След ужасяващия взрив на самолета на Пан Американ над Локърби в Шотландия и особено след атентата срещу Световния търговски център в Ню Йорк Джейкъб беше положил много усилия за укрепване на връзките на отдела с колегите от антитерористичните звена от френските специални служби. Освен това можеше да разчита и на подкрепата на колегите си от други европейски страни, от централата на Интерпол и дори от израелското разузнаване. Калабрезе отдавна се бе научил, че няма смисъл да любопитства за начините, чрез които Джейкъб обменяше информация с европейските си колеги, но се досещаше, че вероятно отново е заработил изпитаният принцип на равностойната размяна на сведения.

— Вече се свързахме с компютрите в Централното управление на нийоркската полиция — продължи Джейкъб. — Нашите хора преди малко са научили, че федералните са изпратили свой екип на летище „Кенеди“. — Той отпрати изпитателен поглед към Калабрезе. — Нали помниш, Винсент, че вече имаме един коз в ръцете си? Знаем името на жената. Ако го съобщим на федералните, мълвата ще стигне до медиите и ще се вдигне страхотна врява. Тогава тя и нейното приятелче ще се скрият вдън земя и никога не ще узнаем какви планове кроят. Кой знае, може пък след тях да бъде изпратен резервен екип, след като те двамата са провалили мисията си? Така че на този етап ще е най-разумно да потърсим следите на онзи камион. Толкова едро чудовище, по-голямо от слон, не може се скрие лесно. Все някой ще попадне на него.

Джейкъб реши да изчака малко, колкото да даде възможност на Калабрезе да осмисли така нахвърления план за действие. Длъжни бяха да проследят всяка следа, защото не знаеха коя нишка ще ги отведе до целта. Ако надушат следите на Холис Фримънт и нейния спътник, ще действат бързо и енергично, без да си губят времето с юридически формалности.

— Ще съобщя на комисаря, че засега няма да разгласяваме данните за самоличността на жената — реши Калабрезе след продължително обмисляне. — Той, разбира се, ще настоява да му докладваме, но ще му обясним, че ако искаме да се доберем до нея и до мъжа от линкълна, името ѝ трябва да остане в тайна. Вярваш ли, Хари, че двамата още са в града?

Джейкъб се замисли.

— Не. Готов съм да се обзаложа, че веднага са побягнали надалече от Ню Йорк. Необходимо им е време да подготвят бъдещите си акции. Освен това по петите им е онзи черен отмъстител, а сега и ние се втурнахме след тях. Няма да напуснат убежището си, докато не се подготвят.

— Хм, пак изскача тази черен отмъстител... Имаш ли някакви догадки за него?

— Кой знае, може да се окаже агент на израелските специални служби. Ако колегите от Тел Авив са се заели с проследяването на тази двойка, дали ще се съгласят да ни помогнат?

Калабрезе го изглежда кисело.

— Едва ли ще им хареса нашата намеса.

— Все пак ще се свържа с Тел Авив — закани се Джейкъб.

Калабрезе се отдръпна от масата.

— А пък аз ще прескоча до „Четири сезона“ и ще проверя как е организирана охраната на сенатор Балантайн.

— Напоследък има ли нови заплахи за живота му?

— Само обичайните манази. Всичко е проследено от ФБР и нюйоркската полиция. Но щом двойката, която ни интересува, не е в Ню Йорк, ще трябва да сформиране специален екип за претърсване на всички съмнителни места в съседните щати. А това никак няма да е лесно, нали?

На излизане Калабрезе се спря пред стъклената врата.

— Хари, има още нещо.

— Да, Винсент?

— Обещах на Кети, че ще останеш настрани от стрелбите. Така че не се опитвай да се правиш на каубой, ако загърмят пистолетите. Ще се оправим и без теб.

Джейкъб се засегна, но не отвърна нищо.

— Знам, че си един от най-добрите в професията — зае се той да го утешава, — но все пак за нас ти си по-ценен като анализатор, отколкото като стрелец.

Майстора нареди на таксиметровия шофьор да спре малко след Бродуей, преди канала, където минаваше неписаната граница между

Малка Италия и Китайския квартал.

Свикнал с тесните, претъпкани улички в Марсилия, Майстора с лекота се провираше сред тълпите от купувачи, със сакове и книжни кесии в ръцете, заобиколени от още повече зяпачи пред бляскавите витрини. Заслепяващите неоновы реклами рязко контрастираха с тъмния фон на черното кадифе по бижутерските витрини, но веднага след тях идваха евтините павилиони, където нито една стока не се предлагаше за повече от деветдесет и девет цента. Но пък елегантните бутици за „вносни кожени облекла“ предизвикваха пристъпи на сърцебиене с главозамайващите си цени. В сравнение с тях етикетите по сергиите за слънчеви очила, специална изработка, само от утвърдени дизайнери, изглеждаха нечувано скромни. Навред бяха струпани кашони, контейнери, преносими стелажи — всички постижения на опаковъчната индустрия бяха достойно представени. Сгъваеми маси с мостри от петте континента задръстваха и без това тесните тротоари; безчет безистенчета примамваха едва ли не силов купувачите в своите дебри. До бордюрите чакаха пъстроцветните автобуси от последните за деня туристически турове, с дремещи зад воланите шофьори.

Майстора намери адреса, който търсеше — тясна тухлена постройка, с олющена фасада, опасана от противопожарни метални стълби. Надписът на английски над партера гласеше „Първокласна дамска мода“, но под него китайските йероглифи обещаваха съвсем друго: „Къщата на неземните наслади“.

Бутна зелениясалата врата и пое по стъпалата. На първата площадка го спря нисък, но набит бодигард, с дръпнати очи, заприщил със снагата си стоманената врата на етажа. Но дори и през нея се чуваше шумът от залаганията, примесен с кавги на няколко езика и звучно женско кикотене. Майстора му каза кого търси и смръщеният китаец нехайно, само с едно кимване, му посочи да се качи на горния етаж.

Търговската компания на Дебелия Ли се оказа на най-горния, шестия етаж. Майстора натисна звънеца и вратата веднага се отвори от крехка девойка, наглед не повече от шестнадесетгодишна, в традиционната рокля от червена коприна с неизбежните златисти дракони. Тя посрещна посетителя с поклон, изчака го да влезе, после

залости вратата и натисна бутона на алармената уредба, след което с изящен жест го подкани да я последва.

Просторната зала тънеше в полумрак, а въздухът бе натежал от източни благоухания. По лавиците около стените бяха подредени великолепни образци, свидетелстващи за майсторството на древнокитайските грънчари и резбари. Обстановката смътно напомняше за богатите китайски имения, които Майстора бе виждал преди много години. Стените и прозорците бяха толкова добре шумоизолирани, че се чуваше дори тихото драцено на пантофите на девойката по излъсканите до блясък керамични плочки на пода.

Момичето дръпна завесата от мънистени зърна и го въведе в тесния кабинет. Зад голата абаносова маса седеше мъж, очевидно отдавна простил се с първата младост, но някак си неподвластен на хода на годините. Погледът му, свършено бистър, пронизваше като кама лицата насреща, но дългите тънки кичури бяла брада все пак издаваха, че е прехвърлил осемдесетте. На черния плот имаше само бутилка канадско ръжено уиски, две чашки, диаграма на нечий хороскоп и старо, олющено сметало. Освен стола, запазен за посетителите, и великолепното китайско килимче, в стаичката нямаше нищо друго.

— Радвам се да те видя отново, Ли — рече Майстора.

Китаецът се надигна и млъчешком протегна съсухрената си ръка. На Майстора му се стори, че докосва остриите нокти на сокол.

Домакинът отля от уискито в чашите, подаде първата на своя гост и сам надигна другата. След наздравицата двамата мъже пресушиха чашите.

— И аз се радвам, че отново ни събра съдбата — започна Ли и внимателно оправи наметката си от яркосиня коприна, бродирана със златни нишки. — Много вода изтече, но аз знаех, че ще дойдеш. Защото беше предсказано. — Той посочи към диаграмата върху черния плот.

Майстора впери взор във фигурите, нанесени на листата от оризова хартия, изпъстрени с неясни символи от черен туш, с пресичащи се кръгове, съединени с дебели, плътни линии. Отляво на всеки лист се спускаше колона от йероглифи.

Подобна гледка не бе виждал от последния път, когато Ли му бе съставил хороскоп, а оттогава бяха изминали цели петнадесет години.

— Изглежда не си имал възможност... или желание... да продължиш заниманията си с това изкуство — предпазливо подхвърли Ли.

— Не, за съжаление. Не можах да се справя с превода без твоята помощ.

Костеливите пръсти на китаеца се плъзнаха по първия лист.

— Четири пъти са изпращали убийци за теб. Но ти винаги си ги посрещал, винаги си бил готов да отблъснеш удара. След това са се отказали.

— Никой вече не се наема с такава задача.

Ли замислено сведе глава.

— Напълно разбираемо е. Но ето че сега в твоя живот отново се появява онзи мъж, който в миналото е пожелал смъртта ти.

— Може би... — Майстора посочи с ръка към следващия лист. — Там вероятно е написано още нещо, за което нямам представа.

— Можеш ли да ми разкажеш нещо повече за него?

Майстора осведоми Ли за датата и часа на раждане на своя най-яръст враг. Отпи от уискито и се облегна назад, приковал поглед в астролога, който се зае със сложните корекции в хороскопа след последните сведения, получени от Майстора.

Изкушаваше го мисълта да сподели с Ли още факти, но нали престарелият китаец сам, чрез своето изкуство, можеше да стигне до тях. В гърдите му оставаше спотаено недоволството, че бездушните звезди не подсказваха с нищо какви страдания му се бе наложило да изтърпи.

Но минутите продължаваха да се низят все тъй бавно и Майстора постепенно започна да се успокоява. Ароматите омайваха съзнанието му и от дълбините на душата му се надигаше приглушено пулсиране, което не можеше да си обясни, но то завладяваше с хипнотична сила цялото му същество, унасяше го като приспивна песен. Двата часа изтекоха неусетно, сякаш бяха само две минути. Сепна се едва когато чу шумоленето на оризовата хартия. Ли отново беше разстлал свитъците върху абаносовия плот.

— Този мъж — започна старият китаец — е имал влияние върху твоята душа още когато си бил много млад. Отначало не ти е влиял директно, само те е следил отдалече, любопитен докъде ще се разпростре твоят талант.

Внезапно спомените нахлуха като порой пред притворените клепачи на Майстора. Отново виждаше слабичкия младеж, облечен само в протрити джинси и тениска. Бос, с въздушен пистолет в ръка. Беше само на дванадесет. Много по-късно се добра до пушката 22-и калибър. Учеше се да стреля по консервени кутии, после по зайци в гората. Хлапашки занимания, колкото за убиване на времето. Но още тогава усвои майсторлъка на финото регулиране на прицела — никой от познатите му не можеше да се обзаложи кой изстрел ще повали окончателно някой заек и кой само ще го рани. За него срещу мерника на пушката не заставаха живи същества, а по-скоро движещи се цели, отчаяно стремящи се да прикрият следите си. Особено го биваше да проследява ранените животни до бърлогите им.

От Бога подарената му дарба да борава с пушката му спести единствената участ, която очакваше всеки хлапак с неговото социално положение: да постъпи в мините в Кентъки и да изгасне от пневмокониоза, причинявана от въглищния прах, преди да е стигнал до четиридесетте. Едва тринадесетгодишен, той спечели 50 долара от състезанието по стрелба в родното си градче. Още същата вечер потегли с автобуса за Боулинг Грийн. От следващото състезание получи 500 долара заедно с един ценен урок: можеше да преживява добре, и то единствено благодарение на дарбата си. Нае скромна квартира в негърския квартал, при една вдовица, страдаща от сърце, и остана там цели шест години. Старата хазайка, пенсионирана учителка, го научи да чете и да пише. Внушителната ѝ колекция от годишниците на списание „Нешънъл Джогеографик“ му отвори очите за света.

Старицата почина два дни, преди той да навърши двадесет години. Купи ѝ най-скъпия ковчег, който можеше да си позволи, а по-късно плати и за надгробната плоча от черен гранит. Никога, по никакъв друг повод не бе проливал сълзи, освен на нейния гроб.

Но смъртта ѝ отприщи неподозирани сили в него. Заредиха се една след друга победи в местните състезания по стрелба, залозите в негова полза набъбваха главоломно — той просто нямаше равен на себе си в целия щат — с което веднага привлече вниманието на местните мафиоти, които не закъсняха да му предложат водеща роля в техните състезания, където мишените бяха човешки глави. Все още не

забравил съветите на старата си хазяйка, той неизменно отказваше предложенията, колкото и примамливи да изглеждаха.

После замина за Джорджия и дълго скита по пътищата, застлани с червеникава пръст. В архивите на полицията в Атланта от онова време бяха регистрирани около тридесет неразкрити убийства на скитници с неизвестни извършители.

След първите две убийства по поръчка той разбра, че не може да продължава така и същевременно да бъде напълно свободен. Да си изкарва прехраната като платен езекутор означаваше да разчита на хора, за които измамите бяха професионално задължение. И тогава си спомни за списание „Нешънъл Джогиографик“. Мечтите му се рееха към онези екзотични, загадъчни и най-важното, дяволски далечни градове и страни.

Седем години той усъвършенстваше занаята в Европа, а после разшири обсега си в Ориента, където намери, за голяма своя изненада, така дълго търсената сигурност, съчетана с нечуван комфорт. Но завинаги омагьосан от китайската култура и история, той реши да се премести в Хонконг. Остана там три години, преди да срещне Дебелия Ли, който му разкри тайните на астрологията. Оттогава насетне той не предприемаше нищо сериозно, без да се посъветва с хороскопа си, съставен от стария Ли.

Репутацията му нарастваше, славата му се носеше далече пред него, докато той обикаляше Индокитайския полуостров. Тогава, в Сингапур, един от клиентите му, англичанин, след като му съобщи за безупречното изпълнение на поръчката, го изгледа замислено и промълви:

— Никога не съм подозирал, че ще попадна на такъв майстор в занаята като теб.

Този прякор така здраво се лепна за него, че остана да го съпътства до ден-дневен, по всичките канали на подземния свят, чрез които богатите и всемогъщите търсеха печени професионалисти, за да разрешат най-деликатните им проблеми — дискретно, гарантирано, веднъж завинаги.

И тогава онези, другите, се интересуваха от него...

Майстора съвсем отчетливо помнеше първата среща, сякаш беше вчера, с мъжа, който промени изцяло живота му. Тогава онзи мъж му се бе сторил необикновено любезен и дори простодушен. С една дума...

обикновен. Но притежаваше власт, каквато дотогава Майстора не бе сънувал дори, и само това би трябвало да го накара да бъде нащрек. Но вместо това той се остави да бъде заслепен. Защото предложението наистина беше заслепяващо.

Първите четири договора бяха изпълнени точно както бе уговорено. Но при петия, с който той се ангажира въпреки предупреждението на стария Ли — или може би именно заради това — се стигна до онази грешка. Тогава Майстора не можа да повярва, че за един, само за един човешки живот може да се предлага такава астрономическа сума. Но възложителят на договора упорито държеше на своето и настояваше да бъдат изпълнени всички негови искания. И когато Майстора за пръв път в живота си допусна провал, онзи не му прости, макар Майстора веднага да бе предложил да му дадат следваща поръчка — за компенсация на предишната. Вместо това шефът се зае систематично да проваля кариерата му на професионален убиец.

Отначало Майстора си въобразяваше, че ще успее да се пребори с него, че безупречната му репутация ще продължи да му осигурява нови клиенти. Но се оказа, че те до един — постепенно, неусетно и тихомълком — започнаха да го пренебрегват. Без никакви видими причини. Никой не отговаряше, когато ги търсеше по телефоните. Така, в бездействие, измина една година, после втора, трета. Майстора бе принуден да снижи претенциите си, постара се всички в бранша да узнаят, че вече не се свени да се залавя и с поръчки от среден калибър, до нивото на по-дребните наркопласъори. Но желаещи да ползват услугите му така и не се намериха.

Парите, които бе заделил за бъдещето, започнаха да се топят. Професията му изискваше да се премества често от един град в друг, дори да сменя държавите. Но първокласните самолетни салони и петзвездните хотели останаха само в спомените му. Нещо далеч по-лошо — най-добрите доставчици на оръжие, най-опитните фалшификатори на паспорти, както и най-скъпо платените доносници от полицейските среди един по един затръшваха вратите под носа му.

Всемогъщият шеф продължаваше да го мачка безмилостно. И едва след като Майстора бе принуден да се откаже от всичко и да сведе съществуването си до просешка тояга, в един град, който винаги бе презирал, големият бос извади последния, решаващ коз... Но

Майстора също не си бе губил времето напразно — беше се постарал да узнае повече за своя мъчител, за начина му на мислене, за любимите му похвати. И когато се появиха убийците, изпратени за главата му, той ги посрещна напълно подготвен. Успя да ги засече, да ги ликвидира и четиримата, а после отрязва ушите им (според традицията на тореадорите), за да ги изпрати на Големия Шеф.

Нямаше повече опити да го елиминират и Майстора разбра, че е настъпило дългоочакваното примирие. Оставаше винаги заточеник, лишен от правото да упражнява професията си, обречен на нищета. Но той много добре знаеше, че шефът неслучайно е решил да го помилва и да го остави жив. И сега, след цели петнадесет години, бе дошъл мигът на разплатата...

Майстора се сепна, примигна и се заозърта наоколо. Видя срещу себе си Ли, търпеливо изчакващ. Трансът на Майстора бе продължил почти два часа.

— Този мъж винаги е имал голямо влияние върху твоята съдба — тихо повтори Ли. — Но сега той е изплашен. И има основателна причина за това.

Майстора отново протегна ръка към чашата с уиски и на един дъх я пресуши. Когато заговори, гласът му прозвуча леко дрезгаво.

— Може би ще е най-добре първо да се разберем за нашия бизнес — предложи той.

Ли се усмихна предпазливо, както го умеят само китайците. Девойката внезапно се появи на прага, с кожена чанта в ръка. Остави я в нозете на Ли, поклони се и безшумно се оттегли.

В чантата имаше шест пакета с пластичен експлозив, детонатори и радиопредаватели за дистанционно взривяване, скрити под дебела кърпа. Точно това бе поръчал Майстора, но се беше появила необходимостта от допълнително снаряжение и той не беше уверен дали Ли ще съумее да му го достави. И то веднага.

Китаецът изслуша молбата му невъзмутимо. Момичето още веднъж се появи, сякаш прочела мислите на господаря си. Ли ѝ заговори нежно, като че ли тя бе любимо домашно животно. След малко младата китайка безмълвно напусна задимената стая.

Четвърт час по-късно тя се върна с нещо като дървена кутия за пури. Майстора я пое от ръцете ѝ и остана изненадан от тежестта на

кутията, макар в малките ръце на крехката китайка да изглеждаше лека като кейк.

Той остави кутията на скута си, взе отвертката от китайката, развъртя винтовете и предпазливо откряна капака. Вътре лежах дузина противопехотни мини, от най-миниатюрния модел.

— Плащането пак ли ще бъде по сметката ти в Хонконг? — попита Майстора.

Ли тъжно се усмихна.

— Настъпиха лоши времена за старата колония. За предпочитане е в Сингапур. Но банката и банковата сметка са същите.

Майстора затвори капака на кутията и я прибра в сака. Надигна се и Ли го последва. На раздяла си стиснаха ръцете.

— Ще ми кажеш ли какво още предвиждат звездите за мен? — полюбопитства Майстора.

Пръстите на Ли отново обходиха листата от оризова хартия.

— Един мъж ще умре.

— Винаги някой умира в нашия занаят.

— Ти си запознат с основните правила на астрологията — рече Ли. — Знаменията само очертават какво може да ни донесе съдбата, но не могат да предопределят бъдещето. Може би ще избегнеш погубването, ако си мъдър и не предизвикаш съдбата с някоя лекомислена постъпка.

— Аз ли ще бъда погубен?

— Ти ще бъдеш предаден — отговори Ли. — Но тъй като вече го узна, погубването ти не е неизбежно. Нали?

17.

След като напусна Китайския квартал, Майстора се върна в апартамента в Уест Енд авеню, скри сака до кутията на снайпера, опъна се на дивана и се унесе в съня.

На следващата утрин той посвети почти цял час на поддържането на спортната си форма, след което набра резервния номер на Макган.

— Успя ли да проследиш момичето?

Гласът на Майстора достигаше така ясно до слушалката, която Пол Макган държеше до ухото си, сякаш се намираше само на няколко метра от него.

И днес в Бункера беше задушно. Дипломатът непрекъснато бършеше челото си с носна кърпа, вече порядъчно овлажнена.

— Тя още се намира там. Логично е да допуснем, че и Кроуфорд е с нея.

Майстора никак не искаше да се съгласява безрезервно с логическите заключения на Пол Макган, но предпочете да не му възразява. Дори и да бе напуснал убежището, Кроуфорд не можеше да си позволи да остави мис Фримънт сама за продължително време. Сигурно вече е разбрал, че е лековерна, а това допълнително щеше да го обременява... Кроуфорд ще се почувства задължен да я охранява, да я държи близко до себе си, да я укрива на сигурно място. А тя ще му пречи, ще му губи време, ще го разсейва.

В този момент му хрумна една нова, тревожна мисъл: ако Кроуфорд е повярвал, че мис Фримънт е невинна, то не е изключено да ѝ е разказал това-онова... Е, не всичко, разбира се, а само колкото да я запознае със ситуацията, и то в общи линии. Естествено, тя ще реагира адекватно, когато се убеди, че Кроуфорд не я заблуждава, и ще започне да изпитва доверие към него. Най-сетне ще проумее, че сега животът ѝ зависи в огромна степен от неговите решения.

Но тогава защо е позвънила на Макган и на всичкото отгоре е оставила адреса си? Въобще защо е телефонирала? Защо Холис

Фримънт иска Макган да узнае къде се укриват тя и Кроуфорд?

Майстора се замисли и стигна до извода, че съществува много голяма вероятност за нова опасност, която се е изплъзнала от вниманието на Макган.

— Попитах те какъв ще е следващият ти ход? — сърдито повтори Макган.

— Ще ги удостоя с една визита.

— Ще ти стигне ли времето?

— За подобна задача си струва да се пожертват ден-два. Никак не ми се иска Кроуфорд да продължи да ме следи — нито сега, нито след като приключи.

— Нуждаеш ли се от помощта ми?

— Всъщност, като се позамисля... Да. Много полезно може да се окаже съдействието на местната съдебна власт.

— Тогава смятай, че е уредено.

Джейкъб беше озадачен. Прекара по-голямата част от нощта в ровене из компютърните бази данни с надеждата да изкопчи още нещо за миналото на Холис Фримънт. Абсолютно нищо в досието ѝ не подсказваше, че някога е била свързана с терористични организации — както чужди, така и местни.

Имаше още нещо странно: чрез запитване по засекретената линия до американското посолство в Париж Джейкъб научи, че мис Фримънт е напуснала града заради някаква задача, свързана с работата на консулския отдел. Джейкъб, който не събщи, че е офицер от полицията, не се осмели да настоява за повече подробности.

Не по-малко загадъчна беше връзката между пенсионирания висш дипломат Доусън Уайли и Холис Фримънт. След като се запозна с характера на техните взаимоотношения, Джейкъб се замисли: макар в момента Холис Фримънт да се укрива някъде, не е изключено да се обърне за помощ към Доусън Уайли. Но при проверките на записите от разговорите по телефона на Уайли не личеше той да е разговарял с мис Фримънт. Нито бе провеждал разговори с чужбина. Обаче тези факти не успяха да потушат подозренията на Джейкъб. Дори и Холис Фримънт отнякъде да е успяла да се свърже с Доусън Уайли и да му е

забранила да се интересува от нея, не е изключено той да не я послуша — нали я беше отгледал от дете, като своя дъщеря.

На Джейкъб му се наложи да изчака до три следобед, когато по една от линиите, оставени по негово нареждане свободни за спешни донесения, се обади един от служителите във френското контраразузнаване. С този колега от Второто бюро Джейкъб се бе сприятелил в Тел Авив по време на поредната безплодна конференция за подобряване на мерките срещу интернационализиращия се тероризъм. Французинът искрено зарадва Джейкъб с вестта, че се добрал до нещо интересно в миналото на Холис Фримънт. При претърсването на апартамента ѝ френските специални служби се натъкнали на късче смачкана хартия. Или е било забравено от мис Фримънт, или е било нарочно оставено. Френските разузнавачи го отнесли в лабораторията си и успели да разчетат отпечатъка от написаното върху горния лист, откъснат преди заминаването на мис Фримънт. На листа е било написано: Бедфорд Хилс. Говори ли нещо на мистър Хари Джейкъб този адрес в щата Ню Йорк?

Джейкъб благодари любезно, обеща за синчето на парижкия си колега внушителен комплект играчки от прочутия магазин на Шварц в Ню Йорк, прекъсна връзката и веднага заповяда на техниците в гаража да му приготвят колата.

„Четири сезона“ е монументална сграда на Източна Петдесет и седма улица, с мраморни фойета и изящна мебелировка. Предпочитан от холивудските и от местните знаменитости, луксозният хотел се слави като едно от най-добре охраняваните места в целия град.

Джейкъб се втурна към стъпалата на парадния вход, опита се да премине незабелязан покрай портиера, но двама мускулести мъжаги веднага му преградиха пътя. Провериха багажа му, а след това го помолиха да се легитимира. Едва тогава му позволиха да прекоси фойето и да влезе в голямата зала на ресторанта.

Вътре президентската кампания беше в разгара си. Навсякъде се виждаха снимките на кандидата в червено-сини рамки, с накичени по тях сребристи балони. Вееха се знамена с надписи, извезани със златисти нишки. Ако се съди по остатъците в чиниите по масите, угощението явно е било на ниво. Изправен пред микрофона, Тони

Бенет подпываше, а зад гърба му бе строен многочислен джазов оркестър, един от най-добрите в щата.

Джейкъб набързо огледа масите, на всяка от които беше сервирана вечеря за дванадесет гости. Опита се да пресметне колко е струвал този банкет и колко се е охарчила касата на партията. Ако на глава се падат по пет хиляди долара, при дванадесет души на маса и общо петдесет маси... Да, тук явно не са пестили разносните.

Обърна се към дългата маса на сцената, отделена от залата чрез подиума за микрофоните и чрез специалния подиум за тв камерите. Още от входа привличаше вниманието достолепната фигура на Робърт Балантайн, в средата на масата — кандидат за президент на Съединените щати, заобиколен от губернатора на щата Ню Йорк и от кмета на огромния град. Зад техните кресла се извисяваха фигурите на хората от специалните служби, ангажирани за цялата кампания с охраната на мистър Балантайн.

Джейкъб започна да си пробива път в периферията на залата, опитвайки се да намери Калабрезе. Неусетно се доближи толкова близо до голямата маса, че успя добре да огледа кандидата. Очевидно гардеробът му беше безупречен: костюм от „Дънхил Ултралайт“, риза „Шерве“, а вратовръзка като неговата не би могла да бъде друга, освен „Сулка“. С диамантена игла за пет хиляди долара. Не всеки може да носи с достойнство такива дрехи — трябва да притежаваш самочувствие и усет, които не се научават в коледжите. Трябва да си се родил с тях.

Син на беден шивач, Джейкъб беше отраснал в недоимък. Всички около него сурово критикуваха богатите, които пръскаха луди пари за най-модните тоалети, но сами не можеха да зашият една кръпка дори.

За нещастие пред очите му се изпречи полицейският комисар. Джейкъб мислено прокле лошия си късмет. На десетина метра от масата на комисаря, в нишата за аварийния изход, дежуреше Калабрезе, без да откъсва нервен поглед от десетките гости около близките маси.

Джейкъб тъкмо се бе насочил към нишата, когато на сцената една жена се надигна от стола си и се запъти към подиума. Изглеждаше великолепно: с разкошната си червена коса, с дългите и

стройни крака, с приветливата си усмивка и с безупречния си костюм от „Ескада“ Клаудия Балантайн наистина беше неотразима.

Джейкъб се добра до ъгъла, където стоеше Калабрезе, секунди преди тя да поеме микрофона.

— Винсент...

— Почакай.

Вероятно в този миг някой от помощниците на Клаудия Балантайн бе подал сигнал, защото точно когато тя наговори, зад гърба ѝ се спусна огромно знаме, върху което в червено и синьо бяха изписани думите „Напред, Америка!“. Цялата зала стана на крака и дълго скандира този лозунг.

— Какво има? — прошепна Калабрезе.

Джейкъб се наведе към него, но въпреки това трябваше да извика, за да бъде чуто:

— Открихме къде може да е момичето.

Калабрезе незабавно го дръпна навътре, към коридора.

— Къде е?

— В Бедфорд Хилс.

Калабрезе се почеса замислено по носа. При него този жест винаги означаваше, че се съмнява в думите на събеседника.

— Хм, това е квартал само за богати, видни личности. Там наемите не са ли прекалено скъпи за двама терористи?

— Те винаги така постъпват. Избират места, където никой няма да ги търси, особено ако искат да се укриват за продължителен период.

— Имаш ли някакъв план?

— Не си успял да...

— Шшшт!

Джейкъб и Калабрезе се обърнаха и зърнаха висока, съсухрена дама на почтена възраст, с блестящи бижута върху скъпата си рокля, размахваща костеливия си показалец към тях. Калабрезе я изглежда свирепо, но за негово изумление старицата го измери с още посмразяващ поглед.

— Спри! — прошепна той на Джейкъб. — По-късно ще поговорим.

На подиума Клаудия Балантайн говореше уверено и гладко. Тя много често се появяваше на обществени места и бе свикнала да държи речи пред всякаква публика.

— Благодаря ви... Благодаря ви от сърце. Зная, че някои от вас може би в този миг си казват: социолозите сигурно са класирали Боб на опашката на проучванията си, затова той се е принудил да изтика жена си на преден план.

Залата избухна в смях и крясъци.

— Обаче аз няма да говоря дълго. Ще го оставя той сам да ви обясни защо е тук. Но днешната вечеря е чисто благотворителна, за събиране на помощи и няма никаква връзка с предстоящите избори. Защото „Напред, Америка!“ е движение, създадено за доброто на хората, за прогреса на обществото, за всеобщото добруване.

Клаудия Балантайн използва паузата с аплодисментите, за да огрее сцената с лъчезарната си усмивка, пое дъх и махна с ръка, за да я оставят да продължи:

— Преди пет години „Напред, Америка!“ беше само една скромна моя мечта. Първият офис на движението беше всекидневната на нашия дом. Но сега ние имаме клонове във всичките петдесет щата. Ние събрахме повече от два милиарда долара през тези години, все от щедри хора, от хора като вас. Тези долари, до последния цент, са раздадени на нуждаещите се граждани на нашата велика страна: изоставени деца, самотни майки, неуки безработни. „Напред, Америка!“ им подава ръка, за да се изправят на крака. Ние не искаме помощ от правителството. Ние искаме вашата помощ. Вашите дарения — в пари, време или жизнен опит — това е, което ни крепи, което ни окуражава да вървим напред. За да покажем на целия свят, че страданието на един от нас е страдание за всички нас. И че победата на отделната личност е победа на цялата нация.

Сред оглушителни ръкопляскания, свиркания и викове Клаудия Балантайн отново се настани на креслото си. Джейкъб забеляза, че се навлажниха очите дори на закоравелите репортери, отдавна забравили значението на думата „състрадание“.

— По дяволите, толкова възторжена тълпа не помня от кампанията на Джон Фицджералд Кенеди — процеди през зъби Калабрезе. — *Нея* трябваше да изберат за президент.

— Точно така, млади човече — намеси се старата дама. — Но няма ли да благоволите да млъкнете и да оставите другите да слушат?

Най-после дойде редът на Робърт Балантайн. Той хвърли бегъл поглед към водещия, който вече бе обявил, че ще говори кандидатът,

но вместо да се наведе към микрофона, Балантайн неочаквано се приближи към съпругата си и я целуна. Новият изблик на овации секна едва когато кандидатът за Белия дом се изкачи на подиума.

— Току-що чухте моята обожавана съпруга. Тя изрече всичко, което се бях приготвил да ви кажа — започна той сред всеобщия смях. — За мен тази вечер е нещо повече от една среща, посветена на благотворителната ни мисия. Надявам се да видя тук всички мои поддръжници и приятели. Но не искам нашата вечеря да се превръща в поредния митинг от президентската ми кампания. Вече цялата нация знае какво искам да сторя за нея. Но това, което още не знаете, ще го научите сега, макар че моята съпруга ме помоли да изчакам. Не, аз не мога да крия повече, защото подкрепям от все сърце моята любима жена, защото съм готов да направя всичко, да видя как цялата нация ще извика в един глас: „Напред, Америка!“. Ако бъде избран за президент, ще разширя дейността на това благородно движение, за да може с моя и с ваша помощ „Напред, Америка!“ да се превърне в пътеводна светлина за всички наши граждани.

Този път тълпата надмина себе си — невъобразимо шумните овации едва не събориха тавана на залата.

Джейкъб сграбчи Калабрезе за лакътя и го отведе навътре в коридора, към аварийния изход.

— Да, сега вече разбирам как се печелят гласове.

След тези думи Джейкъб обясни на Винсент Калабрезе плана за действие. В очите на Калабрезе пламнаха радостни искри, което веднага подсказа на Джейкъб, че верният му съдружник напълно одобрява избраната тактика.

— Но не трябва ли да поискаме още хора? — замисли се Калабрезе.

— Най-добре ще е да използваме информацията от компютърната мрежа на данъчните служби. Ще се наложи да се претърсва доста обширна зона. Ако мис Фримънт и нейното приятелче усетят, че сме започнали да ги търсим, незабавно ще офейкат. И ако потеглят през нощта, дори сто човека да имаме на разположение, пак няма гаранции, че ще успеем да ги пипнем. Защото стотина мъже могат да вдигнат шум до бога.

— А защо да не използваме хеликоптер?

Джейкъб скептично поклати глава. Полицейските хеликоптери „Уиспърхоук“ („Тихият ястреб“), притежаваха изключителни качества, но най-ценното в тях беше почти безшумния им двигател. Обаче с пилоти, обучени за този нов модел хеликоптери, разполагаше само Националната гвардия. А Хари Джейкъб не желаше да дели славата за залавянето на двама опасни терористи с някой одъртял полковник от запаса.

— Нямаме време за губене, Винсент — отсече той. — Имаме опит в претърсването на нелегални квартири, където се укриват терористи. С парализиращия газ ще ги пипнем по бели гащи.

Джейкъб се обърна назад и хвърли тревожен поглед към комисаря, който внезапно бе напуснал мястото си и се приближаваше към коридора зад сцената.

— Трябва да побързаме, Винсент. Всяка минута е ценна.

Калабрезе не се нуждаеше от повече подканване.

— Да вървим. Трябва да събера екипа — решително заяви той.

Холис се събуди. Пред замаяния ѝ поглед първо изплуваха някакви неясни багри, а после до слуха ѝ достигна шум от леко трополене. Сънищата ѝ мигом отлетяха, макар че тя се опита да ги задържи в спомените си.

Когато окончателно се разбуди, първите думи, неволно отронили се от устните ѝ, бяха:

— Да не съм хъркала?

Едва тогава осъзна, че лежи на дивана, напълно облечена. Веднага се надигна и се огледа, подплашена от предчувствието, че той си е заминал.

Но Кроуфорд седеше до голямата маса в средата на трапезарията, с бележник пред него. Посрещна я с уморена усмивка.

— Не се тревожи, всичко е наред. Е, да, малко си похърка, но само накрая. — Той се поколеба, преди да продължи: — Проспа непробудно цели четиринадесет часа.

Холис ахна и се огледа притеснено, смутена, че му е позволила да надникне в една от нейните малки тайни.

Когато прекарваше нощите в спалнята на Пол, Холис непрекъснато се тормозеше от съмнението, че той става толкова рано

всяка сутрин, защото не може да търпи нейното похъркване...

Разтърка очи и се обърна към прозореца. Едва сега проумя откъде идва потропването — тежки дъждовни капки се удряха по рамката на прозореца. Нима дъждът се беше изливал неспирно през цялото време? Следобедната светлина, процеждаща се през посивялото небе, беше твърде оскъдна.

— Ей сега ще се върна — промърмори тя.

Младата жена отиде в банята, взе един душ набързо, а после се преоблече. Когато се върна, ноздрите ѝ уловиха приятния мирис на току-що сварено кафе.

— Ще пиеш ли кафе с мен? — попита я Кроуфорд.

— Да, благодаря.

С чашата в ръка Холис се приближи към масата. Погледна към страницата в бележника, изпълнена с дребен, но четлив почерк, а сетне вдигна очи към лицето му. Кроуфорд изглеждаше замислен и смълчан като археолог, попаднал на следи от неизвестна цивилизация. Едва сега вниманието ѝ бе привлечено от дълбоките сенки под очите му и сбръчканото му чело.

— Съставил си план на играта, така ли? — попита тя и посочи към бележника.

— Опитвам се да стесня списъка на потенциалните мишени на Майстора. Като се има предвид колко много видни личности обитават Ню Йорк, изборът на жертва наистина е доста богат.

Кроуфорд не сметна за нужно да ѝ обяснява, че бе провел няколко кодирани разговора с Париж. Хората от екипа му докладваха за претърсването на жилището на мис Фримънт, осъществено със съдействието на агентите от Второто бюро — нищо подозрително не бяха намерили. Никакви улики нямаше и в стаята в хотел „Аполон“, където бе отседнал Майстора. Накрая следваше последната, най-горчивата вест: тялото на Уоли Лиджът е пристигнало във военновъздушната база „Андрюс“. На съветника по въпросите на сигурността в канцеларията на държавния секретар беше изпратен подробен рапорт, но той изрично подчертал, че гори от желание да си поговори насаме с Кроуфорд...

— Добре ли си?

Въпросът ѝ го сепна и го върна към настоящето.

— Да, да, добре съм, много съм добре.

— Хм... струва ми се, че нещо те измъчва, щом не вдигаш глава от този бележник.

— Сам съм си избрал тази участ.

— Но ако се окаже, че сме сгрешили? Ако Пол е невинен, а Майстора успее да... всъщност какво се готви да извърши той?

— Тогава усмивката за дълго ще изчезне от лицето ми.

Холис предпазливо запита, съвсем тихо, макар да й се стори, че думите й отекват гръмко в надвисналата неловка тишина:

— Какво ще правим, ако той никога не се появи?

— Тогава няма да успеем да го проследим.

Младата жена се зарадва, че в тона му нямаше и следа от упрек или гняв заради дързостта й.

— Откога си в тази професия? — внезапно смени темата тя.

Кроуфорд я изглежда смаяно.

— Хм... от доста години. Всъщност през целия си живот само с това съм се занимавал.

— Но защо? Искам да кажа, как избра този опасен занаят?

— Той ме избра. — За миг се спря, унесен в спомените. — Бях снайперист в една армейска част, от специалния контингент, когато бе взривен онзи „Боинг“ от полет 103 на Пан Американ. Изпратиха нашия екип отвъд либийската граница. Дадохме доста жертви. Най-после операцията бе прекратена и ние се върнахме у дома, но след шест месеца един от моите подчинени беше убит. После още един... Общо четирима. И мен се опитаха да ме застрелят, но аз имах късмет и се разминах на косъм от куршумите. Постепенно се изясни, че либийците са се заели сериозно с нас. Един от бившите ми армейски командири сподели с мен, че те плащали баснословни суми на професионални убийци, за да очистят американските снайперисти, изпратени по следите на техните лидери. Тогава за пръв път чух за организацията ОМЕГА. Изборът, пред който бях изправен, беше елементарен: едната възможност бе да чакам да ме очистят, което рано или късно щеше да се случи. Или аз сам да се превърна от мишена в ловец.

— И ти избра второто...

Кроуфорд кимна.

— Успя ли да се добереш до убийците, виновни за смъртта на твоите хора.

— Да.

Холис отмести чашата с кафето.

— Опитвам се да те разбера, но невинаги успявам. Може би се нуждая от помощта ти. Поне малко. — Тя го погледна тревожно: — Защо ми спомена, още там, на летището, че знаеш доста за мен?

— Зная какво се е случило с твоето семейство...

Холис сама се изненада от реакцията си. Всъщност... по-скоро от липсата на реакция. Всяко споменаване на трагедията, сполетяла семейството ѝ, досега неизменно я караше да настръхва, дори да изпада в ярост. Освен ако събеседникът ѝ не беше Доусън Уайли. Но сега, по непонятни и за самата нея причини, тя не се опита да протестира.

— Ще ми повярваш ли, ако ти призная, че до ден-дневен нямам представа кой уби баща ми? Зная, че майка ми е загинала по чиста случайност, но баща ми... Спомням си много ясно онзи ден. Помня дори подробностите. Как изглеждаше той, какво ми говореше, какво вършехме. Въобще не чух изстрелите. Когато пораснах, мисля, че бях вече на тринадесет... Доусън Уайли ми разказа всичко. От него научих, че убиецът е дебнел от доста часове, че вероятно е бил отличен стрелец, че неминуемо е притежавал свръхчовешко хладнокръвие... И сега си го представям как седи и чака, чака, чака в тясната кабина на онзи кулокран, готов да натисне спусъка. Но никой не ми обясни защо е трябвало да загине баща ми. Кой може да го е мразел толкова? Или да се е страхувал от него...

Едва сега усети колко силно ноктите ѝ се бяха впили в китките ѝ.

— Понякога, но само в сънищата, ми се струва, че изплува лицето на убиеца. Но щом се опитам да го фокусирам, образът му моментално се размива и не остава нищо. Само някакво сиво петно.

— А какво ще сториш, ако го видиш? — тихо попита Кроуфорд. — Ако този тип е все още жив, какво ще направиш с него?

— Искане ми се да го попитам защо уби родителите ми.

— И после, ако ти отговори на въпроса?

— После ще се опитам да забравя всичко. Или нещо подобно. Но не, това няма да е достатъчно. — Холис видя как той се намръщи и разбра, че Сам не е успял да я разбере. — Да, няма да е достатъчно само да узная истината. Ще поискам да стана като теб, да го проследя, да го унищожа — заради мен, заради всичките ми страдания... И заради другите, чийто живот е съсипал.

Тонът ѝ, лишен от всякаква милост или състрадание, го накара да изтръпне.

— А ти помниш ли да си живял по друг начин? — на свой ред го попита измъчената жена. — Преди да се заемеш с тази професия, какво си правил?

— Да, помня.

— Не ти ли се иска някой ден да се върнеш към онзи живот, в който не е имало преследвани и преследвачи?

— Не зная дали бих могъл.

— А аз мога. Но само ако зная, че той е намерил смъртта си. Ще бъде като втори живот, като прераждане.

Той я слушаше с трепет, изплашен, че се докосва до болката, стаена от детството в гърдите ѝ, все още неуверен, че тя му е разрешила да надзърне в душата ѝ. А когато вдигна длан, за да я погали по бузата, Кроуфорд остана удивен — отдавна, много отдавна не се бе докосвал до толкова млада и свежа плът.

— Това мога да ти го обещаю. Ще заживееш втори живот.

Тя неспокойно се отдръпна от него и плахо наведе глава.

— Кой знае... Но само ако не попадна в лапите на Майстора.

На Кроуфорд никак не му се искаше този миг да бъде опорочаван.

— Трябва да ти покажа нещо — рече той.

Заведе я във всекидневната, отвори вратата на масивния дървен шкаф. Вътре се показва свръхмодерен образец на това, което напоследък наричат домашен център за забавления: телевизор с внушителен по размери екран, видеокасетофон и стереоуредба.

Кроуфорд взе дистанционното управление и включи телевизора. На екрана вървеше популярното „Колелото на късмета“; залата кънтеше от виковете на зрители и състезатели.

— Шегуваш ли се? — намръщи се Холис.

Но млъкна, щом видя как той чевръсто набра някакъв цифров код по бутоните на дистанционното и телевизорът внезапно се преобрази в компютърен екран. Кроуфорд отново натисна бутона със звездичката и на монитора изплува триизмерно изображение, на което с червени точки бе означена оградата около къщата.

— Сензори, които засичат всяко проникване в зоната — обясни ѝ Кроуфорд. — Могат дори да различават дребни горски животни от

човешка фигура.

Холис усети изпитателния му поглед, но не му отвърна.

После я покани да го последва в кухнята и отвори пред нея вратата към мазето. Стъпалата бяха осветени, покрити с гумени подложки, за да се избегне подхлъзването.

Мазето се оказа доста дълго, но тясно, колкото две писти за боулинг, опънати една до друга. Спряха се пред тезгях от шперплат. Дълга жица чезнеше над главите им в полумрака към дъното на тунела. Кроуфорд натисна ключа за осветлението и пред изумения поглед на Холис се разкри истинско стрелбище.

Стените бяха покрити с коркови плоскости за изолация на шума. Задната тясна стена бе оборудвана като оръжеен шкаф. На лавиците зад преградата от армирано стъкло бяха подредени пистолети, автомати и ръчни картечници. Най-долу се виждаха заоблени, грозновати черни предмети. Тя си спомни, че в една от лекциите за тероризма им бяха показали диапозитиви с различни модели гранати.

— Използвала ли си някога поне едно от тези оръжия? — попита я Кроуфорд.

Отрицателният отговор бе толкова ясно изписан на лицето ѝ, че той веднага млъкна. Отвори шкафа, извади един автомат, постави пълнителя и се обърна.

Холис неусетно дори за себе си пристъпи към шкафа. Ръката ѝ сякаш сама се протегна към големия, но неочаквано лек „Зиг Зауер“. Стисна го, отиде до плота и се взря в мишената в отдалечения край на тунела — лист хартия с човешки силует, с червена точка вместо сърце.

— Зареден ли е? — любопитства Холис.

— Само трябва да свалиш предпазителя.

Той пристъпи към нея, за да ѝ помогне, но тя вече бе нагласила пръста си върху спусъка.

— А аз си мислех, че никога не си докосвала оръжие.

— Не съм ти казвала това. Просто не отговорих на въпроса ти. Зная как се борава с пистолет. Нали прекарах шест години в Айдахо. Там всеки умее да стреля. Доусън Уайли се погрижи да ме научи.

Холис постави на ушите си двата оранжеви шумозаглушителя, после леко разтвори ходилата си. Приклепна и стисна пистолета с две ръце, с лявата китка обхвана дясната. Затвори лявото си око и се

прицели в мишената. Накрая бавно издиша въздуха от дробовете си и едва тогава натисна спусъка.

Един изстрел. Втори. Трети. С равномерни паузи. Пистолетът послушно изпращаше куршумите към мишената.

Накрая Холис остави оръжието на плота, смъкна шумозаглушителите и погледна към Кроуфорд.

— Ще провериш ли резултата? — попита той.

— По-късно. Сбърках ли нещо?

— Малко си по-бърза със спусъка, отколкото е необходимо. Мислиш си, че си напълно готова за изстрела, но всъщност нагласяш мерника в последната секунда. Пръстът ти трябва да е съвсем лек, свободен, както при обелване кората на портокал.

Холис кимна, отново постави шумозаглушителите и стреля три пъти. После пусна още една серия от три куршума, после още една... *както при обелване кората на портокал...* Спря се едва когато усети ръката на Кроуфорд върху рамото си. Той се отдръпна и натисна бутона за макаратата. С каменно изражение Холис изчака листа с мишената да се приближи.

Кроуфорд пристъпи огневата линия с маркер в ръка. Размерите на черния силует се оказаха малко по-големи от неговите.

Той очерта кръгчета около трите нахъсани дупки в хартията, и трите в лявото рамо на човешката фигура.

— Тези са от първата серия.

Маркерът се насочи към долната половина на фигурата, някъде към корема, където хартията бе пробита на шест места.

— От следващите две серии.

Накрая той очерта по една дупка в горната част на гръдната кухина, на гръдната кост и в сърцето.

— Това е последната ти серия, най-успешната. — Обърна се към нея и я изгледа с любопитство: — От колко време не си стреляла?

— От години.

— Тогава излиза, че си доста надарена.

Холис го изгледа недоволено, като че ли от устните му се бе изплъзнала псувня. Завъртя се и пое към стълбата.

— Не си мисли, че само твоята участ е такава — извика той след нея.

Тя мигом се обърна.

— Какво каза?

Той се поколеба.

— Преди много години едно друго момиче също загуби баща си в Париж, точно като теб. Той бе убит от снайперист, когото не са успели да заловят и до днес.

Холис го изглежда смаяно.

— Не... Не може да бъде! В посолството ни разказаха за всички инциденти с американци в Париж. Спомням си за пет или шест автомобилни катастрофи, за сърдечни пристъпи, но не и за убийства.

— Защото си работила само във визовия отдел. На маловажни чиновници като теб се полага само ограничен достъп до секретната информация.

Смаяната жена пристъпи към него с подкосени крака.

— Коя е тя?

— Холънд Тайло. Сега работи в специалните служби, към охраната на Белия дом.

— Сигурен ли си, че това също е било дело на Майстора?

— Той е използвал специално изработен снайпер. Дори и куршумите са били допълнително обработени. За да се постигне висока точност и да се гарантира смъртта на жертвата. Но вътре в цевта има тънък нарез, който оставя миниатюрни бразди по всеки изстрелян куршум. Тези бразди са толкова характерни за всяко оръжие, че го издават така, както отпечатьците от пръстите издават престъпника. Такива бразди бяха открити и по куршума, причинил смъртта на бащата на Тайло.

Кроуфорд я погледна замислено.

— Когато се справим с Майстора, ще те запозная с Холънд Тайло. И тогава ще ѝ съобщиш, че вече няма защо да сънува безличен образ, размит като сиво петно.

18.

Микробусът, подобен на използваните от ФБР, се насочи на североизток. Чистачките му „пърхаха“ неуморно — като криле на птица, заключена в клетка. Фаровете на насрещните коли осветяваха едрите букви, изписани по дългата стена на микробуса: „СПЕШНИ ЕЛ. РЕМОНТИ — ДЕНОНОЩНО ДЕЖУРСТВО“. Електротехниците от аварийните служби шетаха навсякъде, по всяко време на денонощието. Така че тяхната поява никъде не събуждаше подозрения.

Вътре членовете на екипа на „Кифладжиите“ се бяха настанили върху скамейките, завинтени за пода и стените на микробуса. Всички бяха облечени в противокуршумни жилетки, а върху тях имаха водонепроницаеми найлонови комбинезони. Под вълнените им шапки, обработени с водонепропускаща смола, се намираха слушалките; работната честота вече бе настроена и проверена. Батериите за предавателите бяха напъхани в страничните джобове. На коланите бяха окачени гранатите с нервнопаралитичен газ.

Всеки бе подбрал оръжието си по свой вкус. Част от екипа предпочиташе скорострелните автомати, но имаше и запалени привърженици на автоматичните пистолети, много полезни в тесни помещения. Джейкъб споделяше това мнение, ала този път изборът на въоръжението не го вълнуваше особено — нали Калабрезе беше обещал на Кети, че няма да позволи на мъжа ѝ да действа на предната огнева линия.

Заел мястото зад волана, Калабрезе се размърда и погледна назад през рамо. Екипът му изглеждаше уверен, готов за предстоящото сражение. Никой нямаше притеснен вид, неколцина дори се прозяваха или дъвчеха дъвка. За Калабрезе най-важното бе да не допусне някой от подчинените му да изгуби самообладание, когато се озоват в опасната зона.

— Някой иска ли музика? — попита той.

След кратък спор мъжете се съгласиха да слушат музиката към филма „Раздялата“.

Ако не валеше дъжд, профучаващите мотоциклетисти може би щяха да чуят нестройния, но ентусиазиран мъжки хор, възпяващ изгубената любима, заминала да дири щастието си в големия град; песента за нещастния влюбен, който не може да заспи, изтерзан от сърдечен копнеж.

Холис и Кроуфорд се нахраниха с притопленото телешко печено. Тя се излегна на дивана и се зае да прелиства списанието, което Майстора бе чел в самолета. Загледа се в туристическата реклама на остров Капри — изглеждаше като райско кътче, зареяно в синьото море. Замисли се колко топло е там сега... Колко ще е приятно да се потопи в тихия залив, под жарките слънчеви лъчи, на плажа, където се разнасят само смях и песни, а отзад е хълмът с вилите с покриви от тъмнокафяви керемиди...

Но навън беше нощ, а в камината догаряше огънят и по ламперията играеха пурпурни отблясъци. Холис се изправи, списанието се изхлузи от скута ѝ. Когато се наведе да го вдигне, вниманието ѝ бе привлечено от разтворената страница — фотография на мъж и жена сред някакъв тържествен прием. И още нещо: някакъв неясен пръстов отпечатък.

Холис знаеше, че този отпечатък не беше от нея, защото отлично си спомняше, че не бе стигнала до тази статия.

Младата жена остави списанието върху масичката за кафе, отметна кичура коса, паднал върху челото ѝ, и се наведе напред. Холис не успя да преведе заглавието на репортажа, но това в момента нямаше значение. На страницата същата двойка бе снимана в различни пози, но винаги оградена от гости. На заден план се виждаше някакъв дансинг. Тя разпозна мъжа и жената на фотографията, пък и името Ню Йорк си оставаше Ню Йорк на всички европейски езици.

... Като се има предвид колко много видни личности обитават Ню Йорк, изборът на жертва наистина е доста богат...

— Кроуфорд!

Гласът ѝ отекна в коридора и нещо ѝ подсказа, че е сама в къщата. Веднага скочи, за да провери стаите. Накрая се досети да се върне в преддверието: ботушите и мушамата ги нямаше. Върна се до прозореца във всекидневната и впери поглед в мрачния, заливан от

дъжда парк. Светлините в стаята хвърляха отблясъци по стъклото, затова тя набързо обиколи всички ъгли и изгаси лампите. Очите ѝ привикнаха с полумрака. Отново притисна чело до прозореца, толкова плътно, че дъхът ѝ замъгли влажното стъкло.

Опита се да огледа алеята край входа, а после и моравата пред къщата. За трети път погледът ѝ отчаяно прекосяваше безлюдната зона и всеки път паниката в гърдите ѝ се надигаше с все по-завладяваща сила. От гърлото ѝ се отрони сподавена въздишка, когато зърна силуета му в сянката на гаража. Поне два пъти бе погледнала натам, но едва сега успя да го види.

Изплашената жена се отдръпна от прозореца чак когато се увери, че той се насочва обратно към входа.

Измокрен и навъсен Кроуфорд влезе в преддверието. Наведе се да събуе ботушите и pistolетът му се очерта като издайническа подутина под мушамата.

Тя отмести списанието и се върна до камината.

— Какво има? — Лицето му блестеше, поръсено с капки вода. — Да не би нещо да те е уплашило? Или се е задействала алармената сигнализация от сензорите около оградата?

Холис поклати глава.

Той посегна към бийпъра^[1], окачен на колана му, а после се приближи към телевизора, за да провери сигналите от сензорите край оградата. Накрая натисна бутона на бийпъра и прекъсна звуковия сигнал. Системата работеше безупречно.

Кроуфорд бавно отпусна pistolета и свали пончото от раменете си.

— Какво се е случило, Холис?

Тя му подаде списанието.

— Майстора купи този брой от един павилион на летище „Шарл дьо Гол“, малко преди да вземем полета за Ню Йорк. Прочете го в самолета, преди да заспи. По-късно списанието се изхлузи от джоба на облегалката пред него и аз го взех... заради снимките от остров Капри. — Холис млъкна, за да си поеме дъх. — Но този отпечатък от пръст, ето тук... той не е от мен. Освен това съвсем ясно си спомням, че той се бе зачел точно в тази статия. А сега погледни снимките...

Кроуфорд набързо прегледа статията. На датски език той четеше със запъване, но най-важното беше едрият отпечатък от пръст върху

една от фотографиите, може би от палеца на Майстора.

Но той въобще не обърна внимание на персонажите върху снимките, въпреки майсторството на фоторепортерите, докато не чу зад гърба си нейния глас:

— Това не е ли Балантайн? Нима той ще е мишената на Майстора?...

Изрече го с такава увереност, че той усети как нещо в гърдите му потрепна.

— Хм — замисли се Кроуфорд. — Не е изключено Майстора да е купил този брой на списанието, защото някой му е наредил да запомни снимките в него. Защото на тях е имало нещо съществено важно за него. При това не е рискувал, понеже е знаел, че не можеш да четеш на датски. От репортажа е научил всичко, което му е било нужно, след което е трябвало да изхвърли списанието в контейнерите за смет в чакалнята на летището.

— Но по случайност списанието се изхлузи на пода, а той не го е забелязал след кацането на „Кенеди“.

Кроуфорд кимна.

— Но след като е разбрал, че списанието не в джоба на самото му, веднага се е запитал къде може да е останало. И тогава вероятно се е досетил, че ти си го взела. А това вече създава ненужен риск за мисията му: ти си видяла в какво се е зачел по време на полета и не е изключено да си се добрала до истината.

— Затова ли е решил да ни преследва? — ахна Холис. — Защото е допуснал грешка, незначителна на пръв поглед, но все пак криеща опасности.

— Подозирал е, че ще ми съобщиш какво знаеш, а аз, ако се окажа достатъчно проникателен, ще взема мерки, които да попречат на плановете му и...

— ... и тогава е решил да ни открие и да ни унищожи! — прекъсна го тя.

Инстинктивно Холис пристъпи по-близо към него, търсеща закрила, едва сега осъзнала какво я заплашва.

— Но това... това означава, че той неминуемо ще ни търси, каквото и да му струва това?

Кроуфорд посочи към страницата на списанието.

— Но времето му доста е ограничено.

— Защо?

— Защото мис и мистър Балантайн ще останат в Ню Йорк само няколко дни. Не му остана много време, за да я направи вдовица.

Майстора никак не беше доволен, че няма да може да отиде на благотворителната вечер в „Четири сезона“. Но поне щеше да присъства на финалната сцена, и то на почетно място, в средата на първия ред.

Той бе оставил наетия под наем джип „Рейндж Роувър“ в гаража на сградата на Уест Енд авеню — в която бе отседнал. В жабката го очакваше пътната карта на целия щат. Пътуването до графство Уестчестър в проливния дъжд, въпреки затихналото движение по магистралата, му бе отнело малко повече от един час.

Веднага след като се добра до целта, той на два пъти обиколи цялото имение — с малка скорост, но без да спира. Разбира се, въобще не му хрумна да провери колко са надеждни мерките за сигурност откъм фасадата на сградата. Опитният вълк единак душеше за нещо съвсем друго и това му отне още двадесет минути.

Общинската мера — или както и да го наричаха този пуст парцел — едва се виждаше в мрака, затова той се принуди да изключи фаровете. Но трябваше да бъде много внимателен, защото имаше доста дълбоки и коварни дупки край пътя, пълни с дъждовна вода. Той вече бе забелязал няколко пътеки с дълбоки коловози, водещи към къщата, със следи от селскостопански машини. Потегли по първата, която му попадна пред погледа. Ориентираше се с помощта на късите фарове, но му пречеше непрестанното клатушкане на джипа по изровения черен път.

След четвърт час Майстора вече бе стигнал откъм задната страна на къщата. Насочи джипа към потока и там спря, в подножието на ниския хълм. Обърна колата с фаровете назад и пое към къщата. Леденостудените дъждовни струи забавяха хода му. След малко наближи една скала, но няколко крачки по-нататък се спря, усетил, че пред него има скална цепнатина, чиято дълбочина не му беше известна. Още по-напред се издигаха храсталаци, а зад тях — повалени дървета, които го усъмниха. Дърветата не бяха толкова високи, че да бъдат повалени от вятъра, нито пък изсъхнали, за да

бъдат отсечени за огрев. Замисли се дали не е възможно тук да се крие някакъв капан.

Майстора продължи през храстите, но още по-предпазливо. Когато стигна до хълма, се спря, за да избърше мокрото си лице, а след това измъкна фенера от джоба си. Лъчът освети широка кухня, по чиито стени се стичаше вода. Първо провери пода на вдлъбнатината, а после и вътрешността. Лъчът не успя да стигне до дъното.

Майстора се усмихна. Възможно ли бе в това строго охранявано убежище Кроуфорд да не е предвидил таен изход за бягство? Когато засвистят куршумите, Кроуфорд ще се опита да избяга оттук, разчитайки, че резервният изход е безопасен.

И точно така ще стане, защото Майстора беше проверил всички сензори, скрити в цепнатините между камъните, но нямаше намерение да ги поврежда — подобна глупост би хрумнала само на някой наивен новак в занаята. Нито пък би рискувал да пресече зоната пред имението, където сензорите бяха разположени най-гъсто.

Майстора повдигна пластмасовия капак на евтиния спортен хронометър, който бе купил от една бензиностанция по пътя. Наближаваше осем часа. Оставаха още два часа до края на операцията. Реши, че е по-разумно да се презастрахова и да допусне, че ще се справи само за деветдесет минути.

По пътя си назад към мястото, където го очакваше джипът, той внесе още една корекция в плана: реши да започне от предната страна на имението. Ще заобиколи оградата, за да попадне пред фасадата на къщата, но без да навлиза в зоната, следена от сензорите. После ще разполага с достатъчно време да се върне и с малко намеса от негова страна тук и там убежището на Кроуфорд ще се превърне в негова гробница. И не само негова, но и на момичето.

Микробусът на аварийните електротехници прекоси градчето Бедфорд Хилс малко преди десет. Калабрезе беше сграбчил здраво волана, но главната му грижа си оставаше напрегнатото виждане — пред тях се стелеше пороен дъжд.

Зад него Джейкъб бе разгънал на коленете си пътната карта на района — разпечатка, извлечена от регистрите на общинската служба

към графство Уестчестър. Като водач на групата той бе длъжен да съобщи на екипа кога се очаква да стигнат до имението.

Джейкъб усети как колата намали ход и се премести на седалката до водача. Видя, че приближаваха външната врата на имението. Изплашен заек прекоси шосето. За миг животното замръзна на място, с разширени от ужас червени очи, но веднага след това се стрелна в шубрака и изчезна. Джейкъб остана доволен, че Калабрезе дотолкова бе намалили скоростта, та дори не се наложи да прибегва до спирачките.

— Тук всички алеи са със заключени врати на оградата — недоволно промърмори Калабрезе. — Ще трябва да оставим микробуса на шосето. Но там пък прекалено ще бие на очи.

— Ще се справим, Винсент — успокои го Хари Джейкъб. — Само да влезем в имението.

Веднага след като микробусът спря, Джейкъб скочи на алеята, после отиде отзад и отвори вратата. Измъкна отвътре макарата с намотания на нея проводник, металната кутия с инструменти и прожектора с акумулатор, заедно с триножника. Отнесе ги в подножието на електрическия стълб. Останалите от екипа чевръсто поставиха около микробуса оранжевите пластмасови конуси, подобни на използваните от пътната служба. Ако се появи някоя кола, шофьорът ще забележи само измокрените електротехници, заети с възстановяването на електрозахранването към частното имение.

Джейкъб за последен път огледа сцената. Микробусът бе паркиран на завоя; конусите се виждаха добре от идващите коли, но не можеха да бъдат забелязани от къщата.

— Да започваме! — извика той.

Екипът беше готов да нахлуе в имението. Членовете му бяха великолепно обучени на всички възможни начини за проникване в сгради: през покрива, през асансьорните шахти, дори през тръбите на климатичните инсталации. Веднъж, при поредната нощна ежесмесечна тренировка в Сентръл Парк, те се бяха натъкнали на група пийнали хулигани, което беше придало още по-достоверен вид на занятието.

Мъжете безмълвно се закатериха по каменната стена като привидения, тук-там откъртвайки някое камъче, събаряйки мокрите листа. Скорчиха на меката почва и се спотаиха преди първата тераса.

— Докъде ще разширим периметъра на атаката? — сърдито изсумтя Калабрезе.

Джейкъб се надигна на лакти. Успя да зърне очертанията на къщата, замряла в мрака на по-малко от километър пред тях, с блещукаща светлина в прозорците на партера. Той нагласи инфрачервените очила за нощно виждане, остана за малко неподвижен, след което припълзя назад.

— Умно момче — задъхано рече той. — Не е наблъскал сензорите в оголените участъци, както би постъпил някой глупак. Не, той ги е разпръснал по краищата на моравата, дори между дърветата, където човек е принуден да върви на зигзаг. Датчиците са толкова нагъсто, че е невъзможно да не се натъкнеш поне на един.

— Можем ли да очистим проход сред тях? — попита Калабрезе.

Джейкъб измъкна от сака, окачен на гърба му, малък контейнер с втечен азот.

— Само с един замах сензорите ще излязат от строя. Изчакай само десет минути.

Но сред проливния дъжд тези минути се сториха на смълчаните мъже двойно по-дълги. Най-после Калабрезе улови в слушалката гласа на Хари Джейкъб:

— По дяволите, попаднах на нещо, което не бях предвидил!

Пулсът на Винсент Калабрезе рязко се ускори.

— Какво е то?

— Нещо, заровено в земята, дяволите да го вземат. Апаратурата не може да го разпознае.

— Това са дървета, Хари — успокои го Калабрезе. — Някакви цепеници или просто боклук. Кой знае какво още е заровено там. Очисти проклетите сензори и се връщай при нас!

— Прието.

Джейкъб хвана контейнера, насочи го към най-близкия сензор, замаскиран като градинска лампа, и го метна напред.

— Хайде! — прошепна той.

И се затича към следващия, без да подозира, че беше безнадеждно закъснял.

Джейкъб се оказа прав: втечненият азот дезактивира всички сензори, един по един. Но в основата на тези датчици бе монтирано скрито устройство за наблюдение, с единствената задача да следи дали сензорът е все още изправен. Когато първият излезе от строя, към пулта в къщата веднага полетя предупредителен сигнал.

Алармирани от звънеца, Холис и Кроуфорд изтичаха към монитора. Червените точки на екрана мигаха тревожно — първо една, после две, три, докато по протежение на предната ограда не заблещука червенеещ се гирлянд от повредени сензори.

— Кучи син! — кресна Кроуфорд. — Успял е да се добере до нас и сега си разчиства периметър за нападение!

Веднага се хвърли да гаси светлините в къщата. После грабна ръката на Холис и напъха в нея дръжката на „Зиг Зауер“-а.

— Цели се в гърдите и смело натискай спусъка — прошепна той и взе автомата си. — Защото той няма да си губи времето.

Стисна я за рамото, за да я принуди да залегне на пода до прозореца.

Холис се извърна към монитора — около цялата предна фасада на къщата мигаха светли точки. Тя поклати глава.

— Тук има нещо нередно! Нали действа сам? Защо му е да разчиства толкова широк участък? Два или три сензора са му достатъчни. — Тя се спря. — При това съвсем скоро след пристигането ни... Как ли е успял да ни проследи толкова бързо?

Кроуфорд също не откъсваше поглед от монитора. Знаеше, че тя има право: този път дори и за Майстора постижението се бе оказало впечатляващо...

— Да не би да са пристигнали полицаите? — промълви Холис. — Те могат ли да ни открият тук?

— Не могат...

Джейкъб изпълзя от храсталака с полепнали по комбинезона му мокри листа.

— Пътят е чист — съобщи той.

— Сега стой настрани — обади се Калабрезе. — Ще ти докладваме за всеки етап от операцията.

Джейкъб стисна ръката на Калабрезе.

— Помни, че трябва да се промъквате крайно предпазливо.

След което Джейкъб видя как мъжете от групата поеха към терасата и изчезнаха между дърветата.

Майстора бе успял да проследи напредването на полицейския екип с помощта на апарата за дистанционно взривяване, снабден с малък екран, показващ ехосигналите от радара. Устройството приемаше сигналите, излъчвани от експлозивите, които той бе купил от китаеца, от Дебелия Ли. Майстора бе поставил експлозивите непосредствено пред зоната на сензорите, монтирани от Кроуфорд. Той знаеше, че първата работа на полицаите ще бъде да открият и обезвредят тези сензори, но тяхното оборудване няма да реагира на метални предмети, заровени в земята. За тях най-важната задача ще бъде неутрализирането на сензорите.

Майстора продължаваше да следи напредването на полицейския екип, но мислите му бяха съсредоточени върху Кроуфорд. Вероятно повредата на толкова много сензори ще озадачи Кроуфорд — за да проникне един човек в имението е достатъчно да се изключат само два или три сензора. По всяка вероятност той ще се досети, че това е работа на полицията и бързо ще прецени, че опитите за съпротива са безсмислени. Но няма да знае какво го очаква на изхода на спасителния тунел.

Майстора погледна още веднъж малкия екран и видя, че мигащите точки приближават линията, където той бе поставил експлозивите.

Време е да започваме, джентълмени.

— Иди в гаража. Но през вратата откъм кухнята.

— Защо? — напрегнато попита Холис.

— Мисля, че си права: онези ченгета са отвън.

Холис се отдръпна от стената.

— Какво искаш да направя?

— Включи двигателя на камиона.

— Това ли е всичко? Не трябва ли да се върна при теб?

— Искам проклетият двигател да работи, когато дойда при теб. Върви!

Холис пхна пистолета в чантата си и внимателно се промъкна в кухнята. Пръстите ѝ потърсиха дръжката на вратата, откриха я и я завъртяха. Лъхна я миризмата на дизелово гориво. Протегна ръка, за да напипа ключа на лампата и в този миг оглушителна експлозия разтърси къщата. Взривната вълна изби прозорците на кухнята и захвърли младата жена на пода, предпазвайки я от счупените стъкла, посипали се като снежинки наоколо.

Джейкъб следеше напредването на полицейския екип. Не чуваше гласовете им, но ясно долавяше шумоленето на клоните и листата в храстите.

Запълзя по корем към края на хълма. През бинокъла за нощно виждане видя, че хората му са се притаили между дърветата на около десетина метра от началото на моравата и на петнадесет метра от алеята. Забеляза, че светлините в къщата бяха угаснали.

— Проверете светлините — прошепна той в микрофона.

Калабрезе веднага отговори:

— Добре. Изключени са. Господи, дано в момента да се забавляват в леглото.

Не би било зле, помисли си Джейкъб.

Все още си представяше пикантната сцена, когато всичко наоколо експлодира в ослепителен дъжд от огън и светлина. Взривовите отекнаха като един, но тренираното ухо на Джейкъб различи три експлозии. Не чу обаче задавените писъци и ужасяващите викове, тъй като взривът го бе оглушил.

Затисна ушите си с длани и се претърколи надолу по склона. Преди да се приземи в долчинката, ръката му вече се протягаше към радиопредавателя. Набра аварийния код за връзка с местния екип за бързо реагиране и изкрещя за помощ. От другата страна го увериха, че спасителните отряди ще тръгнат незабавно. Джейкъб се надигна и отново се закатери нагоре по хълма.

Цялата гора представляваше огромно огнено кълбо, дърветата горяха като големи факли, въпреки неспирния дъжд. Джейкъб инстинктивно посегна към автомата, който бе паднал на тревата.

Жълтата светлина бе толкова ослепителна, че сякаш изгаряше очите му.

Джейкъб направи една крачка, сетне втора, подобно на зашеметен пехотинец. Насочи се направо към огъня, като по някакво чудо откри пролука сред пламъците, които леко лизнаха комбинезона му и обгориха миглите му.

Най-сетне излезе на алеята, олюлявайки се като пияница. Силуетът на къщата се очертаваше на фона на огненото зарево. Стисна здраво автомата и закричи напред към смълчаната къща с избити прозорци.

Когато Кроуфорд се втурна в гаража, Холис бе зад волана на камиона, двигателят работеше, а фаровете светеха. Тя видя как Кроуфорд повдигна резето на вратата на гаража, опря рамо на стената пред камиона и бавно я бутна от едната страна. Фаровете осветиха тунела в гранитната скала.

Той скочи в кабината.

— Отмести се!

Младата жена се намести на съседната седалка, а той натисна педала за газта и потегли към тунела. Острите скали счупиха страничните огледала. Камионът заподскача по неравния скалист под на тунела, а каменните стени одраха металната каросерия. Предното стъкло бе натрошено, но малките остри като бръснач късчета все още не се бяха разпаднали.

— Почти стигнахме! — извика Кроуфорд.

Холис се опитваше да следи светлината на фаровете, но те се люшкаха като подивели върху каменните стени. Отпред не виждаше нищо друго, освен непрогледен мрак. Докато не избухна ослепителна оранжева светлина.

Майстора седеше в джипа, но бе спуснал прозорците. Дъждът шибаше лицето му, докато той напрегнато се ослушваше за експлозията откъм аварийния изход.

Първо се показаха фаровете на камиона, последвани от грохота на двигателя. Каквото и возило да караше сега Кроуфорд, то нямаше да

спаси нито него, нито момичето.

Майстора се облегна на седалката и подкара джипа обратно по разкаляния път. Подаде ръка през прозореца. Палецът му напипа червения бутон на детонатора. Секунда по-късно сигналът задейства заряда, който той бе скрил в пода на тунела.

От силния взрив джипът подскочи. Майстора се вкопчи в кормилото, докато колата му се носеше по пътя. Само за миг се извърна и видя пламъците, обхванали изхода на тунела, придружени от зловещ тътен.

[1] Бийпър — вид пейджър. — Б.ред. ↑

19.

Пламъците можеха да превърнат на пепел всичко, попаднало в доста тесния тунел. Оцеляването на камиона се дължеше на погрешните изчисления на Майстора: той бе поставил взрива твърде навътре в тунела. Експлозията избухна малко след като камионът мина върху зарядите и силата на взривната вълна се пречупи в каменните стени.

Силата на взрива и пламъците биха били достатъчни да унищожат всяко друго превозно средство, но този камион представляваше стоманена кутия на колела, снабдена с най-здравите гуми на света от „Йокохама Максимс“, които оцеляха въпреки остриите камъни по пода на тунела. Благодарение на тях камионът успя да измине много по-голямо разстояние, отколкото Майстора бе предвидил. Освен това резервоарът беше специален, огнеустойчив модел.

Майстора не предполагаше, че Кроуфорд, незасегнат от експлозията, ще запази контрол над камиона и ще успее да го измъкне през обхванатия в огън тунел — навън дъждът бързо угаси пламъците, ближещи боята на каросерията.

Кроуфорд усети как под гумите се разхвърча чакъл и камионът изскочи на калния път. Спря и се отпусна върху волана, заслушан в шума на двигателя, молейки се да не спре. Съскането на дъждовните капки върху горещата стомана и парливата миризма на изгоряла боя го накараха да потръпне.

Погледна към Холис, чието смъртнобледо лице контрастираше с опушеното черно стъкло.

— Ще издържиш ли? — попита той. — Ще се справиш ли?

Изнемошялата жена отвори уста, но не можа да издаде нито звук. Сякаш инстинктите ѝ за самосъхранение я бяха изоставили. Опипа с ръце тялото си, за да провери за нещо счупено. Или за рани. Сетне се наведе към спътника си и прокара показалец по кървавата струйка на

бузата му. Продължи нагоре и над слепоочието му напипа нещо топло и мокро.

Холис вдигна поглед към покрива на кабината и видя стърчащ болт, от който капеше кръв.

— Порязал си се — рече тя.

Той докосна с ръка раната си.

— Ще се оправя.

— Той почти успя — глухо промълви Холис. — Сигурно мисли, че сме мъртви.

— Да, засега. Ще разбере, че сме оцелели, когато в новините съобщят, че полицаите не са открили труповете ни. — Хвана я за ръката. — Трябва да се измъкнем оттук.

— Карай — прошепна Холис.

Нито Холис, нито Кроуфорд имаха време да гадаят какво се бе случило от другата страна на каменния тунел. Но Хари Джейкъб бе видял всичко.

Оставаха му само петнадесет метра до сградата. Ръцете му още трепереха и дулото на автомата подскачаше, когато се опита да го насочи към зейналите прозорци. Изстреля цял пълнител, после зареди още един. И още един. Докато усети колко се бе нагорещило дулото.

Хари Джейкъб захвърли автомата и тъкмо посягаше към пистолета на кръста си, когато избухна експлозията в тунела. За щастие успя да залегне в тревата, секунда преди взривната вълна да нахлуе в гаража и да го запокити към дърветата. Хари се претърколи в храстите. Наоколо хвърчаха трески и клони, отгоре му се посипаха мокри листа. До слуха му достигна бумтенето от ударите на металните късове, падащи по земята пред него. Остана да лежи сред пукота на горящите греди.

Още мога да чувам, каза си той.

Хари с мъка се надигна на колене и видя, че цялата къща бе обхваната от пламъци. Тогава чу воя на сирените и бръмченето на приближаващия хеликоптер. Бръкна във вътрешния джоб на комбинезона си и измъкна верижката, закачена на детективската значка. Сетне захвърли пистолета настрани. Приличаше повече на

престъпник, отколкото на полицаи и никак не му се искаше някой от специалните части да го застреля по погрешка.

— Ей, ти, там на земята! Вдигни ръце и се изправи на светлото!

Хеликоптерът бе увиснал на около тридесетина метра над земята, а лъчът на прожектора му бе прикован върху Хари. Той се подчини. Косата на врата му настръхна, когато погледна надолу и огледа мръсния си комбинезон. Върху гърдите си видя малка червена точка — лазерният лъч на снайпериста от хеликоптера бе насочен право към сърцето му.

Хари остана така, докато първата патрулна кола се появи на алеята. Видя изумените лица на полицаите от екипа за бързо реагиране, изскачащи от колата с насочени пистолети.

— Аз съм полицаи! — извика той. — От нюйоркското полицейско управление...

Един от мъжете се приближи предпазливо и взе значката на Хари. Наведе се и заговори в микрофона, закачен на гърдите му. Секунда по-късно хеликоптерът се отдалечи, а лъчът на прожектора му се насочи към горящата къща. Полицаят смъкна шапката си и избърса мокрото си чело.

— Какво, по дяволите, е станало тук, синко?

— Отпред имаше четирима от моя екип — отвърна Хари сковано. Струваше му се, че говори някой друг. — Всички са мъртви.

— Какъв екип? И какво, по дяволите, търсиш тук посред нощ, ти, детектив със специални правомощия, и то от нюйоркското полицейско управление?

Джейкъб залитна и се отдръпна встрани от пътя, по който приближаваше пожарната кола. Хвана полицаия за ръкава.

— Трябва ми телефон.

Полицаят му подаде малкия клетъчен апарат „Моторола“. Джейкъб се отдалечи от подвикващите пожарникари и се облегна на един дънер. Треперещите му пръсти с мъка набраха номера.

— Аз... аз съм добре. Не съм ранен... дори драскотина нямам.

Това бяха първите му думи към Кети. В деня, в който я бе помолил да се омъжи за него, Хари ѝ бе обещал, че ако някога ѝ се обади, докато е на работа, независимо по кое време, точно това ще бъдат първите му думи и тя трябва да бъде уверена, че той наистина е добре.

Чу облекчената ѝ въздишка, гласът ѝ се разсъни и в следващия миг тя го засипа с порой от въпроси.

— Всички са мъртви, Кети. Винсент... всички. Отидоха си. — Замълча за миг. — Сега трябва да вървя. Трябва да се погрижа за тях. Опитай се да поспиш още малко. Ще ти се обадя по-късно. Кети, обичам те...

Дъждът се бе превърнал в ситен ръмеж и чак сега Джейкъб усети соления вкус на сълзите си. Санитарите от бърза помощ се промъкваха бавно между дърветата. Хари чуваше сподавените им възклицания. Полицайте и част от пожарникарите го гледаха втренчено.

Когато набра домашния телефон на полицейския комисар, пръстите му вече не трепереха, а гласът му звучеше хладно и професионално. Джейкъб знаеше, че това не се дължеше на опита, а на убийствения гняв, последвал страха и болката, оставящ след себе си само ледена омраза.

Кроуфорд се бе насочил по магистралата на юг, обратно към града. Нощта и кротко ромолящият дъжд бяха тяхното прикритие.

— Дали ще ни търсят? — обади се Холис.

Кроуфорд я погледна. Тя бе свила колене върху седалката. Беше в шок. Все пак бе за предпочитане пред истерията.

— Полицията ли? Не мисля. Никой не видя камиона.

— Имам нужда от тоалетна — тихо рече тя.

— Не можеш ли да почакаш?

— Не!

Кроуфорд огледа пътните знаци и отби вдясно.

— Имаш ли представа какво се случи там? — попита Холис.

Той не обичаше да говори за неща, в които не бе сигурен.

— Майстора знаеше къде да ни намери. Откри ни много бързо, и то от първия път. Освен това явно има доверени хора в града, които са го снабдили с всичко необходимо...

— С експлозивите.

— Да.

— Освен това е знаел точно от какъв вид и от какво количество се е нуждаел, за да се справи с нас.

Умница... Кроуфорд също бе стигнал до този извод, но не му се искаше да го признае на глас. Това правеше Майстора вездесъщ — знаеше къде се намират във всеки един момент и успяваше да се добере до тях, без самият той да се излага на опасност.

— Майстора няма откъде да знае подробности за тази къща, но вероятно е проучил съседните имоти. Донесъл е точно толкова експлозив, колкото му е бил необходим.

— Направил го е, защото някой му е казал къде да ни намери. Пол му го е казал.

Холис се изненада колко твърдо и безчувствено бе прозвучал собственият ѝ глас, особено когато името на Пол се отрони от устните ѝ. В този миг осъзна, че откакто Кроуфорд бе изложил доводите си относно Пол, независимо от протестите ѝ, първите кълнове на съмнението бяха поникнали в душата ѝ. Сега подозрението ѝ се бе превърнало в увереност.

Младата жена разбра, че един ден, и то доста скоро, цялата тежест на това, което Пол ѝ бе причинил, щеше да се стовари върху нея. Ала в този миг можеше единствено да се удивлява на умението, с което Пол бе уловил в мрежите си сърцето ѝ.

— Бях толкова сигурна в него — промълви младата жена. — Толкова му вярвах.

Не му се искаше да увеличава болката ѝ с думите, че понякога любовта и доверието могат да се окажат фатални.

— Как е могъл Майстора толкова бързо да се добере до нас? — попита Холис. — Ти каза, че той няма да бъде готов до утре.

— Или Макган е уредил всичко така, че да му даде възможност да действа по най-бързия начин, или Майстора е бил принуден да ускори нещата. Според статията в онова списание Балантайн и съпругата му ще присъстват на благотворително събиране на движението „Напред, Америка!“. Събитието е след два дни. Мисля, че Майстора не може да си позволи да се занимава по-дълго с нас.

— Означава ли това, че ще се откаже да ни преследва, когато узнае, че опитът му да ни убие не е успял?

— Не, разбира се.

Наближиха стоянката за камионите. На Холис ѝ стори, че са се озовали сред някакъв карнавал. Наоколо бяха паркирани десетки

тежки камиони и ремаркета в гъсти редици, а зад тях се издигаше крайпътен ресторант, облян в светлина.

Кроуфорд си проправи път сред колите и паркира. Холис протегна ръка към чантата си.

— Ще взема по едно кафе.

На Кроуфорд му се искаше да не се отбива никъде, освен в тоалетната, но не каза нищо.

— За мен черно, само с една лъжичка захар.

— Да не изчезнеш нанякъде!

Той уморено поклати глава. Пред колонките на бензиностанцията се бяха подредили дълги опашки, а движението по шосето беше необичайно оживено. Шофьорите неминуемо ще забележат белезите по техния камион, някои дори ще се приближат до кабината, ще го засипят с въпроси.

— Върви — рече той и махна с ръка. — Ще те чакам тук.

Холис пое към тоалетната, влезе вътре и веднага заключи вратата зад гърба си. За няколко минути остана неподвижна, с ръце под топлата струя, след което пусна студената вода и наплиска обилно лицето си. После влезе в тоалетната кабина и се заключи. Искеше да се освободи от цялата болка, от страха и мъката.

Не знаеше колко дълго време бе стояла там, опитвайки се да се окопоти, без да се интересува, че Кроуфорд я чака в камиона. Изплакна устата си и бръкна в чантата, за да извади четката за коса.

Ресторантът имаше три барплота, всеки дълъг около петнадесет метра, с високи столчета, завинтени за пода. Покрай прозорците бяха поставени маси за шестима, а освен това имаше маси и в задния салон. Шофьорите я огледаха подробно, докато се приближаваше към бара, за да поръча две кафета. В заведението имаше само две жени — Холис и сервитьорката.

Разговорите се въртяха единствено около камиони и жени, товари и тарифи. Шегите бяха доста солени, смеховете отекваха гръмко, а над тях се носеше кънтри.

На стената, зад касовия апарат, бе окачен телевизор. В момента вървяха новините.

Съобщаваше за експлозия в близост до Бедфорд Хилс: полицейската акция завършила с неуспех, поне четирима полицаи били мъртви, а къщата изгоряла до основи. В нея е имало две лица,

търсени от полицията — един неизвестен мъж и една жена, на име Холис Фримънт.

Репортажът показва пожарникарите, които се опитваха да загасят огъня. Камерата бе уловила един висок мъж с къса къдрава коса, разговарящ по клетъчен телефон. Сетне кадърът трепна, сякаш някой бе блъснал оператора. Когато образът отново се фокусира, Холис видя опушените дървета и санитарите, промъкващи се между тях с носилки, върху които се виждаше нещо, което не приличаше на човешки останки.

Репортерът показва снимка на Холис и подробно описва външността ѝ. Последва предупреждение, че всеки, който я види, трябва незабавно да съобщи в полицията.

— Вържана и много опасна! — прозвуча страховитото предупреждение на говорителя, след което в ъгъла на екрана изписаха специалния полицейски телефонен номер 800.

Сервитьорката остави на плота хартиената кесия и листа със сметката.

— Искаш ли още нещо, скъпа?

Холис побърза да сведе глава.

— Една кутийка „Тик-так“ — рече тя, учудена, че жената не я разпозна. Плати и остави почти един долар бакшиш. Холис вдигна яката на самото си и си заповяда да върви бавно към вратата. Чак когато се отдалечи на няколко метра от ресторанта, хукна да бяга.

Стигна задъхана до камиона и скочи в кабината.

— Телевизията! Показват всичко по телевизията! Кадрите и снимката ми...

Сетне внезапно осъзна, че Кроуфорд има радиоапарат в кабината. Слушаше новините със спокойно изражение на лицето. Холис му подаде чашата с кафе.

— Макган е доста умен, нали? — рече той. В гласа му прозвуча възхищение към противника. — Разкажи ми какво си видяла.

Холис затисна картонената чаша между коленете си и отвори капака. Пое дълбоко дъх и накратко разказа какво бе видяла и чула по телевизията.

Кроуфорд отпи от кафето, докато я слушаше с безизразно лице.

— Видя ли добре какво се е случило там? — попита той, когато тя млъкна.

— Полицията ни търси.

— Моля те, върни се назад в спомените си. Разбираш ли какво са замислили Макган и Майстора?

Холис си припомни снимката, която бяха показали пред камерата.

— Снимката е от пропуска ми за посолството. Пол го е взел и е изпратил по факса копие от тази снимка до нюйоркското полицейско управление... Не, почакай. Това не е вярно. Той не би могъл да го направи сам. Ще започнат да му задават въпроси. Трябва да има съучастник. — Тя се замисли. — Но кой?

— Доколко добре познаваш Макган и контактите му в Париж?

— На няколко пъти съм го придружавала на официални приеми. Той взима дейно участие в благотворителни прояви и други подобни. Майка му е от аристократичен род.

— Следователно би могъл да има доста влиятелни връзки във френските специални служби или в парижката префектура. Може би някой му дължи услуга, така че вероятно Макган му е разказал за теб и за това, което е разбрал за мен. А този приятел се е обадил в Ню Йорк и е съобщил, че двойка терористи са пристигнали в Щатите. Ако източникът е достатъчно високопоставен, ченгетата ще захапят стръвта.

— А те знаят къде сме ние, защото... Човекът на Пол му го е съобщил. Защото аз позволих на Пол да разбере къде се намираме...

Кроуфорд я прекъсна, защото не му се искаше да я остави да затъва по-дълбоко в чувството си за вина.

— Чудя се само защо човекът на Макган не е докладвал на федералните?

— Може би неговите връзки са на местно ниво, а не с ФБР.

Кроуфорд допи кафето си.

— Видя ли края на репортажа?

— Пол се е постарал да изпипа всичко така, че полицаите на всяка цена да ни заловят — продължи с безизразен тон Холис. — Освен това е предупредил Майстора, че ченгетата ще бъдат там. Майстора вече е знаел къде се намираме, затова е дошъл пръв и е заложил капаните си. За нас и за полицията. Първо е щракнал капанът за полицаите и повечето от тях са загинали. След това ние задействахме втория капан. Всички би трябвало да бъдем мъртви...

Засега Майстора се справя доста добре. Успя да накара местната полиция да търси убийците на полицаите. А това сме ние двамата с теб, нали? През това време той ще бъде свободен да изпълнява мисията си...

— Точно така — съгласи се Кроуфорд. — Но има нещо, което не се връзва. Ти сама си зададе този въпрос: защо Майстора толкова бърза да се справи с нас?

— Смятам, че е заради прекалено наситената програма на семейство Балантайн.

— Това предполага, че мишената е сенаторът Балантайн. Да приемем, че е така. Обаче все още не е ясно откъде Майстора е бил толкова *сигурен*, че сме в Бедфорд. Искам да кажа, че целият план на Макган и Майстора се крепи на предположението, че сме тук. Защо не са допуснали, че може да сме се придвижили нанякъде? Сякаш постоянно ни следят.

Холис тъкмо поднасяше чашата с кафето към устните си, когато ръката ѝ замръзна във въздуха.

Внимателно остави чашата с кафе между коленете си и пъхна ръката си под пуловера. Измъкна тънката златна верижка с камеята и я разкопча.

— Погледни това — прошепна тя и му подаде медальона.

Кроуфорд го повъртя между пръстите си и опипа релефа. Присви очи и прочете надписа. Този Макган си разбираше от работата.

— Не виждам нищо подозрително — каза той.

— Всяка камея обикновено има скрита преградка.

Той погледна задния капак, а сетне се взря в ръба.

— Не и тази. Не виждам как може да се отвори.

Холис сграбчи ръката му.

— Пол ми я подари онази сутрин, в която напуснах Париж... още бях в... леглото му. *Но нямаше никакъв специален повод!* Защо не изчака да се върна от Ню Йорк и да отпразнуваме успешно свършената работа?

Кроуфорд се втренчи в камеята и с нокътя на палеца се опита да отвори задния ръб, ала не успя.

— Не става. Опитай ти.

Холис облегна лакти на арматурното табло, много внимателно пъхна нокътя си в спойката по ръба и се опита да разтвори капака,

обаче той не помръдна.

— Не може ли да я счупим? — попита го тя.

— Не е желателно.

Кроуфорд запали двигателя и натисна запалката. Когато тя изскочи обратно, той поднесе нагорещения ѝ край към ръба на камеята.

— Опитай пак.

Златният заден капак бе доста нагорещен, но Холис не обърна внимание. Този път капакът бавно се разтвори, разкривайки тънки нишки от нещо подобно на епоксидна смола, залепени откъм вътрешната страна на бижутото.

Младата жена погледна към украшението и потръпна.

— Знаеш ли какво е това? — попита Холис.

Усети как пръстите му нежно изтриха сълзите от бузите ѝ.

— Да, знам.

20.

След като изостави джипа на един от близките паркинги, Майстора нае апартамент в хотел „Гранд Хайат“ с помощта на фалшивия си паспорт, с който се беше снабдил още в Марсилия. В многоетажния хотел, с фасада само от стъкло и алуминий, гледаща към „Гранд Сентръл Стейшън“, той бе само един от стотиците безлични посетители. Този хотел предлагаше още едно удобство: лесен достъп до гарата, където, в един от шкафове на багажното отделение, беше скрил сака със снайпера и запаса от експлозиви.

Тази вечер Майстора остана пред телевизора до късно. Водеща тема за телевизионните мрежи беше касапницата в Бедфорд Хилс. Видеозаписите показваха най-често санитарите с носилки в ръце, както и пожарникарите, търсещи останки от човешки тела сред дърветата пред фасадата на къщата. Само един репортерски екип бе успял да се добере до тунела, задръстен от изпадащите каменни блокове.

Докато водещият обясняваше, че се очаква след броени минути булдозерите да освободят входа на тунела, Майстора отвори вратата на хладилника, за да потърси нещо за вечеря. Очакваше с нетърпение спасителният отряд да открие още два трупа — овъглени скелети, сгърчени в нагънатата ламарина от кабината на камиона.

Но нищо подобно не се случи. Булдозерът и копачите най-после навлязоха в тунела, ала в него не намериха нито камион, нито трупове. Младата репортерка, водеща предаването на живо, не успя да прикрие разочарованието си.

Излегнат на леглото, заслушан в далечния вой на сирените откъм съседните улици, Майстора усилено анализираше всички възможности на Кроуфорд и момичето да се опитат да осуетят операцията. Но от този анализ нямаше никаква реална полза. Все пак всички шансове си оставаха на негова страна. Недостигът на време го принуждаваше да се съсредоточи максимално, за да довърши мисията си. Преди да се унесе в съня, Майстора си каза, че ако по някаква случайност

Кроуфорд и момичето успеят да се измъкнат от полицията, то това би трябвало да тревожи съня на ченгетата, а не неговия.

Над небостъргачите в Манхатън се стелеше утринна мъгла. Майстора усети как влажният въздух погали лицето му, когато освободи таксито пред парк „Батъри“.

Маршрутът му преминаваше покрай възстановения кей по брега на Хъдсън. Стотиците туристи, скитащи се навред въпреки студеното и влажно време, бяха идеалното прикритие, което му беше много необходимо днес.

Майстора се сля с тълпата, купи си билет от гишетото и се нареди сред чакащите на кея. Дори прие поканата на една приветлива и добродушна австралийска двойка да се подслони за малко под техния чадър, но бе принуден да изслуша разказа им за преживелиците им по време на обиколката им в Южна Франция.

Към кея се приближи внушителният ферибот — с три палуби и с едрите червени букви „МИС НЮ ЙОРК“, изписани на носа. Майстора остави австралийците да разглеждат залите на кораба и излезе на палубата. На перилото с цигара в ръка се бе облегнал един от моряците — човек от екипажа щеше да свърши работа на Майстора. Приблужи се към него, за да се осведоми за разписанието на фериботите през следващия ден.

— Утре ли? Човече, ти да не падаш от Луната? Утре няма да има никакви посещения на островите, защото всички тези корита са запазени за някакво бляскаво тържество.

Майстора се престори на изненадан, промърмори нещо като благодарност и побърза да се отдалечи. Вече бе прочел страницата в „Таймс“, посветена на предстоящото тържество — най-много му допадна подробното описание на програмата на пътуването. Беше публикуван и списъкът на по-видните личности. Там се споменаваха и за ферибота, но той предпочете за всеки случай да провери още веднъж.

После се върна в салона, за да намери мъжката тоалетна. В тясното помещение, над умивалниците и писоарите, се виждаше сноп от тръби, всичките боядисани в яркожълто. Провери внимателно тръбопроводите, обръщайки внимание най-вече на болтовите връзки.

После влезе в крайната кабина и там, приклепнал, се вторачи в тръбите зад решетката до тоалетната чиния. Особено го заинтересуваха размерите на главите на болтовете, придържащи тази решетка.

В този момент някой отвън почука. Майстора отключи, размина се с нетърпеливия, задъхан дебеланко и пое към салона с павилионите. Престори се, че оглежда щанда с тениските, преди да издебне благоприятния момент — озърна се предпазливо и веднага се шмугна зад вратата, на която имаше надпис „Служебен вход“. Слабо осветеното стръмно стълбище водеше надолу към машинното отделение.

Никакви проблеми с ключалката на вратата. За щастие не се натъкна на нито един от членовете на екипажа. Най-важното бе да запомни, че там долу тръбите бяха боядисани в червено.

После се върна обратно по стъпалата. Издиша дълбоко, за да прочисти дробовете си от наситените с мазут изпарения. В далечината се виждаха неясните очертания на Манхатън. Отляво приближаваха остров Елис със столетните си тухлени сгради, запазили унилия си вид, с който са посрещали милионите емигранти, прекосили океана на път за Новия свят. Не след дълго се показва и пристанът.

След като „Мис Нью Йорк“ акостира, Майстора се отдръпна, за да изчака тълпата да напусне кораба. Слезе на кея сред последните пътници и пое към вълнолома, където се поклащаше катерът на Службата за охрана на националните паркове. До него беше привързано корабчето на противопожарната служба. След като заобиколи административната сграда, Майстора пресече уличката, за да разгледа павилионите за сувенири. Доста време му отне огледът на сергиите и витрините, пълни със статуетки, дрехи, брошури и дребни сувенири, преди да попадне на това, което идеално би му послужило при акцията. Попита продавача докога ще бъде отворен магазинът, после влезе в съседното кафене.

Чаят имаше вкус на помия. Майстора отпи две глътки и изля остатъка. Излезе на тротоара и по междинната алея, застлана с тухли, се приближи към високия пилон, поставен в средата на кръглия вътрешен двор. Спря се и вдигна лице. Лъхна го освежителният бриз откъм брега и тогава я видя — Новия Колос.

Припомни си думите на Ема Лазаръс:

„... тук, на брега на океана, вратите на залеза ще озаряват могъщата жена с факла в ръка... и нейното име ще бъде Майката на всички изгнаници... Тя ще ви посрещне с думите: Нека аз да поема бремето на вашите тегла, на вашата бедност... Изпратете при мен всички бездомни и изгубени души...“^[1]

Майстора, сам изгнаник, прокълнат като Одисей, се взираше в огромния скален къс, обвеян от ветровете, трона на Дамата — Статуята на Свободата.

^[1] Откъс от поемата „Новият Колос“ на американската поетеса Ема Лазаръс (1849–1887), чийто текст е гравирен върху плоча, закрепена към фундамента на Статуята на свободата. — Б.пр. ↑

21.

Хари Джейкъб седеше в кухнята в дома си в Стейтън Айленд, хванал през масата ръката на съпругата си. Кети още беше със същия пенъор, с който бе изпратила Калабрезе и момчетата от екипа, след като бяха обявили Хари за „мидения убиец“. Джейкъб още помнеше смеховете им, докато го наблюдаваха как се ядосва с проклетите миди — при спомена за онзи добросърдечен мъжки смях сега сърцето му се свиваше.

Джейкъб погали пръстите на Кети. Нямаше нужда тя да му обяснява, че не е могла да мигне след обаждането му. Когато се прибра най-после при нея, Хари я завари да го чака във всекидневната, пред телевизора. Още от вратата той се отправи към банята, за да изтърка цялата смрад и пепел от кожата си, преди да се докосне до нея.

— Ще ми кажеш ли най-после как стана всичко? — промълви Кети.

Но той не го направи. Тревожеше се за още нероденото им дете, припомни си за суеверията: женската утроба е чувствителна при споменаването на дявола, смъртта, насилието...

Кети стисна ръката му.

— Моля те, разказвай от началото...

Хари започна още с обаждането на парижката полиция, което доведе до планирането на операцията.

— Те явно са ни очаквали — сухо завърши той.

— Знаеш ли къде са те сега, Хари? Въобще знаеш ли нещо за тях?

— Може да са навсякъде. Самият аз знам доста малко.

Тя вяло се усмихна.

— Лъжеш. Знаеш всичко, знаеш за цялата бъркотия.

Съпругът ѝ се наведе към нея.

— Този път всичко се разви светкавично. Намеси се кой ли не: нюйоркската полиция, щатската полиция, федералните... Всеки искаше да се добере до своя дял. А онези двамата, Кети, потънаха вдън

земя. Но ще ги открием, на всяка цена. Предай на Джени, че съм се закълел да ги заловя.

— Ти ли, Хари? Точно ти ли ще успееш да ги обезвредиш?

— Аз съм дяволски добър. Но федералните вероятно няма да ме допуснат да припаря до разследването.

— Пак лъжеш — още веднъж го отрязва тя. — Познавам те, Хари. Все ще намериш начин да наложиш своето.

Джейкъб се надигна. През завесата на прозореца той зърна полицейския „Седан“, паркиран до завоя.

— Трябва да тръгвам.

Изпрати го до външната врата, без да откъсва ръка от него.

— Обичам те — промълви Кети.

— И аз, любов моя. Чакай ме, скоро ще се върна.

Хари Джейкъб коленичи, леко разтвори полите на пеньоара ѝ и я целуна по издутия корем. После я прегърна. Тя го изпрати с поглед. Сърцето ѝ запърха, когато шофьорът сложи мигащата лампа върху покрива на седана. Мъглата наоколо почервения, сякаш че бе опръскана с кръв.

Шофьорът, който го очакваше в седана — един от доверените хора в щаба на специалните служби — втренчи поглед в приближаващия се Джейкъб.

— Хеликоптерът е кацнал на площадката до кея за ферибота. А комисарят ще те чака в Управлението.

— Има ли нещо ново? — попита Джейкъб.

Шофьорът му подаде двата факса, които междувременно бяха пристигнали.

Първият факс съдържаше сведения за издирването на Фримънт. Не бяха открити никакви следи от нея и съучастника ѝ. Джейкъб недоволно изсумтя. Страхотно, няма що! Когато се намесят толкова много служби, резултатите почти винаги са нулеви.

Потисна разочарованието си и обърна на втората страница. Тук информацията бе още по-обезсърчаваща. ФБР се бе опитало да се свърже с Доусън Уайли — мъжа, който бе отгледал Фримънт в Айдахо. Но когато федералните агенти пристигнали в Кьор д'Ален, не открили никаква следа от него. Никой в градчето не знаел къде е заминал.

— По дяволите! — промърмори Джейкъб.

— Извинете, сър?

— Нищо.

Хеликоптерът ги чакаше с включени двигатели. Пилотът бе получил заповед да ги отведе до „Саут Стрийт Сийпорт“, което отне по-малко от петнадесет минути. Оттам патрулната кола откара Джейкъб до „Плаза“, в сградата на Градското полицейско управление.

Комисарят, енергичен мъж в средата на петдесетте, но доста дребен, го посрещна на прага на просторния кабинет. Името му беше Лорънс Барнс. От достоверен източник Джейкъб знаеше, че комисарят Барнс предпочиташе да се среща с детективите си в задимените кръчми в уличките около полицейското управление. Барнс обичаше хубавото уиски и красивите жени, а подчинените му го обожаваха, тъй като винаги ги защитаваше.

— Добър ден, комисар Барнс.

— Здравей, Хари.

Барнс стисна енергично ръката на Джейкъб и седна на дивана. Комисарят носеше костюм от три части, така наречения „костюм за пресконференции“, с твърда колосана яка на ризата.

— Медийните хрътки се разлаяха, Хари, и аз трябва да им подхвърля някакъв кокал. — Потупа купчината с разпечатки от полицейските рапорти. — Прочетох рапорта ти. Имаш ли да добавиш нещо?

Джейкъб бе съставил доклада си много предпазливо. Не бе посмял да скрие най-важните неща, но бе премълчал някои подробности, в които не искаше другите да си пъхат носа.

— Не, сър.

— Добре. И така, според последните сведения федералните, които се занимават с разследването, изглежда вече знаят всичко за тази смахната история. Какво ще кажеш да си побъбрим за това?

Джейкъб вече бе преживял нещо подобно. „Бъбренето“ с Барнс приличаше повече на изповед.

— Преди да започнем, може ли да хвърля един поглед върху досието на Доусън Уайли?

Барнс позвъни на секретарката да донесе папката. Внимателно го наблюдаваше, докато Джейкъб я разлистваше и понякога изръмжаваше, когато попадеше на нещо по-интересно.

— Търсим трима заподозрени, не само тази Фримънт и нейния приятел — рече Джейкъб и остави папката с досието на Уайли.

— В доклада си споменаващ за трети човек. Какво ще ми кажеш за него?

— Съдейки по това как този тип се опита да ги очисти на летище „Кенеди“, аз си помислих, че може би е изпратен от Бога. Реших, че евреите са пуснали наемен убиец по следите на Фримънт и съучастника ѝ и по този начин ще ни спестят доста главоболия. Обаче тази сутрин се свързах с Тел Авив. Когато разбрах какво се е случило, престанах да се държа като невинни девизи и ме увериха, че нито един техен агент не е внедрен в Щатите. Поне засега... Увериха ме, че с радост биха ни услужили с един или двама съветници, от най-опитните им агенти.

— Готов съм да се обзаложа, че ще изпълнят обещанието си — сухо подметна Барнс. — С какво предлагаш да се захванем първо?

— С момичето. Досега не са открили нищо съмнително около нея, иначе щях вече да знам.

— За какво намекваш?

Джейкъб прехапа устни.

— Може и да греша, но ми се струва, че непознатият не е от добрите момчета. Може би между него и другите двама се води лична борба. — Замълча за миг. — Може би Фримънт и загадъчният ѝ спътник не са лошите герои в този екшън.

Комисарят се облегна назад.

— Глупости, Хари. Всяко ченге на изток от Мисисипи търси двойка опасни терористи. А сега ти ми заявяваш, че те може би са чисти. Как ще ми обясниш тогава случилото се в Бедфорд Хилс?

— Много мислих за това — тихо рече Джейкъб. — Моля те да ме изслушаш внимателно. Фримънт и приятелчето ѝ са успели да се измъкнат от засадата на летището и от имитираната катастрофа край магистралата „Ван Айк“. Опитаха ли се да прикрият следите си? Не. Вместо това се втурнаха да преследват нападателя си. След това заминават за Бедфорд Хилс — убежище, което е снабдено с електроника повече от щабквартирата на ЦРУ в Лангли. Бях там, открих сензорите и ги обезвредих. Но пропуснах експлозивите.

Джейкъб млъкна, за да събере мислите си.

— Да... не открих експлозивите. Винсент и хората ми загинаха. Мисля си... всички мислим така... че тези експлозиви са били предназначени за моя екип. Това, което не мога да си обясня, е следното: защо, по дяволите, ще поставят експлозиви и зад къщата, където има резервен изход? В онзи тунел в скалата? Защо сами ще си слагат капан и после ще се втурват право към него?

— Може да е било грешка — предположи Барнс. — Може да са се паникьосали и да са задействали детонаторите по погрешка.

Джейкъб поклати глава.

— Фримънт може би не е професионалистка, но нейният спътник е. Момчета от неговия калибър никога няма да допуснат такъв гаф. Смятам, че третият, нашето лошо момче, е отишъл в Бедфорд Хилс преди нас. Подготвил е всичко така, че Фримънт и спътникът ѝ да са принудени да побегнат панически и да попаднат право в капана му. Той е бил там и ги е чакал.

Джейкъб се изправи.

— Освен това е знаел, че ние ще отидем. В противен случай, защо ще минира зоната пред къщата? Използвал ни е, за да подплаши Фримънт, тъй като е знаел, че има само един изход за нея и приятелчето ѝ.

Барнс отиде до барчето и извади бутилка уиски. Джейкъб отклони поканата и изчака комисарят да изпразни чашата си.

— Узнахме за къщата в Бедфорд Хилс от онзи полицай от Париж, Хари — тихо рече Барнс. — Какво ти подсказва това?

— Че този полицай е съмнителен и че работата е много по-дълбока, отколкото си въобразяваме.

— Преди малко ти спомена, че приятелчето на тази Фримънт е професионалист. Но за кого работи? За ЦРУ, за Военното разузнаване, за кого?

— Фримънт е служителка в консулския отдел. А той може би е резидентът на ЦРУ в посолството.

— Нещо, което онези от Лангли едва ли ще си признаят.

— Може би има и друг начин да го узнаем.

Джейкъб отвори досието на Холис Фримънт, получено от компютрите на Държавния департамент. Когато стигна до описанието на местата, където бе живяла Фримънт, забеляза, че един детайл липсва и го изтъкна на Барнс.

— Ето тук, в годината, когато се е записала в Колумбийския университет. През това време федералните са мислели, че тя живее в Ню Йорк.

— Може би в момента изясняват този факт. Може пък да е живяла в пансион или в апартамент под наем.

— Не, не е така.

Джейкъб му разказа какво бе открил относно пребиваването на Фримънт в Ню Йорк.

— А защо не си го вписал в доклада си? — сърдито го изгледа Барнс.

— Тогава не ми изглеждаше от значение — хладно отвърна Джейкъб.

— Тогава може и да не е било, но сега, Хари...

— Нито пък сега. Ние знаем нещо, комисар Барнс, което никой друг не знае. Дори и федералните. Ако го извадим на бял свят, момчетата от ФБР веднага ще предприемат ответни действия и тогава можем да се сбогуваме с Фримънт. Преди да се осъзнаем, тя вече ще е изчезнала.

Барнс погледна бутилката с уиски и въздъхна.

— Какво искаш от мен, Хари?

— Остави ме да проверя тази следа. Поне това мога да направя.

— И ако се окаже, че си прав?

— Ще дам възможност на Фримънт да проговори.

— Действай — кимна Барнс. — Но ако ти трябва помощ, свържи се незабавно с нас. Искам да си жив, когато детето ти се роди.

Кроуфорд заряза камиона, който щеше да се разпадне всеки момент, пред един бар в покрайнините на Уест Вилидж. Двамата с Холис закрачиха по безлюдната, но все още осветената от нощните реклами улица, водеща към квартала Сохо.

Въпреки ранния час кафе-баровете вече бяха отворени. Мисълта за няколко минути почивка и нещо топло за пиене бе съблазнителна, но Кроуфорд вече бе видял сутрешните издания на вестниците. „Таймс“ излизаше твърде рано, за да успее да отрази историята, но на четвърта страница на „Поуст“ имаше доста подробна статия,

озаглавена „Касапницата в Бедфорд Хилс“, придружена с изключително ясна снимка на Холис.

Щом я видя, Холис веднага захвърли вестника в кошчето.

Рано сутринта в Сохо бе все още тихо, всички галерии бяха затворени, а контейнерите за смет бяха препълнени с хранителни остатъци от среднощните приеми. По платното се зададе полицейска патрулна кола и Кроуфорд прегърна Холис, като скри лицето ѝ в гърдите си. Полицаят ги изгледа безучастно и продължи обиколката си. Холис остана притисната в него чак до следващата пресечка, опитвайки се да се концентрира върху думите му и борейки се с изтощението, което бавно, но неотстъпно я надвиваше.

В Уест Бродуей имаше празна сграда, чийто ремонт беше временно прекратен — точно това му трябваше. Девететажният склад се намираше между магазин за мебели и агенция за вътрешно обзавеждане. Повечето от прозорците на втория етаж липсваха, а металните капаци пред вратите бяха надраскани с нецензурни графити. Върху задната врата, която сега служеше за главен вход, се виждаше огромен плакат: „Профсъюзът на електротехниците от 657-ми район призовава всички на стачка!“.

— Сега вече знаем защо е толкова запуснато — рече Холис.

— Идеално е за нас — отвърна Кроуфорд.

— Ако можем да влезем вътре...

Кроуфорд погледна замислено към плаката.

— Понякога тези момчета не се задоволяват само със стачни призови.

Холис пресече улицата след него и изчака, докато той внимателно огледа металните капаци.

— Дали да не опитаме от задната страна?

— Там сигурно пазят по-добре, за да не проникват скитници и наркомани.

Кроуфорд огледа мръсната тясна алея, отделяща сградата от съседната. Приклекна, за да провери нещо, и се обърна към Холис.

— Ето! От тук можем да влезем.

Младата жена видя голям прозорец, обкован с дъски. Те изглеждаха доста солидни, докато Кроуфорд не дръпна едната от тях, която се откърти заедно с късчета от бетона.

Единствената светлина вътре идваше от прозорците, но бе достатъчна, за да се види, че целият под бе изкорубен. Холис и Кроуфорд си проправиха път сред боклуците и стигнаха до една стълба. Изкачиха се до четвъртия етаж, където изглежда бе започнал ремонтът: стените бяха прясно боядисани, имаше натрупани пакети с паркет, готов за поставяне и нови стъкла за прозорците, все още обвити с полиетиленови платна. Не бяха докарали мебелите, само в ъгъла се виждаше забравен от някого изпоцапан с боя стол.

— Тук вече са свършили — рече Кроуфорд. — Едва ли ще се върнат.

Прекося стаята, извади камеята от джоба си и я окачи на облегалката на стола.

Петнадесет минути по-късно бяха в една телефонна кабина в задната стаичка на препълнено кафене, недалече от станцията на метрото. Беше рисковано, но за щастие никой не им обърна внимание.

Кроуфорд пусна в процепа на телефонния апарат монета от двадесет и пет цента. Холис усети как в гърлото ѝ се надигна паника, докато го наблюдаваше как натиска бутоните. Припомни си какво си бяха говорили, когато се прибираха онази нощ в Манхатън:

— Ако открием кой е наел Майстора, може би ще разберем дали Балантайн е истинската мишена.

— Добре. Но как?

— Нужна е примамка. И аз ще изиграя ролята на тази примамка.

Отначало Кроуфорд отхвърли идеята ѝ. Рисковете бяха прекалено големи: в това уравнение имаше твърде много неизвестни. Но Холис успя да го убеди да ѝ помогне и двамата изработиха плана.

Кроуфорд ѝ подаде слушалката.

— Ти си на ход.

Младата жена чу познатото двойно позвъняване от другия край на линията. За миг си помисли, че ще изгуби съзнание. И тогава чу гласа на Пол. Сега вече бе разбрала всичко за него. Можеше да се справи.

— Пол?

— Холис? Ти ли си? Слава богу! Побоях се от тревога за теб. Добре ли си?

— Някой ни чакаше, Пол. Мен и Джоунс. Там, на летището. Опитаха се да ме убият...

Истеричната нотка в гласа ѝ не бе преструвка. Въпреки хладния въздух в климатизирания Бункер Пол усети как по челото му избя пот.

— Холис, успокой се. Чух за стрелбата, но докладите бяха доста неясни. Кой се е опитал да те убие?

Тя си припомни думите на Кроуфорд: *Знаеш съвсем точно какво е известно на Макган. Научил го е от Майстора. До последната минута трябва да се придържаш към логиката и истината.*

— Джоунс! Той намери пистолет в онази зала в летището. След това се появи още един мъж. Казва се Кроуфорд. Той преследваше Джоунс. Но не успя да го залови и отвлече мен.

— Мили боже! С теб ли е сега?

— Не! Пол, аз... По някакъв начин полицията намери мястото, където ме беше завел. Имаше стрелба и експлозии. В суматохата успях да се измъкна.

— Добре, само се успокой. Остави ме да помисля.

Макган бе видял по Си Ен Ен репортажа за касапницата в Бедфорд Хилс. Гневът му нарастваше с всеки кадър. Първата част от плана му бе заработила идеално: Тесие бе успял да убеди колегата си от Второто бюро за „терористичната заплаха“. Онези от бюро то реагираха точно както се очакваше — претърсиха апартамента на Холис и откриха обгорено късче хартия с адреса в Бедфорд Хилс, което Тесие бе подхвърлил преди това. Този детайл бе най-важната улика в доклада, изпратен от Париж до специалния отряд в нюйоркското полицейско управление, което веднага организира преследването на „терористите“.

Но след това всичко се обърка отново и се превърна в някакво дяволско фиаско. Четирима ченгета бяха мъртви, а Холис и Кроуфорд бяха все още живи.

След като анализира най-новите доклади, както и сведенията, получени от разузнавателните служби, Макган разбра какво се бе объркало: Майстора бе заложил капан за Холис и Кроуфорд, разчитайки, че полицаите или ще ги подплашат и ще ги изпратят право в ръцете му, или ще ги застрелят при опит за бягство. На теория всичко изглеждаше великолепно, ала на практика се получи точно обратното.

Макган нямаше време, нито желание да протака повече. Трябваше сам да се погрижи за тези двамата.

— Холис, още ли си там?

— Да.

— Къде се намираш?

— В Манхатън. В Челси.

— Опиши ми по-точно местоположението си.

Холис се подчини.

— Сега ме слушай! — Макган вече нервничеше. — Можеш ли да останеш там още пет или шест часа? В безопасност ли си?

— Аз... предполагам, че да.

— Защото аз идвам за теб. Има полет с „Конкорд“ след два часа. Ще дойда с него.

Холис понижи глас.

— Пол, какво става?

Той се постара да прозвучи изплашено. Но не беше убедителен. Ролята на паникьосан любовник явно не беше от най-добрите в репертоара му.

— Не знам! Това беше съвсем рутинно прехвърляне. Нямах представа, че Джоунс е толкова опасен или че някой е по следите му. Холис, изслушай ме. Ще те измъкна от всичко това. Повярвай ми. Дай ми само шест часа. Стой там и всичко ще бъде наред. — След кратка пауза той отново попита: — Холис, чуваш ли ме?

— Да.

— Обичам те. Идвам за теб.

Думите едва не я задавиха, но знаеше, че трябва да ги произнесе:

— Аз също те обичам.

С треперещи ръце тя тръшна слушалката. Някакъв едър доставчик на пици мина покрай нея и я изгледа.

— Тя е добре! — каза Кроуфорд на непознатия.

— Както кажеш, приятелче.

В този миг усети как Кроуфорд отделя пръстите ѝ от слушалката.

— Всичко свърши. Да се махаме оттук.

Пол Макган погледна смълчания телефон, после се извърна към големия екран над комуникационния пулт. На екрана бе изобразена

схемата на улиците в Манхатън — между Емпайър Стейт Билдинг и парка „Батъри“.

Щракна с мишката и изтри всичко между Западна тридесет и четвърта улица и Западна двадесет и трета. Пулсиращата оранжева точка на екрана се намираше на Уест Бродуей, между Бруум стрийт и Спринг стрийт, а не на Западна двадесета улица, където Холис му бе казала, че ще го очаква. А супермодерната технология, която го заобикаляше, никога не лъжеше. Значи Холис го бе излъгала.

Макган вдигна телефона и нареди на секретарката да му запази билет за самолета. Второто му обаждане бе до Ню Йорк, в един от апартаментите на хотел „Гранд Хайат“.

22.

Хари Джейкъб паркира на една пресечка от сградата на Уест Енд авеню. Преди да излезе от колата, телефонира на един приятел от службата за охрана, за да се увери, че има на разположение около петнадесет минути.

Джейкъб се запъти към сградата и видя до тротоара паркирания камион за доставки по домовете. На входа се размина със забързания портиер, тръгнал да си купи кафе и понички. Джейкъб се промъкна незабелязано през фоайето и забързано се изкачи по стълбите.

Откри апартамент 7Б, погледна часовника си и се зае с ключалката. Извади комплект шперцове и само след единадесет секунди бравата изщрака. Влезе вътре и се огледа. Светлините на алармения панел светеха в зелено. Момчетата от службата за охрана си бяха свършили работата. Докато си свали самото, лампите отново засветиха в червено, т.е. системата отново бе включена.

Не усети никаква особена миризма: нито от одеколон, нито от сапун, нито от храна. Но въпреки това Джейкъб внимателно претърси апартамента. В стаите и шкафовете не откри нищо, ала по праха върху кухненския плот и в банята имаше някакви следи.

Джейкъб отвори всички шкафове, чекмеджета, разрови дори и килера. Никъде не намери храна, нито дрехи. По лавиците се виждаха само книги и стари списания. Нищо не подсказваше, че някой живее тук.

Обаче наслоеният прах бе изтрит тук-там, което бе доказателство, че някой неотдавна е влизал в апартамента. Дали бяха идвали, за да проверят мястото или са искали да вземат нещо? Джейкъб знаеше, че бегълците предпочитат убежища, които са им познати, особено ако нямат очевидна връзка с тях — както бе в случая с този апартамент и Холис Фримънт.

Федералните още не го бяха открили, тъй като разчитаха, че чрез Доусън Уайли ще открият следите на Холис Фримънт. Бяха пропуснали съпругата на Уайли, може би защото тя бе починала преди

шест години. И не бяха открили този апартамент, регистриран на моминското ѝ име, поради което той не фигурираше в данните за Доусън Уайли и Фримънт.

За разлика от тях Джейкъб бе посветил доста усилия и време, за да проучи имотното състояние на семейство Уайли. Успя да разбере моминското име на съпругата на Уайли и така се добра до апартамент 7Б. Бе готов да се обзаложи, че ако Фримънт е в Ню Йорк, тя ще отседне именно тук, тъй като нямаше да ѝ се налага да плаща наем и да се регистрира.

Освен това Джейкъб бе сигурен, че момичето е идвало тук поне веднъж, за да се убеди, че квартирата е безопасна. След като снимката ѝ бе разпространена из всички вестници и тв канали, двамата с нейния приятел не можеха да рискуват да отседнат дори в най-евтините хотели, нито пък да се мотаят по улиците. Нуждаеха се от временно убежище, а този апартамент бе безопасен, поне докато федералните не се докопат до покойната съпруга на Доусън Уайли.

Джейкъб влезе в дневната и премести удобното кресло в ъгъла зад вратата. От мястото си можеше да види всеки, който влезе в апартамента, и да реагира навреме.

Провери два пъти оръжието си и го остави в скута си. После затвори очи, отпусна глава и застина неподвижно. Мърдаха само устните му, докато мълвяха еврейската молитва за душите на мъртвите му приятели.

Преди да се върне в хотела си, Майстора си взе от багажното отделение на гара Гранд Сентръл Стейшън калъфа с пушката и сака, натъпкан с експлозиви. В шкафчето имаше и една кутия, увита в обикновена кафява амбалажна хартия, картонен цилиндър за чертежи и видео. След като влезе в хотелската стая, той остави нещата върху леглото, разчисти бюрото и се залови за работа.

На връщане от хеликоптерната площадка Майстора се отби в един магазин за спортни стоки на Бродуей, а след това в съседния железарски магазин. От там купи две парчета тръба, всяко с диаметър 50 мм, две малки кутии с жълт и червен емайлак и четка за боядисване... Остави едната тръба на масата и започна да я пълни с експлозив. Предвиди достатъчно място за детонатора, след което

монтира брояча за време и свързва проводниците. Запуши единия край с капачката и предпазливо остави тръбата на килима.

Повтори същата процедура и с второто парче тръба, после разстла един вестник върху бюрото и отвори двете кутии с емайллак. Боядиса едната тръба в жълто, а другата в червено.

Докато чакаше да изсъхне боята, се обади по телефона. Не се тревожеше дали разговорът ще бъде засечен. Номерът, с който се свърза, бе местен, а разговорът — кратък.

Получи ясни и точни инструкции.

— Разговарях с Макган — каза той. — Иска от мен да направя нещо извън плана. — Последва сбито обяснение и сетне Майстора добави: — Опасявам се, че ще се наложи да се намесиш. Аз имам достатъчно работа и нямам време да се занимавам с неща, които не са моя грижа. Да. Сигурен съм, че трябва да се погрижиш за това. Дочуване.

Майстора помириша боята. Вече бе започнала да изсъхва. Включи вентилатора към климатичната инсталация, за да прочисти въздуха в стаята, след което извади малката бяла кутия с пури, която бе купил от магазин „Нат Шърман“ на Пето авеню. Докато привърши с третата бомба, боята беше напълно изсъхнала.

Майстора уви тръбите и кутията с пурите в хотелските кърпи и ги сложи в сака. След това постави касета във видеокасетофона и отвори картонения цилиндър. Следващите два часа посвети на внимателното изучаване на чертежите от последния ремонт на Статуята на свободата през 1984 г. Изглежда два пъти видеокасетата. След като се увери, че е запомнил всички важни детайли, отвори кутията, увита в кафява амбалажна хартия.

Вътре имаше светлокафява униформа на служител от Службата за охрана на националните паркове и идеално подправена служебна карта. Майстора внимателно я провери. Снимката, направена в ателието за моментни снимки на Гранд Сентръл Стейшън, бе отрязана малко под брадичката. Обикновено на тези снимки се виждаше яката и дори възела на вратовръзката, ала въпреки това Майстора се надяваше, че ще издържи на евентуална проверка, тъй като това бе най-доброто, с което в момента разполагаше.

Облече униформата. Панталоните му бяха малко широки в кръста, а сакото не се изпъваше добре по раменете му. Тези

несъвършенства бяха напълно съзнателни. Майстора бе настоял дрехите да бъдат по-свободни, тъй като това бе необходимо за изпълнението на задачата му.

Сгъна внимателно униформата и я прибра в кутията. Постави я върху горната лавица на шкафа. След четвърт час вече бе в таксито, със сака между коленете, на път за парка „Батъри“. Пристигна в три часа, половин час преди ферибота „Мис Ню Йорк“ да потегли на последната за деня екскурзия до Статуята на свободата.

Фериботът бе препълнен и Майстора трябваше да изчака опашката пред тоалетната. Затвори вратата на кабината и бързо отвинти решетката зад тоалетната чиния. Извади жълтата тръба от сака и я постави между снопа жълти тръби.

Няколко минути по-късно вече бе в машинното отделение. Парчето червена тръба изчезна в тъмната вдлъбнатина зад цилиндрите с машинно масло.

След акостирането на ферибота Майстора се сля с тълпата, която се бе насочила към магазините със сувенири. Продавачите бяха доста заети с многобройните клиенти и това му позволи незабелязано да се озове зад двуметровата купчина бели сандъци, натъпкани с рекламни фланелки. Извади бялата кутия за пури и я пхна навътре под фланелките, а с другата си ръка взе една от тениските.

Преметна тениската през лакът и закрачи из магазина, преструвайки се, че разглежда сувенирите, докато не чу гласа на продавача, подканящ клиентите да побързат. Майстора плати за тениската и отново се върна при сандъците, за да се увери, че някой закъснял купувач няма да бръкне точно там.

Навън туристите вече се бяха струпали край ферибота. Майстора се спря, за да хвърли последен поглед към Статуята на свободата. Забеляза надписа, предупреждаващ посетителите, че на другия ден няма да има екскурзии. Нямаше обяснение.

На другия ден мерките за сигурност щяха да бъдат засилени. Охраната на парка „Батъри“ бе поверена на нюйоркското полицейско управление, а специалните служби, подпомагани от рейнджърите към Службата за охрана на националните паркове, щяха да охраняват самата статуя — фундамента, допълнителните сгради, включително магазините за сувенири и кафенетата. Никой не очакваше да открие нещо подозрително, нито пък щяха да го намерят...

Не се предвиждаше охрана вътре в самата статуя, защото посещенията щяха да бъдат забранени след заминаването на последния ферибот. Утре Статуята на свободата щеше да служи само за фон на знаменателното събитие. Хеликоптерът на специалните служби ще да кръжи във въздуха, а рейнджърите щяха да патрулират с катери, за да държат на безопасно разстояние малките увеселителни корабчета. Тези мерки за сигурност не бяха сериозна пречка за Майстора.

Той се изкачи на горната палуба на „Мис Нью Йорк“ и погледна назад към Статуята на свободата. След утрешния ден тя нямаше да бъде същата.

Кроуфорд и Холис изминаха пеша цялото разстояние — петнадесет пресечки — от Сохо до Вилидж. Спряха се на кръстовището на Шесто авеню, заобиколени от десетки хора, забързани за работа. В ранния утринен час никой не им обърна внимание.

Подминаха внушителния магазин на Балдучи за хранителни стоки и завиха надясно по Западна десета улица. От двете страни на улицата, скрити зад дърветата, надзъртаха силуетите на стогодишните фамилни къщи. Бяха отминали една трета от разстоянието до следващата пресечка, когато Кроуфорд се спря, огледа се и бързо побутна Холис да се отбият към каменните стъпала пред близкатастрада с потъмнели от годините червеникави тухли.

Вместо ключалка под отвора за пощенската кутия имаше малък електронен панел. Кроуфорд чевръсто набра кода и влезе вътре. Холис го последва и се озова в тясно преддверие. В дъното се издигаше извита стълба, водеща към втория етаж. Младата жена се досети, че сградата е била преустроена и сега всеки етаж е поделен само между два просторни апартамента, с прозорци към улицата и към задния двор.

Кроуфорд се бе заел със следващата електронна система, за да проникне в апартамента отляво. Холис отново долови онази неприятна миризма, типична за всяко изоставено жилище, която бе запомнила и от къщата в Бедфорд Хилс.

Кроуфорд влезе във всекидневната и отвори вратичките на шкафа за стереоуредбата. Включи телевизора с помощта на дистанционното управление и въведе кода за достъп. Мигащите зелени точки върху екрана станаха червени.

— Системата за охрана е включена — каза той.

— А апартаментът на горния етаж? — попита Холис.

Кроуфорд отново натисна един бутон на дистанционното управление. Този път върху монитора се показаха само червени точки.

— Безопасно е. Горе няма никой.

Холис го последва по тесния коридор до малката кухня. Кроуфорд включи отоплението. Тя съблече палтото си и го постави върху облегалката на стола.

— Чие е това място, Сам?

Кроуфорд извърна поглед от нея и го насочи към прозореца, който гледаше към задния двор.

— На Уоли.

По начина, по който произнесе името му, Холис веднага разбра — пред очите ѝ изплува перона в Париж и безжизненото тяло върху бетона.

— Съжалявам — тихо рече тя и докосна ръката му.

Кроуфорд извърна глава, за да скрие сълзите си.

— Уоли е роден и отрасъл тук. По-късно двамата със сестра си разделиха къщата — апартаментът на горния етаж е неин. Тя е пилот към „Федерал Експрес“.

— Знае ли за Уоли?

Кроуфорд поклати глава.

— Ще дойда отново и ще ѝ кажа, ала чак когато свърши всичко.

Тишината натежа от мъката и болката на Кроуфорд, примесени с гняв. Сетне я погледна напрегнато и добави:

— Ти не би трябвало да си тук. Или поне да беше при по-други обстоятелства...

Младата жена срещна погледа му, без да трепне.

— Не, мястото ми е тук. Той ме очаква.

— Не бива да приемаш всичко прекалено лично. Макган е важен за нас, защото може да ни отведе до Майстора или да ни помогне да разберем коя е мишената.

— Точно заради това ти е нужен жив: за да му зададеш някои въпроси. Е, добре, и аз искам същото! Всичко е *прекалено лично*.

Служителят от имиграционната служба вдигна поглед от черния паспорт в ръката му.

— Добре дошъл у дома, мистър Макган.

— Хубаво е да си отново у дома.

Макган се усмихна и взе паспорта. Сетне бързо се насочи към митничаря, който го провери, без да му задава въпроси. Това бе добре дошло, тъй като Макган нямаше никакво желание да предизвиква нещастен случай, ако митничарят се окаже прекалено любопитен и реши да провери черното му куфарче.

Излезе от летището и се насочи към едно от жълтите таксито. За щастие имаше късмет да попадне на шофьор, който не само говореше английски, но дори знаеше къде се намира Уест Бродуей.

Докато таксито си проправяше път сред гъстия трафик, Макган отвори черното куфарче. Вътре лежеше Магнум-357, за който Макган — като висш дипломатически служител — имаше разрешително. Служителят от охраната на летището „Шарл дьо Гол“ бе хвърлил само бегъл поглед върху разрешителното, издадено от френското правителство, и без повече въпроси го бе пропуснал през бариерата. Той пхна ръце в куфарчето и започна да зарежда барабана с патрони.

Досега не бе имал нужда от оръжие. Ала като се имаше предвид, че Холис го бе излъгала за местоположението си, сега бе доволен, че има оръжие на разположение. Може би го бе излъгала и за останалото.

След това Макган извади лаптопа си, свързан чрез модема и сателитния телефон с Бункера в подземиято на парижкото посолство, и пхна дискетата. На екрана се появи карта на улиците на Сохо, Трайбък и Вилидж. Малката пулсираща оранжева точка продължаваше да сочи Уест Бродуей между Бруум стрийт и Спринг стрийт. Холис все още се намираше на същото място, където беше и преди шест часа, а не на Западна двадесета в Челси, както искаше да го накара да повярва.

Макган се усмихна, като си представи изражението на лицето ѝ, когато нахлуе в нейното убежище.

Слезе от таксито в Уест Бродуей. Пое куфарчето с лявата си ръка, облечена в ръкавица. Палтото от дясната му страна, където бе

оръжието, бе леко издуто. В дясната си ръка държеше локатора, помалък дори от пейджър, свързан към лаптопа в куфарчето. Локаторът улавяше сигнали в радиус от двадесет метра. Функционираше безупречно.

Макган огледа улицата. Виждаха се големи камиони за доставки. Двама носачи стоварваха някакви мебели, обвити в найлон, а други двама се опитваха да балансират по тесните стълби няколко огромни платна и скулптури под възискателния поглед на собственика на галерията. Тротоарът и стълбите бяха все още хлъзгави от дъжда и допълнително затрудняваха работата им. Никой не обърна внимание на добре облечения джентълмен, който прекоси улицата, ловко прескочи ивицата вода и тръгна по тротоара.

Макган заобиколи склада, за да провери всички врати и прозорци. Прочете плаката на стачкуващите електротехници, а след това огледа ключалките на задните врати. Навсякъде бе заключено. Но локаторът не лъжеше: Холис Фримънт се намираше вътре в тази сграда.

Макган се върна обратно и отново внимателно провери всички катинари. Тогава забеляза малка врата зад камиона за смет, до улея за изхвърляне на боклука. На тази врата нямаше катинар.

Заобиколи камиона и натисна с рамо вратата. Тя леко подаде, той я притисна още по-силно и този път се отвори пролука — достатъчна голяма, за да влезе в приземието. Макган огледа вътрешността и погледът му спря върху стълбите. Приблужи към тях и сигналът от локатора се усили.

Макган изкачи четири етажа, преди да види ремонтираните помещения. Сега разбра защо Холис бе решила да се скрие тук: беше чисто, сухо и топло. Докато електротехниците стачкуват, никой нямаше да я обезпокои.

Той огледа прясно боядисаните стени и колони, пакетите с паркет и издутите полиетиленови покрития от външната страна на прозорците. Най-после видя в ъгъла изцапвания с боя стол, върху който бе праметнато нещо като тънка връв.

— Холис?

Гласът му отекна в празното помещение. Макган бързо сведе поглед към локатора в ръката си. Сигналът бе достигнал максимална сила.

— Холис. Аз съм, Пол. Къде си?

Той пхна ръката си в джоба на палтото и стисна дръжката на магнума. Бавно пристъпи по бетонния под и приближи към стола, където висеше нещо. В този миг въздушното течение разлюля предмета и Макган разбра: това бе камеята. Задният ѝ капак бе отворен.

— Здравей, Пол. Удържа на думата си. Дойде!

Гласът ѝ го стресна. Макган светкавично се извъртя и я видя да се появява иззад една колона. Ръката му вече се измъкваше от джоба, когато чу думите ѝ:

— Не мърдай, Пол! Нито крачка.

Два куршума се удариха в бетона на сантиметри от обувките му. Макган се втренчи смаяно в краката си, а сетне погледна към Холис.

— Нямаше да ми повярваш, ако ти бях казала, че пистолетът ми е насочен към теб — каза Холис. — Сега вече знаеш. Извади оръжието от джоба си. Но много внимателно! Остави го на пода.

Без да откъсва поглед от нея, той извади магнума и само с двата си пръста го задържа настрани от тялото си, преди да го пусне на пода. Макган бе изненадан колко различна изглеждаше Холис: пребледняла, с изострени черти, а очите ѝ — големи и напрегнати. Нежното, сърдечно и чувствително момиче, което бе познавал и използвал, сега се бе превърнало в закоравяла жена, преминала през тежки изпитания; жена, която той не познаваше и с която не знаеше как да се справи.

— Седни на стола. Сложи ръце на коленете си.

Макган погледна през рамо и се отпусна на стола.

— Кой е с теб? — тихо попита той. — Кроуфорд ли? Той ли ти наговори тези глупости за ОМЕГА? Затова ли си тук?

Холис бавно пристъпи към него, като внимаваше да не попадне под линията на обстрел на Кроуфорд. Спря се на около три метра от Макган. Не можеше да я достигне, дори и да се хвърли към нея.

— Всичко си разбрала погрешно, Холи — рече Макган и поклати глава. — Не знам какво ти е наговорил Кроуфорд, но аз не съм твой враг. Онази задача с Джоунс възникна заради провал в последната минута. Изобщо не биваше да те замесвам във всичко това. Сега трябва да поправа грешката си. — Замълча. — Затова дойдох тук... за да оправя нещата с теб.

Гласът му бе благ и успокоителен, интонацията бе същата, каквато си я бе представяла. Припомни си часовете и нощите в дома му в Париж, припомни си гаснещите светлини на късните следобеди. Тръсна глава, за да отпъди образите, които можеха да я размекнат: първата им среща, когато той я заведе на разходка с корабче по Сена; първия му подарък — семпла златна гривна, скрита в букет от рози; първия път, когато се любиха в неговия апартамент, когато високите френски прозорци бяха отворени, отвън нахлуваше уличната глъч, примесена с техните стонове. Всичко бе толкова прекрасно, толкова истинско — точно както Пол се бе надявал, че тя ще го запомни.

— Защо, Пол?

Ако бе някой чувствителен човек, въпросът ѝ щеше да го засрами. В тона ѝ се прокрадна някаква трагична обреченост, която му подсказваше, че тя завинаги се бе отърсила от магията му. Но може би все пак щеше да успее да използва някакви остатъци от предишното си влияние.

— Защото в последната минута имах нужда от някой, а ти съвсем точно отговаряше на условията. Знаех, че стриктно ще спазиш всички инструкции, Холис. — Погледна зад нея и изкрещя: — Точно както сега тя го прави за теб, нали, Кроуфорд!

Кроуфорд излезе иззад купчината паркет с насочен пистолет.

— Отмести се, Холис! — извика той.

Холис го чу, но тялото ѝ отказа да се подчини.

Въпреки че се беше подготвила за този миг, жестокостта на думите на Макган я парализира. Почувства, че в гърдите ѝ се надига непреодолимото желание да се втурне с юмруци срещу него, да издере лицето...

Макган разчиташе точно на това. Видя смесицата от болка и гняв в очите ѝ; тялото му се изпъна, готов да се нахвърли върху нея, когато яростта я заслепи до обезумяване. Щеше да я сграбчи със светкавична бързина и да я удари с лакът в гърлото. А после щеше да я използва като заложенница, като примамка за Кроуфорд.

Тя направи една крачка и още една.

Още една, моля те, само още една — помисли си той.

— Холис, спри!

Младата жена замръзна само на няколко метра от Макган, ръката ѝ бе вдигната, готова да стреля в него. Видя очакването в очите му,

напрежението в пръстите му, готови да я сграбчат. Много внимателно отстъпи назад.

Макган видя как Кроуфорд пристъпи към Холис и нежно я бутна зад себе си. Пол забеляза загрижеността в очите му и си каза, че би могъл да я използва. Само ако можеше да ги накара да се приближат до прозорците...

Размърда се на стола, за да принуди Кроуфорд да се приближи към него.

— Много умно от ваша страна, че сте го открили — рече той и посочи верижката с камеята. — Как успяхте?

— Прекалено много хора изпрати в Бедфорд Хилс.

Макган повдигна вежди.

— Очевидно имаш свой човек във френската полиция, който е предупредил колегите си от Ню Йорк — продължи Кроуфорд. — После си изпратил Майстора да организира онази касапница. Първо трябваше да бъдат ликвидирани полицаите, а след тях ние двамата с Холис, нали? Когато пристигна подкреплението, видяха, че антитерористичната акция се е провалила. Проблемът беше, че нямаше начин да знаеш със сигурност, че все още сме в Бедфорд... освен ако не ни беше проследил.

— Но това не обяснява как си се досетил за камеята — каза Макган и кръстоса крак върху крак.

— Камеята бе единственото разумно обяснение — намеси се Холис. Гласът ѝ бе слаб и сякаш идваше отдалече. — Никой не ни беше проследил. Никой не планираше нищо срещу Сам... Осъзнах го онази сутрин. Единственото нещо, което никога не свалях от себе си, бе камеята.

Макган бавно прехвърли едната си ръка през облегалката на стола и се обърна към Кроуфорд.

— Ти ли я насочи към тази следа?

— Познавам системата за сателитно засичане на обекти — тихо отвърна Кроуфорд. — Използваме тази технология, за да проследяваме наши снайперисти в тила на противника. В Париж ти имаш достъп до Бункера, както и до сателитната система. Само по този начин би могъл да ни проследиш чак до Бедфорд Хилс. Или да разбереш, че сме тук, а не в Челси.

— Да, предполагам — замислено рече Макган. — Доста небрежно от моя страна, нали?

— Ще ми кажеш ли каква е мисията на Майстора? — попита Кроуфорд.

— Нямам представа за какво говориш.

— Записите от подслушването на телефона ти доказват обратното. Преди да вземе експреса за Париж, Майстора е провел два разговора от Марсилия. Единият е бил международен, а другият междуградски — с теб. А щом пристигна в Париж, ти си му позвънил в хотел „Аполон“. В противен случай как щеше да знае, че Холис е лицето, което трябва да го изведе от Франция?

Холис забеляза усилията на Макган да запази самообладание. В градската къща двамата с Кроуфорд много внимателно бяха обмислили този разговор. Кроуфорд трябваше да задава съвсем конкретни въпроси, при това в строго определена последователност. А нейната задача бе да следи и да преценява реакциите и отговорите на Пол, за да отсее истината от лъжата.

— Мишената е Балантайн. Вече го знаем.

Холис напрегнато се взря в лицето на Пол и забеляза как ноздрите му потръпнаха, а долната му устна леко затрепери.

— Много сте далече от истината.

Ако успееш да го уличат в лъжа, може би щяха да пропускат самообладанието му.

— Нека да ви кажа какво ще стане от тук нататък. Пристигнах, за да помогна на Холис. Но не съм толкова глупав, че да не си осигурия прикритие. Ако не се обадя до четвърт час, полицията ще нахлуе тук!

Макган млъкна. Кроуфорд и Холис отидоха към прозореца. Всичко, което искаше, бе да ги задържи там.

— Ще дойдат, за да заловят двама опасни терористи, виновни за смъртта на четирима полицаи. Какво мислите, че ще направят първо — ще задават въпроси или ще стрелят?

Холис погледна към Кроуфорд, но не забеляза да е особено разтревожен.

— Къде е Майстора? — тихо попита Кроуфорд.

Макган извърна глава.

— За кого работи той? — Кроуфорд продължи да го притиска. — Не е за президента, тъй като в проучванията той води пред Балантайн.

Не и за съперниците на Балантайн в неговата партия, тъй като едва ли биха искали разцепление. Или съществува някакъв външен фактор? Може би са го наели либийците или режимът в Багдад, тъй като Балантайн обещава наказателни мерки срещу тях?

Холис забеляза как по устните на Макган пробягна самодоволна усмивка.

Дори не сме близо до истината — помисли си тя.

Усмивката на Макган привлече вниманието и на Кроуфорд. Той леко поклати глава.

— Брокерът... искам да кажа твоят шеф... вероятно е наблизил — подхвърли Кроуфорд. — Той е извадил Майстора от забвения. Смятам, че ще иска да е наблизил, за да наблюдава изпълнението на поръчката. Едва ли ще е доволен, ако види лицето ти в новините в единадесет.

Това привлече вниманието на Макган.

— За какво говориш?

— Нали спомена за полицията? Лично аз не мисля, че те ще дойдат. Но сигурно ще го направят, ако им се обади. Както и на останалите медии. Ще размахваш пистолета и торбата с лъжите пред всички камери. Дипломат от парижкото посолство пристига в Ню Йорк, за да залови една служителка от консулския отдел. „Информирани източници“ ще разкрият връзките на този дипломат с добре известен наеман убиец. Медиите ще „лапнат“ случая като топъл хляб. Твоят шеф... нямам предвид посланика... надали ще се зарадва от този неочакван обрат.

Холис видя паника в очите на Макган. Кроуфорд бе напилал слабото му място. Пол нервно се размърда на стола и погледна през рамо към прозорците.

— Ако направиш това, ще се издадеш, че си от екипите на ОМЕГА.

— Но Балантайн ще бъде спасен! — гневно възрази Кроуфорд.

Холис видя как Макган се отпусна, сякаш по някакъв начин Кроуфорд го бе изпуснал от кукичката, на която току-що го бе закачил. *Балантайн ще бъде спасен!* Нима провалът на убийството на Балантайн нямаше значение за Макган? За какво тогава бе целият този кошмар?

Холис все още се взираше в прозорците, когато чу изстрел. Краят на полиетиленовото платно се разкъса и се развя от вятъра. Последва втори изстрел, който доразкъса полиетилена и се видя покривът на отсрещната сграда.

Чуха се още два изстрела и цялото платно падна.

Макган се напегна. Холис мярна някакво движение върху отсрещния покрив — някаква фигура, приведена, държеше нещо продълговато в ръце, вдигна го...

— *Сам, залегни!*

Холис чу трясъка на счупени стъкла, последван от изненадания вик на Кроуфорд. Смаяната жена завъртя глава и го видя как политна. Нещо червено обагри рамото му.

Макган се хвърли към нея. Холис вдигна ръце, за да се предпази. В този миг Макган внезапно изкрещя, прелетя край нея и се строполи на пода. Лицето му се обагри в кръв.

Някъде отдясно чу изпъшкването на Кроуфорд.

— Залегни!

Не се подчини. Обърна се към прозореца и се втренчи във фигурата на стрелеца на отсрещния покрив. Не успя да различи лицето — заради голямото разстояние и прашния прозорец — но знаеше, че ако той бе решил да я простреля, едва ли щеше да успее да избегне смъртта.

Измина сякаш цяла вечност. Видя как стрелецът отпусна пушката, извърна се и изчезна.

— Холис...

Кроуфорд се изправи на крака, облегна се на купчината паркет и притисна с ръка рамото си. Младата жена сведе поглед към неподвижното тяло на Макган, кръвта му вече бе образувала локва. Сетне отиде до Кроуфорд и огледа раната на рамото му.

— Куршумът премина през мен... — задъхано прошепна той. — Къде е стрелецът?

— Замина си. Стой неподвижно.

Нежно свали самото му и видя, че куршумът наистина не бе засегнал костта. В ъгъла имаше купчина парцали, останали от бояджиите и тя избра най-чистия, за да превърже раната му.

— Трябва да се махаме оттук! — настоя тя.

— А Макган?

Холис го наметна със самото, погледна към Пол и поклати глава.

Когато Холис и Кроуфорд излязоха от стаята, Макган все още беше в съзнание. Болката бе остра и мъчителна, но той полагаше неимоверни усилия, за да не се издаде, дори клепачите му не трепнаха. Чу въпросите на Кроуфорд и отговорите на Холис и си представи как пръстите ѝ нежно превързват раната на другия, докато той лежеше безпомощен само на няколко крачки от тях, а кръвта му изтичаше...

Чу и вятъра, свирещ през счупеното стъкло. Беше много студено. Бузите и дланите му замръзнаха от допира до голия бетонен под. Имаше усещането, че лежи върху буца лед. Но едната му страна изгаряше, сякаш го пронизваха с нажежено желязо. Лявата страна на лицето му бе изтръпнала. Куршумът бе одраскал слепоочието, предизвиквайки интензивно кървене. Изтече толкова много кръв, че Холис и Кроуфорд го бяха помислили за мъртъв.

Тогава чу някакъв звук. Шум от стъпки. Все по-близо. Макган изви глава и опря брадичка на бетонния под, за да вижда по-голяма част от помещението. Стъпките идваха от чифт тъмнокафяви лъснати ботуши. Тихият, но смразяващ глас го накара за миг да забрави болката.

— Тя не беше за теб! Казах ти го още от самото начало. Трябваше да се откажеш от нея.

Макган изпъшка тежко, надигна се и с мъка се облегна на купчината паркет. Вдигна ръка, за да изтрие кръвта от очите си. Успя донякъде, но червената пелена пред очите му все още замрежваше лицето на Доусън Уайли, изправен пред него със снайпера в ръка.

— Тя... ме искаше — задъхано изрече Макган.

— Самата не знаеше какво иска — студено отвърна Уайли.

— Нямах друг избор... — изхърка Макган. — Бошан бе мъртъв. Нямах никакво време... Моля те, трябва да ми помогнеш!

Уайли не му обърна внимание.

— Не си успял да намериш друг, който да ти свърши черната работа? На какво съм те учил, Пол? Винаги да си подготвяш поне един резервен вариант. Но ти прояви недопустима небрежност, а след това се паникьоса. Реши, че можеш да я използваш, че всичко ще бъде наред и няма да има никакви последствия.

Макган чу отново свистенето на вятъра и пляска на полиетиленовите платна — сякаш бяха крила на огромен гарван.

— Дойдох, за да ти кажа, че така не бива да се постъпва.

Гневът на Макган заглуши болката.

— Искаш да кажеш, че си безгрешен?! Ако Холис знаеше какво си направил...

— Именно затова тя е недосегаема. — Уайли се приближи към него. — Иначе досега се справяше много добре, Пол. Имах големи надежди за теб. Дори те бях избрал за мой наследник. Но сега се превърна в тежест. Ти застраши мисията на Майстора. А което е още по-лошо, накара ОМЕГА да се раздвижи. Можеш да бъдеш сигурен, че Кроуфорд няма да се откаже. Ще продължи да души по следите на Майстора и ако успее да се добере до него, Майстора ще ме предаде. Какво мислиш, че ще предприеме ОМЕГА, когато се разбере, че аз, един от основателите ѝ, съм наемал години наред точно тези убийци, които ОМЕГА издирва и се опитва да спре?

Уайли въздъхна.

— Може би не разбираш докрай моята работа, Пол: колко важно е да се осигури достъп до най-добрите професионалисти, да имаш възможност да им покажеш как да се изплъзват от агентите на ОМЕГА, за да могат да си вършат работата, да се завръщат в убежищата си, да бъдат по-умни и предвидливи от преследвачите си. Ти разруши толкова много, че дори не мога да ти го обясня. Не мога, наистина не мога.

Една сянка затъмни полезрението на Макган. Това бе цилиндричният заглушител. Макган видя как тази сянка се олюля пред очите му и се издигна нагоре. Отпусна брадичка върху гърдите си и затвори очи. Въпреки отчаяната си надежда знаеше, че това е краят; знаеше го още от мига, в който зърна тези ботуши, беше го доловил в зловещата въздишка на вятъра.

23.

Въпреки протестите му тя го вмъкна в първото такси, което се зададе по улицата. Помоли шофьора да ги остави на две пресечки по-нататък. Останалата част от пътя Холис и Кроуфорд изминаха пеша. Той пристъпваше бавно, праметнал здравата си ръка през рамото ѝ.

— Кажи ми кодовата комбинация — рече Холис, когато стигнаха пред вратата.

Помогна му да влезе в апартамента и го настани на дивана във всекидневната. Под шкафа в банята Холис откри аптечка за първа помощ. Там имаше всичко, което ѝ бе необходимо. С ножиците разреза ръкава на сакото му, след което се зае да обработва раната с антибиотик на прах, памук и йод.

— Изглежда не ти е за пръв път — тихо се обади Кроуфорд.

Лицето му изглеждаше прекалено бледо, дори пепеляво.

— Забрави ли, че съм отрасла в затънтения щат Айдахо? — Той простена от болката и тя прехапа устни: — Извинявай. Да не би да натискам тампона прекалено силно? Ето, вече привършвам. Имаш късмет, че се отърва толкова леко.

— Искам да видя раната в огледалото.

Кроуфорд се извърна с раненото си рамо напред. Виждаше се грозен червен белег — тъканта бе разкъсана от куршума. Болките бяха много силни, но за щастие не бяха засегнати нито костите, нито кръвоносните съдове.

Холис внимателно премести ръката му. Кръвоизливът беше спрял. Намаза раната с мехлема, който бе открила в аптечката, и се зае с превръзката. После разрови комплекта за първа помощ и намери пластмасова тубичка с бели хапчета, но без етикет от производителя.

— Какви са тези хапчета?

— Обезболяващи. От специалните. Засега не се продават в аптеките.

Холис изсипа две хапчета в дланта си.

— О, не...

— Смяташ ли да излизаш някъде? — сърдито попита тя.

Отиде в кухнята и се върна с чаша вода. Остана до него, докато той преглъщаше хапчетата. Хвана го под здравото рамо и му помогна да прекоси дневната, за да стигне до спалнята. Намери възглавници, взе едно одеяло и го накара да легне.

— Дай ми четири часа — промърмори Кроуфорд.

— За къде бързаш толкова? Днес Майстора вече се позабавлява достатъчно. Съмнявам се, че ще иска да убие още някого.

Горчивината в гласа ѝ изненада и самата нея. После осъзна, че не бе предизвикана от възмущение или гняв, а от страха, загнездил се у нея. Младата жена си припомни звука на счупеното стъкло, изумения поглед на Кроуфорд, когато куршумът се заби в рамото му, как Пол се бе нахвърлил върху нея, а сетне кръвта, изпръскала лицето му, сякаш че бе запратил през рамото си чаша червено вино. Само тя бе останала права до прозореца в онова помещение, а на тридесет метра от нея бе мъжът, който се опита да я убие. След което съвсем неочаквано той бе прибрал оръжието си и бе изчезнал от покрива.

Усети ръката на Кроуфорд върху своята.

— Какво се случи там?

— Не мисля, че Макган е имал прикритие. Той дойде въоръжен, но аз никога не съм вярвал, че Майстора е тайното му оръжие. Макган е организиран операцията още в Париж... Но някои неща не се връзват. Майстора никога не би се изложил на подобен риск, особено към края на играта.

Ръката му се отпусна върху нейната. Холис провери превръзката и отиде в кухнята. Застана пред прозорците, загледана в самотното дърво в градината.

Защо, Пол?

Думите на Макган я бяха засегнали дълбоко. Но колкото и ужасни да бяха, Холис бе усетила лъжата. Той не ѝ беше отговорил на най-важния въпрос: защо я бе измамил, използвал и накрая изпратил на смърт?

Може би защото все още имаше доста време до края на играта.

Холис си направи чай и успя да изпие половината, преди сълзите ѝ да рукнат. Седеше край малката кръгла масичка до прозореца, а мислено бродеше из развалините на разрушения дворец на своите

илюзии. Когато сълзите ѝ пресъхнаха, младата жена вече знаеше, че бе готова.

Отиде в спалнята и чу равномерното дишане на Кроуфорд, върна се във всекидневната, взе дистанционното и включи телевизора. Превключи няколко канала, докато намери Си Ен Ен, изчака следващата новинарска емисия и изслуша частта, която я интересуваше. Намали силата на звука и се взря напрегнато в екрана, попивайки всяка дума, отнасяща се за програмата на посещението на сенатора Робърт Балантайн в Ню Йорк. Обърна специално внимание на снимките, придружаващи репортажа. Искаше ѝ се да бяха повече.

Когато материалът посветен на Балантайн свърши, Холис натисна бутона за изключване на звука. Затвори очи и си представи, че отново се намира във всекидневната в Бедфорд Хилс, а Кроуфорд ѝ показва как работи охранителната система около къщата. Той държеше дистанционното и набираше някакви цифрови комбинации...

Холис се опита да имитира движението на пръстите му.

Колелото... на... късмета...

Младата жена се втрени в екрана. Невъзможно. Може би бе натиснала грешен бутон.

Сетне нещо привлече вниманието ѝ. Състезателите. Вече ги бе виждала. Може би беше повторение или...

Холис продължи да се взира в екрана. Около две минути водещият оживено ръкомахаше и обясняваше нещо, след това камерите отново показаха състезателите. Внезапно картината изчезна, екранът посиня и се появи изображение, типично за компютърните програми, но не и за телевизионните емисии:

„МЕНЮ: КОДОВИ ИМЕНА

1. ПРОПОВЕДНИКА.....ЛИКВИДИРАН
2. ИНЖЕНЕРА.....ЛИКВИДИРАН
3. МАГЪОСНИКА.....ПАСИВЕН
4. ПОЩАЛЪОНА.....ПАСИВЕН
5. МАЙСТОРА.....АКТИВЕН“

Холис натисна бутон „5“ върху приставката за дистанционното управление, екранът се изтри и най-отгоре се появи нов надпис:

„ПОВЕРИТЕЛЕН АРХИВ НА ДЪРЖАВНИЯ
ДЕПАРТАМЕНТ
ОБСЕГ НА ДЕЙСТВИЕ: МЕЖДУНАРОДЕН“

Следваше файлът, описващ живота на Майстора или по-скоро малкото, което бе известно за него. Стари снимки на млад мъж в маскировъчни дрехи на фона на тропическа гора. Но лицето му бе извърнато, уловено в полупрофил. После същият мъж, но по-възрастен, с късо подстригана коса, някъде сред пустинята. Следваше снимка на мъжа, облечен в костюм, седнал в едно кафене на някакъв оживен булевард в една от европейските столици. Прекосяващ митницата на някакво летище с бейзболна шапка с голяма козирка, закриваща лицето му. Застанал край телефонна кабина в някакъв град с трамваи.

Сведенията бяха написани на сух бюрократичен език, но обхващаха дейността на Майстора през всичките тези години. Имаше сигурни доказателства, че е извършил седемнадесет убийства — абсолютен рекорд за всички наемни убийци. Според оценката на ОМЕГА бройката може би беше по-голяма, но липсваха доказателства. Обикновено действал в Европа, но за него не представлявало проблем да отскача и до Латинска Америка. Предпочитал да стреля със снайпер отдалече, не обичал да се приближава прекалено много до целта. Никога не поемал ангажименти в Северна Америка.

ОМЕГА го преследвала от години, но по някаква ирония на съдбата, след операцията в Париж преди петнадесет години, той сякаш потънал в земята.

Холис спря. Кроуфорд бе споменал, че Майстора е работил в Париж. Как беше името на жертвата му? Тайло. Чиято дъщеря сега работеше към специалните служби.

Холис отвори файла за Париж. Каза си, че постъпва правилно, а не единствено поради женско любопитство. Трябваше да научи колкото е възможно повече за Майстора. А това означаваше, че трябва да проследи кои са били жертвите му, за да се опита да намери неща, които би могла да използва.

Париж, преди петнадесет години.

Холис се сепна. Годиците не съвпадаха. Тайло не беше убит в Париж преди петнадесет години...

На екрана се заредиха черно-бели кадри, но с лошо качество. Камерата показваше стеснен участък и ѝ се стори, че разпознава една от парижките улици. Когато обективът се прикова към отсрещната страна на улицата, тя се сети кое бе това място: „Фобур дьо Сент Оноре“. Много близо до Елисейския дворец. И до американското посолство. Холис засили контраста и успя да разбере, че филмът е сниман през летен следобед.

Сега камерата се извъртя под друг ъгъл, за да улови фундамента на строителен кулокран.

Дистанционното падна от ръката на Холис и тупна на пода.

Една фигура, с извърната настрани глава, излезе от кабината на подемника в подножието на кулокрана. Докато камерата продължаваше да показва част от пейзажа, фигурата изчезна от кадър. Но само за секунда. Камерата отново улови мъжа, на петнадесет метра встрани, в работнически дрехи, с каска на главата, забързан надолу по пустата улица. Кадърът бе прекалено неясен, за да се различи лицето.

Нещо не е както трябва — помисли си Холис. — Не се виждат никакви камиони, нито работници. Посред бял ден, а никой не работи!

Ако не беше толкова съсредоточена в самия филм, щеше да се сети много по-рано. Кадрите се забавиха, за да покажат работника в полупрофил, вдигнал ръка към лицето си, сякаш знаеше, че го снимат. Следваха серия от увеличени кадри, но лицето ставаше все по-неясно... Кадърът най-сетне улови това, което Холис знаеше, че ще види: пръстена на безименния пръст на лявата ръка. Образът бе замъглен, но определено бе същият пръстен, който бе видяла на ръката на Майстора при първата им среща в ресторанта на хотел „Терминус Норд“.

Навън се бе смрачило, когато Кроуфорд се събуди. Помръдна ръката си и се смръщи от болката. В първия миг не осъзна защо усеща напрегнато пулсиране. Беше спал дълбоко, без да сънува, забравил за изгарящата болка в рамото. Но споменът от престрелката отново нахлу в съзнанието му.

Надигна се бавно, все още сънен. През прозорците се виждаха запалените улични лампи. Кроуфорд изруга тихо. Беше помолил Холис да го остави да поспи само четири часа, но изглежда тя бе забравила да го събуди.

Закрачи към всекидневната, но пристъпваше много бавно, очаквайки следващия пронизващ пристъп на болката. Във всекидневната светеше. Зави към банята, за да наплиска лицето си със здравата си ръка. После предпазливо опипа превръзката. Не видя окървавени петна — сигурен признак, че кръвоизливът бе спрял. Засега не можеше да движи ръката си, но имаше надежда скоро да се възстанови.

— Холис!

Кроуфорд чу глухо бръмчене откъм всекидневната. Първото, което видя от прага, беше черно-белият кадър на телевизионния екран, показващ как Майстора слиза от кулокрана. Едва сега забеляза Холис — смълчана, притаена в креслото.

— Защо не ми каза?

Гласът ѝ звучеше студено и остро, като наточен бръснач. Кроуфорд не можа да издържи укоряващия го поглед и сведе глава.

— В Бедфорд Хилс ми спомена, че досега Майстора се е провалил само веднъж. Тогава, според твоите думи, той трябвало да убие някакъв мъж. Справил се блестящо, както винаги, но после всичко се объркало. Поради „непредвидими промени в обстоятелствата“. Едно от тези „обстоятелства“ е била моята майка, така ли е?

Кроуфорд млъкна.

— Попитах те нещо — продължи Холис. — Искях да разбера кой е бил убитият? Тогава ти ми заяви, че не го познаваш.

— Не беше необходимо да знаеш — тихо промълви Кроуфорд.

— Не е било необходимо да знам, или не е било нужно да го знам? — предизвикателно попита Холис. — Защото си се страхувал, че няма да мога да понеса истината, а това ти не си могъл да си го позволиш?

— Наистина ли имаш нужда от болката...

— Аз вече живеях с тази болка! Искях да знам истината. Това исках... и от това имах нужда.

Той взе дистанционното и изключи образа на екрана.

— Ела, седни до мен. Моля те, Холис.

Тя отстъпи и приседна на ръба на дивана, без да го изпуска от очи. Видя го, че се колебае, сякаш търси подходящите думи.

— Кажи ми го, моля те! — Гласът ѝ прозвуча настойчиво.

Кроуфорд кимна.

— Добре. Какво си мислиш, че правеше баща ти в посолството в Париж?

— Той беше служител към охраната на посолството. Това ти е известно, нали, Кроуфорд?

Млъкна, защото той поклати глава.

— Това бе само за прикритие. И двамата имахме една и съща работа. Той бе част от ОМЕГА. — Замълча за миг. — Холис, той бе един от основателите на ОМЕГА.

Тя потрепна, сякаш я бе ударил. Гневът и недоверието ѝ сякаш го заляха като огромна вълна.

— Истина е — продължи Кроуфорд. — Алек Фримънт водеше двоен живот. Не е споменава за това просто за да ви предпази.

— Защото ако сме знаели, е съществувал риск неволно да се издадем — горчиво рече тя.

— Баща ти беше един от най-ценните хора, които защитаваха страната ни. Съществуваха рискове, но той нито веднъж не отказа да ги поеме. — Кроуфорд се поколеба. — Може би няма да ми повярваш и може би не е сега моментът да ти го казвам, но баща ти те обичаше много. Задълженията не му пречеха да се грижи с обич за теб; не беше различен човек само заради това, което трябваше да върши. Мъжът, когото си обичала, животът, който си водила с него... нищо от това не се променя от разкритието, че е работил за ОМЕГА.

Холис се извърна. Пред очите ѝ изплува споменът за онзи последен ден с баща ѝ, как двамата се бяха забавлявали, както винаги, когато той имаше свободно време. Спомените бяха невероятно ясни, сякаш събудени с магическа пръчка. Може би това, което Кроуфорд се опитваше да я накара да повярва, бе истина.

— Ти каза, че баща ми е бил сред основателите на ОМЕГА. Кой е бил другият?

— Доусън Уайли.

Кроуфорд очакваше разкритието да я смае, ала тя прие думите му без видима реакция.

— Когато си проследил Майстора в Париж и си ме видял с него, ти си помислил, че знам за баща си и за ОМЕГА. Че съм станала предател и сега работя за Майстора.

— Да, подозирах го. До момента на летището, когато имаше възможност да ме убиеш, но не го направи.

Следващият ѝ въпрос го изненада.

— Откъде имаш този запис? Кога разбра, че убиецът е бил Майстора?

— Френските служби за сигурност работят доста трмаво. Тогава бяха обхванати от паника, блокираха квартала около посолството, извършиха куп ненужни неща. Свързаха се с нашите хора, след това с ЦРУ и ФБР. Накрая и с мен. Когато нещата най-сетне се изясниха, вече бе станало посред нощ. Имахме обща представа откъде е стреляно, но едва на сутринта успяхме да установим точното място. Беше ни необходимо още едно денонощие, за да претърсим кулокрана и зоната около него. Успяхме да вземем записите, заснети от камерите на охраната към посолството.

— Значи още тогава си знаел, че това е Майстора?

— Тогава само го *подозирахме*. След балистичната експертиза вече иммахме доказателство. Куршумите, които Майстора бе използвал, притежаваха същите нарезки, както и куршумите при убийството на Тайло. — Замълча за миг. — А ти как го позна? На записа не се вижда лицето му.

— По пръстена... Той се вижда на записа. Същият пръстен, който Майстора носеше при първата ни среща в Париж.

Кроуфорд затвори очи и поклати глава.

— Никой досега не се е доближавал толкова близо до него, че да забележи подобен детайл.

— Ти би могъл. — Обвинението в гласа ѝ го жегна. — Следил си го в Марсилия. Знаел си, че е бил виновен за смъртта поне на четирима човека — Тайло, майка ми, баща ми и французина. Но не си направил нищо, за да го спреш.

— Обясних ти, че трябваше да разбере защо Майстора бе отново активиран. Това отдавна не се бе случвало. Което автоматично означаваше, че се замисля нещо много голямо. Знаех, че имам всички основания да го арестувам, но не го направих.

Холис тъжно го изглежда.

— Чудя се дали баща ми или Доусън Уайли някога са казвали подобно нещо. Навярно се е случвало, нали? Всичко това никак не ми харесва, Сам.

Лицето ѝ помръкна.

— Дий ме обича — рече накрая тя. — Двамата с Марта ме отгледаха. Но той никога не ми е казвал защо са загинали родителите ми. Смятах, че просто не знае...

Внезапно се сепна.

— Гледах новините. Нищо не се е случило с Балантайн.

— Той още ли е в града? — попита Кроуфорд.

— Да, в хотел „Четири сезона“.

— Трябва да се доберем до него.

— Или до Майстора...

Думите ѝ го стреснаха.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че се досещам къде се укрива.

— Как би могла да отгатнеш?

Холис стана от стола и се приближи до него.

— Помниш ли какво се случи в склада?

— Разбира се.

— Не, искам да кажа, дали *наистина* си спомняш. Помниш ли къде стоях аз, след като те раниха?

— Пред Макган. Той все още бе на стола.

— А после?

— Той се нахвърли върху теб, но куршумът го повали. Куршумът профуча покрай теб, а ти просто стоеше там...

— С лице към убиеца. Той е можел да ме застреля. Едва ли е пропуснал целта.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Защо не ме е застрелял?

— Не знам. Може би нещо е отвлякло вниманието му или пушката му е засякла. Всичко може да се случи.

— Или пък не е бил Майстора, Сам.

Кроуфорд се вцепени.

— За какво говориш?

— Ти каза, че Макган е организирал всичко от Париж. Смятал е, че Майстора ще го прикрива от мига, в който той влезе в склада. Ние

мислехме, че камеята е примамка. Ала всъщност примамката е бил самият Макган. За да ни накарат да отидем на такова място, където Майстора ще може да ни убие. — Замълча. — Тогава защо не го направи, Сам? Мога да приема, че не те е улучил смъртоносно. Но мен? След като бях точно срещу него? Не, това е недопустимо за професионалист като него.

— Но ако не е бил Майстора, тогава кой е бил на онзи покрив?

— Мъжът, когото ти преследваш от години, но все още нищо не знаеш за него... онзи, когото наричаш Брокера. Онзи, който ме защити, заемайки мястото на Майстора. Някой, за когото аз означавам нещо. — Извърна глава. — Има само един човек на този свят, който изпитва подобни чувства към мен, Сам.

В осем часа същата вечер Кроуфорд напусна апартамента.

Четиридесет и пет минути по-късно се обади на Холис по телефона.

— Аз съм на Уест Енд авеню, на покрива на сградата от другата страна на улицата, на която се намира старият ти апартамент. Вътре не свети, но имаш посетител.

— Майстора ли?

— Този път не.

— Сигурен ли си?

— Тези очила за нощно гледане са много добри.

— Дали не е Доусън? — За всеки случай тя бе дала описанието му на Кроуфорд.

— Не мога да кажа, но мисля, че трябва да проверим. Във всеки случай ти си права: мястото е било използвано.

Холис изслуша плана му.

— Рисковано е, но си струва — заключи той. — В противен случай мога да го обезвредя. Ти решаваш.

— Имаме нужда от сигурна информация. Да го направим.

— Ще те прикривам.

— Разчитам на това.

Часът бе пиков и улиците бяха пълни с хора. Холис не биваше да рискува да остане дълго навън. Две пресечки по-надолу откри спирката на метрото и се насочи към Горен Уест Сайд. Слезе близо до

американския музей по естествена история, пресече авенютата Колумб и Амстердам и тогава пое към Уест Енд авеню.

Когато видя сградата, спря и се скри под навеса на малката бакалница, чийто собственик беше кореец. Погледна към връзката с ключовете в ръката си. Имаше само три ключа: единият бе лъскав, от апартамента ѝ в Париж, а другите два бяха потъмнели от годините. Холис си припомни деня, в който Марта Уайли ѝ ги бе дала — тъкмо когато се бе записала да следва в Колумбийския университет.

Апартаментът в Уест Сайд бе жилището на Марта дълго преди тя да се запознае с Доусън Уайли. През шестдесетте и седемдесетте години беше средище на оживени дебати и среднощни дискусии между Марта и нейните колеги от университета, техните студенти и всеки, който искаше да присъства. За Холис апартаментът се превърна във втори дом и едновременно с това ѝ се струваше, че е попаднала на място, където историята оживява. Затова запази ключовете, заради връзката ѝ с тази изключителна и необикновена жена. И като скъп спомен от най-щастливия период в своя живот.

А сега някакъв непознат бе нахлул в убежището ѝ. Някой, който бе разкрил връзката ѝ с него. Някой, който навярно работи заедно с Майстора.

Още един натрапник в този кошмар, пълен с изненади.

Кроуфорд ѝ бе казал, че портиерът няма да ѝ попречи. Холис погледна през стъклото на високата външна врата и го видя в стаичката си, облегат на стола, сложил ръце на корема си и потънал в кратка дрямка. Пъхна единия от ключовете и влезе във фоайето.

Както винаги сградата миришеше на сухи розови листа. Докато се изкачваше нагоре, асансьорът се клатеше и издаваше стържещ звук.

Холис закрачи по коридора към апартамента и спря пред полираната дървена врата. Пъхна ръка в джоба на палтото си и докосна дръжката на пистолета, но бързо се отказа. Кроуфорд ѝ бе казал, че и двете ѝ ръце трябва да бъдат свободни и да се виждат. Трябваше да накара непознатия да говори с нея, ако изобщо бъде възможно.

Холис пъхна втория ключ в ключалката. Той влезе гладко и се завъртя с познатото леко усилие. Отвори вратата и натисна двата бутона на автоматичната ключалка. Сега вратата бе затворена, но не и заключена.

Младата жена пристъпи две крачки в малкото антре и тогава забеляза алармената инсталация на стената. Тя беше нова и светеше в червено. Не знаеше какво да направи и затова се втурна към всекидневната. Тихо извика:

— Дий!

В този миг светлините в апартамента светнаха.

Холис се завъртя и се озова срещу висок слаб мъж, седнал в креслото. В ръката си държеше пистолет, насочен към нея.

— Кой е Дий? — попита Джейкъб.

Тя не приличаше на жената от паспортната снимка. Джейкъб си помисли, че онази свежест и невинност бяха завинаги изтрети от лицето ѝ.

— Дръж ръцете си настрана от тялото. Седни на стола зад пианото, но преди това постави ръцете си отгоре.

Холис забеляза, че столът бе преместен от обичайното му място пред старото пиано „Либерман“, на което Марта и приятелите ѝ често обичаха да свирят забавни мелодии и антивоенни химни.

Седна и се обърна с лице към непознатия.

— Кой е Дий? — повтори той.

— Кой сте вие?

Той се усмихна, но очите му останаха сериозни.

— Аз съм детектив Хари Джейкъб от нюйоркското полицейско управление. Моята специалност е да залавям хора като вас.

— Полиция? — Холис усети как сърцето ѝ заби учестено. Не беше това, което Кроуфорд очакваше. — Какво искате да кажете с това специалност?

— Терористи. Като теб и приятелчето ти. А сега ми кажи: онази нощ в Бедфорд Хилс, когато двамата убихте четирима от хората ми — това ли бе най-успешната ви акция?

— Как можете да кажете подобно нещо! — изумено прошепна Холис.

— Мога, защото онези момчета бяха от моя екип.

Младата жена поклати глава.

— Вие не разбирате...

— Как ли не! Знам, че ти си Холис Фримънт, служителка от парижкото консулство. А този апартамент принадлежи на...

— Доусън Уайли. Той и жена му ме отгледаха. Живях тук, когато следвах в Колумбийския университет, преди смъртта на Марта.

— Доста удобно. Предполагам, че сте запазили ключовете по сантиментални причини.

Холис не каза нищо.

— Може би се чудиш защо алармата не заработи — продължи Джейкъб. — Направих някои подобрения.

— Последния път, когато бях тук, нямаше никаква алармена инсталация.

— Нима? Е, в такъв случай излиза, че някой е идвал тук преди мен. Щом не си била ти, значи е бил твойят приятел. Искаш ли да ми разкажеш за него?

Младата жена не чу как се отвори вратата, но с периферното зрение улови сянката, прекосяваща преддверието. Погледна към Джейкъб решително:

— Слушайте, детектив Джейкъб, много съжалявам за това, което се случи с вашите хора, но нито аз, нито мъжът, за когото говорите, имаме нещо общо със смъртта им. Не сме от хората, които преследвате.

Джейкъб отвори уста, но гласът, който се разнесе, не бе неговият:

— Тя има право.

Детективът знаеше, че студеният пръстен, опрян в слепоочието му, бе дулото на пистолет.

— Знаеш какво трябва да направиш, нали, детектив?

Джейкъб пусна пистолета си до креслото.

Кроуфорд се наведе и го взе.

— Би ли станал, ако обичаш?

Вдигна с две ръце Джейкъб от креслото, ловко измъкна белезниците, служебната му карта, клетъчния телефон и малкия 32-калибров резервен пистолет от кобура под мишницата. Сетне му посочи любезно да седне отново в креслото и му хвърли паспорта си.

— Кроуфорд? И ти ли си от посолството?

— Не. Работя за службата по охрана към Държавния департамент.

Джейкъб поклати глава.

— Звучи невероятно.

— А ти какво очакваше?

Джейкъб огледа двойката пред себе си.

— Откога ни чакаш тук? — попита Кроуфорд.

— През по-голямата част от деня.

— Изглежда си много търпелив. Сигурно си знаел, че някой ще дойде, в противен случай едва ли би изгубил толкова време.

— Рано или късно някой от вас двамата щеше да се появи.

— Но ти си дошъл сам. Това означава, че не действаш съвместно с хората си, нито с федералните агенти. Защо?

— Защото когато всичко приключи, ще трябва да почукам на четири врати и да съобща на четири жени, че са станали вдовици. Ако бях уведомил федералните или някой друг, вие щяхте да се появите в новините в единадесет, за да ви интервюират Боб Шапиро и Джери Спенс. Не мога да го допусна.

Кроуфорд се замисли за миг, прибра пистолета в кобура си и се обърна към Холис.

— Разкажи му. Всичко.

Джейкъб го бе видял как действа и знаеше, че точно сега е моментът да се нахвърли върху Кроуфорд. Но го разубеди нещо в начина, по който Кроуфорд прибра пистолета си — сякаш даваше знак за примирие, макар че без никакво усилие можеше да пръсне мозъка на Джейкъб. Детективът реши, че е по-разумно да ги изслуша.

Холис започна разказа си от Париж и му обясни какво се беше случило там. Джейкъб забеляза смущението й, когато спомена някакъв мъж на име Макган. След няколко минути знаеше защо.

Джейкъб слушаше не само думите й, но преценяваше и интонацията й. Освен това наблюдаваше и спътника й, ала Кроуфорд остана до камината, с гръб към тях. Ако двамата с жената предварително бяха репетирали всичко това, то тя си бе научила репликите перфектно.

Колкото повече Джейкъб слушаше, толкова повече се убеждаваше, че двамата не изнасяха представление. Подробностите относно престрелката на летището, гонитбата по магистралата, убийствата в Бедфорд Хилс... всичко придобиваше смисъл, ако се погледнеше откъм тяхната гледна точка.

И още нещо: начинът, по който двамата изглеждаха, сякаш бяха прекарани през месомелачка. Освен това от предпазливите движения на Кроуфорд личеше, че е ранен в дясното рамо.

Джейкъб не бързаше с въпросите, а лицето му остана безизразно дори и когато тя навлезе в най-ужасните подробности... Когато свърши, Джейкъб разбра какви са тези двамата — хора, които оцеляват. Но спомените винаги щяха да ги преследват.

— Това ли е всичко? — попита Джейкъб и вдигна вежди. — Сигурна ли си, че няма още нещо? Има ли нещо, на което да не е способен вашият Майстор?

Кроуфорд се извърна.

— Едва ли.

— Доста удивителна история — рече Джейкъб. — Но имате ли доказателства?

— Доказателството е в склада на Уест Бродуей — рязко отвърна Кроуфорд.

— Моля? — примигна Джейкъб.

— Защо ни питате? — намеси се Холис. — Вие ни повярвахте. Разбрах го, когато споменах за Майстора. Вие знаехте, че има още един участник в тази игра.

— Нямаше начин да не ви повярвам — поправи я Джейкъб. — Предполагам, че не знаете колко искрено говорите за всичко това.

— Каква е вашата версия за третия мъж? — попита Кроуфорд.

Джейкъб му разказа за предположението си, че мъжът е агент на израелското разузнаване.

— Сега се оказва, че съм сгрешил. — Погледна към Холис и Кроуфорд. — Откъде сте сигурни, че Балантайн е мишената?

Кроуфорд му подаде ранното издание на утрешния „Таймс“. Джейкъб погледна към обширната статия за семейство Балантайн. Заглавието гласеше: „Движението «Напред, Америка!» организира благотворителна среща на Острова на Свободата“.

Отстрани, в малко каре, се съобщаваше подробното разписание на мероприятията.

— Не сме сигурни — отвърна Кроуфорд, — но по метода на изключването стигнахме до сенатора Балантайн. Той е с най-висок рейтинг в града. Една политическа мишена...

— Какъв е мотивът? — прекъсна го Джейкъб. — Кой би искал да го отстрани?

— Не познавам добре политическата му кариера — отвърна Кроуфорд. — По-добре попитайте самия него.

Джейкъб изсумтя.

— Едва ли ще имам подобна възможност. Пред нас стои един първокласен негодник, който вкара хората ми в смъртоносен капан. Официално аз съм отстранен от случая. И независимо, че се разбирам с комисаря, не мога просто така да нахлуя в кабинета му и да му заявя: „Трябва да попиташ Балантайн кой иска да го застреля“.

— Ами ако се обърнем към специалните служби?

— При моята репутация и без никакви доказателства те просто ще ме изхвърлят. — Джейкъб се замисли. — Ами вие? Защо един от вас не вдигне телефона и не се обади на държавния секретар?

— Но и ние имаме същия проблем като теб: нямаме доказателства. Дори и да имаме, ще ни трябва доста време, за да достигнем до Балантайн и да го убедим, че се намира в опасност. Мислиш ли, че един кандидат за президент, който се опитва да спечели на своя страна всеки глас на избирателите, ще се откаже от едно такова публично събитие, което би могло да го изведе напред в класациите? Никога няма да го направи, независимо от опасността. Освен това има още един проблем — продължи Кроуфорд. — Точно сега Майстора знае какви са мерките за сигурност. Той е планирал операцията си благодарение на тези сведения. Ако специалните служби засилят охраната, Майстора ще смени тактиката си, ще се окопае по-дълбоко и ще бъде по-трудно, дори невъзможно да се доберем до него.

— Ние? — попита Джейкъб.

— Останахме само ние — тихо рече Кроуфорд.

Джейкъб го изглежда, после се обърна към жената и осъзна, че Кроуфорд говори сериозно.

— Ами ако не се съглася?

— Ще изчезнеш за няколко дни — уведоми го Кроуфорд. — Ще те оставим тук, окован с белезници.

— Много добре. За да ме намери Майстора?

— Не. Той няма да се появи тук. Ще прекара нощта в новото си убежище и ще бъде готов за действие рано сутринта.

Кроуфорд извади белезниците.

— Само се пошегувах, че няма да дойда с вас — побърза да го увери Джейкъб. — Ти го знаеше, нали?

Кроуфорд погледна към Холис.

— Той наистина се шегуваше — кимна тя.

— Сигурно разбираш, че ако работиш с нас, това няма да помогне на кариерата ти — сухо добави Кроуфорд.

— Мина ми през ума.

— Хари, има още нещо, което може да ни кажеш — тихо рече Холис. — Споменавано ли е името на Доусън Уайли в някой от бюлетините на твоята служба?

— Не. Но го видях в един от бюлетините на ФБР. Изглежда са се опитали да го открият в Къор д'Ален, но не са го намерили. Доколкото знам, никой не знае къде е той.

Джейкъб забеляза погледите, които си размениха Холис и Кроуфорд.

— Защо? Каква връзка има той с всичко това?

— Има още нещо, което трябва да знаеш.

Холис му разказа за убийството на Макган в склада на Уест Бродуей.

Детективът поклати глава и въздъхна.

— Добре. Вие двамата сте страхотни късметлии, няма що. Има ли някой, който да не ви преследва? — Замълча. — Имам още един въпрос. Ако се доберем до този Майстор, ще трябва ли да се церемоним с него? Искам да кажа, да му прочетем правата и други подобни глупости?

— Нужен ни е жив — равнодушно каза Холис. — Той има какво да ни разкаже. Но след това... — Тя сви рамене.

24.

От терасата на хотелския си апартамент Робърт Балантайн се любоваше на гледката на Ню Йорк, окъпан от слънчевите лъчи, блестящ под синьото небе. Дъждът бе измил града от престъпленията и бензиновите пари. Дори грохотът на милионния град бе стихнал. Настъпващият ден бе изпълнен с обещания.

— Сър...

Балантайн се обърна към двамата агенти от специалните служби.

— Знам, знам.

Ставаха дяволски нервни, щом се доближеше до терасата. Но ако спечелеше изборите, тяхното присъствие около него щеше да бъде денонощно. Мислите му се върнаха назад, както напоследък често му се случваше, към онзи майски ден и посещението му в Кьор д'Ален. Пролетта и лятото отминаха, почти се бе изравнил в класациите с президента, но все още не го бе надминал. Пет милиона долара бяха изчезнали по сметката в швейцарската банка, но все още нищо драматично не се бе случило. А до изборите оставаха по-малко от два месеца.

Неведнъж Балантайн се бе изкушавал да се обади на мъжа, който тихо го бе уверил, че ще му гарантира победата. Но всеки път, когато посягаше към телефона, мисълта за риска го спираше. Кой ще вдигне слушалката от другия край на линията? Дали няма да се включи устройство за запис? Някой можеше да запише разговора, след това да идентифицира гласа му и по-късно да използва записа, за да го съсипе. Нямаше друг избор, освен да чака.

Балантайн влезе в дневната, прекоси я и се запъти към спалнята. Чу леко тананикане откъм откритата врата на банята, седна на леглото и се загледа.

Жена му седеше гола пред голямото огледало и се занимаваше с грима си. Лекарите й плавни и естествени движения караха сърцето му да се свива. Обичаше да я наблюдава в моменти като този — когато

имаше по себе си само пудра и крем, защото именно така я бе видял на сутринта след първата им любовна нощ.

Ако изобщо бе възможно, сега я обичаше повече, отколкото преди двадесет години, когато тя бе умно и живо момиче, прямо и изпълнено с енергия, една от многото доброволни сътруднички в предизборната му кампания за губернаторското кресло. Тялото ѝ все още го вълнуваше, но това, за което копнееше най-много, бе нейната душа, нежност и приятелство. Тя беше не само негова съпруга, но и равностоен партньор, който взимаше участие във всичко, засягащо живота му. Е, почти във всичко. Не смяташе, че тя трябва да узнае за Къор д'Ален. Никога.

Фактът, че самата тя се бе превърнала в силна и популярна личност, го изпълваше с гордост. Робърт Балантайн притежаваше достатъчно политически опит, за да не изпитва завист. Самият той доста трудно бе постигал всеки свой успех. Не се дразнеше, че Клаудия принадлежеше към тази избрана група хора, които можеха да превърнат в злато всяко нещо, до което се докоснаха. Това бе неуловима магия, която идва или по наследство, или като дар от Бога, но не се научава.

— Май проявяваш доста живо любопитство към женското тяло — шеговито подметна Клаудия и го погледна в огледалото.

Балантайн се изкиска.

— Представям си как сегашният обитател на Белия дом би се възползвал от този факт.

— Ела и ми дай целувка.

Балантайн пристъпи зад нея и леко допря устни до врата ѝ.

Клаудия потръпна.

— Все още ми въздействаш както някога...

— Освен това имаме време, преди да...

Телефонът до тоалетната чиния иззвъня.

— Не мога да повярвам — промърмори Балантайн.

Отиде в нишата, седна върху тоалетната седалка и вдигна слушалката.

— Да?

Клаудия се заслуша в разговора, разбра, че се обажда шефът на предизборния екип и отново се зае с грима си. Сложи си сутиена и гащичките и надникна в нишата. Това беше нейният съпруг и вероятно

съвсем скоро той щеше да стане един от най-силните мъже в света, нищо че в момента се бе настанил върху тоалетната чиния и се опитваше да се измъкне от някакъв ангажимент. Клаудия му се усмихна, махна му с ръка и отиде в спалнята.

Докато оглеждаше гардероба си, тя си помисли, че съпругът ѝ рядко казваше „не“ на когото и да било. Беше прекалено отстъпчив и колеблив, не бе от хората, които лесно взимат решения. Търпението и упоритата му решимост да постъпва винаги правилно — вместо да вземе най-целесъобразното решение — бе едно от нещата, които я привличаха у него. Дълбоко в себе си тя не вярваше, че Робърт бе достатъчно коравосърдечен и безскрупулен, за да се справи с политическите борби.

Тя бе доста добре запозната с мръсотията в политиката. Повечето от хората, включително и съпругът ѝ, смятаха, че движението „Напред, Америка!“ бе една успешна кампания, появила се сякаш с едно махване на вълшебна пръчица. Само Клаудия и съвсем малка групичка от най-близките ѝ сътрудници знаеха истината: с цената на много политически комбинации, задкулисни ходове и не дотам морален натиск тя се бе издигнала до сегашното си положение. Бяха необходими огромни усилия и воля, за да превърне движението „Напред, Америка!“ в мощна политическа сила.

Клаудия си облече бежов вълнен костюм и порови в кутията с бижута. Спря се на една семпла, но изключително елегантна игла, творение на Елза Перети. Тъкмо се бе замислила за кратката среща, която щеше да има на закуска с екипа си, когато Балантайн излезе от банята. Виновното изражение на лицето му бе достатъчно красноречиво.

— Май не можа да се откачиш, нали, скъпи? — съчувствено попита тя.

— Този приятел е вложил четвърт милион в нашата кампания. Паули ме увери, че няма да отнеме повече от половин час.

— Но?

— Но няма да можем да тръгнем заедно.

Клаудия го потупа по ръката.

— Няма значение.

Всъщност тя предпочиташе именно този вариант. Клаудия Балантайн бе от хората, които обичаха сами да изпипват докрай

действията си. Сега щеше да може да посвети цялото си внимание на приготовленията, за да бъде сигурна, че всичко ще бъде както трябва.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против? — попита той.

— Абсолютно. Само се погрижи да дойдеш навреме за речта си.

— Обещавам. — Балантайн целуна жена си по бузата. — Знаеш колко се гордея с теб, нали?

Клаудия оправи възела на вратовръзката му.

— Всичко ще бъде наред, Робърт — меко рече тя. — Интуицията ми подсказва, че следващият президент на Съединените щати ще се казва Балантайн. А ти знаеш, че никога не греша.

Полицайте зад бариерите на входа към фериботния кей бяха подредени в плътна редица. Преоблечен като служител от Службата за охрана на националните паркове, Майстора оглеждаше навалицата от туристи, напирани към диспечерите. Реши да изчака, докато полицайте насочат цялото си внимание към по-досадните туристи, които още не бяха разбрали, че Статуята на свободата ще бъде затворена за посещения.

Промъкна се към края на тълпата и привлече вниманието на един млад полицай. Размахна картата си с печата на Службата за охрана на националните паркове и полицаят му махна да мине. Въобще не обърна внимание на кутията, която Майстора носеше със себе си. Емблемата на службата и униформата бяха достатъчно убедителни.

Закрачи по кея към групата високопоставени лица, чакащи да се качат на борда на „Мис Нью Йорк“. Бе малко вероятно да събуди подозрение сред някое от цивилните ченгета. Ако в охраната са включени хора от специалните служби, те трябваше да имат детектори за метал и ръчни скенери. Когато се озове на борда на ферибота, щяха да приемат, че е човек, минал през всички проверки.

Майстора се разходи около затвореното гише за билети, наблюдавайки двамата полицаи от нюйоркското полицейско управление, които проверяваха списъка на гостите. За тях празненството вече бе започнало. От оживеното им бърборене Майстора узна, че ще има закуска, след което Клаудия Балантайн щеше да държи реч. Имаше загрижени коментари, че съпругът ѝ губи точки в съревнованието със съперника си. Според слуховете звездата

на Робърт Балантайн като политик сигурно ще залезе след изборите през ноември и така той ще остане записан с дребни букви в анализите на американската политика. Майстора се запита откъде тези богати и привилегирани хора знаеха всичко това. Мисълта да разбие на пух и прах предвижданията им му достави огромно удоволствие.

Той много внимателно подбра най-подходящия момент да се промъкне напред и да се настане пред една платиненоруса жена, чиито грим и смях бяха прекалено предизвикателни.

— Хей! — извика тя.

Майстора не обърна внимание нито на нея, нито на едрия й, позастарял придружител. Показа пропуска си на полицаия.

— Съжалявам — промърмори Майстора. — Изпуснах служебния катер.

— Няма значение. — Ченгето сви рамене и го пусна да мине.

Зад гърба си чу възмутените протести на жената.

Усмихна се на един полицаи, докато си пробиваше път през тълпата от гости към главната палуба, след което изкачи стъпалата към кърмата. Денят бе чудесен, но вятърът бе доста силен. Едва ли някой от гостите щеше да се качи тук. Трябваше да внимават за фризуриите си.

Майстора чу как отзад се отвори една врата. След минута до него застана един широкоплещест моряк, който му се представи като капитан на кораба. Двамата се загледаха в Статуята на свободата, издигаща се в далечината.

— Никога не ми омръзва да я гледам — рече капитанът.

— И на мен — съгласи се Майстора.

— За тази шумотевица ли сте тук?

— Работя извънредно.

— Лесно спечелени пари — кимна капитанът. — А какво има в кутията?

Майстора я извъртя така, че капитанът да види етикета и направи жест сякаш надига бутилка.

— Нося си нещо, за да убия времето.

Хари Джейкъб паркира в жълтата зона пред къщата на Западна десета улица. Изкачи се бързо по стълбите, мъкнейки туристическата

раница, и се взря в обектива на видеокамерата, дискретно поставена над вратата. Ключалката изщрака и той влезе в коридора.

— Добро утро — рече Холис.

Джейкъб я огледа и продължи навътре. Изглеждаше добре, въпреки тъмните кръгове под очите. И той не си беше доспал. Почти през цялата нощ бе слушал полицейските радиобюлетини.

Кроуфорд бе в дневната, отпиваше от чашата с кафе и гледаше сутрешната емисия на Си Ен Ен.

— Добро утро. Има ли нещо ново?

— Нищо. Днес се очертава голям ден за нашето момче. Предполагам, че вече е успял добре да се наспи.

Джейкъб остави раницата на дивана и извади оръжията, които Кроуфорд го бе помолил да донесе: два пистолета „Зиг Зауер“, кобури с колани за връзване под мишницата и четири резервни пълнителя.

— Ако не ви стигнат шестдесет патрона, значи той е истински дявол — каза Джейкъб, докато Холис и Кроуфорд нагласяваха коланите.

— А ти с какво ще бъдеш въоръжен? — попита Холис.

— С автомат — сухо отвърна той. — Вземете и това.

Подаде й нещо, което приличаше на червило.

Холис прочете етикета.

— Яркочервено? Не е моят цвят.

— Кой е казал, че ще трябва да си го слагаш? — попита Джейкъб и й обясни какво представлява.

След това Хари извади миниатюрни слушалки и микрофони, снабдени с малки батерии, а после помогна на Холис да закрепил батериите на колана си. Тя извади пуловера си отгоре. Издутината бе едва забележима.

— Честотите са настроени — каза й Джейкъб. — Обхватът е около три километра.

— Не са ли прекалено очебийни слушалките? — разтревожи се Холис.

— Не, защото има още нещо към тях. — Джейкъб извади два ламинирани пропуска, от онези, които носеха, окачени на вратовете си всички журналисти. — Вие сте репортери от „Полицейски бюлетин“. — Младата жена го изгледа смаяно и той побърза да добави: — Не си

ли чувала за този профсъюзен парцал? Излиза два пъти месечно. Окачете ги на вратовете си. Повярвайте ми, прикритието е отлично.

— Какви са последните новини относно мерките за сигурност?
— тихо попита Кроуфорд.

Джейкъб подробно му обясни какво бе научил до тази сутрин. През това време Холис не отделяше поглед от Кроуфорд. Той твърдеше, че раната не му създава проблеми, но тя го бе чула да охка в съня си. Тази сутрин Кроуфорд й изглеждаше някак... далечен, отсъстващ, сякаш бе размислил и сега не му се искаше тя да го придружи.

Младата жена разбираше, че последните четиридесет и осем часа му струваха много. Миналата нощ и тримата бяха стояли до късно, за да уточнят последните подробности от плана. Холис вярваше, че са предвидили всички варианти. Не бе забравила измъченото лице на Кроуфорд. Спомените непрекъснато го преследваха. В Париж Майстора го бе победил. В Ню Йорк двамата се бяха опитали да стеснят периметъра на евентуалната цел на Майстора, ала не бяха сигурни доколко са успели.

Джейкъб свърши с обясненията, но Кроуфорд остана неподвижен. Холис го докосна по ръката и усети горещата му кожа.

— Сам?

Той потръпна.

— Да вървим! И да свършваме най-сетне!

Джейкъб умело се промъкваше сред претовареното движение покрай Емпайър Стейт Билдинг, нагоре по Тридесет и четвърта улица, където се намиреше хеликоптерната площадка за частни лица. Зад караваната, използвана като гише за продажба на билети, се намиреше площадката за кацане, където ги очакваше един хеликоптер от нюйоркското полицейско управление.

Джейкъб паркира до караваната и заключи колата. Махна с ръка на Холис и Кроуфорд да го последват до хеликоптера „Бел Джет Рейнджър“. Пилотът отвори вратата на кабината и свали слушалките от ушите си. Холис си помисли, че той не е по-стар от нея, но лицето му бе прорязано от бръчки и задебеляло от вятъра, а очите му бяха скрити зад слънчеви очила. Джейкъб ги бе уверил, че пилотът ще

изпълни съвсем точно всичките им нареждания, без да задава въпроси. Винсент Калабрезе бе негов духовен настойник.

Това, което Холис не очакваше, бе, че пилотът ще слезе от хеликоптера и ще подаде слушалките на Джейкъб.

— Седнете отзад! — изкрещя Джейкъб, за да надвика грохота на двигателя.

— Ти ли ще управляваш това нещо? — смаяно попита Холис.

Усмивката на Джейкъб разкри белите му зъби.

— Голяма изненада, нали?

25.

Застанала на кърмата на кораба, Клаудия Балантайн гледаше към Статуята.

Отвъд дигата и крайбрежния булевард се издигаше Форт Ууд — звездообразна каменна сграда, построена в началото на деветнадесети век. Повечето от хората погрешно смятаха, че това е фундаментът на Статуята, каквото всъщност е било първоначалното намерение на скулптора Бартолди.

На поляната пред форта имаше платформа, издигаща се на седем метра от земята. Тя бе украсена с балони, малки флагчета, знамена на движението „Напред, Америка!“, които се виждаха отдалече. Пред платформата бяха подредени в редици бели сгъваеми столове, брезентови навеси и масички — места, определени за отдих.

Клаудия гледаше втренчено Статуята на свободата. По тялото ѝ пробягнаха тръпки. Струваше ѝ много нерви, за да уреди да ѝ предоставят това място за днешната политическа сбирка. Всичко едва не пропадна в последната минута, ала тя успя да убеди упорития губернатор на щата Ню Йорк, че ще спечели голяма популярност, ако изпълни желанието ѝ. Сега Клаудия вярваше, че усилията си струваха. Щеше да се срещне с изключително богати и влиятелни хора и щеше да привлече влиянието на медиите, нещо, което трудно би постигнала без внушителни разходи.

Сирената на кораба я стресна. Обърна се и видя един ферибот на стотина метра от десния борд на кораба, проправящ си път към кея. Над перилата бяха надвесени пътници, които ентусиазирано я поздравяваха.

Клаудия им махна в отговор. Корабът намали ход и се приближи към пристана на Службата за охрана на националните паркове. Тя благодари на капитана за приятното пътуване, приглади костюма си и закрачи към подвижното мостче — право към хората от нейния екип, които я очакваха с нетърпение.

Майстора реши да изчака, докато повечето от гостите на Клаудия Балантайн слязат от борда на „Мис Ню Йорк“. Целта му бе да се смеси с последната група. Когато се озова на кея, той веднага се насочи към тротоара, засенчен от тентите, опънати пред кафенетата и магазинчетата за подаръци.

Присъствието на полицията не го притесняваше, защото маскировката му беше безупречна. Пред него имаше други служители от Службата за охрана на националните паркове и той просто трябваше да им подражава.

Приблужи се до огромния пилон, на който се вееше знамето. После прекоси тревната площ зад крайбрежния булевард. След няколко минути Майстора излезе до подиума, запазен за джазовия оркестър. Зад него се виждаха навеси, под които бяха наредени масите с разхладителните напитки. Под първия навес доставчиците и организаторите приключваха трескавите приготовления за банкетата след края на официалната част. Трите бара бяха готови да посрещнат гостите си. Барманите и келнерките подреждаха подносите с чаши и шампанското в кофите с натрошен лед. Майстора огледа с любопитство девойките и полицаите до тях, скупчени под третия навес. Върху шестте маси бяха опънати ленени покривки, а върху тях вече бяха подредени вазите със свежи цветя. Присъствието на полицейския комисар подсказваше, че се очакват важни личности, способни да измъкнат доста тлъсти чекови книжки.

— Само проверявам — усмихна се Майстора и се отдръпна.

Гостите се струпваха на поляната пред форта. Някои вече бяха заели местата си, други се разхождаха наоколо, увлечени в разговори с приятели и познати. Многогласната глъчка и непрестанното движение зарадваха Майстора — тълпата беше спокойна, отпусната. Никой не подозираше какво щеше да се случи след броени минути.

Той отстъпи назад и вдигна поглед към короната над главата на Статуята, чиито седем лъча символизираха континентите и океаните на Земята. Тълпата скоро ще разбере, че сериозно се е лъгала, като е предвкусвала безоблачен и безплатен пир на открито.

Майстора прекоси поляната и се доближи до края на платформата, определена за официални лица. Набитото му око бързо улови най-същественото: платформата не беше покрита. Обикновен

дъсчен подиум върху метално скеле, с няколко кресла отгоре и високоговорители, около които се суетяха тонтехниците. От двете страни имаше дървени стъпала.

Майстора огледа първите три реда. От табелките си личеше, че по-голямата част от тях бяха запазени за журналистите. Към края на първия ред зърна навеса, под който вече се събираха репортерите, но още не бяха монтирани триножниците за телевизионните камери. Това бе сигурен признак, че събитието няма да се излъчва на живо по телевизията. Жалко, тъй като тъкмо днес репортерите можеха да покажат истинска сензация, но все пак присъстваха достатъчно оператори, способни да запечатат събитието за бъдещите поколения.

Майстора се върна на крайбрежния булевард под сенките на старите кестени. Там завари двама служители, негови „колеги“, оживено спорещи за предстоящата среща на стадион „Шиа“. Единият го изглежда небрежно и промърмори едно „Здрасти“, но другият въобще не му обърна внимание.

Главният вход към Статуята се намираше откъм площада и пилона със знамето. Това бе най-обширната открита площ на острова и затова тъкмо тук се нареждаше опашката от чакащи.

Майстора се спря до пътеката в дъното на площада и забеляза, че зоната пред вратите е преградена с дебел копринен шнур. Вътре дежуреха двама от служителите, заедно с някакъв цивилен тип. Вероятно беше агент от Специалните служби. Това се очакваше. Вратите са били запечатани снощи, след проверката от служителите, т.е. след като са се убедили, че вътре не е останал нито един посетител.

Но имаше и други входове, скрити за простолудието, на които никой не бе обърнал внимание — страничната врата за техниците от поддръжката, както и допълнителната врата за кабелите. Тя се намираше само на няколко метра от мястото, където бе застанал той.

Майстора бе сигурен, че и рейнджърите, и хората от специалните служби бяха проверили ключалките, а редовните патрули ги проверяваха отново при обичайните си обиколки. Ала никой не знаеше, че между последната проверка преди петнадесет минути и следващата след още петнадесет ключалката на вратата на машинното отделение ще бъде отворена. Той не знаеше кой и как щеше да извърши това. Бяха му казала само, че в този промеждутък от време ще може да влезе вътре, но трябва да заключи след себе си.

Майстора стисна здраво дръжката на тежкия сак. Бе прекарал дълги години в лишения, бе пропътувал хиляди километри, бе убил всички, които се бяха опитали да му попречат да пристигне тук. След по-малко от час щеше да бъде възнаграден за дългите години, прекарани в усамотение и изолация...

Посегна към дръжката на вратата.

Тя послушно се завъртя.

Докато Майстора затваряше вратата зад себе си, наоколо се чу бръмченето на хеликоптер, плъзгащ се над върховете на дърветата на път към площадката за кацане.

Джейкъб приземи хеликоптера на площадката до кея на Службата за охрана на националните паркове. Свали слушалките от главата си и се извърна към Холис и Кроуфорд.

— Пристигнахме. Аз ще ви следя от хеликоптера. Ще бъде чудесно, ако успеете да го откриете и обезвредите. В противен случай ще се обадя на полицаите.

— Къде е Балантайн? — попита Кроуфорд.

— Според сведенията от радиото той още е в хотела. Специален хеликоптер го очаква на площадката до Тридесет и четвърта улица. Предполагам, че имате на разположение четиридесет минути, преди да пристигне.

Кроуфорд и Холис скочиха на пистата, наведоха се, за да се предпазят от перката, и се затичаха към алеята край кея. Обърнаха се и видяха как Джейкъб се издигна с хеликоптера.

— Сложи си слънчевите очила — рече Кроуфорд.

Холис го послуша. Очилата и бейзболната шапка не бяха кой знае каква маскировка, но заедно с журналистическата карта щяха да свършат работа.

Двамата бързо отминаха административната сграда и затворения магазин за сувенири и излязоха на крайбрежния булевард, откъдето се откриваше внушителна панорама. Огледаха навесите, столовете и платформата, върху която бяха поставени високоговорителите и подиумът за оркестъра. Сред добре облечената тълпа се движеха полицаи и рейнджъри.

Холис проследи погледа на Кроуфорд, насочен към широката тераса върху пиедестала на Статуята. Обикновено там бе пълно с туристи, които спираха, за да си направят снимки на фона на небостъргачите на Манхатън. Днес обаче терасата беше пуста, само рейнджъри в зелени якета наблюдаваха отвисоко тълпата долу.

— Майстора не работи по този начин — промърмори Кроуфорд. — Той винаги предпочита да стреля отдалече. Не е в негов стил да действа толкова отблизо.

Холис разбра какво искаше да каже спътникът ѝ. Според сведенията на Джейкъб още вчера следобед Статуята е била претърсена, а изходите запечатани. По всички тераси патрулираха рейнджъри. Тя бе сигурна, че в подножието на Статуята, пред главния вход, ще има още по-силна охрана. Майстора бе професионален стрелец, който действаше от високо. Ако не от Статуята, откъде другаде щеше да стреля?

— Не виждам наоколо никого от специалните служби — каза Холис.

— Има малоброен екип, но ще дойдат, когато пристигне Балантайн — отвърна Кроуфорд.

— Може би Майстора ще се опита да действа веднага след приземяването на хеликоптера.

Кроуфорд поклати глава.

— Единственото високо място наоколо е административната сграда. За да проникне в нея и се изкачи на покрива, ще му се наложи да премине през кордона от рейнджъри. Доста съмнително. Но да допуснем, че успее. Откъде ще се измъкне? Ще бъде заклещен между сградата и хеликоптерната площадка. Днес не позволяват на частни яхти да се доближават до острова; не може да се възползва и от частен хеликоптер.

Холис, Джейкъб и Кроуфорд бяха прекарвали половината нощ, опитвайки се да решат този проблем: какъв маршрут за бягство би избрал Майстора. Най-подробно бяха огледали картите на острова и чертежите на сградата. Една след друга възможностите отпадаха като неосъществими.

По някое време Джейкъб зададе въпроса дали не правят грешка, като съсредоточават вниманието си върху острова. Но само някой луд би се опитал да се нахвърли директно върху Балантайн и да стреля.

Един опитен наемен убиец никога не би се изложил на риска да го гръмнат, след като има възможност не само да изпълни задачата си, но и да се измъкне жив. Нима Майстора ще реши този път да наруши основното си правило?

— Губим си времето — рече Кроуфорд. — По-добре да се разделим. Ти ще огледаш наоколо и ще останеш край платформата. Аз ще проверя навесите. Ще се смеся с полицаите и рейнджърите, за да се опитам да разбера кои са зоните за патрулиране.

Млъкна за миг.

— Не забравяй, че той ни познава. Трябва да го видиш, преди той да те е забелязал.

През 1984 г. фасадата на Статуята на свободата бе напълно възстановена, а вътре бяха направени доста подобрения.

Старата факла бе ремонтирана, подобриха вентилацията и инсталираха двоен асансьор с прозрачни кабинни. Допълнителните екстри облекчиха достъпа на туристите, но същевременно улесняваха работата на евентуалните снайперисти: стъпалата на извитата стълба, 168 на брой, бяха обработени със специално покритие, за да не се хлъзгат; панорамните прозорци в короната можеха да се отворят до пет сантиметра, за да се проветрява през лятото; монтираха допълнителен аварийен асансьор, който смъкваше техниците директно от най-горната точка до машинното отделение в подземие то на пиедестала.

Майстора бе запознат с главното електрическо захранване на Статуята, което в момента бе изключено, за да се пести енергия. Но оставаше да работи спомагателният генератор, осигуряващ осветлението в машинното отделение. За по-малко от минута Майстора откри прекъсвачите за включване на аварийния асансьор.

Излезе от стаята с електроразпределителните табла и се насочи надолу към тесния и полутъмен коридор, осветен единствено от голи крушки, обвити с телена мрежа, подобно на тези в машинното отделение на корабите. В края на коридора зави надясно и видя вратата на аварийния асансьор. Шумът на асансьора не го притесняваше, защото вътре в Статуята нямаше никой.

Както асансьорите за туристите, така и аварийният асансьор беше с остъклена кабина. Той се отдели плавно от подножието и за по-

малко от минута стигна до нивото, където свършваше спираловидната стълба.

Майстора излезе от кабината, пресече тясната пътека и започна да се изкачва по допълнителната стълба. От височината не му се виеше свят, нито пък се страхуваше да надзърне през перилата на стълбата, която се виеше в хладния мрак.

Вътрешната страна на тази част на Статуята беше широка, а под високите парапети бяха опънати мрежи срещу самоубийци, закрепени за гредите. Освен това имаше скрити камери, но издайническите червени лампи по тях днес не мигаха.

Майстора се движеше с отмерена стъпка, докато накрая достигна най-тясното място на конструкцията — точно под брадичката на Статуята.

Стъпалата завършваха с една рампа, която обикаляше цялата корона. Оттук можеше да се излезе направо към скосените прозорци, които се отваряха. Майстора остави сака, наведе се и погледна през прозореца, за да се увери, че долу на земята всичко е спокойно. После провери ъгъла на слънцето над хоризонта, натисна бутоните и бавно завъртя дръжката, за да отвори прозореца. Студеният влажен въздух разроши косата му.

Наведе се над сака и извади устройството за дистанционно взривяване. След това се зае със сглобяването на пушката, завинти заглушителя и постави пълнител с десет патрона. Обикновено поразяваше мишената още с първия изстрел, но пушката бе прецизно изработена и ако не бъде монтиран пълнителят, балансът ѝ щеше да се наруши.

Остави снайпера и се облегна на стената до прозореца. Опря пръстите си на перваза на прозореца и много бавно вдигна глава, за да огледа пространството под себе си.

Гледката бе идеална. Отпред се простираше тревната площ с навесите и столовете; платформата, където техниците опъваха кабелите на микрофоните и говорителите; катедрата за оратора — нямаше никакви препятствия между нея и куршума, който щеше да излети със скорост 314 метра в секунда под ъгъл 38 градуса. Щеше да отнесе задната част от главата на жертвата за част от секундата.

Чу сирената, миг преди да се отдръпне от перваза. Противопожарният катер се приближаваше към тесния кей от другата

страна на острова. Майстора бе предположил, че след края на речите, за забавление на публиката, катерът ще изстреля струи вода във въздуха.

За съжаление, едва ли някой щеше да ги види.

Холис обикаляше край платформата и се вглеждаше в лицата на мъжете, като внимаваше да не се взира прекалено настойчиво. Жените не я интересуваха. Високите, ниските и пълните мъже също бяха елиминирани. Майстора не би могъл да промени драстично теглото или височината си. Навярно щеше да използва маскировка — перука, грим, патерица или бастун — така че обръщаше специално внимание на подобни неща.

Платформата се крепеше върху скеле, което отпред не бе покрито с брезентови платна. Техниците, облечени в джинси и тениски, с коси, вързани на опашки, опъваха кабелите и проверяваха тонколониите. Телевизионните репортери и журналистите от вестниците се бяха събрали на групички встрани от платформата — бърбеха и пиеха минерална вода с огрени от слънцето лица.

Холис си проправи път през навалищата. Заради небрежните си дрехи тя привличаше повече вниманието на жените, отколкото на мъжете. Женските погледи се плъзгаха по лицето ѝ, но след като зърнеха журналистическата карта, повесена на врата ѝ, бързо се отместваха настрана. Докато мъжките погледи се спираха главно върху гърдите ѝ. Холис използваше тези мигове, за да ги огледа.

Тя провери насядалите по пейките, после мина бавно между редиците, за да ги провери по-добре. Не остана дълго там, тъй като не искаше да привлича внимание.

През цялото време чуваше прашене в слушалката в ухото си, причинено от статичното електричество. Понякога чуваше фразите, които си разменяха Кроуфорд и Джейкъб. Те също не бяха забелязали нищо подозрително. Веднъж, когато вдигна очи нагоре към небето, видя полицейския хеликоптер, кръжащ над острова.

Холис погледна часовника си. От четиридесетте минути бяха изтекли двадесет и пет. Балантайн щеше да се появи скоро.

Холис си проправи път сред множеството и се запъти към пътеката, която водеше към платформата. Забеляза, че сред

журналистите бе настъпило оживление. Чуха се одобрителни възгласи и ръкопляскания.

Клаудия Балантайн бе облечена в строг костюм, който подчертаваше женствеността ѝ. Лицето ѝ грееше в ослепителна усмивка, както по време на телевизионните интервюта. Холис забеляза с каква лекота Клаудия Балантайн се движи сред хората — оживено се ръкува, обръща се към хората с малките им имена, маха с ръка на тези, до които не може да достигне. Държеше се като опитен и обаятелен политик.

Когато Клаудия Балантайн се приближи към Холис, тя си припомни снимките от датското списание „ЕКО“. На тях тя също бе показана как се прегръща с почитателите си, виждаше се, че притежава уменията да ги накара да се почувстват специални, макар и за няколко секунди. Дарба, която малцина политици притежаваха.

Вик на ужас заседна в гърлото ѝ. Някакъв проблясък, едва уловим, но толкова ужасяващ, че разумът ѝ не искаше да го възприеме, прониза мозъка ѝ. Едно страшно разкритие изтласка всичко останало от мислите ѝ.

Прозрението я озари в мига, в който Клаудия Балантайн застана пред нея, усмихна ѝ се, без да я познава, и плавно отмина напред.

Холис остана да гледа втренчено след нея. Краката ѝ неудържимо трепереха. Едва след минута се окопити и си спомни, че има микрофон и с огромно усилие на волята се спря, за да не се разкрещи панически в него. Трябваше да се махне от тази тълпа, за да могат Кроуфорд и Джейкъб да я чуят по-ясно. Господи, ако знаеха какво щеше да им каже!

Холис разблъска с лакти тълпата зад Клаудия Балантайн. Стигна до крайбрежния булевард и застана с лице към Статуята на свободата. Във въздуха се разнасяха звуците на джазовия оркестър. Покрай нея забързано минаваха хора, за да заемат местата си. Холис се обърна с гръб, опитвайки се да изолира шума, и в този момент го видя. Само за миг, сякаш бе сянка, мярнала се в огледало.

Това беше той.

26.

Преметнал ръка през рамото на щедрия спонсор на кампанията — милионер от щата Айова — Робърт Балантайн се насочи към вратата на хотелския си апартамент. Разговорът на четири очи беше отнел повече време, отколкото бе очаквал, и то най-вече защото месопроизводителят от Айова не отстъпваше и упорито се пазареше за размера на дарението.

Балантайн си каза, че щедрите дарители са като девствениците: след купона трябва да бъдат утешавани, за да се примирят с промяната.

Най-после беше постигнато споразумение и Балантайн остави помощниците си да се погрижат за милионера, а той влезе в банята. Наплиска лицето си със студена вода, оправи прическата си, провери възела на вратовръзката си.

Пред вратата на банята го очакваше един от помощниците му.

— Как сме с времето? — попита го Балантайн.

— Изоставаме с двадесет минути от графика — отвърна помощникът. — Обадох се на екипа на съпругата ви, че ще закъснеете. — Замълча за миг. — Бяха доста раздразнени.

— Имал си късмет, че ни си говорил със самата Клаудия. Какъв е маршрутът?

— Оттук се отправяте директно към хеликоптерната площадка. Хеликоптерът вече ви чака с включени двигатели. Свързах се с шефа на полицейското управление да ни осигури моторизиран ескорт. Той заяви, че ще го направи, ако му обещаете, че ще прекара една нощ със съпругата си в спалнята на Ейбрахам Линкълн в Белия дом.

— Ако не отида навреме на острова, Клаудия ще ме убие — рязко го прекъсна Балантайн. — Да вървим.

Беше облечен в гълъбовосив костюм и лъснати до блясък черни ботуши.

Холис не можеше да си спомни кога за последно бе виждала Доусън Уайли облечен в костюм. Но ето че той пристъпваше, ловко провирайки се сред навалищата, а от слънчевите отблясъци изпъкваше финия плат на сакото, опънато по широкия му гръб.

Холис се втурна след него, разблъска хората около себе си, като се стараеше да не го изгуби от поглед. Така и не обърна внимание на сърдитите викове. Доусън Уайли я привличаше непреодолимо, като магнит. Но защо той се отби настрани? Защо не продължи към платформата?

Холис смаяно се огледа. Тук тълпата бе по-разредена, притичваха последните закъснели за тържествената церемония. Доусън Уайли можеше още в следващата секунда да я забележи. На всяка цена трябваше да се свърже с Кроуфорд и Джейкъб.

Обаче краката ѝ не се подчиниха на волята ѝ, а продължиха механично да я водят напред. Пресъхналите ѝ устни отказаха да промълвят в микрофона думите, напирани в мозъка ѝ. Продължи да го следи, удивена от самообладанието му, от спокойната му походка, от самоуверените му жестове.

Кой всъщност си ти, Дий?

Той се спря на тревата, на няколко метра от асфалтираната пътека, след което зави наляво. За минута-две Холис го изгуби сред множеството, но когато отново го зърна, той вече се насочваше към подножието на Статуята, откъм задната страна. За миг се мерна под сенките на дърветата, но после го видя на пътеката, водеща към фундамента.

Не посмя да се приближи прекалено много към него. Остана на двадесетина метра. Тогава до слуха ѝ достигна метален звук, а сетне някакво дращение — като дребен чакъл, стържещ под подметките.

Какво ще предприемеш сега, Дий? Ще ме застреляш ли?

Подплашената жена се отдръпна няколко крачки назад и се скри зад оградата. Когато се престаши отново да надзърне зад ъгъла, Доусън Уайли беше изчезнал.

Пред нея имаше само една невзрачна врата с жълт надпис „Машинно помещение“. Холис се приближи и натисна дръжката на резето. Но тя не се завъртя.

Вратата изобщо не бе заключена.

В хеликоптера, увиснал на тридесетина метра над острова, Джейкъб се колебаеше дали да накара послушната машина да опише още няколко осмици във въздуха. На няколко пъти се бе спускал пониско, едва ли не над върховете на дърветата, за да огледа посенчестите места. От откъслечните фрази, уловени в слушалките, той знаеше, че Кроуфорд и Холис още не бяха надушили никаква следа. А времето напредваше безжалостно.

— Кроуфорд, чуваш ли ме?

— Да — долетя отговорът му от земята.

— Хеликоптерът с Балантайн вече се издигна във въздуха. Очаква се да се приземи на острова след десет минути. Какво да правя?

Джейкъб знаеше, че бяха останали само две възможности: да оставят сенатора Балантайн да слезе на острова и да го изложат на смъртна опасност или да натисне алармения бутон и да предупреди летеца на другия хеликоптер. Разбира се, без неопровержими доказателства, че някъде наоколо се спотайва професионален убиец, с кариерата на Джейкъб, а може би и на Кроуфорд, ще бъде свършено. Ако не представят убедителни факти, никой няма да им повярва, че Балантайн е бил избран за мишена на атентат. Включително и самият Балантайн. Кое то означава, че този, който е решил да го ликвидира, след няколко седмици, най-много месец-два, отново ще издебне удобен случай, за да постигне целта си.

— Кроуфорд?

— Трябва да останем нащрек. Провери дали специалните няма да му осигурят заслон, когато слезе от хеликоптера и поеме към платформата.

Джейкъб притвори за миг очи, сепнат от силното прашене в слушалката. Но въпреки това успя да долови част от последните думи на Холис.

— Холис! Холис, къде изчезна? Обади се. Холис, обади се...

Слабата лампа над главата ѝ все пак успя да освети поредицата сиви електротабла, от които във всички посоки излизаха дебели черни кабели. Под тавана бяха монтирани внушителни тръби, боядисани в

жълто и синьо, изчезващи в тъмнината. Усойният въздух бе изпълнен с бумтенето на спомагателния генератор.

— Холис, чуваш ли ме?

Но тя не посмя да отговори. Всеки звук в затвореното пространство отекваше силно, а тя нямаше представа какво е разстоянието между нея и Уайли.

Напредна с няколко стъпки, загледана в надписите на таблата. Всички прекъсвачи, освен един, бяха изключени.

Сепна я тихото бръмчене. След като се съвзе, тя отново се взря в таблото пред себе си. От надписа на табелката разбра, че оттук се захранва аварийният асансьор. Някой се движеше с асансьора.

— ... чуваш ли ме, Холис?

Статичното електричество разчупи гласа на Кроуфорд. Холис се досети, че железобетонната конструкция на тази гробница пречи на свободното разпространение на радиовълните. Оставаше й само да се моли, за да я чуят Кроуфорд и Джейкъб.

— Сам... чуваш ли ме?

В отговор чу някакво съскане, като че ли някой стържеше алуминиева плоча. После до слуха й се прокрадна фрагмент от гласа му:

— ... а ти?

— Да, чувам те — припряно отвърна тя. — Сам, слушай какво...

— ... добре ли си?

— Слушай! Нали ми каза, че Майстора никога не дебне предварително жертвите си. Но сенатор Балантайн не е тук. И освен това Майстора четеше в онзи самолет списание „ЕКО“, а то е женско списание! Спомни си какво заяви ти на Макган... че можеш да провалиш цялата операция. Не ти ли направи тогава впечатление, че той никак не се трогна от думите ти? Защо?

— ... ти ли, Холис?

Холис не обърна внимание на смущенията в слушалката, увлечена в разкритието си, отчаяно нуждаеща се да сподели опасенията си.

— Защото сенатор Балантайн не е мишената! Пълна глупост е била тази версия. Мишената е съпругата му. Не зная защо, но вече не мога да се отърся от подозрението, че Майстора следи всяко движение

на Клаудия Балантайн. Сам... за бога, трябва да чуеш това! И Уайли е тук. Тръгвам след него. Кажи ми, чуваш ли ме?

Кроуфорд застана до навеса, успокоен от факта, че поне бе приключило настаняването на посетителите по столовете. Погледна към платформата. Помощниците на Клаудия Балантайн трескаво се суетяха, за да нагласят катедрата в последната минута. За ужас на тонтехниците отнякъде се появи микрофония и те се заеха с проследяването на кабелите.

Накъсаните думи на Холис още отекваха в ушите му, докато той се приближаваше към платформата. Успя да зърне Клаудия Балантайн сред тълпата от репортери, видя също как тя изглежда помощниците си, с многозначително вдигнати вежди.

Явно нямаше търпение да започне час по-скоро.

Кроуфорд видя всичко това. Сега Клаудия Балантайн трябваше да изкачи стъпалата до платформата, да застане зад катедрата, да се обърне към публиката си...

Той отмести поглед към внушителната статуя, огледа короната, после отново се взря в платформата. Нямаше никакви препятствия между Майстора и набелязаната му жертва, ако предположението на Холис бе вярно. От това разстояние, при тези обстоятелства, професионалист като Майстора няма да пропусне целта.

Не! Не искаше да изоставя Холис сама в онзи лабиринт.

— По дяволите, обади ми се! — чу той ръмженето на Джейкъб.

Кроуфорд приближи микрофона към устните си.

— Джейкъб?

— Слушам те.

— Свържи се с пилота на хеликоптера на Балантайн. Обясни му каква е ситуацията тук. Кажи му, че ни заплашва огромна опасност. Ще се опитам да се свържа с Холис, но този проклет железобетон...

— Разбрах. Нямаме време за губене. Стой там и ме чакай.

— Какво ще правиш?

— Имам една малка изненада. — Кроуфорд замлъкна за миг. — Но преди това трябва да свърша още нещо.

Хеликоптерът с Робърт Балантайн на борда беше на половин километър от острова, над който се извисяваше Статуята на свободата, когато шефът на охраняващия екип от специалните служби внезапно извика на пилота:

— Спри! Спри! Веднага ни измъкни оттук!

Пилотът бе ветеран от войната в Персийския залив. Реагира с главомайващо остър завой, от който мъжете от охраната в дъното на кабината се струпаха един връз друг.

— Какво става, по дяволите? — кресна Балантайн и оттласна агента, стоварил се отгоре му.

— От нюйоркското полицейско управление току-що ни предупредиха, че има стрелец на острова, сър! — рапортува задъхано шефът на охраната. — Не можем да рискуваме.

Агентът посочи надолу към острова. Балантайн се наведе към плексигласовото стъкло и видя още един хеликоптер, който кръжеше над пристана за фериботите. Балантайн отново се извърна към шефа на охраната:

— Но нали съм тук? Каква опасност може да...

Агентът изтръпна. Стори му се, че сенаторът е получил сърдечен припадък. Кръвта се бе отдръпнала от лицето му, ръцете му трепереха неудържимо.

— Сър? Сър, какво ви е?

— Смъкни ме още сега на този проклет остров! — дрезгаво прошепна Балантайн.

— Не мога да направя това, сър.

Но Балантайн не го чу. Мислите му се устремиха трескаво назад, в недалечното минало, когато в онази хижа в Къор д'Ален бе принуден да изслуша обясненията на домакина. Спомни си как Доусън Уайли го бе запитал доколко силно желае да стане следващия президент на Съединените щати. Припомни си и своя отговор.

Тогава Уайли го бе попитал дали е напълно готов да приеме всички изпитания, които ще му поднесе съдбата, защото след сигнала за започване на акцията нищо не може да се промени или отмени. Нямаше да поддържат връзка... никакви контакти, никакви колебания, никакви корекции. Никой няма да му докладва какво е решил Доусън Уайли. Нито ще знае фаталната дата и час. Но ще му бъде гарантирано влизането в Белия дом.

И тогава той се бе съгласил. С всички условия.

Робърт Балантайн сам не можа да си обясни кога се досети, че съпругата му е в опасност. Дотогава въобще не му бе хрумвало, че тя може да бъде замесена в планове на Уайли. Но разбра, че при тези обстоятелства нито молбите, нито заплахите, нито обясненията можеха да убедят охраната да го свали на острова. Оставаше само един изход: с рязко движение сенаторът измъкна пистолета от кобура на най-близкия до него агент и го насочи към главата на пилота:

— Към острова! Веднага!

Холис отчаяно търсеше изхода от машинното отделение. Най-после зърна някаква стълба в дъното. Втурна се нагоре, прескачайки по две стъпала наведнъж, но в един миг се сепна и се закова на място, задъхана и настръхнала — пред погледа ѝ се появи вратата. Побутна я и се озова в коридора, обикалящ фундамента на колосалната постройка. В една от нишите бяха витрините, отбелязващи паметни дати от историята на монумента. По едно време се спря — тук по-силно се чуваше шумът на аварийния асансьор.

Холис пое към първата междинна площадка и успя да стигне навреме до асансьорната шахта, точно когато в нея се спускаха краищата на дългите асансьорни кабели. После движението спря, а това можеше да означава само едно: Доусън Уайли бе достигнал горната площадка. Оттам му оставаше само да се изкачи по спираловидната стълба към короната на Статуята.

В този миг погледът ѝ попадна върху червения бутон, монтиран на колоната. Ако използва аварийния асансьор, ще спести скъпоценни минути, но повикването му може да предизвика подозрения у Уайли. Затова реши да не рискува.

Младата жена погледна нагоре по спираловидната стълба. Като че ли ѝ се зави свят. Тръсна глава, за да се окопоти и пое по стъпалата. Мълчаливо се помоли да не ѝ прилошее от височината.

Клаудия Балантайн се усмихна на поредния репортер, въпреки че я бе затрупал с лекомислени въпроси, приведе се към него и го докосна по рамото:

— Ще ме извините за секунда, нали?

Отдели се от тълпата журналисти, хвана под ръка секретаря си и го отведе настрани, преди да му прошепне на ухото:

— Какво чакаме още?

— Вашия съпруг, мадам. — Смутеният секретар безпомощно вдигна рамене.

Клаудия се намръщи.

— Нямаме повече време. Предупреди журналистите, че е време да се оттеглят.

— Но...

Клаудия Балантайн се обърна, без да го изслуша, проправи си път през внушителната група от представители на медиите и се насочи към платформата. Робърт прекрасно знаеше от какво значение е това събиране за неговата предизборна кампания, макар че днес въобще нямаше да се споменават предстоящите президентски избори. По дяволите, от него не се искаше много — само трябваше да се появи навреме на сцената.

Вече бе прекосила половината разстояние до стъпалата, когато нейният секретар се провикна изплашено:

— Горе! Вижте там, горе!

Клаудия видя хеликоптера, кръжащ над площадката за кацане, непосредствено зад фериботния пристан. Но не се спря, а само поклати глава разочаровано, преди да поеме по стъпалата. Бурни възгласи приветстваха появата ѝ зад катедрата.

— Благодаря ви, но още е рано за приветствия — заяви тя, приведена над микрофона. — Както може би вече виждате, моят съпруг не успя да пристигне навреме. След няколко минути ще бъде тук, пред вас. Благодаря за търпението.

Клаудия се отдръпна и махна на тълпата. Но въпреки ослепителната усмивка тя бе изпълнена с решимост да научи Робърт веднъж завинаги да спазва стриктно графика за срещите с избирателите си.

Извисен на 70 м над ораторската платформа^[1], Майстора леко се отдръпна от оптическия мерник и нагласи пръста върху спусъка.

— Какво успя да чуеш от съобщението на Холис? — попита Кроуфорд веднага щом се настани на седалката, запазена за втория пилот.

— Чух достатъчно — отвърна Джейкъб. — А сега ме изслушай: докато тя се размотава в подножието на Статуята, никаква опасност не я заплашва. А сега е наш ред да се включим в играта. Каква е твоята изненада?

Кроуфорд не можеше да се съгласи, че Холис се „размотава“, защото прекрасно знаеше, че нищо няма да я спре, след като си е наумила нещо.

— Взе ли списъка?

Джейкъб му подаде списъка с почетните гости на Клаудия Балантайн — копието от този списък бе получено от охраняващия екип от нюйоркската полиция, ангажиран със зоната около фериботния кей край парка „Батъри“. Имената бяха подредени азбучно, затова Кроуфорд веднага обърна на последната страница.

— Ето го! — извика той и посочи името на Доусън Уайли, изписано на предпоследния ред.

— Федералните се опитвали да го открият, но не го намерили сред гостите. — Джейкъб поклати глава. — Бива си го този тип. Как е успял да се вреди, за да получи покана?

— Вероятно с някое по-щедро дарение за предизборната кампания на съпруга ѝ. Или с някой хитър ход.

— Какъв хитър ход? — ядоса се Джейкъб. — Защо сенаторът Балантайн ще жертва съпругата си? Какво би могъл да спечели?

Кроуфорд посегна към автомата, закрепен с две скоби към вратата на хеликоптера.

— Не знам. Може би Балантайн ще ни го обясни. Или самият Доусън Уайли, ако го пипнем жив.

Хеликоптерът се заклати, когато Джейкъб натисна лоста, за да увеличи скоростта. След няколко секунди се озоваха над пристана.

— Нищо не спомена за Майстора — обади се Джейкъб.

Кроуфорд се извърна към него, докато проверяваше пълнителя си.

— И той е там горе. Длъжен е да бъде там.

Хеликоптерът заобиколи задната страна на Статуята, след което отново започна да набира височина. Именно тогава Джейкъб видя

нещо на острова и така се ядоса, че едва не изпусна лоста.

— По дяволите! Не мога да повярвам на очите си!

Кроуфорд погледна надолу към площадката за кацане и веднага забеляза приземилия се хеликоптер. Обърна се към Джейкъб, но той му махна с ръка да мълчи и притисна с ръка слушалката си.

— Онзи идиот, Балантайн, докопал пистолета на един агент от охраната и принудил пилота да приземи хеликоптера. — Погледа недоумяващо към Кроуфорд. — Да предупредим всички: екипа за бързо реагиране, специалните служби, ФБР, полицията. Имаме най-много петнадесет минути да измъкнем тази лейди, преди да е попаднала под кръстосан огън.

Болките сковаха мускулите по бедрата и прасците ѝ, но въпреки това тя не спря дори за миг — защото знаеше, че ако сега си позволи кратка почивка и внезапно получи мускулен спазъм, няма да може да направи нито крачка повече.

Избърса потта от челото си, изтри дланите в панталоните си. Отново посегна към парапета и продължи да опъва ръката си, за да се изтегли с още едно стъпало нагоре. Вече бе стигнала до най-тесната част на Статуята, буквално в гърлото на огромната женска фигура. Виеше ѝ се свят от неспирното въртене по безкрайната спирала. Оставаха ѝ само още четири площадки преди края, но Холис не можеше да издържа повече и спря. За малко.

Пое си дъх, наведе се и започна да масажира мускулите под коляното. За да не вдига шум, дишаше само през устата, поглъщайки въздуха жадно, на едри глътки, в трепетно очакване пулсът ѝ най-после да се нормализира. Изправи се полека, отметна потния кичур от челото си, вдигна уморен поглед нагоре към короната и отново закри.

Подложена на натиска на вятъра, кухата метална структура издаваше неприятни стържещи звуци, напомнящи за стенания и въздишки. Но Холис с благодарност посрещна този шум, защото така нямаше да се чуват стъпките ѝ. Надяваше се също силната светлина откъм прозорците да заслепи Майстора, така че той да не успее да я забележи в първите две-три секунди — дори половин секунда преднина можеше да има фатални последици.

Преди да посегне към пистолета, Холис провери дали дланите ѝ не са изпотени. Преди да се изкачи до последната площадка, тя се притисна до стената, за да има опора зад гърба си. После щеше да вдигне ръката с пистолета, насочен към сърцето му...

Оставаха само четири стъпала, когато главата ѝ се изравни с нивото на остъкления отвън коридор, опасващ короната на Статуята. Видя го приведен над дулото, облечен в униформа на Службата за охрана на националните паркове, свит до полуотворения прозорец, притиснал приклада към рамото си. Стори ѝ се, че показалецът ѝ, нагласен върху спусъка на пистолета, е готов да действа, без да се подчинява на волята ѝ. Толкова силен импулс прониза ръката ѝ. А за задействането на спусъка се изискваше още съвсем леко усилие.

— Мис Фримънт! Отлично постижение — да ме откриете чак тук. Но какво ще направите сега? Ще ме застреляте? Просто така?

Майстора говореше спокойно, дори без да се извъръща с лице към нея.

Холис най-после стъпи на най-горната площадка.

— Свалете пушката!

— Не. — Едва сега той благоволеше да я удостои с поглед.

Холис не можеше да повярва, че той отказва да ѝ се подчини. Ръката ѝ бавно се отпусна. Тя спокойно можеше да го застреля, а той стоеше като издялан от камък.

— Вие знаете вече, нали? — обади се Майстора. — За Париж?

Споменаването на Париж я сепна и извади от унеса.

— Да.

— Но има още нещо, което не знаете: след инцидента в онази къща извън Ню Йорк полицията няма да повярва на нито една дума. Тогава можех лесно да ви ликвидирам и двамата, но в плана се появиха неочаквани промени. А сега, моля ви, бъдете така любезна да ме оставите да си довърша работата.

— Ти, копеле проклето...

— Нека да приключим с всичко това, Холи.

Тя знаеше, че и той ще бъде там, дори се бе приготвила за тази среща. Знаеше също, че докато държи пистолета си насочен към Майстора, Доусън Уайли не може да предприеме нищо.

Но гласът му и сега успя да разтупти сърцето ѝ, принуди я да се обърне към него — застанал на няколко метра от нея в сивия си

костюм, в скъпите си, ръчно изработени ботуши. Но не успя да види как ръката му се стрелна във въздуха, за да избие пистолета ѝ — просто ей така.

[1] Факлата в дясната ръка е най-високата точка на Статуята на свободата — тя се извисява на 91,5 м над терена. Короната на главата със седемте лъча е с 20 м по-ниско. — Б.пр. ↑

27.

На тридесет метра над площадката за кацане хеликоптерът рязко се наклони, увлечен от въздушното течение. Робърт Балантайн залитна напред и пистолетът в ръката му се заби в бузата на пилота.

Шефът на охраната моментално реши да се възползва от суматохата, за да обезоръжи сенатора, но в следващия миг Балантайн вече размахваше пистолета пред лицето на агента.

— Назад! — изкрещя Балантайн.

— Сър, можем да се справим с всяка ситуация, само ни оставете да...

— Млъкни!

Агентът си припомни указанията на началниците си за подобни извънредни обстоятелства — първо бе длъжен да се опита да разбере защо кандидатът за президент внезапно е изгубил разсъдъка си. При такава ситуация нито една дума не биваше да бъде записвана.

Агентът не можеше да си представи каква смесица от ужас, страх и вина разкъсваше гърдите на сенатора. Балантайн отлично знаеше, че сега и най-добре обучените екип за охрана не може да му помогне. Дори и ако им признае в каква каша се бе забъркал, дори и ако сподели с тях какво ще се случи след броени минути, те нямаше да му повярват. Вместо това ще се постараят по всякакъв начин да му попречат да извърши това, което единствено бе по силите му.

Най-после хеликоптерът кацна на площадката. Балантайн стисна здраво дръжката, с един замах отвори вратата и скочи върху бетона. Хвърли назад обезумял поглед, видя мъжете, готови да го последват, размаха пистолета и се затича към крайбрежния булевард.

Шефът на охраната изчака, докато Балантайн се обърне с гръб към площадката, и скочи долу, последван от останалите членове на екипа за охрана. Обърна се към първите двама и им заповяда:

— Заобиколете го отпред, но така, че да ви забележи. Да не отделя погледа си от вас двамата. Останалите, начело с мен, ще го нападнем в гръб, за да го обезвредим. — За миг се поколеба, преди да

продължи: — Не знам какво му стана, но ако започне да стреля, не отвърщайте на огъня. Може да е полудял, може да ви заплашва, но ние все още сме длъжни косъм да не падне от главата му.

Докато екипажът изскачаше от хеликоптера, агентът се наведе към прозореца на пилота и сграбчи микрофона. Тъй като линията за свързка не беше прекъсната, диспечерът от Центъра на специалните служби в Ню Йорк бе чул всяка дума, казана в хеликоптера.

Агентът изслуша инструкциите и след това съобщи на хората си най-важното — специалният екип на ФБР за действие в екстремни ситуации вече лети насам.

Клаудия Балантайн видя как хеликоптерът закръжи зад дърветата, огледа насъбралото се множество и се обърна към секретаря си:

— Време е да започваме. Доведи Боб, когато хеликоптерът се приземи.

Сетне започна да изкачва стълбите към платформата.

— Дий...

— Стой далеч от него, Холис.

— Това няма да помогне, Дий. Кроуфорд ми разказа за теб и татко; за това, че сте сред основателите на ОМЕГА. Ние знаем коя е мишената. Кроуфорд няма да позволи на Клаудия Балантайн да се изкачи на онази сцена.

С мъчително усилие Холис си наложи да съсредоточи вниманието си изцяло върху Уайли. Видя поражението и съжалението в очите му и си помисли, че за нея никога повече нямаше да бъде онзи Дий, който я бе отгледал. Може би един ден ще го разбере, но единственото, което искаше сега, бе да спаси живота му.

Стрелна с поглед Майстора, който бе застанал неподвижен, готов за стрелба. Дали Уайли все още можеше да му заповядва? Холис си припомни колко бързо и безжалостно Майстора бе извършил убийство в Париж. Той се подчиняваше на заповедите.

Издадена ли е заповед и за моето убийство, Дий?

Младата жена отпъди мисълта. Трябваше да спечели време — това бе всичко, от което се нуждаеше сега. Колкото по-дълго успее да удържи Майстора да не натисна спусъка, толкова повече Кроуфорд имаше шанс да успее. Сам бе единствената надежда за оцеляване — както за нея, така и за Клаудия Балантайн.

Холис пхна ръка в джоба си. Уайли все още държеше пистолета ѝ, насочен към нея.

— Не знаеш колко много съжалявам — тихо рече той. — През всичките тези години, които прекарахме заедно, Марта никога не узна за другата ми... работа. Направих всичко, което бе по силите ми, за да предпазя и теб.

— Но в крайна сметка ти позволи на Макган да ме използва. Как можа?

— Той се бе паникьосал, Холи. Когато придружителят на Майстора бе убит в последната минута, Макган реши да използва теб като заместник на Бошан. Това не трябваше да се случва.

— А ти си му платил за това, нали? Ти беше снайперистът на онзи покрив в Сохо.

Тя видя как в очите му проблесна изненада.

— Макган си плати — рече Уайли. — Вярвах му прекалено много и това едва не струва живота ти. — Той протегна ръка, за да я докосне. — Знам как изглежда всичко това в твоите очи...

— Не, не знаеш! Нямах дори най-малка представа. — Холис кимна към Майстора. — Ти работиш с този мъж, който е убил баща ми. И майка ми. Твоите най-добри приятели. А сега си го изпратил срещу Клаудия Балантайн. Защо? Кой може да мрази толкова...?

— Това не е омраза, Холи — нежно я прекъсна Уайли. — Това е просто сделка. Тук няма омраза. Този случай напомня на сценария с Джаки Кенеди.

— С Джаки Кенеди?

Гласът на Доусън Уайли прозвуча някак глухо.

— Спомняш ли си онези документални кадри с нея, след като Джон Кенеди бе застрелян — в болницата, после до Линдън Джонсън в президентския самолет, заобиколена от децата си пред вечния огън в гробището Арлингтън? Тя бе най-обичаната личност в цялата страна. Америка бе готова да пълзи в краката ѝ по натрошени стъкла. — Кимна сякаш на себе си. — Същото ще са готови да направят

избирателите и за Робърт Балантайн, когато стане вдовец. Защото съпругата му е една от най-обичаните и популярни личности в Америка. Представи си какъв ужас и гняв ще обхване страната, когато тя бъде убита. Представи си вълната от симпатия към Балантайн, когато той ще се бори с мъката и скръбта. Тогава ще дойде първият вторник на ноември и тази вълна ще се превърне във всепоглъщащ прилив. Потокът от сълзите на нацията ще отведе Робърт Балантайн направо в Овалния кабинет.

Холис бе едновременно омагьосана и ужасена от думите на Уайли — той говореше толкова спокойно и гладко, с пълно безразличие към човешкия живот. Сякаш ставаше дума за някакви насекоми.

Догади й се, но успя да се пребори с пристъпа. Знаеше, че точно сега бе моментът да се опита да достигне до най-скритите дълбини на порочната му душа, да изрови последната частица от старателно прикриваната истина.

... сълзите на нацията ще заведат Робърт Балантайн направо в Овалния кабинет.

Кроуфорд и Джейкъб чука думите на Уайли, уловени от микрофона, закрепен на врата на Холис. Джейкъб издигна хеликоптера на 250 метра зад Статуята, откъм страната, където Уайли не можеше да ги види.

— Не ме интересува, че е бил за нея като светец — каза Хари. — Когато един убиец започне да говори, той ще се погрижи да не остави нито един жив свидетел.

За миг Кроуфорд остана неподвижен. Сетне включи лаптопа и на компютърния екран се появи стилизиран образ на Статуята. Фокусира курсора върху короната, увеличи изображението и напрегнато се втренчи в него. После отвори прозореца на хеликоптера и насочи автомата си.

— Ще дадем на Холис възможно най-добрия шанс — рече той и му обясни какво има предвид.

Холис пристъпи една крачка към Майстора. Знаеше, че Уайли няма да стреля, но ще се опита да я спре. Той протегна свободната си ръка и я хвана за китката. Дъхът му опари лицето ѝ.

— Не, Холи — рече Уайли. — Той трябва да си изкупи вината.

— Вината ли, Дий? Аз пък си мислех, че говорим за един убиец.

— Ако махнеш дори едно зрънце пясък, цялата пирамида може да рухне. Така е с всички планирани убийства: все едно да отстраниш опорите. Балантайн определено е по-добрият президент. Проблемът е в това, че той сам не може да постигне целта си, освен ако аз не махна зърното от пясъка.

— Като убиеш една невинна жена.

— Жертвите са неизбежни, Холи. Всички ги правим.

— Знаеш всичко за жертвите, така ли? Сигурно е вярно, след като си убил най-добрия си приятел.

Уайли поклати глава.

— Това едва ли ще ти прозвучи утешително, но двамата с баща ти работехме за безопасността на тази страна.

Холис отвори уста, но се спря. Реши да не реагира на наглите му думи. Не можеше да позволи на Уайли да отвлече вниманието ѝ. Дори и с мрачните си разкрития.

— Докато той не е открил, че използваш същите убийци, които преследваш — каза тя. — Действал си като техен брокер, а баща ми не е знаел нищо за това.

Думите ѝ бяха като изстрел в тъмното, но изразът на лицето му подсказваше, че е улучила целта.

— Опитях се да му обясня, че трябва да използваме всички ресурси, с които разполагаме — промълви Уайли. — Обаче това беше грешка. Животът на баща ти се ръководеше от съвестта му. Ако трябва да бъде откровен докрай, той се готвеше да ме предаде. Знам, че няма да ме разберееш, но нямах друг избор, освен да го спра.

— Не само него! — извика младата жена. — През този ден ти си убил майка ми и още един човек.

— Той беше свързката на баща ти във френското правителство, негов много близък приятел, на когото Алек бе решил да се довери. Твоята майка... това бе негова грешка. — Уайли посочи към Майстора. — Накарах го да плати за това с петнадесет години от живота си.

— Накара и мен да платя, Дий! — изкрещя Холис. — Отрови целия ми живот с тази лъжа!

— Нямах друг избор — отвърна Уайли. — Използвах смъртта на Алек като извинение да се оттегля от ОМЕГА. Но като си тръгнах, отнесох със себе си много тайни и създадох собствена версия на ОМЕГА. Организацията ми бе много по-малка — в началото дори бях съвсем сам — но не по-малко мощна. С течение на годините успях да се свържа с доста високопоставени хора, които споделяха моята гледна точка; те бяха готови да поемат същите рискове, с които аз се бях нагърбил, за да се гарантира световният ред. Една от причините моята ОМЕГА да бъде толкова ефективна се криеше в това, че бяхме готови да действаме с всички средства, а не само да стоим и да наблюдаваме. Работата на убийците е да убиват. Ала ние бяхме тези, които подбираха целите и насочвахме изпълнителите.

Той замълча, преди отново да я погледне в очите.

— Единствено смъртта може да сложи край на войната, Холи. Живите винаги продължават да се борят.

Робърт Балантайн бе на края на силите си, когато достигна до навесите.

Сенаторът се обърна назад и видя агентите от специалните служби, които тичаха след него. Бяха млади и атлетични и след секунди щяха да го настигнат.

Балантайн се огледа отчаяно и откри спасителния изход. Дробовете му изгаряха, ала той прекоси тичешком ливадата пред редиците със столовете, където бяха седнали гостите. Когато стигна до централната пътека между столовете, чу как хората се развикаха, надигнаха се от местата си и започнаха да го аплодират. Тогава някой изкрещя.

Задъхан, Балантайн се спря и се озърна; пистолетът все още бе в ръката му. Гостите сигурно го бяха видели, защото тези от първите редици наскочаха и панически побягнаха от него.

А там бе жена му, която в този миг прекосяваше сцената. Клаудия се обърна, за да разбере какво бе причинило тази суматоха.

Един ужасен, изпълнен с безкрайна мъка вик се изтръгна от гърлото му.

— Клаудия!

— Балантайн се намеси — каза Майстора.

— Това проблем ли е? — сърдито попита Уайли.

— Разбира се, че не.

Холис вида как Майстора се изви около металната рамка на прозореца, подобно на котка на края на покрива. Беше напълно спокоен и съсредоточен, а пръстът му бавно свали предпазителя.

Тогава чу бумтенето. Стори й се, че чува шум от крилете на някаква огромна праисторическа птица, кацаща на върха на Статуята. Хеликоптерът попадна в полезрението й и закри небето пред прозорците. Кроуфорд бе застанал на металната шина, превързан с колан през кръста, с автомат в ръце.

Прозорците на короната на Статуята експлодираха. Холис се хвърли на пода, но успя да види, че Майстора също залегна. Уайли отскочи към стъпалото под площадката.

Внезапно хеликоптерът изчезна от погледите им. Холис видя как Майстора се надигна, извади пушката през счупения прозорец и стреля два пъти към хеликоптера. После измъкна от сака малка метална кутия и здраво я закрепил на гърдите си. Продължаваше да се усмихва дори в мига, когато натисна двата бутона.

Джейкъб трескаво натискаше педалите, за да завърти хеликоптера и отново да се приближи към короната. Докато маневрираше, забеляза отвор от куршум в плексигласа от дясната страна на челото му. Лицето на Кети изплува в съзнанието му.

— Мислех, че си добър стрелец! — изкрещя той на Кроуфорд.

Кроуфорд още висеше отвън, стъпил върху металната шина, а силният вятър го блъскаше в гърдите. Държеше автомата здраво притиснат към бедрото си. Погледът му бе прикован в Статуята. Прицели се в короната, докато Джейкъб внимателно превключваше уредите на командното табло. Тъй като прозорците бяха счупени, Кроуфорд ясно виждаше вътрешната страна на короната. Майстора беше ненадминат стрелец, но неговият снайпер не можеше да се мери по скорострелност с автомата на Кроуфорд.

Джейкъб увеличи скоростта на хеликоптера и в този миг се разнесе гръм. Погледна надолу и видя как фериботът на кея се обви в кълбо от пламъци и дим.

Извъртя хеликоптера, за да избегне ударната вълна и точно тогава видя как на 130 метра под него една от сградите се взриви.

— Какво, по дяволите, става там? — изкрещя той, когато Кроуфорд се изкачи обратно в кабината.

— Отвлича вниманието! — задъхано изрече Кроуфорд. — Не мисли, че Майстора е приключил. Това е част от плана му. Да се върнем обратно!

Експлозиите вцепениха и без това изплашените гости. Някои се свлякоха на колене, съборени от ударната вълна; други обърнаха столовете и залегнаха зад тях. След като отмина първоначалният шок, отвсякъде се разнесоха писъци и викове. Хората се блъскаха в отчаяните си опити да избягат.

Робърт Балантайн продължи да тича. Беше само на няколко метра от сцената, когато срещу него връхлетя тълпата от бягащи журналисти. Отчаяно се опита да си проправи с юмруци път до жена си, която бе залегнала зад катедрата.

— Клаудия!

Видя как тя се огледа в тълпата, видя облекчението в очите ѝ, когато погледите им се срещнаха. И тогава понечи да се надигне.

— Не! Остани долу!

Ала думите му никога не достигнаха до нея...

Балантайн се хвърли към сцената. Внезапно бе съборен върху стъпалата. За миг остана без въздух в гърдите. Сетне простена, завъртя се и запълзя нагоре по стълбите.

— Застреляй я! Веднага.

Холис вдигна глава, стресната от ледения тон на Уайли.

Той стоеше на няколко метра от нея. Вятърът свиреше през счупените стъкла и рошеше косата му. Приличаше на капитан, застанал на мостика, борещ се с бурята.

— Застреляй я!

Майстора отново зае позиция за стрелба, опитвайки се да задържи неподвижно цевта на пушката въпреки вятъра.

Холис се раздвижи, сетне извика, когато счупените стъкла се врязаха в дланите на ръцете ѝ.

Уайли насочи пистолета си към нея.

— Не мърдай, Холи. Моля те.

Ядосана от своята безпомощност, младата жена се сви назад. Втрени се в свития си юмрук и си припомни... за нещо, което Джейкъб ѝ беше дал. Погледна двамата мъже: Уайли се бе концентрирал единствено върху Майстора, а Майстора — върху целта си. Холис предпазливо сведе очи и бавно изтегли капачката на „червилото“, скрито в ръката ѝ.

Погледът ѝ отново се насочи към двамата мъже точно в момента, когато две неща се случиха почти едновременно: Доусън Уайли се извърна от нея и насочи пистолета си към Майстора. В същия миг Майстора натисна спусъка.

Робърт Балантайн достигна до най-горното стъпало и олюлявайки се, успя да се изправи на крака. Разтвори широко ръце и се хвърли към жена си. Беше само на няколко метра от нея, уверен, че ще успее да я спаси. Трябваше само да я сграбчи в прегръдките си и двамата да скочат от сцената. Това никога нямаше да изкупи греха му, но поне малко щеше да намали безкрайната му вина.

— Робърт...

Дори в този миг на паника и страх гласът ѝ звучеше все така сладко. Балантайн се взря в лицето, което му бе дарило толкова много радост и щастие. Пръстите му почти докосваха бузата ѝ. Топлият ѝ дъх помилва врата му, докато той обвиваше ръце около нея, за да я защити с тялото си. Ала никога не чу вика ѝ, нито разбра с какво отчаяние тя се опитваше да го задържи в прегръдките си, докато той се свличаше в краката ѝ. В последния миг от живота си, прекращвайки границата между живота и смъртта, безчувствен за куршума, пронизващ черепа му, Робърт Балантайн се помоли жената, която обичаше, никога да не узнае за неволното му предателство към нея.

Майстора стреля два пъти, толкова бързо, че Холис почти не чу първия изстрел. Но чу втория...

Майстора извъртя пушката си от прозореца и в същия миг натисна спусъка за втори път.

Гърлото на Доусън Уайли бе разкъсано и бликна кръв. От силата на куршума тялото му подскочи във въздуха и сетне се свлече до ръба на площадката, после се преобърна и се изтърколи надолу по спираловидната стълба.

Майстора не си направи труд да провери резултата от своята работа. Отдръпна се от прозореца и насочи пушката към Холис. Видя ужаса в очите ѝ и поклати глава.

— Нима си мислиш, че Уайли бе дошъл тук, за да ми помогне? Или да види как ще избягам? Не. Смяташе да ме убие, след като изпълня договора.

— Да те убие? — немошно повтори младата жена.

— Вярваш ли на хороскопите? — Вгледа се в неразбиращото ѝ лице. — Май дори не знаеш какво означава това. Няма значение. Обаче трябва да знаеш, че Уайли никога не ми прости грешката, че убих майка ти. Той само искаше да ме накара да повярвам, че ми е простил, но... Разбираш ли, той използваше всички нас: мен, теб, Макган. Дори и Балантайн. Планът му бе да ме застреля веднага след моя изстрел. Тогава щеше да съчини някаква история, че е герой, опитал се да спре убиеца, ала трагично е закъснял и фаталният куршум вече е бил изстрелян.

— Ами аз?

Майстора сви рамене.

— Вероятно Уайли не е смятал, че ще стигнеш толкова далеч. Ала след като го направи, ти се превърна в пречка за него, в заплаха за легендата му. Според теб какво би сторил той?

— Същото, което и ти искаше да направиш.

— Ти си наистина много смела, мис Фримънт, много умна и съобразителна. Поздравявам те за тези качества. Но сега, за мое искрено съжаление...

Майстора млъкна. Видя отблясъка от светлината. Идваше от златната капачка на червилото, което се изтърколи към него.

Погледът му отново се върна към Холис, която го гледаше втренчено.

— Върви право в ада, мистър Джоунс — тихо рече тя, миг преди гранатата „червило“ да експлодира в лицето на Майстора.

28.

Джейкъб за втори път насочи хеликоптера към короната на Статуята, когато забеляза гъстите кълба дим.

— Тя е взривила гранатата! — извика Кроуфорд. — Приближи се до Статуята максимално!

Джейкъб посочи към седемте лъча, стърчащи като кинжали от короната.

— Мислиш ли, че можем да се приближим дотолкова, че да я измъкнем оттам?

Въздушните потоци, създавани от перките на хеликоптера, ускориха разсейването на дима. Кроуфорд отново излезе навън, стъпи на шината с автомат на бедрото. Взря се напрегнато, за да улови някакво движение сред дима и видя една фигура, надвесена навън през прозореца.

— Това е тя! — изкрещя той. — Включи мегафона!

Гласът на Кроуфорд се извиси над воя на турбините.

— Холис, добре ли си? Ранена ли си?

Видя я как вдигна глава и се втренчи в него.

— Там ли е Майстора? Още ли е жив?

Тя посочи към стълбата зад гърба си.

— А Уайли?

Холис се изправи, а сълзите се стичаха по лицето ѝ. Поклати глава.

— Стой там. Идвам за теб.

Кроуфорд се върна в кабината.

— Приземи хеликоптера колкото може по-близо до входа на Статуята.

— Боже мой! Погледни какво става там! — Джейкъб посочи надолу.

Фериботът „Мис Нью Йорк“ гореше в пламъци край кея. Противопожарният катер се беше насочил към него с пълен ход, изливайки струи вода върху пламъците.

Магазинът за сувенири на острова продължаваше да гори. Пожарът бе обхванал съседното кафене. Кроуфорд видя дребните фигури на рейнджърите, тичащи край този огнен ад с маркучи в ръце. Може би щяха да успеят да ограничат разпространението на пожара, но за да го потушат, бяха необходими още един противопожарен катер или хеликоптер, пръскащ водна струя.

Гостите се бяха скупчили край брега, втренчени в страшното зрелище. Кроуфорд си представи ужаса им — бяха изолирани на острова, а пламъците пълзяха към тях. В този миг зърна в далечината още един ферибот, порещ вълните. От палубата му долетя мощният звук на корабната сирена, което мигновено предизвика радостно оживление сред тълпата.

Джейкъб насочи хеликоптера надолу, машината полетя хоризонтално към площадката и се приготви за кацане върху открития терен край пилона със знамето.

— Каква дяволска каша!

— Точно това е искал Майстора — рече Кроуфорд. — Това е неговият билет за измъкване.

Димът се бе разсеял. Счупените стъкла хрущяха под подметките на Холис, докато тя си проправяше път към спираловидната стълба. Спря се, когато стигна до сгърченото тяло на Уайли и с мъка отклони поглед от широко отворените му безжизнени очи. Внимателно го прекрачи и се огледа, търсейки вратата на аварийния асансьор.

Кабината я нямаше, но тя чу шума на машините, идващ някъде отдолу.

Холис се надвеси над шахтата и се взря в тънещата в полумрак бездна. В съзнанието ѝ изплува лицето на Майстора.

Нямаше представа колко време бе минало, когато отново чу шума на асансьора. Този път бе по-силен. Кабината се изкачваше нагоре.

Младата жена се огледа диво. Нямаше накъде да избяга. Ако се върне горе в короната, ще се озове в капан; ако пък остане на стълбището, ще представлява лесна мишена. Тъй като кабината на асансьора бе със стъклени стени, Майстора можеше да я открие още преди кабината да е спряла. Можеше да стреля през стъклото, да

разруши стените на кабината, без да повреди механизма, който ще го върне обратно долу.

Дебелите черни кабели се извиваха като змии. Холис видя как кабината се издига по колоната. Докато приближаваше, покривът ѝ ставаше все по-голям. Тя се прокле, че не бе взела пистолета си... защото бе убедена, че Майстора ще мисли единствено как да се измъкне.

Какво ѝ бе казал Кроуфорд за него? *Той никога не оставя недовършена работа...*

Холис се притисна към перилата. Зърна неясната фигура в асансьора. Носещата колона на асансьорната кабина се намираше на метър и половина от стълбите, разделени само от празно въздушно пространство. Имаше само един, смъртно рискован начин да се измъкне от клопката: да скочи и — ако има късмет — да се стовари с достатъчна сила върху покрива на кабината, да я счупи и да връхлети върху главата на Майстора.

Холис стъпи на втората пръчка на парапета и се наведе напред. Трябваше да се изкачи на най-горната, за да отскочи, но това щеше да стане в последната секунда. Защото там не можеше да се запази равновесие за дълго — под перилата зееше мрачната бездънна бездна.

Кабината вече беше на седем метра под нея и неумолимо продължаваше да се изкачва. Холис се хвана за най-горната метална пръчка и стъпи с двата крака на третата. Стъклената кабина бе тъмна, осветявана само понякога от ивици светлина, когато преминаваше покрай лампите в шахтата.

Оставаха още три метра...

Холис стъпи с единия крак на най-горната пръчка и напрегна мускули, готова да скочи, когато той се обърна и тя видя лицето му.

Джейкъб приземи хеликоптера и тичешком прекоси празното пространство пред вратите на Статуята. Рейнджърите бяха заети с гасенето на пожара и с укротяването на тълпата. Никой не го видя, когато счупи катинара.

Затича се по коридора към втория етаж с пистолет в ръка.

Потупа с длан по микрофона, окачен на врата му.

— Кроуфорд, чуваш ли ме?

Тишина.

— Хайде. Точно сега ли намери да се развали. Обади се...

Слушалката му потрепери.

— Джейкъб... Стигнах до нея.

— Уайли?

— Мъртъв е.

— Майстора?

— Изчезнал е. Има петнадесет минути преднина.

Джейкъб изруга.

— Почакай така.

Изтича до вратата, отвори я и точно в този миг видя един голям черен хеликоптер, който кацаше върху площадката.

— Федералните се приземиха — каза Джейкъб. — Трябва да стигнем първи до него. Иначе ще вземе заложници. Това е единственият начин да се измъкне оттук.

Отговорът на Кроуфорд вледени кръвта му:

— Не, не е. Майстора никога не взема багаж със себе си.

Един етаж под коридора, в машинното отделение, Майстора се движеше бързо като невестулка, сред плетеницата от полутъмни коридори.

Лицето му пламтеше, сякаш бе обгорено с газова горелка, а пред очите му продължаваха да танцуват бели точки. Докосна веждите си, спусна длан към миглите си и разбра, че са обгорели. За щастие зашеметяващата граната не бе много мощна, иначе сега щеше да лежи в безсъзнание. Уайли го бе снабдил с подробни чертежи на Статуята, а Майстора ги бе изучил много старателно. Каза си, че Уайли бе истински професионалист, който така бе организирал нещата, че пътят за бягство да изглежда леснодостъпен. Той съзнателно се бе опитал да приспи бдителността на Майстора, като му създаде фалшиво чувство за сигурност. Ако не беше предсказанието на хороскопа и инстинктивното му недоверие към Уайли, капанът може би щеше да щракне.

Колкото по-надълбоко навлизаше в подземията, толкова повече си задаваше въпроса дали Уайли бе решил да саботира бягството му. Щеше скоро да разбере, защото коридорът свърши с една стара

стоманена врата. Тръбите над нея потъваха в старата тухлена стена, част от оригиналната основа.

Майстора посегна към дръжката на вратата и я натисна. Тя поддаде.

Дръпна вратата и прекрачи върху платформа от стоманена мрежа, завинтена към стената. Отдолу се виждаше кух бетонен улей за изливане на канализационната вода. Дълбочината беше около половин метър, стените му — гладки и покрити с тиня. Ала нямаше скоби в стената, за които да се хване.

Майстора смъкна рейнджърската униформа. Отдолу носеше черен, плътно прилепнал водолазен костюм. Щеше да го предпази от студа, но не за дълго.

Седна на ръба на платформата, надяна на главата си качулката на леководолазния костюм и се изтегли напред така, че ходилата му да застанат точно над бързодвижещата се струя. Погледна назад, стреснат от гласовете, отекващи слабо в дъното на коридора, сви ръце и се оттласна. Водата го погълна и го понесе към тътнещия мрак.

Когато аварийният асансьор спря, Джейкъб беше на партера на Статуята, недалече от нишите с музейни експонати. Кроуфорд бе прегърнал Холис, която изглеждаше замаяна. По ръцете и лицето ѝ имаше кървави драскотини — последица от експлозията на гранатата.

— Не го откри, нали? — попита Кроуфорд.

Джейкъб поклати глава.

— Трябва да е минал оттук преди мен. Между другото, мисля, че грешиш: той вече не е в Статуята. Това място е капан за него. Вероятно е изпаднал в паника и сега се опитва да се измъкне, скрит в тълпата.

— Не, няма да постъпи така — обади се Холис. — Той е облечен в рейнджърска униформа, а това ще го издаде, защото аз го видях. Няма дрехи за преобличане, така че как ще се смеси с тълпата?

— Това не е сцена от шпионски филм, млада госпожице — гневно я сръза Джейкъб.

— Има само едно място, откъдето може да се измъкне — обясни му Холис. — Не знам как точно ще го направи, но той е уверен, че ще успее.

Разказа на Джейкъб за машинното отделение в подземиято на Статуята. Очите му светнаха, когато Холис му описа мрежата от тръбопроводи.

— През канализацията! Този кучи син ще се измъкне навън през каналите!

— Не можеш ли да повикаш по радиото специалния екип на ФБР за действие в екстремни ситуации? — попита Кроуфорд.

— Федералните ни следят и ще засекат разговора.

— От специалния екип ще ни упълномощят и ще съобщят на федералните, че в машинното отделение има цивилни агенти.

Джейкъб промърмори нещо.

— Смятай, че вече си упълномощен. — Посегна към радиопредавателя, а Кроуфорд дръпна Холис настрана.

— Помогни на Джейкъб да се ориентира. Ти си била в машинното отделение — рече Кроуфорд.

— Ами ти?

— Видях отворите на канализацията във вълнолома още когато летяхме с хеликоптера. Ако все още е в канала, Майстора ще излезе оттам.

Холис го сграбчи за ръката.

— Сам... дали няма да се опита да отвлече Клаудия Балантайн.

Кроуфорд се поколеба, сетне поклати глава.

— От съобщенията по радиото научих, че Балантайн е бил застрелян.

Холис затвори очи.

— Господи, та той имаше чудесна видимост.

— По-късно ще разберем какво се е случило. Наоколо беше пълно с камери. Навярно някой е успял да заснеме сцената.

Протегна ръка и докосна лицето ѝ. Едва в този миг осъзна колко зачервена е кожата ѝ, сякаш бе изгоряла на слънце. Усети как нейните пръсти се сплетоха с неговите.

Спасиха го водораслите по дъното на канала — ако не бяха те, грубият бетон щеше да разкъса леководолазния костюм и тялото му.

Майстора легна по гръб, изпъна крака, прибра ръце до тялото си и леко вдигна глава. Приличаше на състезател по бобслей. Водата се

движеше достатъчно бързо, за да го задържи над мръсната пяна в канала. Устата му бе затворена и той се опитваше да не обръща внимание на отвратителната воня.

Най-ужасното бе не смрадта, а абсолютният мрак. Майстора беше като слепец. Ако на пътя му се изпречеше някакво препятствие, нямаше начин да го види. Нито пък да спре.

Усети как постепенно започна да се движи все по-бързо. Звукът от шуртящата вода се усили. Най-после, някъде в далечината, зърна малка светла точица, която постепенно се уголемяваше, докато започна да различава сенките в тунела. И тогава разбра, че кръстовидните сенки отпред, в дъното на тунела, падаха от преградната решетка. Майстора се надигна и събра краката си назад, за да действат като таран.

Ударът предизвика разкъсваща болка в гръбнака му, но краката му издържаха и откъртиха решетката. Тя се завъртя и падна в студените синьо-черни води на нюйоркското пристанище. Майстора я последва след секунда. И той, и решетката мигом изчезнаха във водата.

Джейкъб разбра, че Холис Фримънт е надарена с вроден усет на водач: тя го заведе направо до затворената врата.

Машинното отделение никак не му се понрави — имаше прекалено много удобни места за засада. Мисълта, че трябва да провери всяка ниша, го влудяваше, но нямаше друг начин. Опита се да не мисли за Майстора, който може би вече бе далече напред.

Когато достигнаха края на последния коридор, Холис посочи към леко откrehната врата, зад която се чуваше шум от течаща вода. Джейкъб се спусна към празната платформа. Тук нямаше къде да се скрие — имаше само един-единствен изход. Джейкъб се втренчи в мътната вода в канала и изруга.

Холис застана до него.

— Може би Кроуфорд ще успее да го засече на другия край на канала.

Вълноломът около Острова на свободата бе висок десет метра, изграден от дялан камък. Нямаше стъпала до водата.

Кроуфорд се изкачи върху металната ограда на върха на вълнолома. Надвеси се над тесния перваз и се огледа. Под него се пенеше мръсната вода, събрала цялата мръсотия на големия град.

Огромните каменни късове, нахвърляни за укрепване на вълнолома, бяха заоблени и блестящи от вълните. Ала между тях не се виждаше човешка фигура. Ако Майстора бе излязъл през канала, щеше да заобиколи скалите и да изчезне в дълбоката вода.

Кроуфорд се изправи и се огледа. Водата бе студена, не повече от десетина градуса. Без защитно облекло всеки плувец би измръзнал за броени минути. Всеки опит да се преплува до Манхатън бе равностоен на самоубийство.

Но дали Майстора нямаше да се опита да доплува до другата страна на острова? Кроуфорд не можеше да си представи защо би постъпил така. Във водата той бе уязвим. А ако смяташе да се връща обратно на острова, защо изобщо му трябваше да го напуска?

Кроуфорд погледна към противопожарните катери и към корабите от бреговата охрана. Зад тях един полицейски скутер пореше вълните, устремен към острова. Нещо му се изплъзваше, но не можеше да разбере какво.

29.

Флойд Барнет, брокер от стоковата борса, тридесет и пет годишен, облечен в спретнат спортен екип, обичаше яхтата си повече от приятелката си Лейни. Петнадесетметровата спортна яхта бе построена по поръчка преди две години за един проспериращ агент на недвижими имоти в Маями, който впоследствие бе попаднал в затвора за укриване на данъци. Барнет бе успял да откупи яхтата на тройно пониска цена, след което веднага смени името ѝ с „Порт Фолио“^[1].

Днес, след напрегната делова седмица на Уолстрийт, той взе със себе си Лейни заедно с кошниците, пълни със сандвичи и бутилки, за да се разходят до Острова на свободата за малко слънце и секс. Бе прочел във вестниците за празненството на острова и подобно на десетки други яхтсмени реши да наблюдава празненството отстрани. Едва бе отхапал от апетитния сандвич, когато на острова избухнаха първите пламъци.

Барнет стриктно спазваше правилата и законите на морето. Когато проехтяха експлозиите, яхтата беше на около триста метра от острова, много по-далеч от двата полицейски катера и от скутера на специалните служби. За броени секунди трите плавателни съда се насочиха към острова, което позволи на Барнет и на още неколцина любопитни яхтсмени също да се приближат към брега.

Барнет гледаше като омагьосан буйните пламъци, обхванали ферибота и сградите на острова. Сетне грабна бинокъла си, за да огледа по-подробно бреговата линия, където ужасените хора се бяха скупчили на вълнолома. Още един ферибот приближаваше острова, насочен към малкия пристан — онзи, който бе по-близо до Статуята. Барнет прецени, че на нея има достатъчно място за всички плавателни съдове, за да се евакуират хората от острова. Доколкото можеше да види, гостите все пак бяха запазили известно самообладание и никой не се бе хвърлил във водата. Или поне така му се струваше.

— Флойд, виж там!

Изплашеният вик на Лейни едва не му причини сърдечен удар. Барнет насочи бинокъла към вълните. На около тридесет метра, едва забележима сред вълните, се виждаше някаква тъмна фигура, която усилено плуваше към яхтата му.

— Дай спасителния пояс! — кресна той.

Барнет грабна въжето за харпуна и го метна във водата.

Фloyd извика, докато фигурата приближаваше, а сетне почувства силното опъване, когато ръцете на плувеца сграбчиха въжето. Започна да го издърпва, а Лейни хвърли спасителния пояс, от който вече нямаше нужда.

— Подай ми стълбата! — заповяда ѝ Барнет.

Той потрепери, когато куките на стълбата одраха полирания корпус. Надвеси се през парапета, протегна ръце и сграбчи под мишниците плувеца, за да го изтегли през борда.

Задъхан от изтощение, Барнет се олюля, вгледа се в черния водолазен костюм и извика:

— Лейни, донеси одеяла и кърпи!

Щом тя изчезна, Floyd попита:

— Какво, по дяволите, правиш, приятелю? Водата е много студена. Да не би да си бил близо до пожара?

Майстора смъкна качулката и се отърси. Мъжът бе по-възрастен, отколкото Барнет бе помислил в началото, и много слаб. Приличаше на недохранено дете.

— Благодаря — каза мъжът.

— Няма за какво. Но...

Това бе всичко, което Барнет успя да изрече, преди юмрукът на Майстора да се заби в гърлото, прекършвайки гръкляна му. Той се свлече на колене, опитвайки се да си поеме въздух през счупените кости, а очите му бясно се завъртяха в орбитите.

Майстора сграбчи умиращия мъж за яката и го завлече в кабината. Нямаше намерение да рискува някой любопитен репортер от нисколетящ хеликоптер да забележи сгърченото на палубата тяло.

Откъм долната каюта се чу шум от отваряне и затваряне на шкафове. Майстора реши, че е време да помогне на Лейни да намери тези одеяла. Вече замръзваше от студ.

„Порт Фолио“ бе повлечена от течението към брега на острова. Едно ченге от полицейския катер даде предупредителен сигнал със сирената, после видя как на палубата се появи някаква фигура в жълто яке, която му махна. След секунди двигателят на яхтата заработи и тя се насочи към Хъдсън ривър, откъм Ню Джърси.

Полицаят бе прекалено зает с пожара и евакуирането на хората, така че дори не си даде труд да регистрира инцидента.

[1] Игра на думи: „Порт“ е пристанище — много яхти носят имената на пристанищата, в които са регистрирани; но портфолио е съвкупността от полици и ценни книжа на всяка банка или финансова къща. — Б.пр. ↑

30.

Облаците се сгъстиха и слънцето се скри. Вятърът се усили, надигнаха се вълни. Лампите, закрепени към мачтите на полицейските катери, се олюляваха и колебливо, като треперещи пръсти, опипваха зоната за патрулиране. Но мощните прожектори под корпусите на хеликоптерите продължаваха да обхождат бреговата линия.

Облегнати на бариерите, поставени от полицаите, Холис и Кроуфорд изчакаха резултата от претърсването. Наоколо гъмжеше от полицаи и цивилни агенти от специалните служби. Всички бяха ангажирани с проверката на кейовете и доковете, за да бъдат претърсени всички плавателни съдове от брега пред парка „Батъри“ чак до вълнолома пред Седемдесет и девета улица.

— Онези там май нищо няма да постигнат — рече Холис.

Кроуфорд не й отговори, зареял поглед сред уморените полицаи, скупчени край павилионите за кафе, кола и сандвичи.

— Нито пък аз — уморено въздъхна той след няколко минути. — Имам чувството, че нищо няма да открият.

Сам не й обясни по-подробно защо мисли така, а Холис не успя да го разпита, защото в този момент от мрака изскочи Джейкъб.

— Добре ли сте вие двамата? Да не сте се скарали?

Преди да ги остави сами, Джейкъб ги бе инструктирал отново да окачат репортерските си пропуски, за да нямат разправии с другите полицаи.

— Целият остров вече е претърсен, но от нашия човек няма дори следа — обади се Джейкъб. — Остава само една възможност: да е някъде във водата. — Агентът забеляза недоверчивия поглед на Холис и я попита: — Допускаш ли, че Майстора се е удавил?

Тя поклати глава.

— Човек никога не знае какви изненади му готви съдбата — замислено рече Джейкъб. — Ако не го открием, искам да кажа, ако тялото му не изплува, ще се наложи да потърсим помощта на водолазния екип. Но ще отнеме доста време.

Холис и Кроуфорд вече знаеха, че това също е част от плана. Те останаха на острова след евакуирането на всички посетители и бяха от малцината присъстващи на рапорта на Хари Джейкъб пред командира на екипа за бързо реагиране. На Холис й направи впечатление колко предпазлив бе Джейкъб дори и в най-незначителните подробности около събитията.

По-късно Хари Джейкъб заведе екипа в машинното отделение в подземие на Статуята, за да покаже откъде може да се е измъкнал Майстора. Агентите повикаха колегите си от ФБР, които веднага се разпоредиха да бъде прекъснато водозахранването, за да бъде проверена канализацията. Но търсенето в каналите беше безрезултатно.

— Какво стана с Уайли? — попита Кроуфорд.

— Той не е носил ръкавици и по дръжката на пистолета откриха негови отпечатъци — отговори Джейкъб. — Освен това намериха името му в списъка на гостите, а в дрехите му откриха поканата за празненството. Но въпреки това федералните още са смутени от това разкритие — никой не е очаквал да бъде замесена толкова високопоставена личност. Животът отново ни изненада.

Сетне Джейкъб погледна към Холис.

— Но дори и тази история може да се тълкува по различни начини.

Холис разбра, че Джейкъб се старае да не нарани чувствата й, макар че тя самата не се страхуваше. Ако се разчуе истината за съдбоносната роля на Доусън Уайли в заговора, ще бъдат засегнати дори и членове на правителството. Нещо повече, скандалът ще се превърне в международен, защото няколко държави ще поискат да бъдат обезщетени заради действията на екипа на Уайли на тяхната територия, насочени срещу местни политици. Журналистите, естествено, няма да пропуснат сгодния случай да хвърлят сянка на съмнение върху десетките случаи, при които полицаите са обявявали, че става дума за естествена смърт.

В Щатите всички ще се нахвърлят срещу ОМЕГА с настояване нейната дейност незабавно да бъде прекратена. Доусън Уайли ще продължи да предизвиква хаос дори и след смъртта си.

Холис се обърна към Кроуфорд:

— Няма да е зле да се срещнеш с държавния секретар. А може би дори и с президента. Те двамата трябва да са наясно с истината.

— Не съм сигурен дали президентът няма да предпочете цялата история да се потули.

— Дори и ако заловят Майстора?

— Съмнявам се дали някой ще успее да му щракне белезниците.

Холис пристъпи напред и се загледа в тъмната вода. Отново си спомни онази отдавна отминала пролет в Къор д'Ален, чудесните месеци, които бе прекарала с Марта и Дий... Тогава се бе чувствала в безопасност, обгърната с любов и топлина. Но сега от онези щастливи мигове бе останала само горчивината, мъката, че вече нищо няма да е както преди.

— Дий винаги ми говореше за себе си като за най-обикновен, скромнен служител на властта. Може би като такъв трябва да го погребат в имението му в Айдахо.

Джейкъб въздъхна примирено.

— Но все още остава проблемът с убийството на Балантайн. Ако изникнат някакви доказателства, че той не е бил мишената...

— Няма да открият подобни доказателства — намеси се Кроуфорд. — Макар че ФБР и журналистите ще преровят всичко, което е известно за миналото му. И какво ще открият? Няколко политически машинации, но нищо, което да го превърне в мишена.

— Тогава какво излиза? Че Балантайн е бил застрелян просто така... по погрешка? — запита Холис. — От някакъв неизвестен маниак, по неизвестни причини? Мислите ли, че вдовицата му ще приеме тази версия?

— Вдовиците обикновено нямат богат избор от версии. Когато Джеймс Ърл Рей умираше, всички го умоляваха да съобщи дали е имало заговор за убийството на Мартин Лутър Кинг. Но той нищо не призна. Хората още вярват, че е бил умопобъркан самотник, действал без ничия помощ.

Кроуфорд се спря за миг.

— Никой не е доволен, когато не се разкрие заговор за убийството на някоя известна личност. При това заговорът непременно трябва да е дяволски оплетен, коварен и хитър.

Холис се сепна.

— Затова ли ни спомена, че полицаите са се хванали за грешната следа?

Кроуфорд само кимна сухо, но Джейкъб не се стърпя:

— Извинете ме, но нещо не разбирам.

— Мисля, че в най-скоро време ще го проумееш —
снизходително се усмихна Кроуфорд.

Нищо интересно не се случи преди връщането им в апартамента на Западна десета улица.

Към десет вечерта един от пазачите от нощната смяна на доковете Франклин край Ню Джърси попаднал на спортна яхта, завлечена от вълните към пристана. Никой не отговорил на виковете му и той се качил на борда.

От полицейското управление в Ню Джърси позвъниха на Хари Джейкъб веднага след като техни инспектори посетиха яхтата. Тя се оказала собственост на борсов брокер, лесно и бързо забогатял, който решил да се поразходи с младата си приятелка. Убиецът се справил бързо и чисто — без никакви улики, след което веднага изчезнал. Не бяха открити пари или наркотици, но това не облекчи разследването. Ако плавателен съд е намерен без екипаж в открито море, тогава би могло да се предполага, че става дума за пиратско нападение. Но никой не убива двама души в охранявано пристанище, никой не изоставя толкова скъпа яхта на произвола на съдбата... Освен ако няма някаква друга причина да напусне борда.

— Сега разбра ли какво е станало? — каза Кроуфорд на Джейкъб, когато двамата мъже и Холис седнаха около масата във всекидневната.

— Да — отвърна Джейкъб с неприкрита горчивина. — Майстора се е спуснал във водата по канала като хлапетата от водните пързалки в Дисниленд. Всички полицейски катери са били заети с евакуирането на хората от острова и никой не го е забелязал. Освен онзи брокер от Уолстрийт, който решил да играе ролята на добрия самарянин и щедро предложил гърлото си, за да опита юмрука на убиеца. Момичето е било в каютата под палубата, може би заето с приготвянето на вечерята, така че онзи кучи син се е промъкнал долу и на бърза ръка е

довършил нещата. — Той млъкна. — Горедолу така си я представям тази сцена. А вие?

— Той е знаел, че във водите около острова ще попадне на някой наивен яхтсмен. Нали е пристигнал на острова подготвен, с леководолазен костюм?

— Вие двамата трябва да сте много предпазливи сега — обади се отново Джейкъб.

— Той няма да ни преследва повече — обади се Холис.

— Сигурна ли си?

— Да. Това не е в неговия стил. Вече няма откъде да потърси помощ. По-скоро ще предпочете да се върне в някое от своите убежища.

— Все пак не е зле да проверим пътниците, напуснали страната от летището в Нюарк — предложи Кроуфорд. — Но без да намесваме полицията.

Холис улови напрегнатите погледи, които си размениха двамата мъже. Тя знаеше, че Кроуфорд и колегите му от ОМЕГА, както и шефовете от Държавния департамент ще се постараят да потулят всички сведения относно гибелта на Балантайн, за да не разгневят Белия дом. Но Джейкъб не беше обвързан с политиките от Вашингтон.

— Помниш ли какво ми заяви, когато се върнахме в апартамента? Тогава ми се оплака, че най-трудно ще бъде да обясниш на вдовиците защо са загинали момчетата от твоя екип — предпазливо започна Холис.

Джейкъб стисна юмруци и въздъхна:

— Понякога няма нищо по-трудно от откровеността. Ако измисля някаква друга версия, ти може да пострадаш — заяви той на Кроуфорд. — Може би ще е най-разумно аз сам, без твоята помощ, да продължа преследването. За мен няма нищо по-важно от това. За съжаление още там, в Бедфорд Хилс, пропилях шанса да го заловя. Споделих с комисаря подозренията си, че не е изключено третото лице в играта да се окаже отрицателният герой. Сега, при разпитите, ще бъда принуден да твърдя точно обратното: че сведенията от Париж са се потвърдили, че в онази нощ в Бедфорд Хилс са се укривали двама опасни терористи. И че никой не знае къде са избягали.

— А комисарят ще повярва ли на тази неочаквана промяна в твоята версия? — попита Холис.

— Трудно е да се каже. Но звучи правдоподобно, нали? Ще погребем момчетата с всички почести. Те заслужават това. Но ние, останалите, ще продължим преследването. Искам да се споразумеем с вас двамата за нещо: каквото и да се случи занапред, ще ме информирате, както и аз вас.

Кроуфорд кимна, след което побърза да му напомни:

— Провери списъците на летището в Нюарк, Хари. Твоите хора трябва да преровят всички сведения от паспортните гишета и митническия контрол. Наистина, не знаем сега под какво име ще се подвизава той, но все пак може да се доберем до някаква следа.

Кроуфорд и Джейкъб продължиха да уточняват плановете си, а Холис излезе от стаята. Беше ѝ студено, чувстваше се уморена, нуждаеше се от горещ душ. В гърдите ѝ се бе наслоила потискаща горчивина — след толкова много кръв Майстора все пак бе успял да се изплъзне. Младата жена се съмняваше, че някога някъде ще успеят да го заловят. Защото ще бъде истинско чудо, ако опитен професионалист като него допусне още една грешка.

Холис затвори вратата на банята, пусна топлата вода и смъкна дрехите си. Горещите струи успокоиха тръпнещите ѝ крайници; сапунът и шампоанът ѝ помогнаха да се освободи не само от праха, но и от умората. Ала нищо не можеше да изтрие кошмарните сенки от последните събития.

Някой почука на вратата. До слуха ѝ достигна гласът на Кроуфорд, приглушен от шуртенето на водата.

— Влез — каза тя.

Чу как вратата се отвори. През пролуката между завесите на душа тя видя как Кроуфорд се спря пред умивалника, изми се и се загледа в огледалото. Изглеждаше уморен.

За кратко остана неподвижен, после разкърши ръце.

Холис си спомни за Уоли, проснат на бетонния под на парижката гара; след това в паметта ѝ изплуваха зловещите кадри от телевизионния репортаж, показващи съвсем отблизо носилките с труповете сред опожарените дървета в Бедфорд Хилс. Вече знаеше какъв ужас всява в душата гледката на загинали хора, с които само допреди миг си общувал. Може би само тя разбираше нещата така, може би прекалено страстно реагираше винаги, когато нещо

застрашаваше човешкото щастие... Може би тъкмо това я накара да дръпне завесите с решителен жест.

Младата жена забрави, че е без дрехи. Не се поколеба дори за миг, нито се дръпна, когато той вдигна очи към нея. Вместо това протегна ръка към него, без фалшив свян, така, както тя като жена понякога бе копняла някой мъж да посегне към нея. Полека, без да бърза, смъкна дрехите му. После го заведе под душа. Докосна се нежно до него. Пръстите ѝ галеха всеки милиметър от кожата му. Холис усети как напрегнатата му плът започна да се отпуска.

Той вдигна ръце и я прегърна. Устните му откриха нейните и ги вкусиха. Сетне се спуснаха надолу като крила на пеперуда, едновременно даряващи ласка и утеха. Милувки и шепот се сляха в едно, прогониха мрака и смъртта.

Холис усети ръцете му, които я повдигнаха с лекота. Тя разтвори бедра и ги обви около кръста му. Изохка, когато той проникна в нея.

Кроуфорд протегна ръка в мрака и вдигна слушалката.

— Да?

Беше Хари.

Кроуфорд погледна през рамо към Холис, която лежеше до него. Дишаше спокойно, гърдите ѝ се повдигаха равномерно. Реши, че още спи, но клепачите ѝ потръпнаха и очите ѝ блеснаха на лунната светлина.

— Хари е. Взел е видеозаписите от летищата.

Той усети как пръстите ѝ погалиха гърдите му.

— Кажу ми, че тръгваме.

Ала вече бе твърде късно.

Когато Хари Джейкъб взе копията на видеозаписите за пътниците от всички аеролинии, самолетът на компанията „Карнивъл Еър“, полет 3754, вече се беше приземил по график в девет часа и петнадесет минути вечерта на летището във Форт Лодърдейл^[1]. Майстора слезе от самолета заедно с тълпата от пийнали курортисти и се насочи към автобусите, които щяха да ги отведат до пристанището за едноседмично пътуване в Карибско море.

На изхода той се отдели от тълпата и взе автобуса до хотел „Хилтън“.

Седнал в студения автобус, Майстора се замисли каква чудесна страна е Америка. Беше голяма и пълна с места, където незабелязано можеше да отиде човек, тъй като мерките за безопасност във вътрешността бяха направо смехотворни.

В каютата на яхтата „Порт Фолио“ той бе открил не само скъпи дрехи, но и пари в брой — няколко хиляди долара. Освен това бе свалил от ръката на мъртвия мъж часовник „Ролекс“, украсен с диаманти; задигна и бижутата на момичето, които лесно можеше да заложи.

Взе такси до летището в Нюарк и билет за следващия полет. Притежаваше неизползван канадски паспорт, който бе изпратен на адреса на Дебелия Ли в Ню Йорк. Паспортът му осигури безпрепятствено преминаване през контролите. Най-трудната част от пътуването бе самият полет в компанията на досадните туристи.

Майстора слезе от автобуса пред главния вход на хотел „Хилтън“ и влезе във фоайето. Попита пиколото къде се намира барът. Няколко минути по-късно се настани в едно от сепаретата, зад малката масичка пред високите прозорци. Една млада сервитьорка се приближи, за да вземе поръчката му, удостои го с дръзка усмивка и се отдалечи.

Животът бе наистина хубав. И щеше да стане още по-хубав. Уайли, този камък в обувката му от петнадесет години, вече бе мъртъв. Най-сетне в безопасност. Можеше да започне отново, точно както Уайли му бе обещал.

Ала нямаше защо да бърза. През прозореца се виждаше красивият, осветен от нощните светлини бряг на Форт Лодърдейл. Горещото слънце и студените води на морето щяха да го излекуват. Понататък по брега имаше стара френско-канадска колония, така че едва ли щеше да привлече вниманието на местните жители. Никой нямаше да се впечатли от един мъж на средна възраст, който говореше английски с лек френски акцент.

Сервитьорката му донесе коняка. Майстора малко пофлиртува с нея, но нямаше намерение да спази обещанието си и да дойде отново следващата вечер. Не биваше да забравя, че Кроуфорд все още бе жив.

Сега вероятно бе зает с проследяването на всички връзки между убийството на Балантайн и ОМЕГА. Защото за него най-важната задача

ще бъде спасяването на ОМЕГА.

Освен това бе зает и с Фримънт. Кроуфорд трябваше да ѝ осигури безопасност, след като е била толкова близо до един убиец. Свидетелите винаги се нуждаят от закрила.

Отпи от коняка. Рано или късно пътищата му ще се пресекат с тези на Кроуфорд. Срещата беше неизбежна. Да, той отново щеше да се срещне с Кроуфорд. И кой знае, може би и с Холис Фримънт. Трябваше да бъде много внимателен.

От дъното на салона сервитьорката внимателно наблюдаваше скъпо облечения възрастен мъж. Беше привлекателен. Ако пожелаеше, можеше да...

Ала в следващия миг зърна усмивката му. Това бе усмивка, породена от сладки спомени, примесена с копнеж или съжаление.

Жената често бе виждала подобни усмивки и знаеше, че така се усмихва мъжът, когато си мисли за една определена жена — жена, която е далече, но продължава да владее мислите му, която му е дала нещо скъпо, макар че в момента този подарък навява само тъга.

Сервитьорката изпита завист към непознатата, прииска ѝ се — само за миг — да бъде като нея, далече от задимения бар и мюзикбокса, на някое екзотично място, обгърната от силни мъжки ръце, които никога няма да я пуснат.

[1] Форт Лодърдейл е неголям град (150 000 жители), на север от Маями. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Тази година пролетта в Париж настъпи неочаквано рано. Първите топли ласки на слънцето галеха приятно лицето на Холис.

Тя се наслаждаваше на слънчевата утрин в малката си градинка, скътана на покрива на сградата на булевард „Сен Жермен“, до мансардата на Кроуфорд. Сладкото ухание на пръстта и напъпилите цветя, пълзящият по стените бръшлян създаваха чувство на уединение. Високите стени намаляваха градския шум.

Холис беше в компанията на млада жена, в средата на тридесетте, седнала край малката градинска масичка. Холънд Тайло бе облечена в морскосин делови костюм. Русата ѝ коса бе късо подстригана, а зелените ѝ очи бяха изпъстрени със златисти точки. Очи, които гледаха внимателно и нищо не изпускаха. Също като очите на Кроуфорд.

Малките бръчици около очите и устните бяха причината мис Тайло да изглежда малко по-възрастна. Ефектът се подсилваше от късо отрязаните нокти, без маникюр, както и от пълната липса на грим. Но Холис я разбираше: това бе жена, с която животът не е бил милостив, беше я запратил на края на пропастта, ала тя бе успяла да се пребори, да издържи и да оцелее.

Преди да се свърже с Холънд Тайло, Холис бе помолила Кроуфорд за някои сведения, съхранявани в специалните служби. Наученото я бе накарало да изпита искрена близост към тази жена.

— Хубаво е, че си тук — каза Тайло.

— Старая се да не мисля за миналото. Доколкото ми е възможно — отвърна Холис.

— Един ден всичко ще свърши. Повярвай ми — успокои я Тайло.
— Мислех си, че съм преодоляла всичко. Тогава ти ми се обади и подозренията около баща ми отново изплуваха на повърхността. — Тя замълча. — Задължена съм ти.

Холис се усмихна и погледна настрани. Тя също бе започнала да се примирява с истината.

След като двамата с Кроуфорд напуснаха Ню Йорк, останаха два дни във Вашингтон. Кроуфорд се срещна с директора на ОМЕГА, с държавния секретар и с президента. Техните решения съвпаднаха с очакванията на Холис: Робърт Балантайн е станал жертва на самотен убиец, все още неизвестен и на свобода. Намесата на ОМЕГА ще остане скрита за всички. Няма да има разследване около убийствата на Алек Фримънт, съпругата му и на агента от френските специални служби. Присъствието на Доусън Уайли в Статуята на свободата ще бъде обяснено по следния начин: Уайли, пенсиониран служител към Държавния департамент, е забелязал подозрителен мъж да влиза в Статуята. Последвал го, опитал се да спре убиеца и бил застрелян при схватката с него. Доусън Уайли се държал храбро и достойно до последния си миг.

Холис придружи тленните останки на Доусън Уайли до Кьорд'Ален. След кремацията прахът му бе разпръснат над езерото. Холис възложи на един местен агент по недвижими имоти да продаде къщата и имението му. Получените пари раздели между вдовиците на загиналите полицаи от екипа на Хари Джейкъб.

След това се върна в Ню Йорк, за да присъства заедно с Кроуфорд на погребението на Уоли.

— Знаеше ли тогава, че ще останеш със Сам? — попита Тайло.

— Искях — отвърна Холис. — Въпреки изживяния ужас и смъртта около нас, аз неусетно се влюбих в него. Той е единственият мъж, който истински ме познава. Никой друг не би могъл да ме разбере.

Тя се усмихна.

— Ала да избира него означаваше да избира и ОМЕГА, защото той е посветил целия си живот на тази организация. Сам вярва в мисията си.

— Ами ти? В какво вярваш ти?

— Че някои неща никога не могат да се забравят, дори и да искаш.

Тайло се огледа.

— Ще останете ли в Париж?

Холис кимна.

— Тук е нашият оперативен център.

— Това добре ли е за теб?

Холис разбра за какво намеква Тайло. Тя ѝ бе разказала за връзката си с Пол, а Париж бе пропит със спомена за него.

— Преди няколко месеца — мисля, че беше около Коледа — двамата със Сам се разхождахме край Операта — започна Холис. — Беше привечер и аз забелязах младите жени, които се движеха в онези скъпи спортни коли. Караха бавно, стигаха до края на булеварда и после се връщаха. Една от тях спря до тротоара и през прозореца на колата заговори добре облечен мъж. След малко той се качи при нея и двамата потеглиха нанякъде. Нямах представа какво става, но Сам се засмя и ми обясни, че жената била скъпоплатена проститутка. Оказа се, че районът около Операта бил любимото им място за лов.

Холис замълча за миг.

— Сам ми каза още, че ги наричали „les petites poules“. Poule означава „пиленце“ на френски, но на жаргон значи „проститутка“.

Тя погледна към Тайло.

— Когато бях с Пол — той ме караше да правя разни неща. И тъкмо в тези мигове той ме наричаше „ma petite poule“. Това съм била аз за него — представял си е, че съм проститутка от висока класа.

Тайло хвана ръката ѝ.

— Всичко е наред, защото вече нямам никакви илюзии за него. За щастие той си отиде завинаги.

— А какво ще стане с работата ти в консулския отдел?

— Държавният секретар обеща да се погрижи за това. Официално аз съм в отпуск по семейни причини поради смъртта на Доусън Уайли. Но неофициално никой не очаква да се върна в посолството. Колкото до Пол, убийството му ще си остане неразкрито и няма да има разследване.

— Значи всичко се нарежда — рече Тайло. — Повярвай ми, имам опит в тези неща. Вече съм преживяла нещо подобно. — Погледна часовника си. — Време е да тръгвам.

Двете жени влязоха в апартамента, минаха през кухнята и се озоваха в коридора, където Тайло си бе оставила палтото. Тя посочи сложната и модерна алармена инсталация.

— Не съм виждала подобно нещо.

Холис я поведе обратно към кухнята. Отвори вратата на килера и натисна един бутон, скрит зад ключа за осветлението. Шкафът с лавици, върху които бяха наредени консервени кутии и бутилки, се

завъртя около оста си и зад него се показва скривалище, пълно с пистолети, автомати, пълнители и гранати.

Тайло сви устни.

— Такова нещо пък изобщо не съм виждала, макар че в Белия дом също има няколко доста интересни скришни местенца.

— Как се чувстваш, като работиш за президента? — попита я Холис, щом двете отново се върнаха в коридора.

Когато Тайло посегна към палтото си, сакото на костюма ѝ се разтвори и се видя кобур с Магнум-357 в него.

— Понякога е доста забавно — усмихна се тя. — Хората още не могат да повярват, че Клаудия Балантайн е президент...

Поклати глава и добави тихо:

— Ако някога разкрия това, което ти ми каза, едва ли ще ми повярват. Но Доусън Уайли е бил абсолютно прав: тя спечели изборите с фактора „Джаки Кенеди“.

— Никога не съм предполагала, че може да стане така — призна Холис.

— Едва ли и някой друг е предполагал. Изборите бяха след по-малко от два месеца. Балантайн бе обявен за национален мъченик. Политиците не разполагаха с друг кандидат, който да заеме мястото му. Сигурно е било доста смущаващо за партийните шефове да приемат жена и според мен по-голямата част от тях едва ли са вярвали, че тя има някакви шансове. Обаче Клаудия много енергично се намеси в предизборната надпревара. Тя вече имаше на своя страна доста от избирателите — симпатизантите на движението „Напред, Америка!“. След като стартира кампанията си, цялата страна се влюби в нея. Съперникът ѝ нямаше шанс.

— Ами какво стана с разследването на убийството на Балантайн? Сега тя е президентът. Може да застане начело на разследването и да го направлява. Ако се порови достатъчно надълбоко, може да достигне до истината.

Тайло пхна ръце в джобовете на палтото си.

— Клаудия не знае, че съпругът ѝ е имал връзка с Доусън Уайли. Дори не подозира, че го е познавал. Името на Уайли фигурираше в списъка на най-щедрите спонсори, но там има стотици хора, които тя не познава. А след смъртта на Уайли...

— Сигурно иска да знае кой е убиецът, да го открие и да го изправи пред съда. Ала освен това трябваше да победи. Терористите все още са заплаха за нас, но те се научиха да не афишират успехите си. А ние пък разбрахме, че трябва да свикнем да живеем с мисълта, че има тайни, които никога няма да се разкрият.

— Но... но това означава, че ако държавният секретар, предишният президент, ти, аз и Сам никога не проговорим...

— ... ще продължим да живеем като нормални хора — довърши Тайло.

Тя прегърна Холис.

— Благодаря ти, че ми разказа за Майстора. Най-после узнах кой е убиецът на баща ми.

— Ще научим останалото, когато го заловим — обеща ѝ Холис.

— Вярваш ли? Изминаха осем месеца. Никой не е чувал нещо за него.

Холис отвори вратата и излезе в коридора заедно с нея.

— Той навярно вече си мисли, че е в безопасност. Може скоро да реши да излезе от мишата дупка, в която се е скрил. Ще се върне отново. Двамата със Сам няма да се откажем да го търсим. Никога.

Тайло слезе две стъпала и се обърна.

— Ако се имаш нужда от нещо... Каквото и да е...

— Нужно ни е само едно: той да сгреши. Поне веднъж.

Кроуфорд не се върна през следващия половин час. Беше напуснал апартамента малко след пристигането на Холънд Тайло, за да остави двете жени да побъбрят на спокойствие.

— Миришеш на бира — прегърна го Холис.

Той я целуна.

— Наблизо има един бар, в който се отбиват доста полицаи. Човек не знае какво може да узнае, ако седне при тях с халба бира в ръка.

Все още прегърнати, двамата се отправиха към кухнята.

— Не си ли гладен? — попита го Холис.

— Не искаш ли да излезем?

— Много мило предложение. Да, мисля, че нямам нищо против.

Холис влезе в спалнята, за да вземе коженото си яке.

Кроуфорд я чакаше на стола до масата в кухнята, с вестника в ръка.

— Да вървим.

Но в този момент иззвъня телефонът. Вторият апарат в жилището им, свързан към кодираната линия — линията за пряка връзка с екипите на ОМЕГА.

С пребледняло лице Холис пристъпи към апарата.

— Ало?

Тя изслуша началните фрази, след което се обърна през рамо към Кроуфорд:

— Сам е тук, до мен. Изчакайте да включа високоговорителя.

Гласът на Хари Джейкъб проехтя в кухнята. Чуваше се дори и бебешкото гукане, долитащо някъде зад гърба му.

— Кети отиде до магазина, така че сега аз съм дежурен край люлката на Вини — обясни Джейкъб. — Ох, да, май отново ми намокри ръкава.

Успокоена, Холис се засмя. Очевидно Хари Джейкъб се бе обадил само за да си побъбрят, но в бързината бе сбъркал номера.

— Съжалявам, Хари, че пак си пострадал — отвърна тя. — Крайно време е да свикнеш с бебешките номера.

— Да, да, така е. Но не се обаждам, за да хленча на рамото ти. Имам вести от нашия човек.

Усмивката на Холис замръзна.

— Би ли го повторил, Хари?

— Нали знаеш, че изпратих описанието му на неколцина от моите доверени хора из цялата страна? Без да обяснявам кой е той и защо се интересувам от него. Е, попаднахме на един наркотрафикант, но от по-дребен калибър, живеещ в Квебек, специализирал се в пренасяне на колумбийски наркотици през границата между Щатите и Канада. Задържан е за побой, може би заради спорове около цената на стоката. Оказа се, че този тип си спомнил за някакъв мъж на средна възраст, който се навъртал около френско-канадската общност. Бил доста сдържан, саможив и мълчалив. Но най-любопитен бил фактът, че не говорел с акцента, типичен за хората с френско-канадски произход. Освен това описанието съвпадало с лицето му.

— Успя ли да уредиш да го снимат? — прекъсна го Кроуфорд.

— Ще получиш копието по факса най-късно след десет минути. Но от сега мога те уверя: това е Майстора.

— Ще вземем първия самолет за Маями — намеси се Холис. — Мисля, че има полет в...

— Не си прави този, труд. Излишно е. Данните за новата му самоличност вече са въведени в компютъра. Сега се нарича Жан-Люк Савар. Открихме, че си е купил билет за Париж, за директния полет от Маями. Ще лети с Еър Франс, с полет 26. — Сърцето ѝ прескочи един удар. — Не вярвам, че ще решите да го заловите още там, на летището. Кой знае каква бъркотия ще се получи... Ще възникнат юридически проблеми, човешки права, дипломатически усложнения. Освен това съм слушал, че французите още се увличали по своите средновековни методи за ликвидиране на инакомислещите. С брадва или с гилотина, или какво ли още не...

Тя остави слушалката. До слуха ѝ едва достигаше гласът на Кроуфорд, който от втория телефонен апарат уточняваше с Хари Джейкъб подробностите около заминаването на Майстора.

В съзнанието ѝ отново изплуваха мъчителните спомени от преживяното на летището „Шарл дьо Гол“. Пак я завладя вцепеният страх, отново по гърба ѝ пропълзяха ледените тръпки. Но след малко тя тръсна глава и изправи рамене. На всяка цена трябваше да преодолее пристъпа на паника. Този път всичко щеше да бъде съвсем различно.

— С колко време разполагаме? — запита тя Кроуфорд.

— Според разписанието самолетът ще се приземи след четиридесет и две минути.

— Сигурно е „Боинг 747“ — промърмори тя. — Да предположим, че Майстора лети в туристическия салон... там е доста по-неудобно, но нали ще се старае да не привлича вниманието? Освен това пътниците от този салон слизат най-бързо от самолета. Ако се нареди сред първите пред изхода... И нали никога не пътува с багаж, ще може да се измъкне доста бързо. Обаче все пак остават гишетата за паспортни и митнически проверки. — Тя погледна към Кроуфорд. — Сам, мисля, че ще успеем да го пипнем.

Изтичаха в кабинета на Сам. Той веднага повика на екрана разписанието на полетите. Оказа се, че почти едновременно с полета

от Маями на летището ще се приземят още четири самолета от международните линии.

— Това означава, че пред гишетата ще се струпат много пътници — тихо отбеляза Кроуфорд.

— Но ако има френски паспорт, няма да е принуден да изчака паспортния контрол — възрази Холис. — За съжаление по този въпрос нищо не можем да направим.

Кроуфорд кимна и веднага посегна към телефона, свързан с кодираната линия. След няколко секунди вече разговаряше с Рийд, който бе заел мястото на Уоли — като заместник на Кроуфорд в екипа, действащ в Париж. Сам го запозна с промените в обстановката, после му обясни плана си и му заповяда да събере хората и да потегли към летището.

— Ще вземем ли оръжие? — попита Холис.

— Прекалено рисковано е. Срещу него ще използваме нещо по-специално. — Той се обърна, пхна се в банята и след малко се върна. В ръката си държеше пластмасова спринцовка, пълна с безцветна течност. — Това ще свърши работа. Но ще ни е нужна и примамка.

В асансьора, докато слизаха към подземния гараж, той обясни подробностите от плана.

Холис изтича към мерцедеса, паркиран в една от близките клетки, отвори багажника и подаде на Кроуфорд мотоциклетната каска.

— В парижката теснотия по-бързо ще се доберем до летището с твоето „Дукати“. Ще седна зад теб.

Оказа се права. Обедното задръстване в центъра на Париж беше истински кошмар. Наложиха се Кроуфорд да впрегне цялото си умение, за да провери мощния „Дукати“ сред върволиците от чакащи лимузини. Няколко светофара премина на червено, поне на десет автомобиля дръзко пресече пътя, отнасяйки след себе си безброй ругатни. Свита зад него, Холис не смееше да помръдне.

Веднага щом се измъкнаха на магистралата, Кроуфорд форсира двигателя. Профуча напред и се лепна зад едно забързано БМВ.

Точно четиридесет и пет минути след обаждането на Джейкъб мотоциклетът вече бе паркиран максимално близо до изхода на

терминала за международните линии. Холис вече си представяше как ще открие лицето на Майстора сред стотиците пътници.

— Защо се връща той, Сам? — попита тя, докато двамата прекосяваха пешеходната пътека към ескалатора, отвеждащ потока от хора към чакалнята за пристигащи пътници.

— И аз се опитвам да си отговоря на този въпрос — промърмори Кроуфорд и я побутна да побърза към чакалнята. — Нищо не разбирам. Напуснал е Ню Джърси без никой да го преследва. Най-логично е да предположим, че се е крил във Флорида — доста умен ход от негова страна. Там е пълно с туристи и живее в доста голяма френско-канадска общност. Разполагал е с достатъчно време, за да възобнови старите си контакти, да се снабди с пари, с нови документи, с всичко необходимо. — Кроуфорд замълча. — Можел е да се измъкне и да замине за другия край на света, в Югоизточна Азия, място, което той познава и където може да си намери работа. Тук няма нищо за него.

— Все нещо трябва да има! — възбудено възрази Холис, опитвайки се да надвика шумотевицата.

В претъпканата зала имаше повече от двеста души от най-различни националности. Тук охраната не бе така засилена, както при заминаващите пътници, но Холис видя блясъка на автоматите, с които беше въоръжена охраната. Кроуфорд беше прав: щеше да бъде истинска лудост да се използва оръжие. Обаче ако зърнеха първи Майстора и ако успеяха по някакъв начин да го примамят настрани, Кроуфорд щеше да използва спринцовката.

Холис огледа залата. Забеляза Рийд и другите членове от екипа на Сам, заели позиции. През стъклените врати видя камионетката, която щяха да използват за пренасянето на Майстора от летището до безопасна къща в предградията на Париж.

Младата жена погледна към Кроуфорд. Той ѝ кимна и се отдалечи. Тя продължи през тълпата към зоната за митническа проверка и застана така, че Майстора да я види в мига, в който мине през вратите.

Аз съм стръвта, кучи сине. Примамка, на която няма да можеш да устоиш. Ще разбереш, и то веднага, че аз съм тук заради теб. А щом аз съм тук, значи има и други. Ще разбереш също, че не можеш

да избягаш. Най-добрият ти ход ще бъде да дойдеш близо до мен и да ме използваш като щит...

Тя бе уловката.

И тогава Майстора се появи.

Лицето и ръцете му бяха загорели от слънцето на Флорида. Външният му вид бе доста различен: личеше си, че е посетил първокласен фризьорски салон и скъп магазин за дрехи. Блейзерът му, шоколадовокафявите панталони и черните блестящи мокасини му придаваха вид на богаташ, оттеглил се от бизнеса на заслужен отдих.

Мустаците и козята брадичка бяха доста удачно допълнение към дегизировката му, но не достатъчно, за да скрият лицето му и да го направят неузнаваемо.

Ала дори и дегизировката му да бе достатъчна, щеше да го издаде пръстенът на безименния пръст на лявата ръка. Холис стрелна Кроуфорд с поглед, за да му даде знак, но разбра, че Сам вече го бе забелязал. Тя заобиколи двете забулени арабски жени и излезе напред.

Той огледа забързаните пътници и я видя. Холис тъкмо се канеше да се извърне, когато усети пронизващия му поглед. *Сложил си е сини контактни лещи.* С периферното си зрение тя видя как той се запъти право към нея.

Продължавай да вървиш — каза си Холис, докато се промъкваше покрай двама прегръщащи се влюбени, покрай майки, понесли на ръце уморени и раздразнени деца. Тя се насочи към изхода, като през всеки двадесет секунди се озърташе сред тълпата, сякаш търсеше някого. Майстора я следваше и постепенно скъсяваше дистанцията.

Почти бе прекосила залата, когато я сепна една мисъл: *Защо не си си направил пластична операция, преди да се върнеш?*

Майстора се бе укривал повече от седем месеца — достатъчно време, за да се подложи на пластична операция. А в Маями, с неговата мощна сенчеста икономика, много лесно можеше да намери добър хирург, който да си държи устата затворена. Или да млъкне завинаги.

Защо не го бе направил?

Холис се отдели от тълпата. Между нея и вратите почти нямаше хора. Видя как камионетката потегли към нея. Рийд се движеше бавно в дясното платно. Зърна отражението на Майстора в една рекламна стъклена витрина. Кроуфорд също приближаваше. От нея се искаше

само да продължи към вратите. Кроуфорд, Рийд и останалите щяха да довършат работата.

Вместо това Холис внезапно се извърна към него.

В този миг Майстора би трябвало да побегне. Или поне да покаже с нещо, че познава тази жена — жената, която бе готов да убие, без да му трепне окото.

Вместо това, след първоначалното стъписване от неочакваното ѝ движение, той се усмихна и приближи към нея като към стар познат.

Защото този мъж не беше Майстора. Не и отблизо.

Опитвайки се да потисне внезапния спазъм в стомаха си, Холис даде знак на Кроуфорд, който бе на един метър от непознатия. Погледът ѝ улови пластмасовата спринцовка в ръката му.

— Мис Фримънт?

Той е американец...

— Това не е той! — извика Холис към Кроуфорд. — По дяволите, това не е той! Той ни е изиграл!

Видя как Сам отиде при Рийд, прошепна му нещо и Рийд потегли с камионетката. Разбра, че останалите от екипа ще се разпръснат из летището с надеждата да засекат Майстора на някой от изходите.

Напразна надежда.

— Вие сте Холис Фримънт, нали?

Мъжът протегна визитната си картичка.

— Аз съм Бил Прес от „Световни куриерски услуги“.

— Куриер...

Холис се обърна към Кроуфорд, който не отделяше поглед от непознатия.

— Какво точно доставяте, мистър Прес?

Мъжът извади малък пакет от джоба си и тъкмо се готвеше да го подаде на Холис, когато Кроуфорд се изпречи между тях.

— Аз ще го взема.

— Кой точно сте вие, мистър Прес? — настойчиво повтори младата жена.

— Работя за „Световни куриерски услуги“ — спокойно обясни той. — Нали знаете, една от онези куриерски фирми — сигурно сте виждали рекламите във всички неделни издания.

— И пренасяте...?

— Обикновено бизнес документи, които трябва да бъдат доставени в точно определено време, на точно определено място. Клиентът се обажда в най-близкия клон, уточнява поръчката, от компанията ми позвъняват и аз тръгвам на път. Клиентът плаща пътните разноски и митото, аз пък пътувам из целия свят...

Холис положи всички усилия, за да прикрие разочарованието си.

— От Маями ли сте, мистър Прес?

— За бога, не. Аз съм роден и отрасъл в Лос Анджелис. Пенсioniран инженер от авиацията, вдовец, така че имам много свободно време.

— Но пристигнахте с полет от Маями.

— Да, това пътуване наистина бе малко странно — призна той.
— Обикновено пътувам до Азия: Хонконг, Сингапур, Банкок. Очевидно тази поръчка е била специална. Клиентът е помолил да я възложат точно на мен.

— Наистина ли? — тихо попита Холис. — Защо ще го прави? — продължи тя, макар че вече знаеше отговора.

— Нямам представа. От компанията ми казаха, че клиентът е избрал мен и е заплатил допълнително. Освен това имам доста добра репутация в този бизнес...

— А познавате ли този клиент? — прекъсна го Холис. — Срещали ли сте се с него?

— Не.

— Тогава защо е избрал вас?

— В компютрите на компанията имат всичките ми данни.

Холис кимна. Сега вече всичко й стана ясно: Майстора е успял да проникне в компютрите на компанията, прегледал е файловете на служителите, които включват и снимки на всеки куриер. Търсил е упорито, докато е открил някой, който би могъл да бъде сбъркан с него, макар и само за няколко секунди.

— Този пръстен, мистър Прес — тихо рече тя. — Той не е ваш.

Мъжът неудобно пристъпи от крак на крак.

— Казах ви, че това бе доста необичайна поръчка. Пръстенът ми бе изпратен чрез „Федерал Експрес“. Беше придружен от бележка, в която се казваше, че трябва да гонося, за да ме познаете.

— А мустаците и брадичката?

— Трябваше да си пусна. Очевидно за да можете да ме разпознаете.

— Това не ви ли се стори странно?

— Мадам, заплатиха ми три пъти повече от обикновено, плюс билет за първа класа. Ако този тип беше поискал, щях да облека и рокля. — Куриерът се поколеба. — Е, може би... чак до роклята нямаше да стигна.

Тя внимателно го огледа. Мъжът приличаше удивително на Майстора, но без мустаците и брадичката веднага би забелязала разликата, но така, както изглеждаше в момента, тя бе видяла това, което Майстора искаше да види. Пръстенът бе последният щрих в шедьовъра.

— Вижте, струва ми се, че не разбирам какво става тук — рече Прес. — Не нося нито контрабандна стока, нито наркотици.

— Сигурен съм, че е така — намеси се Кроуфорд.

Холис погледна към него и видя, че той бе отворил пакетчето.

— Какво е това, Сам?

Той й подаде малка черна кадифена кутийка за бижута.

— Безопасно е. Можеш да го отвориш.

С треперещи пръсти тя повдигна капака. Знаеше какво ще намери вътре.

В сатененото гнездо лежеше камеята, която Макган й бе дал в онзи ден, когато двамата с Майстора напуснаха Париж. Обърна я и видя, че задният капак бе запоеен. Надписът още бе там: „Завинаги твой“.

Очевидно Майстора бе отишъл в онзи склад след Уайли и бе взел камеята, за да я използва при подходящ случай.

— Изглежда наистина хубава — обади се Прес. — Стара и много скъпа вещ.

Холис погледна към Кроуфорд.

— Той се е върнал, а ние го изпуснахме. Искал е да разберем това.

Отвън пред терминала, сред семействата, помъкнали куфари, сакове и кутии, вървеше един възрастен свещеник, облечен в черни

панталони, с бяла колосана якичка. На гърдите му висеше скромен метален кръст, който се поклащаше в такт със стъпките му.

Той мина покрай стоянката за таксито и се спря пред един „Ситроен“, до тротоара. Когато отвори предната дясна врата, Тесие го посрещна с думите:

— Благословете ме, отче, защото съгреших.

— Внимавай с шегите, синко — укорително поклати глава Майстора.

Тесие се засмя.

— Всичко стана точно така, както го бе намислил.

— Нима си очаквал нещо друго? — промърмори Майстора.

Той бе наблюдавал цялата операция по залавянето, скрит в един ъгъл в чакалнята.

Съжаляваше единствено, че не можа да види израза на Холис, когато надзърна в кутийката.

— Да вървим — каза той. — Вече ни чакат.

Тесие изръмжа, лапна цигара и потегли.

Наистина ги чакаха: неговият шеф, френският представител на сенчестата ОМЕГА, основана от Уайли, както и влиятелни личности от Европа и Азия. Макар че Уайли бе мъртъв, организацията продължаваше да съществува. Подобно на президентската институция в Щатите, тя бе надживяла своя създател.

Докато напредваше бавно сред натоварения трафик, Тесие се усмихваше. Искаше му се Макган да е още жив, за да види колко далече бе стигнал. Дори щеше да го почерпи с едно питие, защото именно Макган го бе въвел в тайния свят на неуловимите убийци.

Сега Тесие работеше за същите господари. Именно той бе дал обявата през декември в „Интернешънъл Хералд Трибюн“: „Търси се майстор...“, след което бе отлетял до Маями с новите инструкции. Налагаше се да се срещне лице в лице с него не само за да уточни детайлите по прехвърлянето и канала за връзка: следващата задача на Майстора трябваше да бъде във Франция и Тесие трябваше да му покаже жертвата. Припомни си за последния неуспех на Макган и се закле, че никога няма да допусне подобен провал.

— Ето я — обади се Тесие.

Майстора погледна през прозореца и видя Холис Фримънт на тротоара. Почти усещаше разочарованието и гнева ѝ.

— Можеш да се заемеш с нея. Или с двамата, но след като свършиш — подметна Тесие.

— Когато свърша, това ще означава, че те не са успели да ме спрат — отвърна Майстора. — Не е необходимо да избързваме.

Тесие сви рамене. Не му се искаше да оставя работата недовършена.

Майстора си помисли, че Тесие не го разбра. Чудесно. Този французин не знаеше нищо за хороскопа на Дебелия Ли. Предупреждението беше много ясно: стой далеч от момичето и мъжа до нея, иначе успехът и бъдещето ти няма да бъдат гарантирани.

По-късно щеше да има време да разчете наново разположението на звездите и небесните сили, за да реши какво да прави с тази забележителна млада жена, чиято съдба толкова удивително се преплиташе с неговата.

Кроуфорд я откри навън, загледана в таблото с разписанието.

Претърсването на терминала и летището се оказа само загуба на време. Майстора бе изчезнал, без да остави следа след себе си. Трябваше да се обадят в Маями и да поискат копие от списъците на излетелите пътници. Кроуфорд вече се бе свързал с Джейкъб и разследването бе започнало. Чакаха ги дълги дни и нощи.

Сам си каза, че тя изглежда чудесно — с коса, разрошена от вятъра, с чисти очи, зареяни някъде в далечината.

Гласът ѝ прозвуча твърдо:

— Той има работа тук, Сам.

— Да.

— Може би не в Париж, но някъде във Франция.

— Ще проверим разписанието на всички политически конференции и срещи. Ще ни отнеме време.

Тя се обърна към него.

— Мислиш ли, че той иска да го заловим? За това ли е изпратил камеята?

— Искал е да знаеш, че не те е забравил. Ти бе единствената личност в целия свят, която едва не го провали.

— Когато Пол ми даде камеята, той ме предаде — рече Холис.

Извади бижутото от джоба си, разчупи запоения ръб с малко джобно ножче и подаде камеята на Кроуфорд.

— Празна е — каза младата жена. — С това ми казва, че всичко между нас двамата е свършено. Предлага ми примирие.

Кроуфорд видя как Холис затвори капачето на камеята. Сянката на онзи отдавна отминал летен следобед за миг замрежи погледа ѝ.

— Не мога да приема предложението му. Никога няма да му простя и да забравя.

Погледна към съпруга си:

— Трябва да го намерим, Сам.

Издание:

Филип Шелби. Опасни муцуни

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“ ООД, София, 1998

Редактор: Иво Тодоров

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.